

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Harry Potter a Metody Racionality IV.

Eliezer Yudkowsky

Překlad: Edita Neumannová

Redakce: Jaromír "Kerray" Matýšek a kolektiv

Archetypal.cz

Ilustrace obálky: Lily Yao Lu

#HPaMR

K volnému šíření vydává spolek Archetypal

<http://archetypal.cz/HPaMR>

Neprodejné

v. 20240206

Prohlášení: Harry Potter patří J. K. Rowlingové a metody racionality nepatří nikomu. Český překlad používá zažité překlady bratrů Medkových. Tuto knihu je možné beze změn tisknout i bezplatně šířit a kopírovat. Aby nebyly porušena autorská práva a ochranné známky, nesmí se prodávat.

Tato fanfiction se podle čtenářů začne skutečně rozjíždět kolem kapitoly 5. Pokud jí nepřijdete na chuť ani po kapitole 10, vzdejte to.

Na stránkách [Archetypal.cz](https://archetypal.cz) najdete

- Všechny knihy #HPaMR v aktuální verzi a v různých formátech
- Od [2020 vychází #HPaMR i jako audiokniha](https://archetypal.cz/2020/vychazi-#HPaMR-i-jako-audiokniha)
- Široké spektrum zajímavého čtení – mj. původní scifi Eliezera Yudkowského, autora #HPaMR, <https://archetypal.cz/2016/eliezer-yudkowsky-three-worlds-collide/>
- Možnost přihlásit se k odběru informací o nových překladech
- Přihlášku do spolku, kde můžete číst novinky s předstihem a podílet se na vydávání dalších překladů
- (Připravujeme) Možnost nechat si knihu jako člen spolku vytisknout a poslat tuto knihu

- Stránku s možností darovat peníze na podporu vydavatelské činnosti spolku i jiným způsobem, než jen na transparentní účet 2000388374 / 2010 (IBAN:CZ7220100000002000388374)

Na stránkách HPMOR.COM najdete:

- Celou sérii knih v angličtině v různých formátech
- Audioknihu načtenou v angličtině
- Spoustu fanouškovských obrázků a výtvorů
- Informace o tom, jak se dozvědět to, co ví hlavní hrdina
- Spoustu dalších věcí

Recenzováním, komentováním a šířením této knihy budete působit radost.

Text obsahuje spoustu vodítek: očividných vodítek, méně očividných vodítek, i vskutku obskurních vodítek, u kterých bylo překvapující, že se našli čtenáři, kteří je úspěšně rozluštili. Text také obsahuje ohromnou spoustu důkazů ponechaných přímo všem na očích. Je to racionalistický příběh: jeho tajemství jsou rozluštitelná a mají být luštěna.

Příběh byl podáván seriálovou formou, běžel po předurčené množství sezón a jednotlivé epizody byly samostatnější celky, ve kterých se postupně rozvíjela hlavní příběhová linie směřující k závěrečnému rozuzlení.

Všechna zmíněná věda je skutečná věda, nicméně mějte na paměti, že mimo toho, co se říše vědy týká, nemusí být názory postav zároveň i názory autora. Ne všechno, co hlavní hrdina podniká, je lekcí moudrosti, a rady, udílené temnějšími postavami, mohou být nedůvěryhodné nebo dvojsečné.

Názvy kapitol mají v českém překladu dvě části, druhá je explicitní podle [Explicit chapter titles](#), první obsahuje název kapitoly, jak je při postupném psaní a zveřejňování označoval E.Y.

Tento překlad se stále vyvíjí. Jednou za čas si [stáhněte aktuální verzi na https://archetypal.cz/HPaMR](#). Pokud narazíte na překlep, chybu nebo pro něco vymyslíte lepší formulaci, prosíme napište nám do komentářů nebo pošlete email na chyby@archetypal.cz – stačí zkopírovat pár slov kolem a případně přidat vlastní opravenou verzi.

65. Nakažlivé lži {"chapter":65, "link":"https://archetypal.cz/2018/65-nakazlive- lzi","id":3548}}

Hermiona Grangerová kdysi kdesi četla, že jednou z klíčových věcí k zachování štíhlosti je věnovat pozornost tomu, co jíte, a během jídla sebe sama vnímat, aby vás jídlo uspokojilo. Dnes ráno si opekla toast, namazala na toast máslo, máslo posypala skořicí, a to už by vážně mělo stačit, aby si tentokrát *všimla* té dobroty, kterou má před sebou...

Aniž by si povšimla skořice, másla, nebo toho, že vůbec nějaké jídlo jí, polkla Hermiona další sousto a řekla: „Mohl bys to zkusit vysvětlit znovu? Jsem úplně mimo.“

„Když uvažuješ jako Zmijozel na straně Světla, je to celkem jasné,“ řekl chlapec, kterého s výjimkou jich dvou všichni ve škole považovali za její pravou lásku. Lžíce Harryho Pottera nepřítomně míchala jeho snídaňové cereálie, ale toho rána jich, pokud si Hermiona všimla, moc nesnědl. „Všechny dobré věci na světě vnášejí do existence svůj opak. Fénixové nejsou výjimkou.“

Hermiona si dala další nepovšimnuté sousto svého toustu s máslem a skořicí a řekla: „Jak někdo může *nechápat*, že tě Fawkes považuje za tak dobrého člověka,

že ti chce sedět na rameni? Nesedl by na temného pána! Prostě nesedl!“

Nikomu neřekla, že se Fawkes dotknul i její vlastní tváře, protože věděla, že by to nebylo správné – že když se vás fénix dotkne, nemáte se tím chlubit, k tomu fénixové *neslouží*.

Jen *opravdu* doufala, že to rozpráší zvěsti o tom, že se Harry Potter obrací ke zlu, a Hermiona Grangerová ho následuje.

Ale to se nestalo.

A ona doopravdy nechápala proč.

Harry si dal další sousto ze své misky. Jeho pohled se vzdálil a už se nesetkával s jejím. „Představ si to takhle: Jednou jdeš za školu a své učitelce namluvíš, že jsi byla nemocná. Učitelka ti řekne, abys přinesla omluvenku od doktora. Tak ji zfalšuješ. Učitelka řekne, že doktorovi zavolá, aby to zkontrolovala, takže jí musíš dát falešné číslo na doktora a přemluvit kámoše, aby předstíral, že je doktor, až mu zavolá –“

„To jsi *udělal*?“

Harry vzhlédl od svých cereálií, ale teď už se usmíval. „Neříkám, že jsem to fakt *udělal*, Hermiono...“ Pak jeho oči náhle klesly zpátky k misce. „Ne. Je to jen příklad. Snažím se říct, že lži se rychle množí. Musíš použít další lži, abys

zakryla ty předtím, lhát o každé skutečnosti, která je nějak spojena s první lží. A pokud bys *pokračovala* v lhaní a *pokračovala* ve snaze všechno zakrýt, dřív nebo později musíš začít lhát o obecných zákonech myšlení. Například když ti někdo prodává nějaký druh alternativní medicíny, u které každý dvojité slepý experiment dokáže, že nefunguje. Takže pokud někdo chce pokračovat s bráněním té lži, musí zařídit, abys přestala věřit v experimentální metodu. Třeba říct, že experimentální metoda je jen pro *vědecké* druhy medicíny, ne pro úžasnou alternativní medicínu, jako je ta jejich. Nebo že každý poctivý a dobrý člověk by měl věřit tak silně, jak jen to jde, bez ohledu na důkazy. Nebo že Pravda neexistuje a žádná objektivní realita není. Spousta podobných rozšířených věcí nejsou jen prosté *omyly*, jsou antiepistemologické, jsou *systematicky* špatně. Všechny pravidla racionality ti říkají, jak najít pravdu, ale existují lidé, kteří potřebují, abys věřila něčemu jinému. Pokud jednou zalžeš, pravda je od té chvíle tvým nepřítelem; a kolem je dost lidí, kteří lžou –“ Harryho hlas se zarazil.

„Co to má co dělat s Fawkesem?“ zeptala se.

Harry vytáhl lžici ze svých obilnin a ukázal s ní směrem k hlavnímu stolu. „Ředitel přece má fénixe, ne? A je nejvyšším divotvorem Starostolce. Takže má politické

protivníky, stejně jako Lucius. A myslíš si, že tihle jeho protivníci se prostě jen tak převalí na záda a vzdají se, protože Brumbál má fénixe a oni ne? Myslíš si, že přiznají, že Fawkes je *důkazem* toho, že Brumbál je dobrý člověk? Samozřejmě že ne. Musí přijít s *něčím*, co udělá Fawkese... *nedůležitým*. Můžou třeba říct, že fénixové se drží jen lidí, kteří hned zaútočí na každého, o kom si myslí, že je zlý, takže mít fénixe znamená, že jsi idiot nebo nebezpečný fanatik. Nebo že následují lidi, kteří jsou jen čistými Nebelvířany, tak nebelvírští, že nemají ctnosti ostatních kolejí. Nebo to jen ukazuje, jak moc velký hrdina pro to magické zvíře jsi, nic jiného, a nebylo by fér hodnotit politiky jenom podle toho. Musí přijít s *něčím*, čím fénixe odmítnou. Vsadil bych se, že Lucius ani nemusel vymýšlet nic nového. Vsadil bych se, že to všechno už bylo řečeno dávno před staletími, jakmile měl někdo poprvé fénixe na svém rameni a někdo jiný nechtěl, aby se to počítalo jako důkaz. Vsadil bych se, že když se objevil Fawkes, už to dávno byla lidová moudrost, bylo by prostě *divné* brát ohled na to, koho fénix má rád a koho ne. Bylo by to, jakoby mudlovské noviny u politických kandidátů testovaly, kdo má jaký přehled o vědě. Na každou sílu Dobra, která existuje v tomto vesmíru, je tu někdo, komu

prospívá, že ji lidem odepře, nebo ji zažene do úzkého boxu, kde se k ní nikdo nedostane.“

„Ale –“ řekla Hermiona. „Dobře, chápu, proč Lucius Malfoy nechce, aby si někdo myslel, že na Fawkesovi záleží, ale proč v to věří někdo, kdo *není* zkažený?“

Harry Potter jen pokrčil rameny. Jeho lžíce znovu sklouzla do misky a pokračovala v neustálém míchání. „Proč se lidem líbí cynismus? Protože je to známka dospělosti, sofistikovanosti, jako bys už všechno viděla a všemu rozuměla. Nebo protože srážet věci vyvolává pocit, že sebe tím posouváš výš. Nebo protože oni samotní fénixe nemají, takže jejich politický instinkt jim říká, že nic nezískají tím, že budou o fénixech říkat hezké věci. Nebo protože být cynickým je jako znát tajemnou pravdu, kterou obyčejní lidé neznají...“ Harry Potter se podíval na hlavní stůl a jeho hlas byl tak tlumený, že málem šeptal. „Myslím, že to je to, co dělá špatně *on* – že je cynický ohledně všeho, jen ne ohledně cynismu samotného.“

Aniž by přemýšlela, Hermiona se sama podívala směrem k hlavnímu stolu, ale sedadlo učitele obrany bylo pořád prázdné, stejně jako v pondělí a v úterý; zástupkyně ředitele jim už předtím řekla, že profesorovy hodiny na dnešek budou zrušeny.

Později, když Harry snědl několik soust melasového koláče a opustil stůl, se Hermiona podívala na Anthonyho a Padmu, kteří naprostou náhodou jedli poblíž, ale rozhodně je neodposlouchávali ani nic podobného.

Anthony a Padma její pohled opětovali.

Padma váhavě řekla: „Je to jenom mnou, nebo začal Harry Potter během posledních dnů mluvit jako ještě *komplikovanější* druh knihy? Teda chci říct, už dlouho jsem ho neposlouchala –“

„Není to jen tebou,“ řekl Anthony.

Hermiona nic neřekla, ale byla čím dál tím víc znepokojená. Ať už se Harrymu Potterovi během dne s fénixem stalo cokoli, změnilo ho to. Bylo v něm teď něco nového. Ne chladného, ale *tvrdého*. Občas ho přistihla, jak se zachmuřeným odhodláním v obličeji zírá z okna do prázdna. Během bylinkářství v pondělí se Venušina ohnivá past vymkla kontrole a Harry odstrčil Terryho z cesty ohnivé kouli ještě než profesorka Prýtové vykřikla kouzlo na zmražení ohně. Když se pak Harry zvedl ze země, prostě se vrátil na své místo, jako by se nic zajímavého nestalo. A když později toho samého pondělí z testu z přeměňování dostala lepší známku než Harry, místo aby skřípal zuby, jen se na ni usmál, jako by jí chtěl poblahopřát... a to ji znepokojovalo *hodně*.

Začínala nabývat dojem, že Harry...

...se od ní odtahuje...

„Najednou vypadá o hodně *starší*,“ řekl Anthony. „Ne jako opravdový dospělý, nedokážu si *Harryho* představit jako dospělého, ale jako by se náhle proměnil do *čtvrtácké* verze toho... no, toho, čím vlastně je.“

„No,“ řekla Padma. Delikátně děbla do čokoládového koláčku s koláčkovou polevou. „Myslím, že Draci a Sluníčka by se během příští bitvy raději měli spojit, nebo nás pan Harry Potter *rozdrtí*. Minule jsme se spojili a i tak Chaos málem vyhrál.“

„Jo,“ řekl Anthony. „Máte pravdu, slečno Patilová. Řeknu Dračímu generálovi, že se s vámi chceme setkat –“

„Ne!“ řekla Hermiona. „Neměli bychom být *nuceni* spojit se proti generálovi Potterovi jen abychom měli šanci. To nedává smysl, obzvlášť když už nikdo nemůže použít mudlovské věci. Pořád je v každé armádě dvacet čtyři vojáků.“

Ani Padma ani Anthony na to nic neřekli.

Ťuk-ťuk, ťuk-ťuk.

„Vstupte, pane Pottere,“ řekla.

Dveře se se zaskřípěním otevřely a Harry Potter vklouzl do její kanceláře. Jednou rukou zavřel dveře za sebou a

beze slova se posadil do polstrovaného křesla, které teď stálo před jejím pracovním stolem. Přeměňovala to sedátko tak často, že aniž by pohnula hůlkou, něco vyslovila, nebo i jen měla nějaký vědomý záměr, občas změnilo tvar, aby odráželo její náladu. Zrovna teď bylo křeslo tak měkce polstrované, že když do něj Harry usedl, bylo to, jako by ho to křeslo objímalo.

Nezdálo se, že by si toho Harry všiml. Bylo na něm něco tiše odhodlaného. Jeho oči se na ni pevně upřely a ani na okamžik pohled nepřerušil. „Volala jste mě?“ řekl chlapec.

„Ano,“ řekla profesorka McGonagallová. „Mám pro vás dvě dobré zprávy, pane Pottere. Ta první – potkal jste někdy pana Rubeuse Hagrida? Šafáře? Byl to starý přítel vašich rodičů.“

Harry zaváhal. Pak: „Pan Hagrid se mnou chvílku mluvil, když jsem sem přijel,“ řekl Harry. „Myslím, že to bylo v úterý mého prvního školního týdne. Nezmínil se ale, že znal moje rodiče. Tehdy jsem si prostě myslel, že se chce seznámit s Chlapcem-který-přežil... měl nějaký skrytý cíl? *Nepřipadal* mi jako ten typ...“

„Ah...“ řekla. Chvilku jí zabralo, než si uspořádala myšlenky. „To je dlouhý příběh, pane Pottere, ale pan Hagrid byl před padesáti lety falešně obviněn z vraždy studenta. Byl vyloučen a jeho hůlka byla zlomena. Později,

když se profesor Brumbál stal ředitelem, najal pana Hagrida jako klíčníka a šafáře. “

Harryho oči ji upřeně sledovaly. „Řekla jste, že v Bradavicích zemřel student naposledy před padesáti lety a taky jste si byla jistá, že tajnou zprávu od zařazovacího klobouku někdo slyšel naposledy před padesáti lety.“

Trochu ji zamrazilo – ani ředitel nebo Severus by si to tak rychle nespojili – a řekla: „Ano, pane Pottere. Někdo otevřel Zapovězenou komnatu, ale nevěřilo se tomu, a pan Hagrid byl obviněn z následného úmrtí. Nicméně pan ředitel našel na Moudrém klobouku další kouzlo a ukázal ho speciálnímu výboru ze Starostolce. Výsledkem bylo odvolání odsouzení pana Hagrida – vlastně zrovna dnes ráno – a bude mu dovoleno získat znovu hůlku.“ Zaváhala. „Zatím... zatím jsme o tom panu Hagridovi ještě neřekli, pane Pottere. Čekali jsme, až to bude potvrzeno, abychom mu po takové době nedávali falešnou naději. Pane Pottere... napadlo nás, zda bychom mohli panu Hagridovi říci, že jste to byl vy, kdo mu pomohl...?“

Spatřila zvažující výraz v jeho očích –

„Pamatuji si, jak vás pan Hagrid držel, když jste byl ještě miminko,“ řekla. „Myslím, že by ho to velmi potěšilo.“

Na Harryho tváři už ale viděla, jak se rozhodl, že Rubeus mu k ničemu nebude.

Harry zavrtěl hlavou. „Už tak je dost špatné, že by si někdo mohl odvodit, že v letošní skupině studentů byl hadí jazyk,“ řekl. „Myslím, že by bylo rozumnější to prostě držet v tajnosti, jak jen to půjde.“

Vzpomněla si na Jamese a Lily, kteří nikdy neváhali oplácet přátelství, které jim ten obrovský, přímočarý muž nabídl, ačkoliv James byl potomkem bohatého rodu, Lily klubající se expertkou na kouzelné formule, a Rubeus pouhým poloobrem, kterému zlomili hůlku...

„Protože nečekáte, že se ukáže být užitečným, pane Pottere?“

Nastalo ticho. Nechtěla to říct nahlas.

Harryho obličej přelétl smutek. „Pravděpodobně,“ řekl Harry tiše. „Ale nemyslím si, že bychom spolu mohli vycházet, vy ano?“

Zdálo se, že jí něco uvízlo v hrdle.

„Když už mluvíme o využívání lidí,“ řekl Harry, „zdá se, že celkem brzy budu až po uši ve válce s Pánem zla. Takže když už jsem ve vaší kanceláři, chtěl jsem vás požádat, aby můj spánkový cyklus byl prodloužen na třicet hodin denně. Neville Longbottom by rád začal trénovat duely, jeden starší Mrzimor se nabídl, že ho bude učit, a pozvali mě, abych se připojil. Plus tu jsou další věci, které bych se taky chtěl naučit – a pokud si vy nebo pan ředitel myslíte,

že bych měl studovat něco konkrétního, abych se v dospělosti stal mocným kouzelníkem, dejte mi o tom vědět. Prosím, navedte madam Pomfreyovou, aby mi poskytla náležitý lektvar, nebo čím se to musí udělat –“

„*Pane Pottere!*“

Harryho oči pohlédly přímo do jejích. „Ano, Minervo? Víím, že to nebyl váš nápad, ale rád bych přežil všechny záměry, které pro mě pan ředitel má. Prosím, nebraňte mi v tom.“

To ji málem zlomilo. „Harry,“ zašeptala prázdným hlasem, „děti by neměly takto přemýšlet.“

„Máte pravdu, neměly by,“ řekl Harry. „Ale *hodně* dětí musí vyrůst dřív, ne jenom já, a většina těch dětí by si se mnou pravděpodobně vyměnila místo během pěti vteřin. Nebudu sám sebe litovat, profesorko McGonagallová, když existují lidé, kteří mají skutečné problémy, a já nejsem jedním z nich.“

Ztěžka polkla a řekla: „Pane Pottere, s třiceti hodinami za den *zestárnete*, budete stárnout rychleji –“ *Jako Albus.*

„A v pátém ročníku budu přibližně stejného fyziologického věku jako Hermiona,“ řekl Harry. „To mi nepříjde *tak* strašné.“ Na Harryho tváři se teď zračil velmi poťouchlý úsměv. „Popravdě, asi bych to tak chtěl i kdyby tu *nebyl* Pán zla. Kouzelníci už tak žijí pěknou chvíli a buď

kouzelníci nebo mudlové to během příštího století nejspíš ještě prodlouží. Není tu žádný důvod, proč bych do jednoho dne *nezahrnul* tolik hodin, kolik jen můžu. Jsou tu věci, které plánuju udělat, a bylo by dobré, kdyby šly udělat rychle.“

Následovalo dlouhé ticho.

„Dobrá,“ řekla Minerva. Zaznělo to téměř šeptem. Zesílila hlas. „Dobrá, pane Pottere, zeptám se pana ředitele a pokud bude souhlasit, bude to provedeno.“

Harryho oči se na okamžik zúžily. „Chápu. Pak prosím připomeňte panu řediteli, že Godric Nebelvír ve svých posledních slovech řekl, že pokud by něco bylo pro něj samotného tím správným činem, pak by takový čin nevymlouval nikomu, ani tomu nejmladšímu studentovi v Bradavicích.“

A s prázdným pocitem pochopila, že Albusova šance tohle zastavit, zastavit cokoliv z toho, se právě rozplynula. Tohle bylo to, co jí Albus řekl, když namítala, že Cameron Edward je příliš mladý, a později znovu, když namítala, že Peter Pevensie je příliš mladý, a nakonec s námitkami přestala. „Kdo vám to řekl, pane Pottere?“ *Albus ne – Albus by tohle určitě žádnému studentovi neřekl –*

„Poslední dobou hodně čtu,“ řekl Harry. Jeho tělo se začalo zvedat z pohlcení křeslem. Pak se zarazilo. „Mohl

bych se vás zeptat na tu druhou dobrou zprávu?“

„Oh,“ řekla, „Profesor Quirrell se probudil a řekl, že můžete –“

Bradavická ošetrovna byla krásné, prostorné místo, zaplavené denním světlem ze všech čtyř stran, přestože se zdála být umístěna uprostřed hradu. Bílé postele se táhly v dlouhých řadách, ale jen tři z nich byly momentálně obsazené – v protilehlých koutech leželi jeden starší chlapec a jedna starší dívka, oba bez pohybu, se zavřenýma očima, pravděpodobně v bezvědomí pod vlivem léčivého kouzla nebo lektvaru, které s jejich těly pracovalo nepříjemnými způsoby; třetí pacient měl kolem postele zatažený závěs, což bylo pravděpodobně dobře. Madam Pomfreyová ho popohnala šťouchnutím a řekla mu, aby nezíral, a Harry si náhle musel připomenout, že někteří lidé neví, kým Chlapec-který-přežil je – buď to, anebo byla identita madam Pomfreyové zcela provázána s její absolutní mocí v rámci vlastní ošetrovny atd., nebo něco takového.

Za řadami postelí bylo pět dveří, které vedly do soukromých místností, kde byli uloženi pacienti, kteří měli zůstat po dobu dní namísto hodin, a jejichž stav zároveň nevyžadoval přesun do nemocnice Sv. Munga.

Za prostředními dveřmi se nalézala místnost bez oken, bez oblohy a bez světla, až na jedinou nekouřící pochodeň na mramorové zdi. Harryho napadlo, jestli učitelé můžou Bradavice požádat, aby se změnily, nebo jestli ošetrovna vždycky měla dostupnou podobnou místnost pro lidi, kteří nemají rádi světlo.

Ve středu místnosti mezi dvěma stejnými nočními stolky, které se zdály být vytesány ze stejného šedého mramoru jako stěny, spočívala bílá nemocniční postel, která ve světle nekouřící pochodně vypadala mírně oranžová, a v té posteli seděl v nemocniční košili s bílou přikrývkou vyhrnutou nad stehna a se zády mírně opřenými o pelest postele profesor Quirrell.

Na příležitosti vidět profesora Quirrella v jedné z postelí na ošetrovně bylo něco děsivého, dokonce i při vědomí skutečnosti, že to profesor Quirrell sám si zorganizoval svou zjevnou porážku Severusem, aby měl omluvu pro zotavování po Azkabanu – a dokonce i přesto, že učitel obrany se jevil v pořádku. Harry ještě nikdy nikoho neviděl *doopravdy* umírat v nemocniční posteli, ale filmů už viděl dost. Byl to náznak smrtelnosti, a učitel obrany *neměl* být smrtelný.

Madam Pomfreyová Harrymu řekla, že má přísně zakázáno jejího pacienta obtěžovat.

Harry na to řekl: „Rozumím,“ což technicky vzato neříkalo, že uposlechně.

Na to se přísná stará léčitelka otočila a řekla profesor Quirrellovi, že má přísně zakázáno se přetěžovat nebo... se zarmucovat...

Hlas madame Pomfreyové se vytratil. Léčitelka se spěšně otočila a opustila místnost.

„To nebylo špatné,“ poznamenal Harry, když se dveře za prchající matronou zavřely. „To se někdy musím naučit.“

Profesor Quirrell se usmál úsměvem, který neobsahoval žádný humor, a hlasem, který zněl ještě sušeji než obvykle, řekl: „Děkuji vám za vaši znaleckou kritiku, pane Pottere.“

Harry pohlédl do bledě modrých očí a napadlo ho, že profesor Quirrell vypadá...

...starší.

Bylo to nepatrné, mohla to být jen Harryho představivost, nebo to mohlo být mizerným osvětlením. Ale taky mohly vlasy na čele Quirina Quirrella trochu ustoupit a ty, co zbývaly, mohly zešednout a prořídnout a rozšířit tak pleš, která už na jeho hlavě byla. I jeho tvář mohla být o něco skleslejší.

Bledě modré oči však zůstaly ostré a pronikavé.

„Jsem rád,“ řekl Harry tiše, „že vás nalézám, zdá se, v dobrém zdraví.“

„Dojmy samozřejmě mohou mást,“ řekl profesor Quirrell. Luskl prsty a když jeho ruka dokončila gesto, držel v ní svou hůlku. „Věřil byste, že ta žena si myslí, že mi ji zkonfiskovala?“

Na to učitel obrany pronesl šest inkantací; šest z třiceti, které používal jako ochranu během důležitých hovorů v Maryině místnosti.

Harry v tichém dotazu pozvedl obočí.

„Tohle je vše, co aktuálně zvládnu,“ řekl učitel obrany. „Očekávám, že to bude stačit. Existuje přísloví: pokud nechcete, aby někdo něco slyšel, nic neříkejte. Považujte to za platné v plné míře. Bylo mi řečeno, že jste mě chtěl vidět?“

„Ano,“ řekl Harry. Zarazil se, sbíral myšlenky. „Řekl vám pan ředitel nebo někdo jiný, že už spolu nemůžeme chodit na oběd?“

„Něco v tom smyslu,“ řekl učitel obrany. A aniž by změnil výraz, dodal: „Samozřejmě mě to velice mrzí.“

„Ve skutečnosti je to mnohem vážnější,“ řekl Harry. „Jsem do odvolání uvězněn na bradavických pozemcích. Nemůžu odejít bez ochrany a dobrého důvodu. V létě

nepojedu domů – a možná už nikdy. Doufal jsem... že si o tom s vámi promluvím.“

Nastalo ticho.

Učitel obrany vydechl, jako by šlo o krátký povzdech, a řekl, „Budeme se muset prostě spoléhat na to, že zástupkyně ředitele by osobně zavraždila kohokoliv, kdo by se mě pokusil nahlásit. Pane Pottere, zamýšlím se v tomto rozhovoru držet tématu, abychom ho mohli uzavřít rychle, rozumíme si?“

Harry přikývl a –

Světlo jediné pochodně, která svítila spíše v červeném konci světelného spektra, hadí zelené šupiny příliš neodrážely, a modrobílý pruh jej odrážel jen o málo více. Had v tom světle vypadal tmavý. Oči, které jindy vypadaly jako šedivé jámy, teď odrážely světlo pochodně a jevily se jasnější než zbytek hadova těla.

„*Takže,*“ zasyčela ta jedovatá bytost, „*co sssi chtěl říct?*“

A Harry zasyčel, „*Ředitel sssi myssslí, že ženin bývalý Pán je tím, kdo ji vytáhl zz vězzení.*“

Tentokrát o tom už Harry *přemýšlel*, pečlivě přemýšlel, než se rozhodl, že profesoru Quirrellovi odhalí *jen to*, že pan ředitel tomu věřil. Že neřekne nic o proroctví, které Voldemorta poslalo proti Harryho rodičům, ani o tom, že

ředitel obnovuje Fénixův řád... bylo to riskantní, značně riskantní, ale Harry potřeboval spojení.

„*On věří, že je naživu?*“ řekl had konečně. Rozdělený dvouhrotý jazyk rychle zakmital z jedné strany na druhou při sardonickém hadím smíchu. „*Nějak mě to ani nepřekvapuje.*“

„*Ano,*“ zasyčel Harry suše, „*velmi zžabavné, tím jsssem sssi jissstý. Až na to, že jssem uvězněný v Bradavicích dalších ššest let, pro vlastní bezzpečí! Rozzhodl jssem ssse, že ssskutečně budu ussilovat o moc, a na to sse uvězzení nehodí. Musssím přessvěčit ředitele, že Pán zla ssse neprobudil, že útěk byl prací někoho jiného –*“

Znovu to rychlé zakmitání hadího jazyka – hadí smích byl tentokrát silnější a sušší. „*Amatérsská poššetilosst.*“

„*Pardon?*“ zasyčel Harry.

„*Vidíššš omyl, mysslíšš na nápravu, na vrácení času zzpět. Ale ani s přessýpacími hodinami to nejde vrátit. Míssto toho sse mussíme pohnout vpřed. Ty mysslíšš na přemluvení osstatních, že sse pletou. Mnohem jednodušší je přessvědčit je, že mají pravdu. Takže zžvaž, chlapče: jaká nová sshoda okolnosstí by ředitele přessvědčila, že jsssi zznovu v bezzpečí a zžároveň přiblíží tvůj další cíl?*“

Harry zmateně hleděl na hada. Jeho mysl se snažila pochopit a rozluštit tu hádanku –

„Není to jasssné?“ zasyčel had. Jazyk znovu zakmital v sardonickém smíchu. „Abysss ossvobodil sssebe, abyss zísskal moc v Británii, mussí tě zasse sspatřit, jak porazíšš Pána zla.“

V rudooranžovém třepotajícím se světle pochodně se zelený had na bílé nemocniční posteli zavlnil, zatímco chlapec zíral do jeho žhnoucích očí.

„Takže,“ řekl Harry konečně, „aby bylo jasssno co jssii navrhl. Navrhl jsssi, že nassadíme podvodníka, který sse bude vydávat zza Pána zla.“

„Něco takového. Žena, kterou jssme zzachránili, bude sspolupracovat, mělo by být velmi přessvědčivé, že bude po jeho boku.“ Další sardonické zakmitání jazyka. „Budešš uneššen zz Bradavic na veřejné mísssto, ssspoussta sssvědků, zzábrany proti ochráncům. Pán zla oznámí, že potom co byl několik let duchem, konečně zznovu zísskal fyzzickou formu; řekne, že zísskal ještě většší sssílu, že ani ty ho teď nezassstavíšš. Nabídne ti duel. Ty sseššleššš kouzlo ochránce, Pán zla ssse zassměje, řekne, že není mozzkomor. Ssseššle na tebe vražednou kletbu, tu zablokuješš, pozorovatelé uvidí jak Pán zla vybuchne –“

„Ssseššle vražednou kletbu?“ zasyčel Harry nevěřicně. „Na mě? Zznovu? Podruhé? Nikdo neuvěří, že Pán zla může

být tak hloupý –“

„Ty a já jssme jedinými lidmi v této zzemí, kteří by sssi toho vššimli,“ zasyčel had. „To mi věř, chlapče.“

„Co když jednou přibude třetí?“

Had se zamyšleně zakýval. „Mohl bych pro hru napssat jiný ssscénář, pokud chceššš. Ať už bude jakýkoliv, měl by nechat otevřenou možnost, že ssse Pán Zla opět vrátí – národ sssi musí mysslet, že ssstále závisssí na tom, abyss je ochránil.“

Harry pohlédl do rudě se blýskajících jam hadích očí.

„Takže?“ zasyčela kývající se bytost.

Onou očividnou myšlenkou tu bylo, že následovat a plnit profesorovy plány a intriky *podruhé*, roztočit ještě spletitější síť lží, která zakryje první omyl a, pokud by někdo tu pravdu objevil, vytvoří *další* osudovou zranitelnost, by byl *přesně* ten stejný druh blbosti, jako kdyby údajný Pán zla znovu použil smrtící kletbu.

Dokonce ani nebylo třeba jeho mrzimorské stránky, aby na to poukázala, Harry si to pomyslel svým vlastním vnitřním hlasem.

Ale byla tu také jistá otázka – zda onou vhodnou morální lekcí, kterou se měl naučil z minulé zkušenosti bylo, že má učitelé obrany vždy automaticky říct ne, nebo...

„Zamysslím ssse nad tím,“ zasyčel Harry. „Neodpovím hned, tentokrát ne, zvažím rizzika a zissky dříve –“

„Chápu,“ zasyčel had. „Ale pamatuj sssi tohle chlapče: událossti ssse odehrávají i bezz tebe. Váhání je vždy jednoduché, téměř nikdy užitečné.“

Chlapec se vynořil ze soukromé místnosti do hlavního sálu; nervózními prsty si pročesával své rozcuchané černé vlasy, zatímco míjel obsazené i volné bílé postele.

Krátce nato opustil ošetrovnu úplně, madame Pomfreyovou minul s nepřítomným kývnutím.

Chlapec vyšel na chodbu, pak do větší uličky, a pak se zastavil a opřel se o zeď.

Šlo tu o to...

...že vážně *nechtěl* v Bradavicích uvíznout na dalších šest let; a když se nad tím tak zamyslel...

...ten incident se záchranou Bellatrix z Azkabanu nevyvíjel nápor *jen* na Harryho. Způsobí starosti i ostatním lidem, budou žít ve strachu, že se Pán zla vrátil, budou spotřebovávat neznámo jaké zdroje, aby učinili neznámo jaká opatření. Harry by mohl zkusit požádat o sepsání scénáře takovým způsobem, že *nebude* vypadat pravděpodobné, že by se Pán zla vrátil potřetí. A lidé se uklidní, že je vše u konce.

Až na to, že tu samozřejmě někde *byl* Pán zla, který budil strach. *Bylo* tu proroctví.

Chlapec, který se opíral o zeď, zvolna vydechl, a znovu vykročil.

Málem na to zapomněl, ale nakonec se dostal k tomu, aby profesoru Quirrellovi ukázal balíček karet, které mu v neděli v noci nechal ‚Santa Klaus‘. Jeho srdcový král byl údajně přenášedlem, které by ho dostalo do salemského Čarodějnického ústavu v Americe. I když Harry samozřejmě profesoru Quirrellovi neřekl, *kdo* mu kartu poslal, ani co by karta *měla* udělat, než se profesora zeptal, jestli by bylo možné říci, kam ho přenášedlo pošle.

Učitel obrany se přeměnil zpátky do své lidské podoby a prozkoumal srdcového krále opakovaným poklepáním hůlkou.

A podle profesora Quirrella...

...přenášedlo uživatele přenese někam do Londýna, ale přesněji to určit nedokáže.

Harry profesoru Quirrellovi ukázal lístek, který byl u balíčku karet, aniž by mu řekl cokoli o předchozích dopisech.

Profesor Quirrell tomu věnoval pohled, suše se uchechtl a poznamenal, že pokud jste tu zprávu četli *pozorně*, nikde

přímo neříkala, že by vás to přenášedlo mělo přenést do Salemského Čarodějnického ústavu.

Takovým drobnostem musíte věnovat pozornost, řekl mu profesor Quirrell, pokud se chcete stát mocným kouzelníkem, až vyrostete; nebo pokud vlastně vůbec chcete vyrůst.

Chlapec si povzdechl a odplahočil se na další hodinu.

Napadlo ho, jestli i ostatní kouzelnické školy jsou takové, nebo jestli se jedná čistě o bradavické problémy.

66. Sebeaktualizace, část 1. – Proti duelům

{{"chapter":66,"link":"https://archetypal.cz/2018/66-sebe-aktualizace-1-cast","id":3637}}

Váhání je vždy jednoduché, téměř nikdy užitečné.

Tak mu to učitel obrany pověděl, a ačkoliv by se detaily onoho přísloví daly rozporovat, Harry chápal slabosti Havraspárů dost na to, aby věděl, že své vlastní rozpory musíte zkusit vyřešit. Vyžadovaly některé plány čekání? Ano, mnohé plány si žádaly *pozdržet akci*, ale to nebylo to samé jako *váhat, co si vybrat*. Ne odkládání, protože je to v tu chvíli potřebné, ale odkládání, protože se nemůžete rozhodnout – to žádný promyšlený plán nevyžadoval.

Potřebovali jste někdy víc informací, abyste se mohli rozhodnout? Určitě, ale taky se z toho mohla vyklubat výmluva pro odkládání, a když jste čelili volbě mezi dvěma bolestivými alternativami, bylo *lákavé* celou věc odkládat – *nevybrat si* duševní bolest na chvíli zarazilo. Takže byste se zaměřili na informaci, kterou není lehké získat, a tvrdili byste, že se bez ní nemůžete rozhodnout. To by byla vaše výmluva. Ale pokud byste věděli, *jakou* informaci potřebujete, *kdy* a *kde* ji získáte, a stejně tak byste věděli, co pak *uděláte* v závislosti na každém možném výsledku, nebylo by to už podezřelou omluvou pro váhání.

Pokud by nešlo jen o váhání, měli byste být schopni si *dopředu* zvolit, co uděláte, až získáte informaci, o které tvrdíte, že ji potřebujete.

Pokud tu *skutečně* byl Pán zla, bylo by chytré postupovat podle profesorova plánu a najít někoho, kdo bude *předstírat*, že je Pánem zla?

Ne. Rozhodně ne. V žádném případě.

A pokud by Harry věděl s jistotou, že žádný Pán zla *není... v takovém* případě...

Kancelář učitele obrany byla malá místnost, alespoň dnes. Dost se změnila od doby, kdy ji Harry naposledy viděl, kameny ztmavly a byly lesklejší. Za profesorovým stolem stála prázdná knihovna, která místnost vždy zdobila. Byla vysoká, od podlahy se táhla skoro až ke stropu, se sedmi prázdnými regály. Harry jen jednou viděl profesora Quirrella, jak z těch prázdných regálů bere knihu, a nikdy ho neviděl do nich nějakou knihu ukládat.

Zelený had se vlnil na sedadle židle za profesorovým stolem, a oči bez víček na Harryho upřeně zíraly téměř z úrovně jeho vlastních očí.

Teď už byli chráněni dvaceti dvěma kouzly, všemi, která se v Bradavicích dala seslat, aniž by upoutala ředitelovu pozornost.

„Ne,“ zasyčel Harry.

Zelený had vztyčil hlavu a mírně ji naklonil; to gesto v sobě neneslo žádnou emoci, alespoň žádnou, kterou by Harryho hadí jazyk rozpoznal. „*Důvod proč ne?*“ řekl zelený had.

„*Moc riskantní,*“ řekl Harry jednoduše. To byla pravda, ať už tu byl Pán zla nebo ne. Díky tomu, že se donutil rozhodnout se dopředu, si uvědomil, že nezodpovězenou otázku jen používal jako výmluvu pro váhání; příčetné rozhodnutí by tak jako tak bylo stejné.

Zdálo se, že se temné oči na chvílku černě zaleskly a šupinatá ústa se na okamžik otevřela, aby odhalila tesáky. „*Zdá ssse, že sssiss z minulého sselhání odnesssl ššpatnou lekci, chlapče. Mé plány nesselhávají a i ten posslední by proššel bezzchybně, kdyby nebylo tvé poššetilossti. Ssprávnou lekcí je nássledovat cestu předloženou sstaršším a moudřejším Zmijozzelem, krotit sssvé divoké impulzzy.*“

„*Lekce, kterou jssem ssse naučil, je nenássledovat plány, které by přiměly mou dívku-dítě kamarádku nebo chlapce-dítě kamaráda mysslet sssi, že jsem hloupý,*“ odsekl Harry. Původně plánoval nějakou více zdrženlivou odpověď než tuhle, ale ta slova z něj prostě nějak vypadla.

Sykavý zvuk, který teď vyšel z hada, Harry nerozeznával jako slova, jenom jako čirý vztek. O chvílku později, „*Řekl jsssi jim –*“

„Sssamozřejmě že ne! Ale vím, co by řekli.“

Následovalo dlouhé ticho, zatímco had sebou vlnil s pohledem upřeným na Harryho; opět tu nebyla žádná rozpoznatelná emoce, a Harry si musel položit otázku, nad čím mohl profesor Quirrell přemýšlet, aby to zrovna jemu zabralo tak dlouho.

„Vážně tě z Zajímá, co ssi ti dva myslí?“ ozvalo se konečně hadí zasyčení. „Opravdová mláďata ti dva jssou, ne jako ty. Nedokáže zvažovat z záležitossti dospělých.“

„Mohli by to zvládnout lépe než já,“ zasyčel Harry. „Chlapec-dítě kamarád by sse hned zptal na ssskrytý cíl, než by sssouhlassil sse záchranou ženy –“

„Jssem rád, že tomu konečně rozumíš,“ zasyčel had chladně. „Vždy sse ptej po zisku toho druhého. Tvou další lekcí bude sse vždy ptát i po ssvém vlasstním. Pokud ti můj plán není po chuti, jaký je tvůj?“

„Pokud to bude nezbytné, zůstat ve škole šest let a sstudovat. Bradavice jssou dobrým místem k přebývání. Kniha, kamarádi, zvláštní ale chutné jídlo.“ Harry se chtěl uchechtnout, ale v hadím jazyce neexistoval výraz pro ten druh smíchu, který chtěl vyjádřit.

Hloubky hadích očí teď vypadaly takřka černé. *„To sse teď ssnadno říká. Takoví jako já a ty nebudou tolerovat uvěznění. Ztratíš trpělivost dlouho před sedmým*

ročníkem, možná už před koncem prvního. Budu ss ohledem na to plánovat.“

A předtím, než Harry stačil zasyčet další slovo v hadím jazyce, v židli znovu seděla lidská postava profesora Quirrella. „Takže, pane Pottere,“ řekl učitel obrany hlasem tak klidným, jako kdyby neprobírali nic důležitého, jako by se celá ta konverzace vůbec nestala, „slyšel jsem, že jste začal trénovat duely. Doufám, že ne ten zbytečný druh s *pravidly*?“

Tak vyplašenou Hannah Abbottovou Hermiona ještě nikdy neviděla (pokud nepočítáme onen den, den fénixe, kdy utekla Bellatrix Blacková – a ten by se neměl počítat pro nikoho). Mrzimorka během večere přišla k havraspárskému stolu, poklepala Hermionu na rameno a téměř ji odtáhla pryč –

„Neville a Harry Potter se učí duely u pana Diggoryho!“ vyhrkla Hannah hned jak byly pár kroků od stolu.

„Od koho?“ zeptala se Hermiona.

„*Cedrika Diggoryho!*“ řekla Hannah. „Je kapitánem našeho famfrpálového týmu a generál armády a chodí na všechny volitelné předměty a dostává lepší známky než všichni ostatní a slyšela jsem, že se během léta učí duely u profesionálních tutorů a že jednou porazil dva sedmáky a i

někteří učitelé ho nazývají Super Mrzimorem a profesorka Prýtová jednou řekla, že bychom ho všichni měli imi-, um, imitátovat nebo jak se to –“

Když nedostatek vzduchu Hannah konečně zastavil (výčet by ještě chvíli pokračoval), Hermioně se podařilo vpravit do rozhovoru pár slov.

„Sluníčková vojínko Abbottová!“ řekla Hermiona. „*Uklidněte se*. Nebudeme přece bojovat s generálem Diggorym. Fajn, Neville studuje, jak nás porazit, ale to my můžeme studovat taky –“

„*Nechápeš?*“ zaječela Hannah o dost hlasitěji, než by měla, pokud by nadále chtěly udržet svůj hovor v soukromí před všemi Havraspáry, kteří na ně teď koukali. „Neville nestuduje, aby porazil *nás*! Trénuje, aby mohl porazit *Bellatrix Blackovou*! Dere se dopředu jako potlouk skrz talíř palačinek!“

Sluníčková generálka svou vojínku sjela pohledem. „Podívej se,“ řekla Hermiona, „vážně si nemyslím, že by pár týdnů cvičení mohlo z kohokoli udělat neporazitelného bojovníka. Nemluvě o tom, že my už *víme*, jak zvládnout neporazitelné bojovníky. Budeme palbu koncentrovat na ně a sejmem je zrovna jako Draca.“

Mrzimorská dívka se na ni podívala se směsí obdivu a skepticismu. „To tě to, no, *neznepokojuje?*“

„Ale *no tak!*“ řekla Hermiona. Občas bylo těžké být jedinou rozumnou osobou v celém ročníku. „Copak jsi nikdy neslyšela to přísloví? Jediné, čeho se musíme bát, je strach sám.“

„*Cože?*“ řekla Hannah. „To je šílené, co třeba smrtiplášťové, kteří číhají v temnotě, nebo když tě okouzlí kletbou Imperius, nebo příšerné nehody z přeměňování, nebo –“

„Chci tím říct,“ řekla Hermiona, v jejímž zvýšeném hlas už začínalo být slyšet vyčerpání, protože tyhle věci už poslouchala *týden v kuse*, „co takhle kdybychom s těmi horory počkali, až se Legii Chaosu *doopravdy* podaří nás porazit, a *vážně jsem tě teď slyšela si pod vousy zamumlat ‚Nebelvíři‘?*“

O chvílku později šla Hermiona zpátky na své místo a na své mladé tváři měla přilepený sladký úsměv. Nebyl to ten strašně chladný pohled Harryho temné stránky, ale byl to ten nejděsivější výraz, který uměla udělat.

Harry Potter *prohraje*.

„Tohle je ujetý,“ vydechl Neville to maličké množství vzduchu, které si mohl dovolit postrádat, aniž by zůstal

naprosto bez dechu.

„Tohle je *geniální!*“ řekl Cedric Diggory. Oči Supermrzimora zářily šíleným nadšením, leskly se jako pot na jeho čele, zatímco nohama vydupával tanec jedné ze svých duelových pozic. Všechny jeho obvykle lehké kroky se změnilly v těžké dupání, což mohlo mít něco společného s přeměněnými kovovými závažími, připevněnými k rukám, nohám a hrudníkům každého z nich. „Jak vás *tohle* napadlo, pane Pottere?“

„Takový zvláštní obchod... v Oxfordu... už nikdy... tam znova... nenakoupím.“ *Buch.*

67. Sebeaktualizace, část 2. – Těžká bitva

{{"chapter":67,"link":"https://archetypal.cz/2018/67-sebeaktualizace-2-cast","id":3680}}

Ve vyšších patrech Bradavic, kde se místnosti a chodby denně měnily, kde bylo nejisté samo území a ne jen jeho mapy, kde se stabilita hradu tříštila do snů a chaosu, aniž by se měnil jeho architektonický styl nebo očividná bytelnost – v těchto výšinách Bradavic bude brzy svedena bitva.

Přítomnost tolika studentů chodby na chvílku stabilizuje, protože budou neustále pod dohledem. Místnosti a chodby se v Bradavicích občas *hýbaly* i když na ně lidé přímo hleděli, ale nikdy se *nezměnily*. Dokonce i po osmi stoletích se Bradavice trochu styděly měnit se před lidmi.

I navzdory přechodné stálosti (jak to nazval učitel obrany) ale vyšší patra Bradavic stále podléhala vojenskému realismu: pokaždé jste se museli prostředí naučit znovu, pokaždé jste museli znovu projít všechny skříně, jestli neobsahují tajné chodby.

Byla neděle, neděle prvního března. Profesor Quirrell se zotavil natolik, že byl schopen opět dohlížet na bitvy, a všichni teď doháněli skluz.

Dračí generál Draco Malfoy sledoval dva kompas, které držel každý v jedné ruce. První kompas měl barvu Slunce, druhý měl barev víc, měňavý lesk naznačoval chaos. Draco věděl, že oba další generálové dostali své vlastní kompas; jen ruka Hermiony Grangerové a Harryho Pottera bude držet kompas, který byl rudooranžový a jeho odraz se třepotal jako plamen. Kompas, který vždy ukazoval ve směru největší aktivní skupiny Dračí armády.

Bez těchto kompasů by proti sobě mohli bojovat týdny a nikdy se nenajít, což bylo riziko boje ve vyšších patrech Bradavic.

Draco se obával, co se stane, až Dračí armáda narazí na Legii Chaosu. Harry Potter se změnil od doby, co Bellatrix Blacková uprchla. Zmijozelův dědic teď působil přímo Pánovitě (a jak věděl profesor Quirrell, že se to stane?). Draco by se cítil mnohem lépe, kdyby Hermiona Grangerová spolu se svými dvaceti třemi sluníčkovými vojáky stála vedle něho, ale kdepak, sluníčková generálka byla hloupě hrdá a odmítla pomoc proti generálu Potterovi. Řekla mu, že by raději Pottera porazila sama.

Urozený a nejstarší rod Malfoyů si v Británii udržel svůj vliv po staletí díky tomu, že chápali, že ne vždy jste *museli* být ti nejmnocnější. Občas byl prostě jiný Pán silnější a vy jste se museli smířit s tím, že budete *jen* jeho

nejpřednějším velitelem. Bylo možné si vybudovat značné bohatství a moc tím, že jste byli zástupci vládců po víc než tucet generací. Jen jste pokaždé museli být opatrní, aby pád lorda, kterému sloužíte, s sebou nestáhl i váš rod. To byla ta Malfoyovská tradice, kterou století zkušeností vybrousily k dokonalosti...

A tak tedy otec pečlivě vysvětlil Dracovi, že pokud by narazil na někoho, kdo je silnější než on, *nemá* tomu odporovat a *nemá* to zapírat a *nemá* ztropit scénu, která by mohla poškodit jeho potenciální pozici, ale měl by se postarat o to, že jeho pozice v mocenském uspořádání další generace nebude horší než druhá nejmnocnější.

Grangerová tuhle lekci od svých vlastních rodičů zjevně nikdy nedostala a stále zapírala očividný fakt, že se Harry Potter stal silnějším než ona.

Takže se Draco potají setkal s kapitánem Goldsteinem a kapitánkou Bonesovou a kapitánem Macmillianem a všichni souhlasili s tím, že udělají, co bude v jejich moci, aby se Draci a Sluníčka nestřetli předtím, než se postarají o mnohem větší hrozbu Chaosu.

To nebylo *doopravdy* porušení dohody proti zrádcům, nesnažili jste se pro sebe rekrutovat zrádce, když jste upřímně zamýšleli té druhé armádě *pomoci*.

Vysoko položené zazvonění se rozlehlo chodbou, aby ohlásilo začátek bitvy, a o chvíli později Draco zařval „*Ideme!*“ a Draci se rozeběhli. Jeho vojáky to unaví, bude to nevýhoda i potom, co se zastaví a chytí dech, ale musí Chaos umístit přímo mezi sebe a Sluníčkový regiment.

Harry a Neville vycházkovým tempem kráčeli chodbami, Harry sledoval žlutozlatý kompas, který ukazoval směrem ke Sluníčkovému regimentu a Neville sledoval okolí jen pro případ, že by narazili na někoho jiného.

Pokud byste poslouchali pozorně, shledali byste, že jejich kroky nezvykle duní.

„Takže,“ řekl poručík Chaosu po chvíli, „tohle je důvod, proč jsme trénovali duely se vší tou připnutou váhou?“

Harry přikývl, oči upřené na kompas, který vedl ke Sluníčkům; pokud by se očividný směr začal rychle měnit, pak už se museli blížit.

„Před ostatními jsem nechtěl nic říkat, ale pár týdnů není dost na to, aby člověk získal svaly,“ řekl Neville. „A rovnováha je s tím jiná, popravdě myslím, že tohle váží víc; a nepočítá se to jako mudlovský artefakt?“

„Ne-e,“ řekl Harry. „Kontroloval jsem to. A můžeš to vidět na bradavických sochách, takže někteří kouzelníci to *nosívali* i když jen zrovna chtěli jít s módou středověku.“ A

vzhledem k tomu, že by tohle nikdo nezkusil, pokud by zrovna nebojovali proti prvákům, používajícím tak slabá kouzla, jako je uspávací kletba, nepočítalo se to ani jako předávání chytrých nápadů dál.

Přišli k rozcestí ve tvaru Y; rozčilujícímu rozcestí, protože ani jedna chodba nešla ve směru, který by je dovedl do přímého střetnutí s bodem, kam se dostanou Sluníčka, která budou následovat Legii Chaosu, která bude následovat Dračí armádu. Takže si Harry zvolil chodbu, která se mu zdála jako lepší možnost, a Neville ho následoval.

„Asi bychom si na tohle měli vyzkoušet rychlé tišící zaklínadlo, až se budeme blížit,“ řekl Neville. „Je to docela hlasitý, mohlo by jim to dojít.“

Harry přikývl a řekl „Dobrý nápad,“ pro případ, že se na něj Neville nekoukal.

Vlekli se dál kameny dlážděnými chodbami vyšších pater Bradavic, osvětlenými okny s čistým sklem i s vitrážemi, a čas od času míjeli sochy čarodějnic a draků a občas i kouzelníky-rytíře v plátové nebo kroužkové zbroji.

Sluníčkoví vojáci dlouhou, širokou chodbou pochodovali s vytasenými a zaměřenými hůlkami. Při pohybu nemohli používat Prismatický štít, ale Parvati a

Jenny Rustadová momentálně udržovaly *Contego* kolem vedoucí skupinky, která by se ocitla pod palbou jako první, kdyby došlo k náhlému útoku.

Jejich strategií pro příští bitvu, na které se domluvila se svými důstojníky, bylo zamíchat se mezi nepřátelské vojáky tak rychle, jak jen to půjde – poté, co *mezi sebou* nacvičovali, jak podporovat jeden druhého, jak se vyhnout vzájemným zásahům, a jak se dostat do pozic, na které budou nepřátelští vojáci váhat zaútočit. Měli za sebou jen čtyřhodinový trénink, ale měla za to, že její jednotky už teď budou v tomto druhu promíchaného boje lepší než vojáci, kteří to nenacvičovali vůbec. Vypadalo to přesně jako ten druh strategie, kterou by mohl použít Chaos, ale ještě se tomu tak nestalo.

Věřila, že to je dobrá strategie. Ale přesto, bez ohledu na to, jak důkladně vojáky poučila, stále si mezi sebou šeptali vystrašené zvěsti o tom, co se Harry s Nevillem učili dělat. Konečně jí došla trpělivost a promluvila si s kapitánem Goldsteinem, který rozuměl věcem, jako je disciplína jednotky, a Anthony navrhl –

„To je zvláštní,“ řekl najednou kapitán Macmillan a zamračil se na ohnivý a měňavý kompas, které svíral v rukách (Ernie byl, jak by to nazval Harry, „dobrý v prostorové orientaci“, a tak byl pověřen držením obou

kompasů a měl se snažit přijít na to, co jejich nepřátelé dělají). „Zdá se... že Draci už se tak rychle nehýbou... myslím, že se od nás dostali na druhou stranu Chaosu jako první... vypadá to, že Chaos se chystá na ně zaútočit namísto aby se snažili zmizet ze sevření?“

Hermiona se zamračila, snažila se to pochopit a všimla si podobného zamračení na tvářích Anthonyho a Rona. Pokud by Chaos a Draci hned zaútočili jeden na druhého a spotřebovali své bojovníky v boji proti sobě, pak prakticky předávali vítězství bitvy Sluníčkám...

„Potter si myslí, že jsme spojenci, takže na Malfoye útočí teď, dřív než se s námi Draci budou moci spojit,“ řekl Blaise Zabini ze svého místa mezi běžnými vojáky. „Nebo si Potter myslí, že dokáže porazit dvě armády za sebou, pokud zaútočí na každou zvlášť.“ Zmijozelský chlapec si pohrdavě povzdechl. „Povýšíte mě teď zpátky mezi důstojníky? No tak, beze mě nemáte nejmenší šanci.“

Všichni ty zvuky mluvení, které jako by vycházely ze Zabiniho úst, ignorovali.

„Pořád se pohybujeme správným směrem?“ zeptal se Anthony.

„Jo,“ řekl Ernie.

„Blížíme se k nim?“ řekl Ron.

„Ještě ne –“

V tom okamžiku se na konci chodby rozlétly obrovské dveře z černého dřeva, narazily do zdi a odhalily dvě postavy zahalené šedými plášti a s tvářemi zakrytými šedým plátnem pod šedými kápěmi. Jedna z postav už zdvihala hůlku a mířila s ní přímo na ni.

A pak se podoba hry drasticky změnila, když Harryho hlas, vypjatý námahou, zakřičel:

„*Mdloby na tebe!*“

Omráčení na úrovni duelů svištělo směrem k ní, ale byla tak šokovaná, že se nezačala hýbat dřív, než bylo téměř pozdě, červený výstřel světla *prorazil* přímo zepředu jejich *Contego* štít a sotva stihla uskočit, v ruce pocítila šimrání, když ji červené světlo mýjelo, a koutkem oka viděla, že Susan je zasažena a padá na Rona –

„*Somnium!*“ ozval se Anthonyho hlas, následován o chvílku později tuctem hlasů křičících „*Somnium!*“

Hermiona se bleskově postavila na nohy a jak vstávala, spatřila dvě postavy v šedých pláštích, které jen tak stály.

Uspávací kouzla jste nemohli *vidět*, byla příliš slabá –

Ale v žádném případě nemohli všichni *minout*.

„*Mdloby na tebe!*“ zaječel hlas Nevilla Longbottoma a vylétla na ni další červená střela, a ona skončila na nedůstojné hromadě na zemi, jak zoufale uhýbala, a když se s lapáním po dechu vyškrábala na nohy, spatřila že

tentokrát omráčení dostalo Rona, který se zrovna zvedal ze země.

„Zdravíčko, Sluníčka,“ ozval se Harryho hlas zpod jedné z kápí.

„Jsme Šedí rytíři Chaosu,“ řekl Nevillův hlas.

„Během této bitvy budeme vašimi protivníky,“ řekl Harryho hlas, „zatímco *zbytek* armády Chaosu pokosí Draky.“

„A jen tak mimochodem,“ řekl Nevillův hlas, „jsme nezranitelní.“

Dva chlapci v šedých pláštích a hábitech s šedou látkou přes tvář stáli a čelili celé Sluníčkové armádě, zdánlivě nezasažení tucty uspávacích kouzel.

Dafné z místa vedle sebe slyšela tichý povzdech a když otočila hlavu, viděla, že Hannah má pootevřené rty a její obrovské oči zírají na –

Bylo by obtížné popsat směsici myšlenek, které Dafné proletěly hlavou, když si uvědomila, že Hannah zírá spíš na Nevilla než na Harryho, což zase pobídlo nějakou její část, aby si uvědomila, že Neville opravdu v poslední době začal být docela *zajímavý*, co se chlapců týká. Vlastně se zdálo, že poslední potomek rodu Longbottomů je právě teď přímo *cool*, a něco uvnitř ní se probudilo a její vlastní

rty se pootevřely a všechno, co jí její Lady matka řekla o ostýchavém chování a lichotkách a navoněném šamponu jí vystřelilo z mysli tak rychle, že jí to mělo rozcuchat vlasy kolem uší, protože sledovala Hermionu a Harryho a věděla, jak by chtěla, aby vypadaly *její* námluvy –

Lady její matka ji také nedávno poučila o několika kouzlech, které by mohlo být zahanbující neznat, když jste pocházely ze starého a vznešeného rodu Greengrassů.

Dafné švihla hůlkou na levou stranu a vykřikla:

„*Tonare!*“

Pak jí hůlka vyletěla nad hlavu, když vyslovila: „*Ravum Calvaria!*“

Nakonec uchopila hůlku oběma rukama a vykřikla:

„*Lucis Gladius!*“

Z masivního odlivu magie jí téměř podklesla kolena, ale ustála to, a když se zářící tvar plně zformoval a stabilizoval, odliv magie se trochu zmírnil.

Ale stejně měla pocit, že by boj s touhle věcí radši neměla zkoušet dlouho.

To, že na ni všichni zírali, byla v tu chvíli *samozřejmost*, a *měla* by se s vlasy vlajícími kolem sebe vrhnout vpřed, aby konfrontovala Nevilla, ale všechno, na co měla sílu, bylo vyrovnaně kráčet vpřed a namířit na Nevilla Longbottoma svůj Nejvíc starodávný meč. To, že všichni

ustoupili z cesty a udělali jí místo, se taky rozumělo samo sebou.

„*Já, urozená Dafné, ze starého a nejurozenějšího rodu Greengrassů!*“ vykřikla. „*Greengrassová ze Sluníček!*“ Zvyklosti duelů se jí naprosto vytratily z mysli, viděla sice dost divadelních her na to, aby si pamatovala výzvy na život a na smrt a do první krve, ale vůbec si nedokázala vybavit, jak by teď měla správná výzva znít, a tak prostě jen namířila zářící meč na objekt svého zalíbení a zakřičela: „*Tak se předved', Nevy!*“

Harryho hlas znovu vykřikl „*Mdloby na tebe!*“ a když později na tuto scénu vzpomínala, nedokázala nikdy tak docela uvěřit tomu, že zvládla švihnout svým mečem, jako by to byla odrážecská pálka, a *odrazit omračovací ránu přímo zpátky na Harryho*, který jen tak tak zvládl uhnout z cesty.

„*Tonare!*“ zakřičel Neville ze starého a nejvznešenějšího rodu Longbottomů. „*Ravum Calvaria, Lucis Gladius!*“

Po několik vteřin všichni jenom zírali na Nevilla a Dafné, kteří po sobě začali sekat. Pohybovali se pomalu a Hermiona odhadovala, že to kouzlo musí spotřebovávat hodně síly. Ale nebylo to zdaleka tak působivé, když jste byli mudlorození a viděli jisté filmy.

Ale i tak bylo nutné smeknout před skutečností, že vůbec používají světelné meče.

„Technický dotaz,“ řekl Harryho hlas. „Vím, že nás učitel obrany sleduje, ale i tak se musím zeptat, neví tu někdo, jestli se fakt rozříznou, když už se trefí –“

„Ne,“ řekla Hermione nepřítomně. Tohle bylo v jedné z jejích historických knih, i když neměla nejmenší tušení, že magický duelový meč bude vypadat *takhle*. „Vyčarovali ho tak, aby zásah jen omráčil.“

„Ty tohle kouzlo *umíš*?“

„Ale ne, je to kouzlo Nejstarodávnějšího meče, smí to legálně používat jen staré a vznešené rody –“

Hermiona se zarazila a pohlédla na Harryho, nebo spíš na Harryho šedou kápi.

„No,“ řekl Harryho hlas, „hádám, že se tedy budu muset postarat o zbytek Sluníčkového regimentu sám.“ Na jeho tvář neviděla, ale jeho hlas zněl, jako by se usmíval.

„Uskočil jsi, když na tebe Dafné odrazila tvoje vlastní kouzlo,“ řekla Hermione. „Takže ať už jsi to udělal cokoli, nezranitelný *nejsi*. *Mdloby na tebe* tě pořád může dostat.“

„Zajímavá teorie,“ řekl Harryho hlas zpoza kápě. „Máš v armádě někoho, kdo by to mohl ověřit?“

„O omračovacím kouzlu jsem četla,“ řekla Hermione. „Před pár měsíci. Tak schválně, jestli si ty instrukce

pamatuju správně.“ Její hůlka se zvedla a namířila na Harryho.

Následovala krátká pauza, během které na sebe opodál chlapec a dívka, oba slyšitelně lapající po dechu, pomalu doráželi světelnými meči.

„Taky ovšem,“ řekl Harry, míříc svou hůlkou na ni, „bych prostě *já* mohl seslat *Somnium* na tebe. To by vyžadovalo mnohem méně námahy.“

Ale už když Harry mluvil se před ní objevily nové *Contego* štíty od Jenny a Parvati.

Špička Hermioniny hůlky se začala pohybovat vzduchem, diamant uprostřed kruhu, diamant uprostřed kruhu, opakovala gesta, aby trefila přesně to, které si pamatovala z knihy. Tohle bude obtížné i pro ni, ale tohle kouzlo musela seslat správně už napoprvé, nemohla si dovolit pokus pokazit, protože by ji to připravilo o energii.

„Abych řekla pravdu,“ řekla Hermiona Grangerová, „chápu, že to sice není tvoje chyba, ale už mě opravdu unavuje poslouchat, jak se o tobě mluví – jako by Chlapec-který-přežil byl nějakým *bohem* nebo co.“

„Musím říct, že mě to unavuje taky,“ řekl Harry Potter. „Je smutné sledovat, jak mě lidé pořád podceňují.“

Její hůlka pokračovala s nacvičováním diamantu v kruhu, znovu a znovu. Tušila, že Harry teď obnovuje svoji

sílu, zatímco ona si to chtěla co nejvíc procvičit, než skutečně zaútočí. „Začínám si říkat, že vás bude potřeba trochu usadit, pane generále.“

„Možná máš pravdu,“ řekl Harry vyrovnaně. Jeho chodidla se začala pohybovat způsobem, ve kterém rozpoznala duelový tanec. „Bohužel tu teď není nic, co by mě mohlo porazit, vyjma jiného Harryho Pottera.“

„Tak tedy budu konkrétní, pane Pottere. To *já* vás usadím.“

„Ty a nějaká další armáda?“

„Myslíte si teď, že jste dost cool, co?“ řekla Hermione.

„Mno, ano,“ řekl Harry. „Ano, to si myslím. Někteří by to mohli nazvat arogancí, ale to mám být poslední osobou v Bradavicích, která si všimne, jaký jsem úžasný?“

Hermiona pozvedla svou levou ruku do vzduchu a dlaň stiskla v pěst.

Byl to signál. Osm pověřených vojáků z její armády na ni namířilo hůlky a tiše seslali *Wingardium Leviosa*.

I *tohle* nacvičovali, když Hermione vzdala poučování svých vojáků a soustředila se na Anthonyho doporučení, aby jim dala sluníčkovskou generálku, která bude *vypadat*, jako by mohla porazit neporazitelné nepřátele.

„Předstíráš, že jsi Superman,“ řekla Hermione. Pozvedla svou levou pěst výš do vzduchu a osm podpůrných vojáků

ji povzneslo nad zem. „*Tak tady je Super Hermione!*“ Její pěst vyrazila vpřed a když prudce vylétla směrem k Harrymu, litovala, že nemůže spatřit jeho výraz. Rukou naznačila diamant v kruhu a povolala všechnu magii kterou jen mohla. Jak skrze ni projelo obzvlášť silné kouzlo, bylo to asi takové, jaké si představovala, že by bylo dotknout se drátu pod proudem, a její hlas vykřikl:

„*Mdloby na tebe!*“

Z její hůlky vylétl červený, dokonale zformovaný blesk. Harry mu uhnul.

A pak, protože tuhle část nenacvičovali v chodbách, narazila do stěny.

„*Somnium!*“ zaječel Draco, a pak jen pár vteřin potom, „*SOMNIUM, PROKLÍNÁM TĚ!*“

Věděl, že se trefuje do Theodora, ten kluk se nesnažil ani uskočit, ale potomek rodu Nottů se jen zašklebil, ošklivě, jako jeho otec, a pozvedl hůlku –

Draco zvládl uskočit zrovna jak Theodor řekl „*Somnium!*“ a už začínal být udýchaný, tohle nemohl dlouho vydržet, Theodor se vůbec neobtěžoval uskakovat, zatímco on se pořád musel hýbat, tohle bylo *šílené*.

Měl dost sil na to, aby znovu vypálil, ale –

Hloupost je dělat stále to samé a očekávat jiné výsledky, řekl Harry, tohle beztak byla *Harryho* práce, už to nemohl být žádný mudlovský výtvar, ale Draco nedokázal přijít na to, co by to být *mohlo*, měl by vymýšlet hypotézy a způsoby, jak je otestovat, ale byl příliš zaměstnaný zběsilým uskakováním, zatímco Theodor se smál a střílel po něm další uspávací kletby. Tentokrát Draco ucítil v boku ochromení, když se vyhýbal, tohle bylo hodně, hodně těsně, a Draco už to vážně nemohl vydržet, neobtěžoval se uvažovat, jakou teorii testuje nebo proč to vlastně dělá, a prostě –

„*Luminos!*“ vykřikl Draco a Theodora pokrylo rudé světlo, „*Dulak!*“ a světlo zase zmizelo (takže Theodor stále *mohl* být ovlivněn magií), „*Expelliarmus!*“ a Theodorova hůlka odlétla (Draco si teď uvědomil, že tohle kouzlo měl seslat tak jako tak), ale Theodor se vrhl k Dracovi s roztaženýma rukama, aby ho popadl, takže Draco vykřikl: „*Flipendo!*“ a chlapcovy nohy najednou vyletěly nahoru –
– a Theodorova záda dopadla na zem s překvapivě hlasitým a *kovově* znějícím zvukem.

Dracovi se teď trochu mlžil zrak, jak tak rychle po sobě seslal čtyři kouzla, a Theodor už se škrábal zpátky na nohy, ale Draco stále zvládl říct „*Somnium!*“ a *tentokrát* mířil na Theodorovu tvář místo hrudi.

Theodor uskočil (*uskočil!*) a vykřikl: „*Kód sedm na Malfoye!*“

„*Prismatis!*“ vykřikl Padmin hlas a před Dracem se objevila duhová zeď zrovna když hlasy čtyř vojáků Chaosu vykřikly: „*Somnium!*“

A pak bylo ticho, takže všichni upřeli zrak na obří prismatickou sféru, chránící zbytek Dračí armády.

Sesílání pátého kouzla Draca srazilo na ruce a kolena, ale vzhlédl a zvládl říct, tak jasně, jak jen dokázal: „Pokud uspávací kletba – nefunguje – miřte do tváří – asi mají kovová trika.“

„Už jste přišli o dost vojáků,“ řekl Finnigan hlasitě zpoza bariéry, „stejně vás porazíme.“ A pak se nebelvírský kluk zle zasmál. Už mu zlý smích šel skoro stejně dobře jako Harrymu a ostatní legionáři Chaosu se k jeho smíchu brzy připojili.

Draco koutkem oka spatřil místo, kde leželi v bezvědomí Gregory a Vincent. Padma stále udržovala prismatickou sféru, největší, jakou ji kdy viděl seslat, ale dýchala ztěžka, stále zpocená z toho, jak běželi, aby se dostali do této pozice. Havraspárská dívka sice byla silná pokud šlo o magii, ale ne pokud šlo o *atletiku*.

Opravdu doufal v to, že se sem generálka Grangerová dostane brzo a zasáhne Chaos zezadu. Generál Potter a

Neville z Chaosu tu nebyli a Draco mohl jen hádat kam zmizeli, ale dva vojáci sami o sobě nemohli celý Sluníčkový regiment tak zdržet, ne?

Věděla, že to není fér, že tomu ta dívka dala všechno co mohla, ale Hermione si přesto přála, aby Dafné vydržela déle.

„*Lagann!*“ ozval se za ní Nevillův hlas, když letěla, a následoval zvuk tříštící se Prismatické zdi a hlas Hannah zoufale volající „*Somnium!*“ a o chvíličku později Nevillův hlas klidně řekl „*Somnium*“. Ozvalo se žuchnutí dalšího z jejích padlých vojáků.

A síla, která ji udržovala ve vzduchu, zeslábla – Hermione na sobě stále cítila sílu vznášecích kouzel, ale to už nestačilo.

Její let se zastavil a ona začala padat směrem k zemi a měla signalizovat svým vojákům, aby ji prostě *pustili*, ale byla příliš vzteklá a zmatená a nemyslela dost rychle a snažila se sebrat sílu na jednu poslední omračovací kletbu a tak neměla kam uhnout, když na ni Harry namířil hůlkou, a jeho „*Somnium*“ bylo poslední slovo, které Hermione Grangerová v této bitvě slyšela.

68. Sebeaktualizace, část 3. – Hrdinství

{{"chapter":68,"link":"https://archetypal.cz/2018/68-sebe-aktualizace-3-cast","id":3746}}

Hermiona se zrovna teď necítila být ani Milá ani Dobrá, protože jí v nitru doutnal velký chuchvalec vzteku, a napadlo ji, jestli to není něco jako Harryho temnota (i když se jí to pravděpodobně ani nepřibližovalo). Neměla by se takhle cítit kvůli nějaké hloupé malé hře, ale –

Celá její armáda. Dva vojáci porazili celou její armádu. To jí řekli, když se probudila.

To bylo příliš.

„Takže,“ řekl profesor Quirrell. Učitel obrany zblízka nevypadal tak zdravě, jako když byla v jeho kabinetu naposledy. Jeho kůže se zdála bledší a pohyboval se pomaleji. Jeho výraz ale byl přísný jako vždy a jeho oči stejně pronikavé; prsty zostra poklepal do stolu, ťuk-ťuk. „Řekl bych, že z vás tří jen pan Malfoy uhodl, proč jsem si vás pozval.“

„Něco se starými a vznešenými rody?“ řekl vedle stojící Harry zmateně. „Snad jsem neporušil nějaké šílené pravidlo, když jsem vystřelil na Dafné?“

„Ne tak docela,“ řekl muž velmi ironickým hlasem. „Vzhledem k tomu, že slečna Greengrassová neproněsla

správné duelové formy, nemá právo požadovat, aby jméno vašeho rodu bylo navždy zavrženo. Ale formální duel bych samozřejmě stejně nepovolil. Války taková pravidla nedodržují.“ Učitel obrany se naklonil dopředu a opřel si hlavu o složené ruce, jako by ho vzpřímené sezení už unavilo. Jeho oči, ostré a nebezpečné, na ně byly upřeny. „Generále Malfoyi. Proč jsem vás sem svolal?“

„Generál Potter proti nám dvěma už není férový boj,“ řekl Draco Malfoy tiše.

„Cože?“ vyhrkla Hermiona. „Skoro jsme je *dali*, kdyby Dafné neomdlela –“

„Slečna Greengrassová neomdlela z magického vyčerpání,“ řekl profesor Quirrell suše. „Pan Potter ji střelil do zad uspávacím kouzlem, když vaši vojáci byli rozptýleni sledováním, jak jejich generálka letí do zdi. Ale beztak vám gratuluji, slečno Grangerová, k tomu, že jste *skoro* porazila dva legionáře Chaosu se svými dvaceti čtyřmi Sluníčkovými vojáky.“

Krev žhnoucí v jejích tvářích se ještě víc nažhavila. „To – to – nebylo – kdybych jen přišla na to, že má na sobě brnění –“

Profesor Quirrell na ni pohlédl skrze dotýkající se prsty. „Samozřejmě, že byly možnosti, jak jste *mohla* vyhrát, slečno Grangerová. Ty jsou vždy v každé bitvě. Svět kolem

nás překypuje možnostmi, přímo vybuchuje možnostmi, které většina lidí ignoruje, protože by museli překonat své myšlenkové zvyklosti; v každé bitvě tisícovka mrzimorských kostí čeká na to, až z nich budou vybroušena kopí. Kdyby vás napadlo, už z principu, vyzkoušet hromadné *Finite Incantatem*, odstranila byste kroužkovou zbroj pana Pottera, stejně jako všechno ostatní, co měl na sobě, vyjma spodního prádla. Což mě vede k domněnce, že panu Potterovi tato jeho zranitelnost ani nedošla. Nebo jste mohla své vojáky povolát na pana Pottera a pana Longbottoma a fyzicky vypáčit hůlky z jejich rukou. Reakci pana Malfoye bych nenazval přímo *dobře* zdůvodněnou, ale aspoň neignoroval tisíce alternativ.“ Sarkastický úsměv. „Ale vy, slečno Grangerová, jste měla tu smůlu, že jste si pamatovala, jak seslat omračující kletbu, takže jste ve své excelentní paměti nepátrala po tuctech lehčích kouzel, která by mohla být efektivní. A upoutala jste naděje svého týmu ke své vlastní osobě, takže když jste padla, veškerou naději ztratili. Potom, kvůli bojovým zvykům, ke kterým jste je vytrénovala, pokračovali se sesíláním zbytečného uspávacího kouzla, neschopni zlomit zvyk, jako se podařilo panu Malfoyovi. Nedokážu pochopit, co se honilo myslí lidem, kteří stále a stále opakovali selhávající

strategii, ale vědomí, že můžete zkusit něco jiného, je očividně pozoruhodně vzácné. A tak byl Sluníčkový regiment rozdrcen dvěma vojáky.“ Učitel obrany se nevesele usmál. „Těžko přehlédnout jistou podobnost s tím, jak padesát Smrtijedů ovládalo celou čarodějnickou Anglii a jak naše ach-tak-milované ministerstvo pokračuje ve své vládě.“

Učitel obrany si povzdechl. „*Nicméně*, slečno Grangerová, faktem zůstává, že tohle pro vás není první taková porážka. V minulé bitvě jste vy a pan Malfoy spojili své síly a i tak jste vybojovali jen remízu, takže jste vy a pan Malfoy museli pronásledovat pana Pottera na střechu. Legie Chaosu teď dvakrát po sobě ukázala vojenskou sílu rovnající se spojení obou zbývajících armád. Čili nemám jinou možnost. Pane generále Pottere, vyberete osm vojáků ze své armády, včetně alespoň jednoho poručíka Chaosu, kteří budou rozděleni mezi Dračí armádu a Sluníčkový regiment –“

„Cože?“ vyhrkla Hermiona znovu. Pohlédla na další generály a spatřila, že Harry vypadá zrovna tak šokovaně jako ona, zatímco Draco Malfoy vypadal jen rezignovaně.

„Generál Potter je silnější než vy dva dohromady,“ řekl profesor Quirrell s klidnou přesností. „Váš souboj je u

konce, vyhrál, a teď je na čase znovu vybalancovat vaše tři armády, aby to znovu byla výzva.“

„*Pane profesore!*“ řekl Harry. „Já nechtěl –“

„Toto je mé rozhodnutí jakožto profesora bojové magie bradavické školy čar a kouzel a vyjednávání není možné.“ Ta slova byla úsečná, ale z výrazu v očích profesora Quirrella Hermioně ztuhla krev, a to přesto, že profesor hleděl na Harryho a ne na ni. „A je mi *podezřelý*, pane Pottere, že ve chvíli, kdy jste si přál izolovat slečnu Grangerovou a pana Malfoye a donutit je pronásledovat vás po střeše, jste byl schopen se zbavit přesně tolika z jejich spojeného vojska, kolik jste potřeboval. Ano, to je úroveň, kterou jsem od vás *očekával* od začátku tohoto roku, a jsem *naštvaný*, protože jsem zjistil, že jste se celou dobu v mých hodinách držel zpátky! Spatřil jsem, co skutečně dokážete, pane Pottere. Jste daleko za bodem, kdy by s vámi pan Malfoy nebo slečna Grangerová mohli bojovat jako rovný s rovným, a není vám dovoleno předstírat opak. Toto vám říkám na základě své kapacity jako váš profesor, pane Pottere: abyste dosáhl svého plného potenciálu, musíte naplno využívat svých schopností a nedržet se zpět z žádného důvodu – obzvlášť ne z tak dětinského důvodu, jako jsou obavy o to, co by si vaši přátelé mohli myslet!“

Opustila kancelář učitele obrany s větší armádou, menší důstojností, s pocitem, že je drobný smutný brouk, který byl právě rozdrčen, a s velmi, velmi urputnou snahou nebrečet.

„*Nedržel* jsem se zpátky!“ řekl Harry ve chvíli, kdy dřevěné dveře zmizely z očí za prvním kamenným rohem u kanceláře profesora Quirrella. „Nic jsem nepředstíral, *nenechával* bych ani jednoho z vás vyhrát!“

Neodpověděla, nemohla odpovědět, všechno by povolilo, kdyby se pokusila říct jediné slovo.

„Vážně?“ řekl Draco Malfoy. Chování dračího generála mělo stále nádech rezignace. „Protože Quirrell má pravdu, je *podezřelý*, že jsi dokázal porazit téměř všechny v obou našich armádách hned, jak jsi chtěl, abychom tě zahnali na střechu. A neřekl jsi tehdy něco v tom smyslu, Pottere, že tě musíme dokázat porazit, i když bojuješ doopravdy?“

Hrdlem jí stoupal hořící pocit a až dosáhne očí, rozbřečí se a pak před nimi oběma bude brečet jako malá holka.

„To –“ řekl Harryho hlas naléhavě, nekoukala se na něj, ale jeho hlas zněl jako by byl obrácený k ní. „To bylo – snažil jsem se tehdy o dost víc, bylo to důležité, *musel* jsem, takže jsem použil celou hromadu triků, které jsem si šetřil – a –“

Ona se pokaždé snažila, jak nejvíc mohla.

„– a a použil jsem část sebe, kterou bych normálně na něco takového, jako jsou hodiny obrany, nepoužil –“

Takže pokud by se kdy přiblížila k poražení Harryho, kdyby na tom skutečně záleželo, prostě by se uchýlil ke své temné stránce a porazil ji?

...samozřejmě že ano. Nedokázala se mu ani *podívat* do očí, když byl děsivý, jak si jen mohla myslet, že by ho dokázala doopravdy porazit?

Chodba se rozdělila a Harry Potter i Draco Malfoy odbočili doleva ke schodišti, které stoupalo ke druhému patru, ale ona pokračovala rovně, ani nevěděla kam ta cesta směřuje, ale zrovna teď se raději chtěla ztratit.

„Promiň, Draco,“ řekl Harryho hlas a pak se za ní ozval zvuk kroků.

„Nech mě na pokoji,“ řekla, a znělo to dostatečně vážně, ale pak musela zavřít pusku a stisknout rty a zadržet dech, aby to z ní všechno nevyletělo.

Ale ten kluk prošel kolem ní a postavil se jí do cesty, protože byl prostě hloupý, a Harry řekl, hlasem, který teď vyšel ve vysokém a zoufalém šeptu, „Neutekl jsem pryč, když jsi ty byla lepší než *já* ve všech předmětech kromě lítání na košťatech!“

Nerozuměl tomu a nikdy tomu nebude rozumět. Harry Potter to nikdy nepochopí, protože bez ohledu na to, jaký zápas právě prohrál, pořád byl Chlapcem-který-přežil. Pokud jste byli Harrym Potterem a Hermiona Grangerová vás porážela, všichni očekávali, že se té výzvě postavíte, ale pokud jste byli Hermionou Grangerovou a Harry Potter vás porážel, nebyli jste nikým.

„Není to fér,“ řekla a její hlas se třásl, ale ještě nebrečela, zatím ne. „Neměla bych bojovat proti tvé temné stránce, jsem prostě – jsem jenom –“ *Je mi jen dvanáct* bylo to, co si v tu chvíli myslela.

„Svoji temnou stránku jsem použil jednou – a to když jsem *musel!*“

„Takže dnes jsi rozdrtil *celou mou armádu* jen tím, že jsi byl Harry?“ Pořád ještě nebrečela, ale nemohlo ji nenapadnout, jak její tvář vypadá právě teď – jestli vypadá jako vzteklá Hermiona nebo smutná Hermiona.

„Já jsem –“ začal Harry. Pak trochu ztišil hlas. „Já jsem *doopravdy* nečekal, že vyhraju, tentokrát, ano, řekl jsem, že jsem neporazitelný, ale to jen abych vás vyděsil, vážně jsem si myslel, že vás jenom trochu zpomalíme –“

Znovu se dala do kroku, prošla kolem něj, a když ho mījela, Harryho tvář se stáhla, jako by se měl rozbrečet *on*.

„Má profesor Quirrell pravdu?“ ozvalo se za ní zoufalé šeptání. „Dokud budeš moje kamarádka, budu se bát zlepšovat, protože budu vědět, že to zraní tvoje city? To není fér, Hermiono!“

Zhluboka se nadechla, dech zadržela a rozběhla se, její nohy klapaly po kameni tak rychle, jak jen mohly, běžela tak rychle, jak se jen se zcela zamlženým pohledem odvažovala, běžela tak, aby ji nikdo neslyšel, a Harry ji tentokrát nenásledoval.

Minerva procházela pondělní domácí úkoly z přeměňování a právě oznámkovala mínus dvěma sty bodů pergamen studenta pátého ročníku, který obsahoval chybu, která by potenciálně mohla někoho zabít. Během prvního roku, kdy byla profesorkou, byla pobouřená nad lehkomyšlností starších studentů, ale už dávno prostě rezignovala. Někteří lidé se nikdy nepoučili, nikdy si nevšimli, že jsou beznadějný případ, stále měli dobrou náladu a stále to zkoušeli. Občas vám uvěřili, když jste jim těsně před opuštěním Bradavic řekli, že nesmí nikdy zkoušet nic neobvyklého, vzdát se volného přeměňování a používat jen zavedená kouzla; a občas... vám neuvěřili.

Právě byla uprostřed luštění obzvlášť zamotané odpovědi, když její myšlenky přerušilo zaklepání na dveře;

neměla sice zrovna konzultační hodiny, ale stačilo strávit chvilku v pozici ředitelky nebelvírské koleje, aby se známkování naučila odkládat. Vždycky se daly *později* strhnout školní body.

„Dále,“ řekla rázným hlasem.

Mladá dívka, která vstoupila do její kanceláře, očividně plakala, a pak si obličej opláchla v naději, že to nebude vidět –

„Slečno Grangerová!“ řekla profesorka McGonagallová. Chvilku jí zabralo, než obličej se zčervenálýma očima a oteklými tvářemi poznala. „Co se stalo?“

„Paní profesorko,“ řekla dívka třesoucím se hlasem, „říkala jste, že pokud bych se někdy něčeho bála nebo mě něco znepokojovalo, mám k vám ihned přijít –“

„Ano,“ řekla profesorka McGonagallová, „tak povězte: co se *stalo*?“

A dívka začala vysvětlovat –

Hermiona stála v klidu a schodiště se kolem ní otáčelo, rotující šroubovice, která ji zvedala *vzhůru*, ačkoliv s ní měla jen točit dokola. Hermionu napadlo, že je to jako kouzlo Nekončících schodů, které bylo vynalezeno v roce 1733 kouzelníkem Arramem Sabetim, který žil na vrcholu hory Everest v době, kdy na ni ještě žádný mudla

nedokázal vyšplhat. Až na to, že to tak nemohlo být, protože Bradavice byly podstatně starší – možná to bylo kouzlo, které bylo *znovu* vynalezeno?

Měla by být vyděšená, měla by být nervózní. Šlo o její druhé setkání s panem ředitelem.

A po pravdě, *byla* vyděšená a nervózní, šlo o její druhé setkání s panem ředitelem.

Až na to, že Hermione Grangerová o tom přemýšlela. Přemýšlela hodně, když už nebyla schopná běžet dál a s pálícími plícemi se svezla po zdi, přemýšlela, když se stočila do klubíčka s přitaženými nohama a se zády opřenými o ledovou kamennou zeď brečela.

I když prohrála proti Harrymu Potterovi, nikdy, naprosto nikdy nehodlala prohrát proti Dracu Malfoyovi, to bylo prostě *naprosto* nepřípustné, a profesor Quirrell generála Malfoye chválil za to, že neignoroval svých tisíc alternativ; a tak potom, co se Hermione vyplakala, napadlo ji čtrnáct kouzel, která *měla* zkusit proti Harrymu a Nevillovi, a pak začala přemýšlet o tom, jestli tu samou chybu nedělá i pokud jde o jiné věci; a skončilo to tak, že zaťukala na dveře profesorky McGonagallové. Nežádala o pomoc, neměla v tuto chvíli žádné plány, se kterými by mohla pomoc potřebovat, jen řekla profesorce McGonagallové úplně všechno, protože to byla jedna z

věcí, na které pomyslela jako na jednu z tisíce alternativ, o kterých mluvil profesor Quirrell.

A řekla profesorce McGonagallové o tom, jak se Harry Potter dne, kdy byl fénix na jeho rameni, změnil, a jak jí přijde, že ji lidé vidí jako něco, co k Harrymu patří, a jak se zdá, jako by se Harry odtahoval dál a dál od všech ostatních ve škole, a občas chodil obklopen smutnou atmosférou, jako by něco ztrácel, a *ona už nevěděla, co dělat*.

A profesorka McGonagallová jí řekla, že si potřebují promluvit s ředitelem.

A Hermiona se lekla, ale pak ji napadlo, že *Harry Potter* by se ředitele nebál. Harry Potter by se prostě vrhl vpřed, ať už by se zrovna pokoušel o cokoli. Možná (napadlo ji), že stálo za to být také takovou, *nebát se*, prostě dělat co je potřeba a sledovat, co se jí stane. Horší už to být vážně nemohlo.

Nekonečné schody se přestaly otáčet.

Velké dubové dveře před nimi s mosazným klepadlem ve tvaru gryfa se otevřely, aniž by se jich dotkly.

Za černým dubovým stolem s tucty šuplíků směřujících do všech směrů, které vypadaly, jako by ve svém vnitřku měly *další* šuplíky, seděl na svém trůně stříbrnovousý bradavický ředitel Albus Percival Wulfric Brian Brumbál,

do jehož jemně se třpytících očí Hermiona hleděla asi tři vteřiny, než byla rozptýlena dalšími věcmi v místnosti.

O chvílku později – nebyla si jistá, o jak dlouho později přesně, ale bylo to zrovna v době, kdy se potřetí snažila spočítat množství věcí v místnosti a stále nedostávala to samé číslo, přestože její paměť trvala na tom, že nic nepřibýlo ani neubýlo – si ředitel odkašlal a řekl: „Slečno Grangerová?“

Hermiona trhla hlavou a cítila, jak trochu zčervenala, ale Brumbál vůbec nevypadal našťavaně, jen klidně, se zvědavým pohledem v těch mírných, napůl obrýlených očích.

„Hermiono,“ řekla profesorka McGonagallová, hlas starší čarodějnice jemný a její ruka konejšivá na Hermionině rameni, „prosím řekněte panu řediteli, co jste mi řekla o Harrym.“

Hermiona začala mluvit – navzdory nově nalezenému odhodlání její hlas pořád nervozitou trochu zadrhával – a líčila, jak se Harry během posledních několika týdnů, od chvíle, kdy měl na rameni Fawkese, změnil.

Když skončila, následovalo ticho a pak si ředitel povzdechl. „Je mi líto, Hermiono Grangerová,“ řekl Brumbál. Jeho modré oči posmutněly, už když mluvila. „To

je... nešťastné, ale nemohu říct, že bych to nečekal.

Chápejte, jde o břemeno hrdiny.“

„*Hrdiny?*“ řekla Hermiona. Nervózně pohlédla na paní profesorku a spatřila, že obličej profesorky přeměňování navzdory tomu, že její ruka povzbudivě tiskla Hermionino rameno, ztuhl.

„Ano,“ řekl Brumbál. „Sám jsem býval hrdinou, než jsem se stal záhadným starým kouzelníkem – v době, kdy jsem bojoval proti Grindelwaldovi. Četla jste historické knihy, slečno Grangerová?“

Hermiona přikývla.

„Takže,“ řekl Brumbál, „tohle je to, co hrdinové musejí dělat, slečno Grangerová, musí mít své úkoly a musí zesílit, aby je splnili, a to právě vidíte, že se děje Harrymu. Pokud existuje něco, co byste mohla udělat, abyste jeho cestu usnadnila, pak to uděláte vy, ne já. Protože já nejsem Harryho kamarádem, ale, bohužel, jen jeho starým záhadným kouzelníkem.“

„To,“ začala Hermiona, „nejsem si jistá – pořád chci být –“ Hlas se jí zastavil, zdálo se jí moc hrozné to vyslovit.

Brumbál zavřel oči a když je otevřel, vypadal o něco starší než předtím. „Nikdo vás nemůže zastavit, slečno Grangerová, pokud se rozhodnete přestat být Harryho

kamarádkou. Pokud jde o to, co by mu to udělalo, to víte lépe než já.“

„To... to mi nepřípadá *fér*,“ řekla Hermiona třesoucím se hlasem. „Že musím být Harryho kamarádkou, protože nemá nikoho jiného? To mi nepřípadá *fér*.“

„*Být* pravou kamarádkou není něco, k čemu byste mohla být přinucena, slečno Grangerová.“ Zdálo se, že modré oči hledí přímo skrze ni. „Ty pocity tu buď jsou, anebo nejsou. Pokud tu jsou, můžete je buď přijmout nebo odmítnout. *Jste* Harryho kamarádkou – a rozhodnout se to zamítnout by ho přišerně ranilo, možná tak, že by se to už nedalo napravit. Ale, slečno Grangerová, co by vás vedlo k takovým extrémům?“

Nedokázala nalézt slova. Nikdy nebude schopná nalézt slova. „Pokud se dostanete příliš blízko k Harrymu – *spolkne vás to* a nikdo už vás neuvidí, budete jen něčím, co patří *jemu*, všichni si myslí, že se celý život točí kolem něj a...“ Další slova nenalezla.

Starý kouzelník pomalu přikývl. „Skutečně žijeme v nespravedlivém světě, slečno Grangerová. Celý svět teď ví, že jsem to byl já, kdo porazil Grindelwalda, ale málokdo si pamatuje Elizabeth Beckettovou, která zemřela, když otevírala cestu, kterou jsem mohl projít. A přesto si ji někteří pamatují. Harry Potter *je* hrdinou této hry, slečno

Grangerová; svět se *skutečně* točí kolem něho. Je předurčený k velkým věcem a já jen doufám, že jméno Albus Brumbál bude zapsáno jakožto starý záhadný kouzelník Harryho Pottera, bez ohledu na cokoli jiného, co jsem kdy udělal. A možná, že jméno Hermione Grangerová bude připomínáno jakožto jméno jeho společnice, pokud se časem ukáže, že jste toho hodna. Řeknu vám pravdu: nikdy nenajdete sama více slávy, než ve společnosti Harryho Pottera.“

Hermiona rychle zavrtěla hlavou. „Ale to *není* –“ Měla tušit, že to nebude schopná vysvětlit. „Nejde tu o *slávu*, jde o to, že jsem – že patřím někomu jinému!“

„Takže si myslíte, že byste raději sama chtěla být hrdinkou?“ Starý kouzelník si povzdechl. „Slečno Grangerová, já jsem *býval* hrdinou a vůdcem; a byl bych tehdy tisíckrát šťastnější kdybych mohl patřit k někomu takovému, jako je Harry Potter. K někomu z pevnějšího materiálu než jsem já, k němu, kdo učiní těžká rozhodnutí, a přesto bude hoden toho, aby mě vedl. Kdysi jsem si myslel, že jsem takového muže potkal, ale mýlil jsem se... slečno Grangerová, nemáte ani tušení, jaké štěstí mají lidé jako vy v porovnání s hrdiny.“

Palčivý pocit spolu s bezmocí začal zase stoupat jejím krkem. Nechápala, proč ji sem profesorka McGonagallová

přivedla, pokud jí pan ředitel nepomůže, a z jednoho krátkého pohledu na profesorčinu tvář se zdálo, že profesorka McGonagallová si také není jistá, jestli to byl dobrý nápad.

„Nechci být hrdinkou,“ řekla Hermiona Grangerová, „nechci být hrdinovou společnicí, chci prostě být *sama sebou*.“

(O pár vteřin později ji napadlo, že by ve skutečnosti možná opravdu *chtěla* být hrdinkou, ale rozhodla se, že už nebude měnit, co řekla.)

„Ach,“ řekl starý kouzelník. „To je záludný požadavek, slečno Grangerová.“ Brumbál povstal ze svého trůnu, vyšel z místa za svým stolem a ukázal na symbol na zdi, symbol tak všudypřítomný, že si Hermioniny oči zvykly ho míjet; vybledlý štít, na kterém byl nakreslený bradavický erb, lev a had a jezevec a havran, latinsky vyrytá slova, jejichž účel nikdy nepochopila. Pak, když si uvědomila, kde tenhle štít je a jak staře vypadá, Hermionu náhle napadlo, že by to mohl být ten *původní* –

„Mrzimor by řekl,“ řekl Brumbál, poklepal prstem o vybledlého jezevce a způsobil, že sebou Hermiona z té svatokrádeže škubla (pokud to opravdu byl originál), „že lidé se nedokáží stát tím, čím by měli být, protože jsou moc líní na to, aby do toho dali veškerou nutnou práci.“

Havraspár,“ poklepal na havrana, „by zopakoval ta slova, o nichž moudří vědí, že jsou ještě starší než Sókratés, *poznejte sami sebe*, a řeknou, že lidé se nedokáží stát tím, čím by měli být, kvůli své ignoranci a nedostatkům ve svém myšlení. A Salazar Zmijozel,“ Brumbál se zamračil, když jeho prst poklepal na vybledlého hada, „no, on řekl, že se stáváme tím, kým se máme stát, tak, že své touhy následujeme, ať už nás vedou kamkoliv. Možná by řekl, že lidem se nedaří stát se sami sebou, protože odmítli udělat to, co bylo nezbytné, aby následovali své ambice. Ale pak si člověk všimne toho, že téměř všichni Páni Zla, kteří vyšli z Bradavic, byli Zmijozelové. Stali se tím, čím se měli stát? To si nemyslím.“ Brumbálův prst poklepal na lva a pak se otočil směrem k ní. „Řekněte mi, slečno Grangerová, co by řekl Nebelvír? Nemusím se ani ptát, zda vám Moudrý klobouk tu kolej nabídl.“

To se nezdálo být obtížnou otázkou. „Nebelvír by řekl, že se lidé nestávají tím, kým by se měli stát, protože se bojí.“

„Většina lidí se skutečně *bojí*, slečno Grangerová,“ řekl starý kouzelník. „Celý život žijí omezení svíravým strachem, který jim znepřístupňuje vše, čeho by mohli dosáhnout, vše, čím by se mohli stát. Strach říci nebo udělat špatnou věc, strach ztratit svůj majetek, strach ze

smrti a, nade vše, strach z toho, co si o nich ostatní lidé budou myslet. Ale to není to, co by Godric Nebelvír řekl. Lidé se stanou tím, kým se mají stát, slečno Grangerová, tím, že dělají to, co je správné.“ Hlas starého kouzelníka byl jemný. „Takže mi řekněte, slečno Grangerová, co vám připadá jako *správná* volba? Protože to je to, čím doopravdy jste. A ať už ta cesta vede kamkoliv, tím se máte stát.“

Následovala delší pauza, naplněná zvuky věcí, které se nedaly spočítat.

Pomyslela na to, protože byla Havraspárkou.

„*Nemyslím si*, že je správné,“ řekla Hermiona pomalu, „aby někdo musel žít ve stínu někoho jiného...“

„Spousta věcí na tomto světě není správná,“ řekl starý kouzelník, „otázkou tu je, co je správné abyste ohledně toho udělala vy. Hermiono Grangerová, budu srozumitelnější, než je pro záhadného starého kouzelníka běžné, a rovnou vám řeknu, že si nedokážete ani *představit*, jak špatně věci budou, pokud se události kolem Harryho Pottera pokazí. Jeho quest je záležitost, kterou by vás ani *nenapadlo* opustit, kdybyste ji znala.“

„*Jaký quest?*“ řekla Hermiona. Hlas se jí trásl, protože bylo velmi očividné, jakou odpověď ředitel čekal, a ona ji

nehodlala poskytnout. „Co se Harrymu stalo, když měl Fawkese na rameni?“

„Vyrostl,“ řekl starý kouzelník. Jeho oči několikrát zamrkaly pod půlměsíčními brýlemi a jeho tvář najednou vypadala velmi vrásčité. „Chápejte, slečno Grangerová, lidé nevyrostou díky času, lidé vyrostou, protože se ocitnou v situacích pro dospělé. To je to, co se tuto sobotu stalo Harrymu Potterovi. Bylo mu řečeno – a tuto informaci prosím s nikým nesdílejte – bylo mu řečeno, že s někým bude muset bojovat. Nemohu vám říci s kým. Ale to je to, co se mu stalo, a proto potřebuje své kamarády.“

Následovala pauza.

„*Bellatrix Blacková?*“ řekla Hermiona. Nemohla být víc šokovaná, ani kdyby jí někdo do ucha zavedl drát s elektrinou. „Vy chcete Harryho donutit bojovat s *Bellatrix Blackovou?*“

„Ne,“ řekl starý kouzelník. „Ne s ní. Nemohu vám říct s kým ani proč.“

Zamyslela se nad tím o trochu víc.

„Existuje nějaký způsob, jak se Harrymu vyrovnat?“ zeptala se Hermiona. „Tedy, nemyslím to tak, že zrovna tohle udělám, ale – pokud potřebuje přátele, můžeme být alespoň *rovnými* přáteli? Můžu být také hrdinkou?“

„Ach,“ řekl starý kouzelník a usmál se. „Jen vy sama tohle můžete rozhodnout, slečno Grangerová.“

„Ale vy mi nebudete pomáhat tak, jako pomáháte Harrymu.“

Starý kouzelník zavrtěl hlavou. „Pomohl jsem mu jen nepatrně, slečno Grangerová. A pokud mě prosíte o quest –“ Starý kouzelník se znovu poměrně suše usmál. „Slečno Grangerová, tohle je váš první rok v Bradavicích. Nebudte příliš nedočkavá, na dospívání tu bude více času později.“

„Mně je dvanáct. Harrymu *jedenáct*.“

„Harry Potter je jiný,“ řekl starý kouzelník. „Jak sama víte, slečno Grangerová.“ Modré oči pod půlměsíčními brýlemi náhle byly pronikavé, a jí se vybavil den zápasu s mozkomorem, kdy jí Brumbálův hlas uvnitř její mysli řekl, že ví o Harryho temné stránce.

Hermiona zvedla ruku a dotkla se ruky profesorky McGonagallové, která po celou tu dobu byla na jejím rameni, a Hermiona řekla hlasem, u kterého byla překvapená, že se nehroučí: „Ráda bych teď odešla, prosím.“

„Samozřejmě,“ řekla profesorka McGonagallová, a Hermiona cítila, jak ji ruka na jejím rameni jemně otáčí tváří k dubovým dveřím.

„Už jste si vybrala svou cestu, Hermiono Grangerová?“ ozval se hlas Albuse Brumbála zpoza ní, zatímco dveře se už zvolna otevíraly, aby odhalily kouzlo Nekonečného schodiště.

Přikývla.

„A?“

„Já,“ řekla a hlas se jí zasekl, „já, udělám –“

Polkla.

„Udělám – to, co je správné –“

Nic víc neřekla, nemohla, a pak se kolem ní Nekonečné schodiště znovu začalo otáčet.

Ona ani profesorka McGonagallová cestou dolů nepromluvíly.

Když jim létající kamenné chrliče ustoupily z cesty a ony vstoupily do bradavických chodeb, profesorka McGonagallová konečně promluvila. Zašeptala: „Je mi to tak líto, slečno Grangerová. Neměla jsem nejmenší tušení, že vám pan ředitel řekne něco takového. Myslím, že opravdu zapomněl, jaké je být dítětem.“

Hermiona se otočila, pohlédla na ni a spatřila, že profesorka McGonagallová vypadá, jako by se měla rozbrečet... až na to, že ne doopravdy, ale v její tváři stále bylo podobné napětí.

„Pokud bych také chtěla být hrdinkou,“ řekla Hermiona, „pokud bych se také rozhodla být hrdinkou, mohla byste mi nějak pomoci vy?“

Profesorka McGonagallová rychle zavrtěla hlavou a řekla, „Slečno Grangerová, nejsem si jistá, že se pan ředitel mýlil, pokud jde o *tohle*. Je vám dvanáct let.“

„Dobře,“ řekla Hermiona.

Chvilku šly dál.

„Promiňte,“ řekla Hermiona, „bylo by v pořádku, kdybych šla zpátky do havraspárské věže sama? Omlouvám se, nic vám nevyčítám, jen bych teď ráda byla sama.“

„Samozřejmě, slečno Grangerová,“ řekla profesorka McGonagallová. Její hlas zněl trochu chraplavě a Hermiona slyšela, jak se její kroky zastavily a pak se otočily.

Hermiona Grangerová zamířila pryč.

Vyšplhala jedno schodiště a pak další, a u toho přemýšlela, jestli v Bradavicích není někdo jiný, kdo by jí mohl dát šanci být hrdinkou. Profesor Kratiknot by řekl to samé, co profesorka McGonagallová, a i kdyby ne, pravděpodobně by jí nedokázal pomoci. Hermiona netušila, kdo by jí pomoci *mohl*. No, profesor Quirrell by pravděpodobně přišel s něčím chytrým, kdyby utratila

dost Quirrell bodů, ale měla takový pocit, že požádat zrovna jeho by byl špatný nápad – protože učitel obrany by nikomu nedokázal pomoci stát se tím druhem hrdiny, kterým stálo za to se stát; ani by nerozuměl tomu rozdílu.

Téměř už dorazila do havraspárské věže, když spatřila zlatý záblesk.

69. Sebeaktualizace, část 4. – Svolání

{{"chapter":69,"link":"https://archetypal.cz/2018/69-sebe-aktualizace-4-cast","id":3799}}

Hermiona Grangerová koutkem oka spatřila ve vyleštěném kovu sochy na křižovatce dvou chodeb odraz. Zlatý záblesk, rudý záblesk, něco jako odlesk ohně – byl to jen okamžik a hned to zmizelo.

Zmateně se zarazila a pak se *málem* pustila dál, ale v tom krátkém záblesku bylo něco povědomého –

Hermiona popošla k místu, kde socha stála, a pohlédla do chodby, ze které si myslela, že ten ohnivý záblesk přišel.

Slabě, jako z dálky, zaslechla skřek a volání.

Hermiona se rozběhla.

Chvilku běžela. Kdykoli se dostala k rozcestí, zarazila se, nabrala tolik dechu, kolik jen mohla, a pak spatřila záblesk ohně, jak se odráží z jednoho směru nebo z druhého, nebo uslyšela vzdálený výkřik. Kdyby nebylo jejího armádního tréninku, vyčerpání z takového běhu by ji porazilo.

Fénixe za celou dobu nespatriła.

A pak se chodba dělila na čtyři další a nebylo tam *nic*, žádné znamení. Několik dlouhých vteřin čekala a stále neslyšela ani křik, ani neviděla odlesk ohně, a zrovna s

příšerným, smutným pocitem začala uvažovat, že si to celé představuje, když uslyšela *lidský* výkřik.

Jakmile její rychle běžící nohy odbočily za roh, její mozek vstřebal celou scénu jediným pohledem – tři obří kluci v zeleně lemovaných hábitech už se na ni otočili, a jeden menší, útlý kluk ve žlutém visel ve vzduchu za nohu, jako by ho držela neviditelná ruka.

Sluníčková generálka se ani nezastavila, aby se zamyslela, protože lidé, kteří se zastavili a zamysleli, nepřicházeli s dobrým útokem ze zálohy.

Najednou měla v ruce hůlku, prsty ji sevřela, její rty pronesly „*Somnium!*“ a největší šikanující kluk se zhroutil. Mrzimorský kluk se zaduněním spadl ze vzduchu na zem a druzí dva se snažili na ni zamířit své hůlky a ona znovu řekla „*Somnium!*“ a další obří kluk klesl – vystřelila na toho, který svou hůlkou zamířil rychleji.

Bohužel, seslat dvě uspávací kletby takhle rychle po sobě bylo těžké i pro ni, a nemohla vypálit třetí dřív, než –

Poslední kluk vykřikl „*Protego!*“ a byl obklopen mihotající se modrou září.

Před čtyřiaadvaceti hodinami by Hermiona zpanikařila, *opravdové* ochranné kouzlo by tomu klukovi dovolilo sesílat na ni kouzla, i když by on sám byl pod ochranou.

Ted’ –

„*Mdloby na tebe!*“ vykřikl kluk.

Rudý blesk k ní zamířil s příšernou zářivostí, žhnul jasněji než jakákoli kletba, která kdy vyšla z Harryho hůlky.

Hermiona se naklonila doleva a výšleh ji minul, protože ten kluk neměl ani vzdáleně tak přesnou mušku jako Harry, a ji napadlo, že šikanující kluci a armády profesora Quirrella možná tvoří dvě nezávislé skupiny.

„*Mdloby na tebe!*“ vykřikl ten kluk znovu. „*Expelliarmus! Mdloby na tebe!*“

Každopádně, ona *právě teď* strávila celou hodinu tím, že přemýšlela, jaká další kouzla měla na Harryho a Nevilla seslat –

„*Jellyfy!*“ vykřikl kluk široce zářící zaklínadlo bez nějakého viditelného blesku, před kterým by se dalo uskočit, a její kolena jí najednou připadala příliš slabá, než aby ji udržela. A pak, se vzteklým zařváním, které vytvořilo ještě jasnější rudý záblesk, „*Mdloby na tebe!*“

Tomu se vyhnula tak, že úmyslně klesla na zem, a tou dobou už se zotavila dost pro své další kouzlo a tím bylo –

„*Glisseo,*“ řekla Hermiona, míříc na podlahu

„Uuf,“ řekl kluk, když mu ujely nohy a *on vážně upustil svou hůlku.*

Protego zablikalo a zmizelo.

„*Somnium*,“ řekla Hermiona.

Stále lapala po dechu, když se doplazila tam, kde si mrzimorský chlapec právě sedal. Sténal a třel si lebku v místě, kde narazil do podlahy. Je dobře, že to není mudla, došlo Hermioně, taky si mohl zlomit krk. To ji vůbec nenapadlo.

„Um,“ řekl kluk, jehož vlasy byly barvy, která by z něj mohla udělat ‚bruneta‘, kdyby se ten název víc používal pro kluky, jeho oči byly nekvalifikovatelné hnědé barvy, která se tak nějak zdála přesně akorát pro Mrzimora, na jeho tváři nebyly žádné slzy, ale vypadal dost bledě.

Odhadla by ho na tak čtvrtý nebo třetí ročník.

Pak se ty hnědé oči rozšířily, když se zaměřily na ni.

„*Sluníčková generálka?*“

„Jo,“ řekla. „Celá (*zalapání po dechu*) já.“ Rozhodla se, že pokud ten mrzimorský kluk vypustí něco o tom, že ona je ta, co s ní chodí Harry Potter, zabije ho.

„Wow,“ řekl mrzimorský kluk. „To bylo – ty jsi prostě – chci říct, viděl jsem tě na obrazovkách před Vánocemi, ale – wow! Nemůžu uvěřit, že jsi to prostě udělala!“

Následovalo ticho.

Já taky nemůžu uvěřit tomu, že jsem to udělala, pomyslela si Hermiona Grangerová, která se najednou cítila poněkud mdle, muselo to být vším tím během. „Promiň (*zalapání po*

dechu),“ řekla, „mohl bys (*zalapání po dechu*) zrušit to *Jellyfy*?“

Kluk přikývl, zvedl se na nohy a natáhl se do hábitu pro svou hůlku; ale Hermione mu musela opravit gesta, než jeho protikouzlo zafungovalo.

„Jmenuju se Michael Hopkins,“ řekl kluk, když se Hermione znovu postavila na nohy. Natáhl k ní ruku. „Nebo jenom Mike v Mrzimoru, tento rok v Mrzimoru žádný jiný Mike není, věřila bys tomu?“

Potřásli si rukama a Mike řekl, „Každopádně, *děkuji ti*.“

Hermiona nebyla připravena na vlnu euforie, která ji zavalila. Takhle někoho zachránit s sebou přineslo doslova nejlepší pocit, jaký za *celý svůj život* poznala.

Otočila se, aby si prohlédla útočníky.

Byli hodně velcí. Pomyslela si, že vypadají tak na patnáct, a náhle jí došlo, jak obří *rozdíly* se objevily mezi bradavickými studenty, kteří se zapsali do všech dobrovolných aktivit profesora Quirrella, a studenty, které roky učili ti nejhorší učitelé, kteří se kdy rozhodli učit. Nebylo jen tak skutečně trefovat věci, na které míříte, nebo uvažovat i během bitvy, aby vás napadlo seslat *Innervate* na své padlé spojence. A další věci, které profesor Quirrell řekl, třeba to, že v reálném světě by

téměř každý boj mohl být ukončen překvapivým útokem, jí najednou dávaly mnohem větší smysl.

Stále se snažila polapit dech a ohlédla se na Mikea.

„Věřil bys (*zalapání po dechu*) tomu,“ řekla Hermiona Grangerová, „že před pěti minutami (*zalapání po dechu*) jsem měla problém vymyslet, jak se stát (*zalapání po dechu*) hrdinkou?“

Vážně si myslela, že od někoho potřebuje *povolení*, nebo že hrdinové jen tak posedávají a čekají, až jim někdo dá quest? Ve skutečnosti to bylo velmi jednoduché, prostě jste šli tam, kde bylo zlo, to bylo vše, co hrdinství vyžadovalo. Měla to brát v potaz, nepotřebovala, aby jí nějaký fénix říkal, že se v Bradavicích dějou špatné věci.

Pak se Hermiona nervózně podívala na místo, kde tři starší kluci leželi v bezvědomí a uvědomila si, že oni ji *viděli*, že možná *vědí*, kdo je, že by se za ní mohli připlížit a zaútočit *na ni* ze zálohy a – a mohli by ji vážně zranit –

Hermiona se zarazila.

Vzpomněla si, že Harry Potter se postavil proti *pěti* zmijozelským šikanujícím klukům, hned první den výuky, kdy ještě ani nevěděl, jak použít svou hůlku.

Vzpomněla si, jak ředitel řekl, že vyrůst znamená ocitnout se v situacích pro dospělé, a že většina lidí prožije své životy v tísnivém sevření strachu.

A pak si vzpomněla na hlas profesorky McGonagallové: ‚Je vám dvanáct let.‘

Hermiona se zhluboka nadechla, jednou, dvakrát, třikrát.

Zeptala se Mikea, jestli potřebuje jít do ošetrovny madam Pomfreyové. Řekl, že ne. A přiměla ho, ať jí řekne jména těch zmijozelských kluků, jen pro jistotu.

A pak Hermiona Grangerová odpochozovala od hromádky šikanujících kluků v bezvědomí. Dávala pozor, aby při chůzi měla na tváři úsměv.

Věděla, že tohle jí pravděpodobně dřív nebo později ublíží. Ale pokud jste byli příliš vyděšení z toho, že dělat co je správné vás zraní, pak jste nemohli být hrdinou, tak prosté to bylo. A pokud byste jí v té chvíli položili na hlavu Moudrý klobouk, nepotřeboval by ani *vteřinu*, než by vykřikl ‚NEBELVÍR!‘

Když sešla dolů na večeri, pořád o tom přemýšlela; ta euforie z toho, že někoho zachránila, ještě nezmizela, a ona se začínala bát, že se v jejím mozku něco rozbilo.

Když se blížila k havraspárskému stolu, rozpoutala se vlna šepotu a Hermionu napadlo, jestli už ten mrzimorský kluk něco řekl, než si uvědomila, že ten šepot pravděpodobně není kvůli *tomuhle*.

Posadila se naproti Harrymu Potterovi, který vypadal *extrémně* nervózně, pravděpodobně proto, že se pořád usmívala.

„Um –“ řekl Harry, zatímco si nandávala čerstvě opečené toasty, máslo, skořici, naprosto žádné ovoce nebo zeleninu, a tři porce čokoládových brownies. „Um –“

Nechala ho, ať v tom pokračuje, dokud si nenalila sklenici grepového džusu. Pak řekla, „Mám pro vás otázku, pane Pottere. Proč se podle vás lidem nedaří stát se sami sebou?“

„Cože?“ řekl Harry.

Podívala se na něj. „Předstírej, že se nestalo nic z toho, co se zrovna děje,“ řekla, „a prostě řekni, co bys řekl včera.“

„Umm...“ řekl Harry velmi zmateně a ustaraně. „Myslím, že už *jsme* sami sebou... není to tak, jako bych byl nedokonalou kopií někoho jiného. Ale hádám, že jestli mám přijmout smysl té otázky, pak bych řekl, že lidé se stávají sami sebou, protože absorbují všechno to šílenství kolem, a pak to papouškují. Chci říct, kolik hráčů famfrpálu by takovou hru hrálo, kdyby ji měli sami vymyslet? Nebo v mudlovské Británii, kolik lidí, kteří se identifikují jako konzervativci, labouristé nebo liberální

demokraté, by dokázalo vymyslet své politické přesvědčení, kdyby s tím vším měli přijít sami?“

Hermiona to zvážila. Říkala si, jestli Harry řekne něco zmijozelského nebo možná i nebelvírského, ale tohle do ředitelova seznamu nezapadalo – Hermionu napadlo, že tu může existovat o dost víc úhlů pohledu než jen čtyři.

„Ok,“ řekla Hermiona, „jiná otázka. Co z člověka dělá hrdinu?“

„*Hrdinu?*“ řekl Harry.

„Jo,“ řekla Hermiona.

„Hmm..“ řekl Harry. Jeho vidlička a nůž se nervózně bořily do kusu steaku a krájely ho na menší a menší kousky. „Myslím, že hodně lidí dokáže dělat věci, když je k tomu svět pobídne... když třeba lidé očekávají, že to uděláš, nebo na něco stačí dovednosti, které už máš, nebo když nějaká autorita hlídá, jestli neděláš chyby, a dává pozor, abys to dotáhla. Ale, no, takový problémy se už nejspíš řeší, takže tu hrdinové nejsou potřeba. Takže bych řekl, že lidé, které nazýváme ‚hrdiny‘, jsou vzácní, protože musí všechno vymýšlet za běhu, a to většině lidí nevyhovuje. Proč se ptáš?“ Harryho vidlička nabodla tři kousíčky důkladně rozcupovaného steaku a zvedla je k ústům.

„Ále, právě jsem omráčila tři starší zmijozelské tyrany a zachránila Mrzimora,“ řekla Hermiona. „Budu hrdinkou.“

Když se Harry přestal dusit svým jídlem (někteří z dalších Havraspárů v jejich doslechu také ještě pokašlávali), řekl: „Cože?“

Hermiona mu řekla, jak to bylo – začalo to šeptem proudit dál, už když vyprávěla. (I když vynechala tu část o fénixovi, to jí připadalo jako soukromá věc mezi nimi dvěma. Hermiona byla překvapená, když na to později pomyslela. Že by se fénix ukázal jí, která jen *chtěla* být hrdinkou? Zdálo se jí to trochu sobecké, když nad tím takhle přemýšlela, ale možná na tom fénixům nezáleželo, stačilo, že jste byli ochotní lidem pomoci.)

Když domluvila, Harry na ni z protějščího místa zíral a neřekl ani slovo.

„Omlouvám se za to, jak jsem se dřív chovala,“ řekla Hermiona. Ustrkla ze své sklenice grepového džusu. „Mělo mi dojít, že pokud tě stále naprosto drtím v přeměňování, je v pohodě, když se ti v obraně daří líp.“

„*Prosím*, nevykládej si to špatně,“ řekl Harry. Vypadal teď dospěle a zachmuřeně. „Ale jsi si jistá, že to je něco, čím jsi ty, a ne, řečeno na rovinu, já?“

„Jsem si docela jistá,“ řekla Hermiona. „Hmm, moje jméno i začíná a končí stejným písmenem jako ,hrdinka.““

„Být hrdinou není jenom o zábavě a hrách,“ řekl Harry. „Ne opravdové hrdinství. To, které musí dělat dospělí, takové není. Nebude to snadné.“

„Já vím,“ řekla Hermiona.

„Je to těžké a bolestivé a musíš dělat rozhodnutí v situacích, kdy neexistuje dobrá odpověď –“

„Ano, Harry, taky jsem četla tamty knížky.“

„Ne,“ řekl Harry, „nechápeš to. I když tě ty knihy varují, neexistuje způsob, jak to pochopit dřív, než –“

„To tebe nezastavilo,“ řekla Hermiona. „Nezastavilo tě to ani trochu. Vsadila bych se, že si kvůli tomu ani *nepomyslel* na to, že bys nebyl hrdinou. Tak proč si myslíš, že by to zastavilo mě?“

Následovala pauza.

Na Harryho tváři se rozzářil obrovský úsměv – úsměv, který byl tak jasný a klučičí, jako bylo jeho zamračení potemnělé a dospělácké, a najednou mezi nimi bylo zase všechno v pořádku.

„Tohle nějak skončí příšerně a šíleně špatně,“ řekl Harry, stále s obrovským úsměvem. „To víš, že jo?“

„Je mi to jasný,“ řekla Hermiona. Ukousla další sousto toastu. „To mi připomíná, Brumbál odmítl být mým záhadným starým kouzelníkem, existuje nějaké místo, kam bych mohla napsat, abych dostala jiného?“

Později:

„...a profesor Kratiknot řekl, že její odhodlání se zdá neotřesitelné,“ řekla Minerva úsečně s pohledem upřeným na stříbrovousého starého kouzelníka, který za to byl zodpovědný. Albus Brumbál jen tiše seděl a poslouchal ji se vzdáleným, smutným výrazem v očích. „Slečna Grangerová ani nemrkla, když jí profesor Kratiknot vyhrožoval, že ji nechá přemístit do Nebelvíru, jen řekla, že pokud by odešla, všechny knížky by si vzala s sebou. Hermiona Grangerová se rozhodla, že bude hrdinkou, a nebere ne jako odpověď. Pochybuju, že byste ji do toho mohl důrazněji postrčit, i kdybyste to *zkoušel* –“

Minervině mozku trvalo celých pět vteřin, než to zpracoval.

„*Albusi!*“ zaječela.

„Má drahá,“ řekl starý kouzelník, „až se vypořádáte se svým třicátým nebo čtyřicátým hrdinou, dojde vám, že na některé věci reagují docela předvídatelně. Například, když se jim řekne, že jsou příliš mladí, nebo že osud je proti tomu, nebo že být hrdinou je nepříjemné; a pokud si chcete být skutečně jistá, pak všechny tři. I když,“ s krátkým povzdechem, „nesmí to být moc očividné, jinak by vás vaše zástupkyně mohla prokouknout.“

„Albusi,“ řekla Minerva ještě pevnějším hlasem, „pokud bude zraněná, tak přísahám, že tentokrát –“

„Časem by dospěla ke stejnému závěru,“ řekl Albus, v očích vzdálený pohled. „Pokud je někdo předurčen k tomu, aby se stal hrdinou, pak nebude poslouchat žádná varování, Minervo, bez ohledu na to, jak moc se budeme snažit. A když to uvážíme, pro Harryho bude lepší, když slečna Grangerová nezapadne příliš daleko za něj.“ Albus vylovil jakoby odnikud dózičku s malými žlutými hrudkami – nikdy nebyla schopná přijít na to, kde to nechává, žádnou magii u toho nikdy necítila. „Citronový bonbon?“

„Je to dvanáctileté děvče, Albusi!“

Později než později:

Za okny plavaly ryby v černé vodě, stěží viditelné ve večerním šeru. Když se přiblížily, ozářilo je jasné světlo ze zmijozelské společenské místnosti, když odpluly dál, splynuly s temnotou.

Dafné Greengrassová seděla na pohodlné černé kožené pohovce, hlavu svěšenou v dlaních, a třpytící se zlatožluté jiskřičky blikaly a mizely všude kolem ní.

Byla připravená, že na ni budou dorážet, že má ráda Nevilla Longbottoma. Čekala, že uslyší hodně jízlivých

poznámek o tom, že má ráda Mrzimora. Když se vracela do zmijozelského podzemí, vymyslela na to *celé knihy* rychlých a úsečných odpovědí.

Těšila se na to, až ji budou dráždit, že má ráda Nevilla. Když vás někdo ohledně takové věci dráždí, znamená to, že už jste vyrostly v opravdovou dívku.

Jak se ukázalo, nikomu nedošlo, že když Nevilla vyzvala ke starověkému duelu, znamená to, že ho má ráda. Ona si myslela, že je to *očividné*, ale ne, nikoho jiného to očividně nenapadlo.

Vždycky vás srazila ta kletba, kterou jste neviděli přicházet.

Měla se prostě nazvat jen Dafné ze Sluníček, podobně jako Neville z Chaosu. Nebo Sluníčkovou Dafné, jako to dělá Sluníčkový Ron. Nebo cokoli jiného mimo Greengrassovou ze Sluníček.

Greengrassová ze Sluníček.

Odtud to postoupilo ke Greengrassové ze Sluníček a Modrých nebiček.

Pak někdo přidal Ze zasněžených hor s hopkajícími zvířátky.

Aktuálně ji nazývali Jiskřivou Jednorožčí Princeznou z Nejstaršího a nejvznešenějšího rodu Třpytytiti.

A nějaká zatracená šestačka na ni seslala třpytivé zaklínadlo – neměla ani tušení, že *existuje* něco jako třpytivé zaklínadlo – a *Finite Incantatem* nefungovalo, a požádala o pomoc starší holky, o kterých si *myslela*, že jsou její kamarádky (a očividně se v tom mýlila) a pak autorce kouzla vyhrožovala vážnou politickou bouří, kterou její otec rozpoutá, a navzdory tomu všemu Dafné Greengrassová seděla ve zmijozelské společenské místnosti a s hlavou v dlaních a s jasným třpytem kolem sebe přemítala nad tím, jak přesně se stalo, že skončila jako jediná příčetná osoba v Bradavicích.

Už bylo *po večeri* a *pořád* ještě nepřestali, a pokud nepřestanou do zítřejšího rána, přestoupí do Kruvalu a stane se příští Paní zla.

„Hej, poslouchejte!“ řekla dvojčata Carrowova dramaticky, mávaje výtiskem *Denního věštce*. „Už jste slyšeli tu novinku? Starostolec právě rozhodl, že ,tak se předved‘ je legitimní výzva k boji, dokud si vyzyvatel nelehne a neschrupne si!“

„Jak se opovažujete urážet čest Jiskřivé jednorožčí princezny!“ vykřikla Tracey. „Tak se předvedte!“ Pak Tracey padla na svou pohovku a začala hlasitě chrápat.

Dafnina třpytící se hlava klesla a její třpytící se dlaně ji zakryly. „Až si má rodina uzurpuje moc, všechny vás dám

pod protipřemístovací zaklínadla a spláchnu vás do moře,“ řekla, aniž by oslovovala někoho konkrétního. „To nikomu z vás nevadí, že?“

Buch-buch, buch-buch-buch, buch.

Dafné překvapeně vzhledla; to bylo sluníčkovské tajné znamení –

„*Slyším někoho klepat!*“ zaduněl pan Goyle. „*Klepat na naše dveře!*“

„*Tak se předvedte, dveře!*“ zakřičel starší kluk poblíž dveří a prudce je otevřel.

Následovala chvíle naprostého překvapení.

„Přišla jsem na slovo se slečnou Greengrassovou,“ řekl Sluníčková generálka a zněla u toho jako někdo, kdo se snaží znít sebevědomě. „Mohl by prosím někdo –“

Dle výrazu na Hermionině tváři si právě všimla, že se Dafné třpytí.

A přesně v tu chvíli Millicent Bulstrosová vyběhla z pokojů níže a vykřikla, „Hej, poslouchajte všichni, hádejte co, teď *Grangerová* šla a zmlátila *Derricka* a co zbylo z jeho party, a jeho otec mu poslal sovu a řekl, že jestli ne–“

Millicent si všimla Hermiony u dveří.

Následovalo velmi dlouhé ticho.

„Umm,“ řekla Dafné. Cože? řekl její mozek. „Umm, co tu děláte, generálko?“

„No,“ řekla Hermiona Grangerová se zvláštním úsměvem na tváři, „rozhodla jsem se, že není fér, když staří záhadní kouzelníci některým lidem dají šanci stát se hrdiny a jiným ne, a taky jsem četla historické knihy a zdaleka v nich nebylo dost holčičích hrdinek. Takže mě napadlo, že bych se prostě mohla zastavit a zeptat se, jestli chceš být hrdinkou, ale proč se takhle trpytíš?“

Následovalo další ticho.

„Teď,“ řekla Dafné, „pravděpodobně není na tuhle otázku ta nejlepší chvíle –“

„*Já to беру!*“ vykřikla Tracey Davisová a seskočila ze sedačky.

A tak se zrodila Společnost na podporu hrdinské rovnosti pro čarodějky.

70. Sebeaktualizace, část 5. – Protest

{{"chapter":70,"link":"https://archetypal.cz/2018/70-sebe-aktualizace-5-cast","id":4104}}

I když jste byli zástupkyní ředitele už téměř tři desetiletí – a profesorkou přeměňování ještě déle – jen zřídkakdy jste viděli Albuse Brumbála tak naprosto zaskočeného.

„...Susan Bonesová, Levandule Brownová a Dafné Greengrassová,“ dokončila Minerva. „Také bych měla poznamenat, Albusi, že zpráva slečny Grangerové o vašem postoji – tuším, že její formulace zněla ‚řekl, že bych měla být ráda, že jsem jen pomocnice‘ – vzbudila mezi staršími studentkami slušnou vlnu *zájmu*. Několik se jich přišlo zeptat, zda obvinění slečny Grangerové byla pravdivá, vzhledem k tomu, že slečna Grangerová řekla, že jsem při tom byla.“

Starý kouzelník se zaklonil do svého obřího sedadla, pohled stále upřený na ni, ale jeho oči za půlměsíčními brýlemi vypadaly dost vzdáleně.

„Postavilo to přede mě tak trochu dilema, Albusi,“ řekla profesorka McGonagallová. Dávala si pozor, aby její tvář zůstala neutrální. „Teď už vím, že jste ve skutečnosti nechtěl tu dívku odradit. Vlastně vám šlo o pravý opak. Ale vy a Severus jste mi často říkali, že pokud mám udržet

tajemství, nesmím projevít nic, co by se lišilo od reakce někoho skutečně nevědomého. Takže jsem neměla na vybranou, musela jsem potvrdit, že reakce slečny Grangerové je přesná a musela jsem předvést náležitý stupeň obav s podtónem mírného uražení. Přeci jen, kdybych *nevěděla*, že slečnou Grangerovou manipulujete, mohla bych být docela vykořeněná.“

„Ro... rozumím,“ vydal ze sebe starý kouzelník. Jeho ruce si nepatrnými, rychlými pohyby nepřítomně hrály se stříbrným plnovousem.

„Naštěstí,“ pokračovala profesorka McGonagallová, „profesorka Sinistrová a profesorka Vektorová jsou zatím jedinými z našich vyučujících, které si nasadily odznaky slečny Grangerové.“

„Odznaky?“ zopakoval starý kouzelník.

Minerva vytáhla malý stříbrný disk s nápisem S.PO.H.RO.Č., položila ho na Albusův stůl a zlehka na něj poklepala prstem.

A hlasy Hermiony Grangerové, Padmy Patilové, Parvati Patilové, Levandule Brownové, Susan Bonesové, Hannah Abbottové, Dafné Greengrassové a Tracey Davisové spolu vykřikly: „*Druhé nejlepší nám nestačí, čarodějka si quest zaslouží!*“

„Slečna Grangerová je prodává za dva srpce kus, řekla mi, že zatím jich prodala padesát. Myslím, že Nymfadora Tonksová, Mrzimorka ze sedmého ročníku, je pro ni očarovala. Abych svou zprávu uzavřela,“ řekla profesorka McGonagallová svižně, „našich nových osm hrdinek mě požádalo o povolení uspořádat protest před vstupem do vaší ředitelny.“

„Doufám,“ řekl Albus se zamračením, „že jste jim vysvětlila, že –“

„Řekla jsem jim, že středa od sedmi večer bude ideální,“ řekla Minerva. Z ředitelova stolu si vzala zpátky odznak, obdařila Albuse sladkým úsměvem a otočila se ke dveřím.

„Minervo?“ řekl starý kouzelník sedící za ní. „*Minervo!*“ Dubové dveře se za ní pevně zavřely.

V prostoru mezi krátkými kamennými výběžky, které vymezovaly vestibul ředitelny, nebylo mnoho místa, takže i když se protestu chtělo zúčastnit víc lidí, jen malému množství z nich bylo dovoleno přijít. Těmi byly profesorka Sinistrová a profesorka Vektorová, které na sobě měly odznak, a prefektky Penelope Clearwaterová, Rose Brownová a Jacquelině Preecová, které rovněž měly odznaky. Za *nimi* byli profesorka McGonagallová a profesorka Prýtová a profesor Kratiknot, kteří odznaky

neměli a na celou záležitost dohlíželi. Harry Potter a bradavický primus tu také byli, stejně jako prefekti Percy Weasley a Oliver Beatson, také s odznaky, aby ukázali podporu. A, samozřejmě, osm zakládajících členek S.P.O.H.R.O.Č.e. se svými transparenty, které tvořily stávkovou linii před chrličí. Na Hermionině transparentu, připevněnému k pevnému dřevěnému držadlu, který se jí zdál těžší a těžší každou uběhlou vteřinou, stálo NIČÍ POSKOK.

A také tu byl profesor Quirrell, který se zády opíral o protějšší kamennou zeď a s neproniknutelným výrazem je pozoroval. Učitel obrany se nějak dostal k jednomu z jejích odznaků, i když mu ho nikdy neprodala, a neměl ho ani připnutý na sobě, jen si s ním jednou rukou házel.

Celý tenhle nápad jí připadal podstatně lepší před čtyřmi dny, když sálala pohoršením a čelila vyhlídce, že tohle bude možná moci udělat až o čtyři dny *později* a ne *hned teď*.

Ale musela v tom pokračovat, protože tak to dělali hrdinové, prostě pokračovali... a taky proto, že jí připadalo nepopsatelně příšerné muset někomu říct, že to odvolává. Napadlo ji, kolik případů heroismu pokračovalo přesně z takových důvodů. Většina knih neuváděla: „A pak se odmítli vzdát, protože bez ohledu na to, jak rozumné to v

tu chvíli bylo, bylo by to příliš trapné,‘ ale slušná část historie najednou dávala mnohem větší smysl.

V 19:15, jak jí řekla profesorka McGonagallová, pan ředitel sejde dolů a bude s ní několik minut mluvit. Profesorka McGonagallová jí řekla, aby z toho neměla strach – pan ředitel byl hluboko uvnitř hodný člověk, a ony k tomuto protestu dostaly řádně schválený školní souhlas.

Ale Hermiona si byla velmi dobře vědoma toho, že ačkoliv to dělá s podepsaným schválením, stále Protestuje proti Autoritě.

Když se rozhodla, že se stane hrdinkou, udělala Hermiona tu nejočividnější věc a vyrazila do bradavické knihovny půjčit si knížky o tom, jak být hrdinou. Potom ty knihy vrátila zpátky do regálů, protože bylo očividné, že žádný z těch autorů sám hrdinou nebyl. Místo toho si prostě jen pětkrát přečetla a slovo od slova zapamatovala těch několik řádků, které zanechal Godric Nebelvír, a které sloužily jako celá jeho autobiografie a sebraná životní moudrost – nebo alespoň jejich anglický překlad, latinsky ještě neuměla. Autobiografie Godrika Nebelvíra byla podstatně *stručnější*, než knihy, které byla Hermiona zvyklá číst, používal jen *jednu větu*, aby vyjádřil věci, které

mohly zabrat klidně třicet vět, a pak následovala *další* věta...

Ale z toho co přečetla, bylo jasné, že zatímco *smysl* bytí hrdinou není v Protestu proti Autoritě, nemůžete být hrdinou, pokud se budete příliš bát to dělat. A Hermione Grangerová teď už věděla, jak na ni ostatní pohlíží a co si ti ostatní lidé myslí, že nedokáže udělat.

Hermiona zvedla svůj transparent o něco výš a soustředila se, aby pomalu a rytmicky dýchala, namísto aby lapala po dechu, dokud neomdlí.

„Vážně?“ řekla slečna Preecová neskrývaně fascinovaným tónem. „Nemohly *volit*?“

„Přesně tak,“ řekla profesorka Sinistrová. (Vlasy učitelky astronomie byly stále černé a její tmavá tvář nesla jenom drobné vrásky; Hermione by její věk odhadla tak na 70 let, ale –) „Jasně si vzpomínám na to, jak se má matka radovala, když byla ohlášena změna zákona, i když jí samotné se to vlastně netýkalo.“ (Což znamenalo, že profesorka Sinistrová byla se svou mudlovskou rodinou v roce 1918) „A to na tom nebylo to nejhorší. Jen o pár století dříve –“

O třicet vteřin později všichni nemudlorození, kluci i holky, zírali na profesorku Sinistrovou s vytřeštěnými očima. Hannah upadl transparent.

„A to na tom nebylo ani z poloviny to nejhorší,“ dokončila profesorka Sinistrová. „Ale teď už chápete, k čemu tyhle věci potenciálně mohou vést.“

„Merline ochraňuj nás,“ řekla Penelope Clearwaterová přiškrceným hlasem. „Chcete říct, že *tak* by s námi muži zacházeli, kdybychom neměly hůlky, kterými se můžeme bránit?“

„Hej!“ řekl jeden z kluků prefektů. „*To není* –“

Následoval krátký, sarkastický smích ze směru profesora Quirrella. Když Hermiona otočila hlavu, spatřila, jak si učitel obrany stále netečně hraje se svým odznakem. Ani se namáhal se na ně podívat a řekl: „Taková už je lidská povaha, slečno Clearwaterová. Mohu vás ujistit, že vy byste nebyly o nic laskavější, pokud by čarodějky měly hůlky a muži ne.“

„To si tedy nemyslím!“ vyprskla profesorka Sinistrová.

Studené uchehtnutí. „Mám podezření, že v těch nejhrdějších čistokrevných rodinách se to stává mnohem častěji, než by se kdokoliv odvažoval nadhodit. Nějaká osamocená čarodějnice spatří pohledného mudlu a napadne ji, jak lehké by bylo podstrčit mu lektvar lásky a být jím jako jediná naprosto zbožňována. A vzhledem k tomu, že ví, že jí se bránit nikdy nebude, no, je pro ni jen přirozené, že si od něj vyžádá cokoli ji napadne –“

„*Profesore Quirrelle!*“ řekla profesorka McGonagallová ostře.

„Promiňte,“ řekl profesor Quirrell hladce, oči stále upřené na odznak ve své ruce, „stále předstíráme, že se to neděje? V tom případě se omlouvám.“

Profesorka Sinistrová vyštěkla: „A hádám, že žádní kouzelníci nikdy “

„Jsou tu přítomné *děti*, profesori!“ ozvala se znovu profesorka McGonagallová.

„Někteří ano,“ řekl profesor Quirrell vyrovnaně, jako by mluvil o počasí. „I když já osobně ne.“

Na chvíli bylo ticho. Hermione znovu zdvihla svůj transparent – zatímco poslouchala, klesl jí k ramenům. Na tohle nikdy nepomyslela, ani vzdáleně, a teď se snažila na to *nemyslet* a cítila, že má žaludek trochu na vodě.

Pohlédla Harryho směrem, ani nevěděla, proč to udělala; a spatřila, že Harryho tvář je naprosto bez výrazu.

Zamrazilo ji, než se otočila pryč, a neudělala to dost rychle na to, aby zmeškala to lehké přikývnutí, které k ní Harry směřoval, jako kdyby spolu v něčem souhlasili.

„Abych byla fér,“ řekla profesorka Sinistrová po chvíli, „od chvíle, kdy jsem obdržela bradavický dopis, si nevzpomínám, že bych se setkala s nějakými předsudky, vycházejícími z toho, že jsem žena nebo z toho, že nemám

světlou pleť. Ne, teď je všechno o tom, jestli jste mudlorození nebo ne. A domnívám se, že slečna Grangerová řekla, že zatím narazila na problém, jen pokud jde o hrdiny?“

Hermioně chvílku trvalo než jí došlo, že jí byla položena otázka, a pak tónem, který zněl trochu jako vypísknutí, řekla: „Ano.“ Celá tahle věc získala o něco větší záběr, než jaký si představovala, když s ní začala.

„Kde přesně jste vyhledávala, slečno Grangerová?“ zeptala se profesorka Vektorová. Vypadala starší než profesorka Sinistrová, její vlasy už trochu zešedivěly; Hermiona se k profesorce Vektorové zatím vůbec nedostala, dokud ji profesorka věštění z čísel nepožádala o jeden z jejích odznaků.

„No,“ řekla Hermiona trochu zvýšeným hlasem, „zkontrolovala jsem historické knihy a bylo tu stejně ministrů magie jako ministryň. Pak jsem se podívala na funkci nejvyššího divotvorce starostolce a tam bylo o něco víc kouzelníků než čarodějek, ale ne o tolik. Ale pokud se podíváte na takové lidi, jako jsou slavní lovci černokněžníků, nebo ti, co zastavili invaze temných nestvůr, nebo ti, co porazili temné pány –“

„A pak jde samozřejmě o temné pány samotné,“ řekl profesor Quirrell. Teď učitel obrany vzhlédl. „Ty můžete

přidat do svého seznamu, slečno Grangerová. Mezi všemi podezřelými smrtijedy se ví jen o dvou čarodějkách, Bellatrix Blackové a Alektě Carrowové. A troufám si říct, že většina kouzelníků si zrovna nevybaví – ani když na ně víc zatlačíte – jediné jméno temné paní, kromě Baby Jagy.“

Hermiona na něj jen vytřeštila oči.

Snad *nechce* říct, že –

„Pane profesore,“ řekla profesorka Vektorová, „co přesně tu naznačujete?“

Učitel obrany zvedl svůj odznak, takže zlatě vytištěná písmena S.P.O.H.R.O.Č. se na něj otočila, a řekl, „Hrdinové,“ pak odznak otočil, aby jim ukázal stříbrnou zadní část a řekl, „Temní kouzelníci. Jsou to podobné kariéry následované podobnými lidmi, a sotva se můžete ptát, proč se mladé čarodějky odvracejí od jedné strany, aniž byste zvážili její opak.“

„Ha, *ted'* už to chápu!“ řekla Tracey Davisová, která promluvila tak náhle, že sebou Hermiona trhla.

„Připojujete se k našemu protestu, protože vás zneklidňuje, že se dost holek nestává temnou paní!“ Pak se Tracey zachichotala, což by Hermiona v téhle chvíli nedokázala udělat ani za milion liber.

Profesor Quirrell odpověděl, na tváři mírný úsměv, „Ne tak docela, slečno Davisová. Po pravdě mě tyhle záležitosti

ani v nejmenším nezajímají. Ale je marné počítat čarodějky mezi ministry magie a mezi jiné obyčejné lidi jdoucí svou obyčejnou cestou, když Grindelwald a Brumbál a Ten-Jehož-Jméno-Nesmí-Být-Vysloveno byli všichni muži.“ Učitelovy prsty líně obrátily odznak, a pak ho obracel znovu a znovu. „Ale na druhou stranu, jen velmi málo lidí dokáže se svým životem udělat něco zajímavého. Co vám na tom sejde, že mezi nimi je většina čarodějek nebo většina kouzelníků, když vy nejste jednou z nich? A mám takové podezření, že vy nebudete jednou z nich, slečno Davisová; protože i když jste ambiciózní, nemáte žádnou ambici.“

„*To není pravda!*“ řekla Tracey dotčeně. „Co to vůbec znamená?“

Profesor Quirrell se na místě, kde se opíral o zeď, napřímil. „Byla jste zařazena do Zmijozelu, slečno Davisová, a očekávám, že pro postup popadnete všechny příležitosti, které se vám naskytnou. Ale není tu žádná větší ambice, která by vás poháněla, a vy své příležitosti *nevytváříte*. Přinejlepším půjdete vyšlapanou cestou na ministerstvo magie nebo do nějaké jiné nedůležité vyšší funkce, a nikdy nepřekonáte hranice své existence.“

Pak se oči profesora Quirrella vzdálily od Tracey, a pohlédl na *ni*, bledě modré oči na ni zíraly s neuvěřitelnou

intenzitou. „Řekněte mi, slečno Grangerová. Vy *máte* ambici?“

„Pane profesore –“ vykvikl vysoký hlas profesora Kratiknota, a pak byl hlas ředitele koleje uťat, když, jak Hermione spatřila postranním pohledem, mu Harry položil ruku na rameno a zatřásl hlavou, tváříc se velmi dospěle.

Hermiona si připadala, jako kdyby byla laň, chycená ve světle reflektorů.

„Co vás vedlo k tomu, abyste překonala své hranice, slečno Grangerová?“ řekl učitel obrany, oči stále upřené přímo na ni. „Proč už vám dobré známky nestačí? Chcete se stát skutečně velkou? Rozčiluje vás nějaký aspekt světa, takže ho chcete předělat podle své vůle? Nebo je to pro vás celé jen dětská hra? Budu dost zklamáný, jestli jde jen o vaši rivalitu s Harrym Potterem.“

„Já –“ řekla Hermione, hlas tak vysoko, že zněl skoro jako vypísknutí, ale pak nevěděla, co říct.

„Klidně si dopřejte chvílku na promyšlení,“ řekl profesor Quirrell. „Předstírejte, že je to domácí úkol, esej na šest palců, odevzdání do čtvrtka. Slyšel jsem, že jste v nich docela dobrá.“

Všichni na ni hleděli.

„Já –“ řekla Hermiona. „Já nesouhlasím ani s jedinou věcí, kterou jste teď řekl.“

„Skvěle řečeno,“ ozval se rázný hlas profesorky McGonagallové.

Pohled profesora Quirrella se ani nezachvěl. „To nebylo na šest palců, slečno Grangerová. *Něco* vás vede k tomu, abyste ředitelovu verdiktu oponovala a táhla k sobě následovníky. Možná jde o něco, co byste raději neříkala nahlas?“

Hermiona věděla, že ta správná odpověď na profesora Quirrella dojem neudělá, ale byla to správná odpověď, takže ji řekla. „Nemyslím si, že k tomu, abyste byl hrdinou, potřebujete ambice,“ řekla Hermiona. Hlas se jí chvěl, ale nezlomil se. „Myslím, že prostě musíte dělat to, co je správné. A tohle nejsou moje následovnice, jsme přátelé.“

Profesor Quirrell se znovu opřel o zeď. Poloúsměv z jeho tváře zmizel. „Většina lidí je přesvědčena, že dělají tu správnou věc, slečno Grangerová. Jen kvůli tomu nepřestávají být obyčejní.“

Hermiona se několikrát zhluboka nadechla. Snažila se být statečná. „Není potřeba nebýt *obyčejný*,“ řekla tak pevně, jak jen mohla. „Ale myslím si, že pokud lidé zkusí dělat, co je správné, znovu a znovu, a nejsou příliš líní, aby udělali všechnu práci, kterou to bude vyžadovat, a pokud

myslí na to, co dělají, a pokud jsou dost stateční na to, aby to udělali, i když jsou vystrašení –“ Hermiona se na chvílku zarazila, oči ji zaběhly směrem k Tracey a Dafné, „a chytře naplánují, jak to udělat – a nedělají jen to, co dělají ostatní lidé – pak si myslím, že takoví lidé by už tak narazili na dost problémů.“

Někteří z dívek a kluků se uchechtli, stejně jako profesorka McGonagallová, která se tvářila kysele a hrdě zároveň.

„V tom můžete mít pravdu,“ řekl učitel obrany, oči přivřené. Hodil Hermioně odznak a ta ho automaticky chytila. „Můj příspěvek k vašemu cíli, slečno Grangerová. Domnívám se, že stojí dva srpce.“

Učitel obrany se otočil a odešel bez dalšího slova.

„Myslela jsem, že omdlím!“ zalapala po dechu Hannah, hned jak ozvěna jeho kroků dozněla; slyšela, jak další dívky konečně vydechly, nebo na chvílku odložily své transparenty.

„Já mám *taky* ambici!“ řekla Tracey, která vypadala, že se jen tak tak brání slzám. „Chci– chci – do zítřka zjistím, co to vlastně chci, ale něco určitě!“

„Jestli tě vážně nic nenapadá,“ řekla Dafné a konejšivě poklepala Tracey po rameni, „dopřej si klasiku a zkus ovládnout svět.“

„Hej!“ řekla Susan ostře. „Máš teď být hrdinkou! To znamená, že musíš být *dobrá!*“

„Ne, to je v pohodě,“ řekla Levandule, „jsem si docela jistá tím, že generál Chaosu chce ovládnout svět a přitom *není* tak docela záporák.“

Rozhovor se rozproudil i mimo jejich přední linii. „No teda,“ řekla Penelope Clearwaterová. „Myslím, že to je ten *nejotevřeněji* zlý vyučující obrany, jakého jsme kdy měli.“

Profesorka McGonagallová si výstražně odkašlala a primus řekl, „Tak to jsi tu nebyla, když tu byl profesor Barney,“ což přimělo několik lidí sebou škubnout.

„Profesor Quirrell tak jen *mluví*,“ řekl Harry Potter, i když zněl méně jistě než předtím. „Chci říct, jen se nad tím zamyslete, *nedělá* nic z toho, co třeba profesor Snape –“

„Pane Pottere,“ vykvikl profesor Kratiknot, hlas zdvořilý a tvář přísná, „proč jste chtěl, abych nemluvil?“

„Profesor Quirrell Hermionu testoval, aby zjistil, jestli by chtěl být jejím záhadným starým kouzelníkem,“ řekl Harry. „Což by žádným způsobem ani provedením nešlo, ale musela na to odpovědět sama.“

Hermiona zamrkala.

Pak zamrkala znovu, když jí došlo, že to byl profesor Quirrell, ne Brumbál, kdo byl záhadným starým

kouzelníkem Harryho Pottera, a to *vážně nebylo dobré znamení* –

Burácivý zvuk naplnil malou kamennou chodbu a Hermiona, nervy už tak napnuté, se rychle otočila, málem upustila svůj transparent, a její druhá ruka vystřelila k hůlce.

Chrliče ustoupily stranou a tekoucí kámen skřípal jako skála, ačkoliv se pohyboval, jako by byl z masa a krve. Obrovské šeredné figury se zastavily jen na okamžik, jejich mrtvé šedé oči zíraly, jako by držely tichou hlídku. Pak mohutné chrliče znovu složily svá křídla a ustoupily do původních pozic, tekoucí kámen ani v nejmenším nezměnil svou podobu, jednoduše jen přešel z pohybu do strnulosti, a dočasná mezera v bradavických kamenech byla znovu uzavřena.

A před nimi přede všemi, na sobě hábit tak jasně fialový, že všem mudlorozeným pravděpodobně připadal ohyzdný, se tyčila postava Albuse Percivala Wulfrica Briana Brumbála, ředitele Bradavic, nejvyššího divotvůrce Starostolce, nejvyššího hlavouna Mezinárodní konfederace kouzelníků, porazitele Pána zla Grindelwalda a ochránce Británie, znovuobjevitele slavných dvanácti použití dračí krve, nejmocnějšího žijícího kouzelníka, a díval se na *ni*, na Hermionu Jean Grangerovou, generálku

nedávno rozšířeného Sluníčkového regimentu, která v prvním ročníku v Bradavicích dostávala jen nejlepší známky a prohlásila se hrdinkou.

I její *jméno* bylo kratší než jeho.

Pan ředitel se na ni benevolentně usmál, oči obklopené vráskami se za jeho půlměsíčními brýlemi radostně zaleskly, a řekl, „Dobrý den, slečno Grangerová.“

Zvláštní na tom bylo, že to nebylo ani zdaleka tak děsivé, jako mluvit s profesorem Quirrellem. „Dobrý den, pane řediteli,“ řekla Hermione hlasem, který se chvěl jen malinko.

„Slečno Grangerová,“ řekl Brumbál, který znovu vypadal vážněji, „myslím, že my dva jsme si poněkud neporozuměli. Nechtěl jsem naznačovat, že byste nemohla nebo neměla být hrdinkou. Rozhodně jsem nezamýšlel naznačit, že čarodějky by hrdinkami být neměly. Jen to, že vy jste... poměrně mladá na to, abyste o takových věcech přemýšlela.“

Hermiona si nemohla pomoci, musela pohlédnout na profesorku McGonagallovou a spatřila, jak jí profesorka věnovala povzbuzující úsměv – nebo alespoň směrem k nim dvěma vysílala nějaký druh úsměvu – takže Hermione opět pohlédla na pana ředitele a řekla, s chvěním v hlase teď o něco výraznějším, „Od doby, kdy jste se před

čtyřiceti lety stal ředitelem, se z jedenácti studentů, kteří tu vystudovali, stali hrdinové. Myslím tím lidi jako Lupe Cazaril a další, a deset z nich byli kluci. Cimorena Linderwallová z nich byla jedinou čarodějkou.“

„Hm,“ řekl ředitel. Přes jeho obličej přeběhl zamyšlený výraz; alespoň se zdálo, že o tom přemýšlí. „Slečno Grangerová, nejsem někým, kdo by si o tom pořizoval záznamy. Často je mnohem jednodušší počítat než chápat. Z Bradavic vyšlo mnoho skvělých lidí, jak čarodějek, tak kouzelníků. Ti, kteří jsou známí jako hrdinové, jsou jen jedním druhem skvělých lidí a možná ne těch nejlepších. Do svého výpočtu jste nezahrnula Alici Longbottomovou nebo Lily Potterovou... Ale o tom nechci mluvit. Řekněte mi, slečno Grangerová, spočítala jste, kolik hrdinů absolvovalo Bradavice během těch čtyřiceti let, než jsem nastoupil? Protože z té doby si vybavuji jen tři, které nazývali hrdiny; a mezi těmi třemi žádná čarodějka nebyla.“

„Nesnažím se tu říct, že jde *jen* o vás!“ řekla Hermiona. „Myslím si jen to, že možná *hodně* lidí odrazuje dívky, ať už ti ředitelé před vámi, nebo dokonce celá společnost a vůbec.“

Starý kouzelník si povzdechl. Jeho napůl obrýlené oči na ni pohlédly, jako by tu byli jediní přítomní. „Slečno

Grangerová, mohlo by být možné odradit čarodějky od toho, aby se staly expertkami na čarodějné formule, nebo hráčkami famfrpálu, nebo dokonce bystrozorkami. Ale ne pokud jde o hrdinství. Pokud je něčím osudem stát se hrdinou, pak se jím stane. Bude kráčet ohněm a plavat skrz led. Mozkomorové je nezastaví, smrt přátel je nezastaví, odrazování je nezastaví.“

„No,“ řekla Hermiona a pak se zarazila, hledala slova. „No, chci říct... co když to *ve skutečnosti* není pravda? Chci říct, že mi přijde, že kdyby víc čarodějek chtělo být hrdinkami, měl byste je to naučit.“

„Spoustu chlapců a dívek je ve svých snech hrdiny,“ řekl Brumbál tiše. Nepohlédl na žádnou z dalších dívek, jen na ni. „Méně, pokud jde o skutečný svět. Spousty z nich neustoupili a čelili temnotě, když pro ně přišla. Méně z nich temnotu vyhledalo a donutilo ji, aby jim čelila. Je to těžký život, někdy osamocený, často krátký. Žádné z nich jsem neřekl, aby se svému osudu bránila, ale nechtěl bych jejich počty zvyšovat.“

Hermiona zaváhala; v tom zvrátněném obličejí bylo něco, co ji zarazilo, mírný náznak všech těch emocí, které nebyly projeveny, roky a roky těch emocí...

Možná kdyby tu bylo víc hrdinů, jejich životy by nebyly tak osamocené, nebo tak krátké.

Ale nedokázala se přimět, aby to řekla, jemu ne.

„Ale váš cíl je nemožný,“ řekl starý kouzelník. Usmál se, připadalo jí, že trochu s lítostí. „Slečno Grangerová, nemůžete naučit heroismus jako byste učila čarodějné formule. Nemůžete požadovat dvanáct palců o tom, jak pokračovat, až se bude zdát, že je všechna naděje ztracena. Nemůžete se studenty cvičit, jak se řediteli postavit a říct, že udělal něco špatně. Hrdinové se rodí, ne vyučují. A ať už je to pro jakýkoliv důvod, většina z nich se rodí jako chlapci, ne dívky.“ Ředitel pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že s tím on nic nezmuže.

„Uhm,“ řekla Hermiona. Nemohla si pomoci, musela se ohlédnout za sebe.

Profesorka Sinistrová vypadala trochu pobouřeně. A *nebyla* pravda, že by na ni všichni zírali, jako by byla šílená, jak si to začínala představovat, když naslouchala Brumbálovi.

Hermiona se k Brumbálovi znovu otočila, zhluboka se nadechla a řekla, „Ano, možná ti lidé, co se rozhodli, že se stanou hrdiny, jimi budou bez ohledu na cokoli. Ale nechápu, jak by to někdo mohl doopravdy *vědět*, vyjma toho, že to takhle může říct později. A když jsem vám *já* řekla, že chci být hrdinkou, nevyjádřil jste mi úplně podporu.“

„Pane Pottere,“ řekl ředitel jemně. Jeho oči se z ní nespustily. „Prosím řekněte slečně Grangerové váš dojem z našeho prvního setkání. Řekl byste, že jsem vás podpořil? Povězte pravdu.“

Následovalo ticho.

„Pane Pottere?“ ozval se za ní hlas profesorky Vektorové, zněl zmateně.

„No,“ řekl Harryho hlas – z místa ještě dál za ní – trochu neochotně. „No... no, v mém případě pan ředitel zapálil kuře.“

„Cože udělal?“ vyhrkla Hermiona, až na to, že v tu samou chvíli několik lidí něco zaječelo, takže si nebyla jistá, jestli ji někdo slyšel.

Brumbál na ni stále hleděl, vypadal naprosto vážně.

„O Fawkesovi jsem nevěděl,“ řekl Harryho hlas rychle, „takže mi řekl, že Fawkes je fénix, zatímco ukazoval na to kuře, co stálo na Fawkesově bidýlku, takže jsem si myslel, že to je Fawkes a pak to kuře zapálil – a taky mi dal takový velký kámen a řekl mi, že patřil mému otci a že bych ho měl s sebou všude nosit –“

„Ale to je šílené!“ vyhrkla Susan.

Následovalo náhlé ticho.

Pan ředitel pomalu otočil hlavou a upřel zrak na Susan.

„Ne,“ řekla Susan, „chci říct, ne –“

Pan ředitel se sklonil, dokud nebyl tváří v tvář mladé dívce.

„Nechtěla jsem –“ řekla Susan.

Brumbál si na rty položil prst a zabrnkal jím. To udělalo něco jako *bííííblll, bííííblll, bííííblll*.

Pan ředitel se opět narovnal a řekl. „No, mé drahé hrdinky, rád jsem s vámi mluvil, ale bohužel mi dnes ještě zbývá hodně práce. Ale i tak, buďte si jisty, že jsem záhadný pro každého, ne jen pro čarodějky.“

Chrliče ustoupily stranou a létající kámen duněl jako skála, ačkoliv se pohyboval jako živá tkáň.

Obrovské ohyzdné postavy s očima upřenýma s tichou ostražitostí chvilku čekaly, zatímco Albus Percival Wulfrik Brian Brumbál vstoupil na nekonečné schodiště se stejně dobrodušným úsměvem, jako když se poprvé vynořil ze své ředitelny.

Potom obří chrliče zase složily svá křídla a vrátily se na svá původní místa, jen se ozvalo jedno poslední krátké „Bwa-ha-ha!“ než se otvor uzavřel.

Následovalo dlouhé ticho.

„Fakticky zapálil *kuře*?“ zeptala se Hannah.

Jejich osmička i pak dál pokračovala ve svém protestu, ale upřímně řečeno, už do toho nedávaly srdce.

Bylo jasnější, po několika opatrných otázek od profesora Kratiknota, že Harry Potter necítil, jak se kuře pálí. Což znamenalo, že to pravděpodobně byl jenom kamínek nebo něco takového. Přeměněný na kuře a pak uvězněný vázacím kouzlem, aby byla jistota, že žádný kouř neunikne do vzduchu – jak profesor Kratiknot tak i profesorka McGonagallová silně zdůrazňovali, že se o to bez jejich dozoru nikdo nemá pokoušet.

Ale stejně...

Ale stejně... co?

Hermiona ani nevěděla, co stejně.

Ale stejně.

Potom, co si dívky, z nichž žádná to nechtěla říct jako první, vyměnily několik pohledů, Hermiona prohlásila protest za ukončený a dospělí a kluci se vytratili.

„Nemyslíš si, že to bylo vůči Brumbálovi nefér, že ne?“ zeptala se Susan, když hrdinky odcházely za zvuku osmi párů nohou na kamenné dlažbě bradavických chodeb.

„Teda, chci říct, jestli on je šílenej na všechny, nejenom na čarodějky, pak to není diskriminace, ne?“

„Proti ředitelovi už nechci protestovat,“ řekla Hannah zkroušeně. Zdálo se, že Mrzimirčin krok je poněkud nejistý. „Nezajímá mě, co profesorka McGonagallová řekla

o tom, že nám to ředitel nemá za zlé, moje nervy to nevydrží.“

Levandule si odfrkla. „Hádám, že ty v nejbližší době nechceš jít proti armádám nemrtvých –“

„Přestaň s tím!“ řekla Hermiona ostře. „Podívejte, všechny z nás se musí naučit být hrdinkami, dobře? Je v pohodě, když to někdo nedokáže hned.“

„Ředitel si nemyslí, že by se to *dalo* naučit,“ řekla Padma. Obličej Havraspárky byl zamyšlený, její kroky vyrovnané, jak pokračovala chodbou. „Pan ředitel si nemyslí, že je to dobrý nápad.“

Dafné pochodovala s narovnanou páteří a zdviženou hlavou, ve svém bradavickém hábitu vypadala víc jako Skutečná Mladá Dáma, než by Hermiona zvládla ve svých nejformálnějších šatech. „Pan ředitel,“ řekla Dafné vyrovnaným hlasem, zatímco její boty dopadaly na dláždění tvrdě a ostře, „si myslí, že jsme jen banda hloupých holčiček, co si spolu hrají, a že z Hermiony jednoho dne možná bude něčí pomocnice, ale zbytek nás je beznadějný.“

„Má *pravdu*?“ řekla Parvati. Tvář Nebelvířanky byla velmi vážná, byla tak mnohem podobnější svému dvojčeti než obvykle. „No tak, tahle otázka musela padnout –“

„*Ne!*“ vyprskla Tracey. Zmijozelka pochodovala chodbou a vypadala, jako by byla připravená někoho zabít, jako miniaturní holčičí Snape. Ze všech těch dívek ona byla tou, kterou Hermiona znala nejméně. Hermiona už s Levandulí mluvila jednou předtím, ale nikdy dřív ani *neviděla* Tracey – pokud tedy vynecháme ty chvíle, kdy byla na dostřel během bitev – a to až do chvíle, kdy ta Zmijozelka vyskočila ze sedačky, aby se k ní přidala.

„Ukážeme mu! Všem ukážeme!“

„Ok,“ řekla Susan, „*to rozhodně* zní jako zlá –“

„Ne,“ řekla Levandule, „to je jenom heslo Legie Chaosu. Ona jenom vynechala ten šílený smích.“

„To je pravda,“ řekla Tracey, její hlas hluboký a pochmurný. „Tentokrát se nesměju.“ Dívka pokračovala v chůzi chodbou, jako by ji doprovázela dramatická hudba, kterou mohla slyšet jen ona sama.

(Hermionu začínalo znepokojoval, co *přesně* se snadno ovlivnitelné děti učí v Legii Chaosu od Harryho Pottera.)

„Ale– no –“ řekla Parvati. Její tvář na sebe vzala přemítavý výraz. „Chci říct, chápete, proč si ředitel myslí, že jsme jenom hloupé holky, že jo? Co mají protesty před ředitelnou společného s tím, stát se hrdinkami?“

„Ha,“ řekla teď taky zamyšlená Levandule. „To je pravda. Měly bychom udělat něco hrdinského. Teda

hrdinkovského.“

„Um–“ řekla Hannah, což docela přesně vyjadřovalo Hermioniny vlastní myšlenky k tomuto tématu.

„Dobrá,“ řekla Parvati, „už jste všechny byly v Brumbálově zakázané chodbě v třetím poschodí? Teda, všichni Nebelvíři tam už touhle dobou byli –“

„*Počkejte!*“ řekla Hermiona zoufale. „Nechci dělat nic *nebezpečného!*“

Nastala pauza, během které všechny pohlédly na Hermionu, které teď docházelo, docela pozdě, proč Brumbál nechtěl, aby se ještě někdo další stával hrdinou.

„Nemyslím si, že by ses mohla stát hrdinkou, pokud nebudeš dělat něco nebezpečného,“ poznamenala Levandule rozumně.

„Kromě toho,“ řekla Padma se zadumaným výrazem v obličeji, „všichni vědí, že se v Bradavicích nestane nic *doopravdy* zlého, správně? Alespoň teda pokud jde o studenty, ne o učitele obrany. Máme tu všechny ty starodávné ochrany a tak.“

„Uhm,“ řekla Hannah znovu.

„Jo,“ řekla Parvati, „přinejhorším nám strhnou pár tuctů bodů nebo tak něco, a jsme tu dvě z každé koleje, takže to skončí vyrovnaně.“

„Wow, to je *geniální*, Hermiono!“ řekla Dafné velmi užasle. „Nastavila jsi to tak, že nám teď projde *cokoli*! Doted’ jsem si tvé mazanosti nevšimla!“

„UM–“ řekly Hermiona, Hannah a Susan.

„Správně!“ řekla Parvati. „Takže teď je načas, abychom se staly opravdovými hrdinkami. Půjdeme po temnotě –“

„Donutíme ji nám *čelit* –“ řekla Levandule.

„A naučíme ji se nás bát,“ řekla Tracey Davisová temně.

71. Sebeaktualizace, část 6. – Jak najít temnotu

{{"chapter":71,"link":"https://archetypal.cz/2018/71-sebe-aktualizace-6-cast","id":5830}}

„No,“ zašeptala Dafné, udržujíc svůj hlas tak tichý, jak jen dokázala, „aspoň už mi nepřipadá, že jsem v Bradavicích jediný přičetný člověk.“

„Protože jsi v nás našla nové kamarádky?“ zašeptala Levandule Brownová, která po jejím levém boku došlapovala na špičky.

„Ne, takhle to asi nemyslí,“ zašeptala generálka Grangerová od Levandulina levého boku.

Opatrně a pomalu se plížily havraspárskými chodbami. Všech osm jich mělo napnuté uši, aby zachytily i nejslabší ozvěnu Potíží – jako by šlo o bitvu a ony pátraly po nepříteli, kterého by mohly zaskočit. Až na to, že v tomto případě pátraly po šikanujících klucích, které by mohly Porazit, a po jejich obětech, které by mohly Zachránit, a to v mezičase mezi koncem snídaně a chvíli, kdy už Levandule a Parvati budou muset odejít na hodinu bylinkářství.

Levandule tvrdila, že pokud jedna prvačka zvládla porazit tři starší šikanující kluky, pak by osm prvaček mělo

zvládnout porazit dvacet čtyři starších šikanujících kluků, protože tak to tvrdí Násobilka.

Soudě podle jejího rychlého brebentění a mávání rukama to generálka Grangerová neshledala příliš přesvědčivým.

Během následujícího dohadování zůstala Padma chvíli tiše, a pak jen zamyšleně poznamenala, že dokonce ani v Bradavicích by vám bití prvaček k reputaci drsnáka příliš nepřispělo.

Na to se Parvati narovнала a vykřikla, že to znamená, že jsou *ty jediné*, kdo s bradavickým šikanováním může něco udělat, a to je *skutečně* hrdinské. Nemluvě o tom, že tím *jediným důvodem*, proč se jejich rodiče přestěhovali do Anglie, bylo, aby mohly chodit do jediné kouzelnické školy, která měla 0% úmrtnost, a jaký by to mělo smysl, kdyby toho nevyužily a něco nezkusily?

Na to generálka Grangerová odpověděla, že Parvati *vůbec* nechápe smysl záznamů o naprosté bezpečnosti –

Levandule řekla, že pokud jsou *opravdu* kamarádky a ne Hermioniny pomocnice, jak si myslel profesor Quirrell, pak by o takových věcech měly hlasovat.

Dafné očekávala, že její hlas bude rozhodující, když Hermiona, Susan a Hannah hlasovaly pro ne. A tak to Dafné pečlivě zvážila hned, jak ji opustil první náznak

nadšení. Přeci jen, *byla* Zmijozelkou, takže byla *její* zodpovědnost, aby dohlížela na jejich vlastní zájmy. Zatímco budou běhat kolem a snažit se pomáhat jiným lidem, jejím úkolem bude zjistit, jak nebezpečné to vlastně je a jestli je v tom něco pro *ně*, přesně jako by to na jejím místě udělala matka. Vždycky takhle dohlížet na sebe a své kamarády, takový je skutečný Zmijozel...

Hannah Abbottová, ta nervózní malá Mrzimorka, třesoucím se hlasem řekla: „Ano.“

A tak teď Dafné a Susan a Hermiona *musely* zůstat s ostatními pěti, nemohly nechat ostatní jednat samotné. Protože žádný Nebelvír by se neodvážil zranit poslední přežívající dítě z rodiny Bonesů a žádný Zmijozel by se neopovážil zaútočit na dceru z nejstaršího a nejctihodnějšího rodu Greengrassů. (Alespoň v to Dafné *doufala*.) A generálka Grangerová, která celou tuhle věc začla... tam nebylo nad čím váhat.

Bradavické chodby je jedna po druhé míjely, jejich napnuté ruce se nikdy nevzdálily daleko od jejich hůlek, kámen a dřevo a věčněhořící pochodně se míhaly kolem nich. V jednu chvíli uslyšely dupot kroků a zadržely dech. Jejich ruce klesly téměř až k jejich hůlkám, ale byl to jen osamělý starší Havraspár, který se na ně zvědavě podíval, pak si odfrkl, sklonil hlavu zpátky ke knížce a šel dál.

Hrdinky se proplížily kolem dubových desek s upjatými pozlacenými freskami a ocitly se ve slepé uličce, která končila klučičími záchody. Otočily se a odkráčely *zpátky* k těm upjatým dubovým deskám a pak odbočily do zaprášených chodeb ze starých cihel s otlučenými cementovými spárami, které je tak nějak pořád vodily v jednom kruhu, takže se poradily s portrétem, a pak místo toho sešly do *odlišné* zaprášené chodby ze starých cihel, která je zavedla k menšímu mramorovému schodišti, které – kdyby to nebyly Bradavice – by je muselo zavést do tří a půltého patra, ale pak byly *zpátky* na tom kamenném podlaží a byla tam střešní okna, která dovnitř pouštěla slunečný svit, a přitom nebyly vůbec blízko střechy, a když v té chodbě párkrát zabočily, ocitly se opět u další klučičí toalety, tentokrát jasně označené plaketou, kde byla silueta postavy v hábitu cvrkající do záchodu.

Teď jich všech osm stálo před zavřenými dveřmi a cítily se dost unaveně.

„Nuda,“ řekla Levandule.

Padma udělala malé divadýlko z vystrachávání hodinek a nahlížení na ně. „Šestnáct minut a třicet vteřin,“ řekla.

„To je pro Nebelvírku nový rekord v udržování pozornosti.“

„Já si *taky* nemyslím, že to takhle půjde,“ řekla Susan. „A to jsem *Mrzimorka*.“

„Víš,“ řekla Levandule zamyšleně, „zajímalo by mě, jestli náhodou někteří nejsou hrdiny proto, že když se o něco takového pokusí, něco zajímavého se *doopravdy* stane.“

„Vsadila bych se, že máš pravdu,“ řekla Tracey. „Vsadila bych se, že kdybychom s sebou měly *Harryho Pottera*, narazily bychom na tři hajzlíky a skrytou místnost plnou pokladů do pěti minut. Vsadila bych se, že všechno, co generál Chaosu musí udělat, je odskočit si, a bum, najde zmijozelskou tajemnou komnatu nebo něco takového –“

Tohle si Dafné odmítala jen tak připustit. „Ty si myslíš, že lord Zmijozel by dal vstup do tajemné komnaty na *záchod* –“

„Chci jenom *říct*,“ řekla Susan, zatímco Tracey otvírala pusku k odpovědi, „že nemáme žádný způsob, jak bychom šikanování *doopravdy našly*. No tak, všechno co musí udělat *oni*, je někde narazit na Mrzimora, ale my bychom pak na ně musely narazit v ten správný čas, chápete? A je to *fakt dobrej problém*, protože kdybychom je našly, tak nás všechny rozmáčkne jak mouchy. Nemůžeme prostě jít do té zakázaný chodby na třetím patře, jak se to od nás čeká?“

Levandule si pohrdavě odfrkla: „Nestaneš se *skutečnou* hrdinkou, když budeš dělat jenom ty zakázané věci, které ti ředitel *přikáže* nedělat!“

(Dafnin mozek se zkoušel propracovat ke smyslu té věty, zatímco tiše děkovala Moudrému klobouku za to, že ji neumístil nikam do blízkosti Nebelvíru.)

„Když to tak vezmu...“ začala Padma pomalu, „no, jaká je šance, že Harry Potter narazí na šikanu hned svoje *první ráno* ve škole? Musel mít *nějaký* způsob, jak je najít.“

Dafné náhodou stála přesně v tom místě, kde hned za Parvati viděla i Hermionu, a tak si všimla, že se výraz Havraspárky mění – a pak si uvědomila, že sluníčkové generálce se přesně to samé nedávno povedlo –

„Ha!“ řekla Padma tónem náhlého uvědomění.

„Samozřejmě! Řekl mu to duch Salazara Zmijozela!“

„Cože?“ řekly Dafné a několik dalších dívek najednou.

„Jsem si docela jistá, že to byl ten duch, co mě tak vyděsil,“ vysvětlila Padma. „Sice mi to došlo až potom, ale... jo. Duchovi Salazara Zmijozela se nelíbí, když Zmijozelové někoho šikanují, myslí si, že to škodí jeho jménu, a taky je ten duch pořád vázanej k bradavickým ochranám, takže bych se vsadila, že ví, když se něco podobného děje.“

Dafné visela otevřená čelist a pozorovala, jak si Hannah položila ruku na čelo a opřela se o kamennou stěnu, zatímco oči Tracey se rozzářily jako hnědé hvězdy.

Duch Salazara Zmijozela?

Se spojil s Harrym Potterem?

A poslal Hermionu Grangerovou, aby zastavila Derrickovu partu?

Dala by stovku galleonů jen aby byla u toho, až se tohle dozví Draco Malfoy.

I když, pokud uvážíme, jak rychle se Bradavicemi zvěsti šíří, teď když to Padma vyslovila nahlas, musí to být už aspoň třicet minut, co mu to Millicent řekla...

Po pravdě... teď, když to Dafné napadlo...

„Takže,“ řekla Parvati, „se musíme zeptat Chlapce-který-přežil, kde najdeme ducha Salazara Zmijozela? Wow, hádám, že když takovýhle věci říkám nahlas, určitě už začínám být hrdinkou –“

„Jo!“ řekla Levandule. „Musíme se zeptat Chlapce-který-přežil, kde najdeme ducha Salazara Zmijozela!“

„Musíme se zeptat... Chlapce-který-přežil... kde najdeme ducha Salazara Zmijozela...“ zopakovala Hannah nervózně, jako by se nutila to také říct.

„A pokud to nebude fungovat,“ vykřikla Tracey, „tak Harryho Pottera omráčíme, svážeme a vezmeme ho

sebou!“

O něčem to vypovídalo, pomyslela si Hermiona Grangerová, zatímco jejich osmička pochodovala zpátky bludištěm točitých úzkých chodeb, které tvořily Bradavice, protože čas před další hodinou vyprchal, aniž by našli jakékoli šikanování – a to o něčem docela smutném, protože doopravdy neměla tušení, jestli Harryho Pottera kolem vodil Salazar Zmijozel nebo fénix nebo co. A ať už Harry udělal cokoli, doufala, že pro ně to fungovat *nebude*. A nejvíc ze všeho doufala, že ty ostatní nebudou hlasovat pro Tracyin návrh, aby Harryho Pottera omráčily a tahaly kolem jeho bezvědomé tělo, aby tak přilákaly Dobrodružství. To ve skutečném životě nemohlo fungovat, nebo, pokud ano, pak to vzdává.

Hermiona pohlédla z čarodějnice na čarodějnici. Tracey si povídala s Levandulí a ostatní čas od času něco poznamenaly; její pohled spočinul na dívce, která byla skleslá a tichá, na jediné dívce, jejíž myšlenky teď nedokázala ani zdaleka odhadnout.

„Hannah?“ řekla dívce vedle sebe. Snažila se mluvit tak jemným hlasem, jak jen to dokázala. „Nemusíš mi odpovídat, ale je v pohodě, když se tě zeptám, proč jsi hlasovala, abychom teď hledaly nějakou šikanu?“

Hermiona si myslela, že mluvila tichoučkým hlasem, ale všechny holky se zastavily a Levandule s Tracey přestaly mluvit a pohlédly na ně.

Hannah už teď rudla, a sotva otevřela ústa –

„Očividně proto, že má víc kuráže než by sis myslela,“ řekla Levandule.

Hannah se zarazila s otevřenými ústy.

Zase je zavřela.

Polkla, ztěžka a viditelně, a její tváře ještě víc zrudly.

Pak se zhluboka nadechla a tiše řekla: „Jde o kluka, kterého mám ráda.“

Mrzimorka sebou trhla a její hlava se nervózně rozhlédla kolem, zatímco ticho pokračovalo.

„Uhm, dobře?“ řekla Susan nakonec.

„Já mám ráda *pět* kluků,“ řekla Levandule.

„Já a Padma máme rády ty samé kluky,“ řekla Parvati, „takže jsme udělaly seznam a pak jsme si hodily svrčkem, kdo bude vybírat jako první.“

„Vím, koho jsem souzena si vzít,“ řekla Tracey. „A vůbec mě nezajímá, co si o tom celý svět myslí, má být mým!“

Načež se všechny holky vyčkávavě podívaly na Hermionu, jejíž mozek myslel dopředu a naprosto Traceyinu poznámku ignoroval, aby se mohl soustředit na tu první věc, kterou řekla Hannah.

„Um,“ řekla Hermiona. Opatrně pokračovala hladivým hlasem. „Hannah, ten důvod, proč jsi se připojila k naší Společnosti na podporu hrdinské rovnosti pro čarodějky je, že je tu nějaký kluk, který by tě mohl mít radši, kdyby ses stala hrdinkou?“

Mrzimorka znovu přikývla, její tváře zrudly ještě víc, zatímco pohled měla upřený na zem, na odlesk vlastních vyleštěných černých bot.

„Jí se líbí Neville Longbottom,“ řekla Dafné. Zmijozelka si lítostivě povzdechla. „A bohužel pro ni si bude brát jinou. Je to fakticky tragédie.“

To u Hannah, která stále zírala na své nohy, vyvolalo vysoko položené *ííííí* vypísknutí.

„Počkej, cože?“ řekla Levandule. „Neville si bude brát někoho jiného? Jak ty o tom víš? *Koho?*“

„*Promiňte,*“ řekla Hermiona a na to se na ni všechny ostatní zase podívaly. „No...“ snažila se poskládat si myšlenky. „Chci říct, no... Hannah... snažit se stát se hrdinkou, aby tě měl rád nějaký kluk, není zrovna *feministické*.“

„To se vyslovuje jako *femininní*,“ řekla Padma

„A proč nazýváš Hannah nefemininní?“ řekla Susan.
„Není nic neholčičího na tom, snažit se udělat dojem na kluka.“

„Kromě toho,“ řekla Parvati zmateně, „není celá pointa v tom, že se snažíme stát se hrdinkami, i když to není zrovna femininní?“

Na následující diskuzi nebude Hermiona Grangerová vzpomínat jako na jeden ze svých nejúspěšnější nájezdů do říše politického vzdělání. Snažila se to vysvětlit, a pak se to po následujících námitkách snažila vysvětlit znovu, zatímco na ni ostatních sedm dívek koukalo čím dál tím skeptičtěji. Nakonec Dafné prohlásila, rozkazovačným tónem budoucí Lady Greengrassové, že pokud tahle feministická záležitost znamená, že dívky nemohou jít po těch klucích, po jakých chtějí, pak by tenhle feminismus měl zůstat v mudlovských zemích, kam patří. Levandule navrhla, že čarodějnísmus by mohl čarodějkám přinést všechno, co by chtěly, plus to zní jako mnohem větší zábava než feminismus. A konečně Padma uzavřela diskuzi opatrným pozorováním, že hádat se nemá moc smysl, protože S.PO.H.RO.Č. nebyl založen kvůli něčemu, jako je feminismus, ale kvůli tomu, aby se víc holek stalo hrdinkami.

V té chvíli to Hermiona vzdala.

Zatímco jejich hodina Formulí končila a havraspárští prváci se šourali z hodiny, Hermionin obličej už se zase

svraštil. Sotva to do hodiny stihly, když se ozval gong začátku vyučování, musely běžet až ke svým lavicím a posadit se, což znamenalo, že tu už nebyl žádný čas, aby se ta příšerná věc stala; ale to jen znamenalo, že Hermione teď čelila blížící se katastrofě před *celou třídou*.

A přesně tak – jakmile profesor Kratiknot svým kviknutím hodinu ukončil a všichni se zvedli ze židlí, Harry zamířil směrem k ní. Hermione rychle strčila knížku do svého scvrččího váčku, velmi rychle přešla ke dveřím, otevřela je a vyšla na chodbu. A samozřejmě, že ji Harry následoval s překvapeným pohledem, protože měli naplánované setkání v knihovně –

„Hermiono?“ řekl Harry, když za sebou zavíral dveře.
„Co se děje?“

Ani ne vteřinu potom, co Harry za sebou dveře zavřel, se dveře znovu rozlétly dokořán, málem trefily Harryho, který ustupoval z cesty a Padma Patilová vyšla z učebny, na tváři výraz děsuplného odhodlání.

„Promiňte, pane Pottre,“ ozvala se ta příšerná slova, dívčín vysoký hlas se rozléhal chodbou jako pochmurné zvony zkázy, „mohla bych vás požádat o pomoc?“

Harryho obočí se nadzvedly a řekl: „Můžete to *zkusit*, proč ne.“

„Mohl byste nám říct, jak se dá mluvit s duchem Salazara Zmijozela? Chtěly bychom, aby nám řekl, kde najdeme ty šikanující party, jako to řekl vám.“

V chodbě za dveřmi učebny nastalo ticho.

Pak se dveře znovu otevřely a Su vyhlédla ven se zvědavým pohledem –

„No, my teď musíme jít do knihovny,“ řekl Harry běžným tónem, a jeho tvář vypadala uvolněně, „chtěla byste jít s námi?“ a vydal se směrem, kterým ležela knihovna v liché dny měsíce. Su vypadala, že půjde s nimi, ale Harryho obličej se na ni na chvíli otočil.

Teprve když zabočili za roh, Harry vytáhl hůlku a tichým přesným hlasem řekl: „*Quietus*“ a pak se otočil k Padmě a řekl: „Zajímavá domněnka, slečno Patilová.“

Padma se zatvářila docela samolibě a pak řekla: „Fakt jsem na tohle *měla* přijít dřív. V tom duchově hlase bylo syčení, hned mě mělo napadnout, že jde o hadí jazyk, ještě předtím, než začal mluvit o Godriku Nebelvírovi.“

Harryho tvář se nezměnila. „Mohl bych se vás zeptat, slečno Patilová, jestli jste o tom už s někým –“

„Řekla to před všema v S.PO.H.RO.Či,“ řekla Hermiona.

Harryho oči vypadaly, jako by něco velmi rychle vypočítávaly, a pak řekl: „Hermiono, jaký tu jsou šance, že –“

„Už to řekla před Levandulí i Tracey.“

„Uhm,“ řekla Padma. „To jsem neměla dělat?“

„Počkejte tu,“ zavrčel pan Goyle a zašel za roh, odkud bylo slyšet, jak zaklepal na soukromý pokoj Draca Malfoye.

V Traceyině žaludku byl lehce nepříjemný pocit. Znovu si připomněla, že vzhledem k tomu, že to Padma řekla nahlas, *nějak* by se to pak k Malfoyovi doneslo, takže to klidně mohlo být díky *ní*, a nebylo to tak, že by Harrymu Potterovi něco *dlužila*, a Zmijozelové museli dělat vše, čeho je třeba, aby dosáhli svých Ambicí.

Sbírala pro sebe ambice od chvíle, kdy jí profesor Quirrell dal krutou lekci, a zatím se rozhodla, že chce svoje vlastní koště Nimbus 2000, stát se mega slavnou, vzít si Harryho Pottera, každé ráno snídat čokoládové žabky a porazit alespoň *tři* temné pány, jen aby profesorovi Quirrellovi ukázala, kdo je tu obyčejný.

„Pan Malfoy vás přijme,“ ozval se hluboký hlas, jak se pan Goyle vracel. „A vy radši doufejte, že nebudete mrhat jeho časem.“ Chvilku se nad *ní* tyčil a pak ustoupil stranou.

Tracey si do svého listu Ambicí přidala pořízení vlastních sluhů a vstoupila.

Malfoyova soukromá ložnice byla zrovna jako ta, kterou měla Dafné. V duchu tak trochu doufala, že uvidí diamantové lustry nebo zlaté fresky na zdech – před Dafné by to nikdy nevyslovila, ale rod Malfoyů *byl* o stupeň výš než rod Greengrassů. Ale byla to zrovna tak malá ložnice jako ta Dafnina, jediný rozdíl spočívala v tom, že Malfoyovy věci byly zdobené stříbrnými hady místo smaragdových rostlin.

Prošla dveřmi a Draco Malfoy, který byl perfektně upravený i ve vlastní ložnici, vstal od židle za pracovním stolem a přivítal ji malým přátelským úklonem, na tvář okouzlující úsměv, jako kdyby zrovna ona byla někým, kdo je *důležitý*, načež Tracey tak znervózněla, že zapomněla všechno co si v hlavě nacvičovala, a jen vyhrkla: „Musím vám něco říct!“

„Ano, to mi Gregory řekl,“ odpověděl Draco Malfoy hladce. „Prosím, slečno Davisová, posadte se.“ A pokynul ke *své vlastní židli*, zatímco on sám si sedl na postel.

Cítila se poněkud lehkomyšlně a opatrně se posadila do Malfoyovy vlastní židle, její ruce si nepřítomně hrály s hábitem, který jí padal až ke kotníkům, pokoušela se, aby vypadal stejně elegantně a nezmuchlaně jako ten, který má Draco Malfoy –

„Takže, slečno Davisová,“ řekl Draco Malfoy. „Co jste mi to chtěla říct?“

Tracey zaváhala, a pak, když Malfovyv obličej začínal vypadat netrpělivě, ze sebe vykoktala všechno, co Padma řekla o duchovi Salazara Zmijozela, jak Harryho Pottera posílá, aby zastavil šikanování, a taky co jí Dafné řekla o tom, že Hermiona Grangerová je do toho zapletená –

Zatímco mluvila, výraz Draca Malfoye se nezměnil, ani v nejmenším, a Tracey to s nejistým pocitem v žaludku začalo docházet.

„Vy mi *nevěříte!*“ řekla.

Následovalo krátké ticho.

„No,“ řekl Draco Malfoy s úsměvem, který nebyl tak okouzlující, jako úsměv předchozí, „Věřím tomu, že to je to, co Padma a Dafné řekly, takže vám i tak děkuji, slečno Davisová.“ Chlapec se zvedl z místa, kde seděl na své posteli, a Tracey automaticky vstala ze židle.

Zrovna když ji doprovázel ke dveřím, zrovna když se chystal otočit koulí u dveří, Tracey napadlo, že – „nezeptal jste se mě, co bych za tu informaci chtěla,“ řekla.

Draco Malfoy ji věnoval pohled, o kterém nevěděla, co si má myslet, a už nic víc neřekl.

„No, každopádně,“ řekla Tracey, která se na místě rozhodla trochu pozměnit své Plány, „za tu informaci

stejně nic nechci, jsme přece přátelé.“

Přes tvář Draca Malfoye rychle přeběhl překvapený výraz, jen na okamžik, než znovu získala neutrální výraz, a řekl: „Není tak lehké přátelit se s Malfoyem, slečno Davisová.“

Tracey se usmála a myslela to upřímně. „No, já prostě budu přátelská dál,“ řekla a opustila místnost s radostným poskočením, poprvé v celém svém životě se cítila jako Zmijozelka a právě se rozhodla, že Draco Malfoy taky bude jedním z jejích manželů.

Když ta dívka odešla, Gregory vešel, zavřel za sebou dveře a řekl: „Jste v pořádku, pane Malfoyi?“

Draco svému sluhovi a kamarádovi neodpověděl. Jeho pohled se upíral do prázdna, jako by se snažil hledět skrze zdi své ložnice, skrze bradavické jezero, které obklopovalo zmijozelské podzemí, skrze zemskou kůru a atmosféru a mezihvězdný prach Mléčné dráhy, až do naprosto pustého a neosvětleného prázdna mezi galaxiemi, které žádný kouzelník ani vědec nikdy neviděl.

„Pane Malfoyi?“ zopakoval Gregory a začínal znít trochu ustaraně.

„Nemůžu uvěřit, že jsem jí věřil každé slovo,“ řekl Draco.

Dafné dopsala poslední palec eseje z přeměňování a vzhlédla ke zmijozelské společenské místnosti, kde Millicent Bulstrodrová právě pracovala na svém vlastním domácím úkolu. Nadešel čas učinit Rozhodnutí.

Pokud S.P.O.H.R.O.Č. bude chodit kolem a bude se snažit omráčit malé tyrany, nebude se jim to líbit, to bylo jisté. A budou ohledně toho chtít udělat něco nepříjemného, což bylo také jisté. Na druhou stranu, pokud by jejich msta měla být opravdu ošklivá, pak by Hermiona mohla požádat o pomoc Harryho Pottera, nebo by mohly dát dohromady svoje Quirrell body a požádat o laskavost profesora Quirrella... Ne, to co Dafné *doopravdy* znepokojovalo bylo, že by jim to tyhle věci mohly pokazit u profesora Snapea. Nikdo si to *nikdy* nechtěl pokazit u profesora Snapea.

Ale všimla si, že od toho dne, co vyzvala Nevilla na Nejvíc starověký duel, se na ni lidé koukají jinak. Dokonce i ti Zmijozelové, co si z ní utahovali, se na ni teď koukali jinak. Dafné začínalo docházet, že být dcerou ze vznešeného a nejstaršího rodu Greengrassů s sebou přinášelo mnohem víc respektu, když nejste jenom hezkou urozenou dívkou, ale krásnou *hrdinkou* ze vznešeného rodu. Byl v tom stejný rozdíl jako v tom, jestli vaši roli

bude hrát přední herečka, nebo náhradnice za dva galeony s pištivým smíchem.

Zápasit proti šikanujícím partám možná není tím nejlepším způsobem, jak se hrdinkou stát. Ale otec jí jednou řekl, že hlavní problém s ignorováním příležitostí je v tom, že se z toho rodí zvyk. Pokud si řeknete, že si počkáte, až za nějaký čas bude lepší příležitost, no, tak si pravděpodobně za ten nějaký čas řeknete to samé. Otec tvrdil, že většina lidí stráví celý svůj život čekáním, až se naskytne příležitost, která je dostatečně dobrá, a pak zemřou. Otec tvrdil, že zatímco chopit se příležitosti by mohlo znamenat, že se spousta věcí pokazí, pořád to nebylo tak špatné, jako být beznadějným pěšákem. Otec tvrdil, že teprve, až si osvojí zvyk sahat po příležitostech, může být vybíravá.

Na druhou stranu, matka ji varovala, aby se nadržela všech otcových rad, a řekla, že Dafné se nesmí vyptávat na otcův šestý ročník v Bradavicích, dokud ji nebude alespoň třicet let.

Ale sečteno a podtrženo, otec přiměl matku, aby si ho vzala, a úspěšně si tak našel cestu do jednoho z nejstarších rodů, takže tohle se mu podařilo.

Millicent Bulstrodrová dokončila svůj domácí úkol a začala si balit věci.

Dafné vstala od svého stolku a přešla k ní.

Millicent sundala nohy ze stolu a postavila se, přehodila si batoh přes jedno rameno a se zmateným výrazem se podívala na blížící se Dafné.

„Hej, Millicent,“ řekla Dafné, když se přiblížila, ztlumila hlas a zněla vzrušeně, „hádej, na co jsem dneska přišla!“

„Že duch Salazara Zmijozela pomáhá Grangerový?“ řekla Millicent. „To už jsem slyšela-“

„Ne,“ zašeptala Dafné, „tohle je ještě lepší.“

„Vážně?“ řekla Millicent stejně vzrušeným hlasem. „O co jde?“

Dafné se spiklenecky rozhlédla kolem. „Pojď ke mně do pokoje a řeknu ti to.“

Daly se ke schodišti, které vedlo dolů, soukromé místnosti byly ještě hlouběji pod hladinou jezera než ložnice sedmáků...

Za chvílku Dafné pohodlně seděla na své židli a Millicent se vrtěla na kraji její postele.

„*Quietus*,“ řekla Dafné, když se obě posadily, a pak místo aby hůlku dala zpátky do hábitu, Dafné jen tak pro jistotu spustila ruku s hůlkou ke svému boku.

„*Dobře!*“ řekla Millicent. „O co jde?“

„Chtěla bys vědět, na co jsem přišla?“ řekla Dafné.

„Přišla jsem na to, jak se takhle rychle můžou šířit klepy o

věcech, které se, no však víš, *ještě nestaly*.“

Dafné tak napůl očekávala, že Millicent zbledne a omdlí, to se sice nestalo, ale dívka sebou pořádně cukla, než začala koktat výmluvy.

„Neboj se,“ řekla Dafné s tím nejsladším úsměvem, „nikomu neřeknu, že jsi jasnovidka. Jsme přece přítelkyně, ne?“

Rianna Felthornová, Zmijozelka ze sedmého ročníku, pilně pracovala na další dvoustopé eseji (vzala si všechny předměty kromě věštění a mudlovských studií, a zdálo se jí, že se její O.V.C.E. rok skládá *jenom* z domácích úkolů) když ředitel koleje došel ke stolu, kde pracovala, vyštěkl: „Půjďte se mnou, slečno Felthomová!“ a odešel pryč, zatímco ona zběsile začala uklízet svůj pergamen a knihu a brk.

Když profesora Snapea dostihla, čekal na ni přesně před vstupem do místnosti a zíral na ni napůl přivřenýma očima, jejichž pohled vypadal až příliš intenzivní. Než se stačila zeptat, o co jde, beze slova se otočil na patě a odpochoval, takže měla co dělat, aby mu stačila.

Jejich pochod je dostal ke schodišti a pak k dalšímu, pod kterým si myslela, že už jsou v nejhlubším patře zmijozelského sklepení. Chodby začínaly vypadat starší,

jejich architektura se vracela zpátky o staletí, jejich hrubé kameny držela při sobě hrubě zpracovaná malta. Začínala přemýšlet nad tím, jestli ji profesor Snape nevzal do toho *opravdového* sklepení, o kterém slyšela zvěsti, to opravdové bradavické sklepení, které bylo uzavřeno všem kromě profesorů; a jestli tady dole možná profesor Snape nedělal příšerné věci nevinným mladým bezbranným dívkám, ale to bylo z její straně asi jenom zbožné přání.

Sešli dolů dalším schodištěm a vešli do místnosti, která vůbec nebyla místností, ale jen prázdnou kamennou jeskyní s jediným vchodem a několika temnými kouty, kterou, už když vešli, osvětlovala jediná pochoděň.

Profesor Snape vytáhl svou hůlku a pak začal odříkávat kouzlo za kouzlem. Ztratila přehled o tom, kolik jich bylo, a když mistr lektvarů skončil, otočil se k ní, pevně upřel svoje oči do jejích a řekl hlasem, který se nepodobal jeho obvyklému protahování. „O této záležitosti neřeknete nikomu nic, slečno Felthornová, teď nebo kdykoliv jindy. Pokud je to pro vás přijatelné, přikývněte. Pokud ne, otočte se a odejděte.“

Přikývla, vyděšená a se zvláštní nadějí pomalu se rodící v jejím srdci (no, ne tak docela v srdci).

„Úkol, který pro vás mám, je velmi jednoduchý, slečno Felthornová,“ řekl bezvýrazný hlas profesora Snapea, „a

vaše mimořádně štědrá odměna padesáti galeonů je jen odškodněním za to, že vám potom bude vymazána paměť.“

Nechtěně se jí zatajil dech. Její rodina mohla být bohatá, ale měli více dcer a udržovali ji na krátkém řetězu, rozhodně to pro *ni* bylo hodně peněz.

Pak její uši zachytily slova *vymazaná paměť* a na okamžik se cítila pobouřeně, nemělo to žádný smysl, pokud si nebude moci ponechat vzpomínky, jaký druh holky si profesor Snape myslí, že *je*?

„Určitě už jste slyšela,“ řekl Severus Snape, „o slečně Hermioně Grangerové, generálce Sluníček?“

„Cože?“ řekla Rhianna Felthornová s náhlou hrůzou a znechucením. „Je to *prvačka! Fuj!*“

72. Sebeaktualizace, hodnověrné popření, část 7. – Tip

{{"chapter":72,"link":"https://archetypal.cz/2019/72-sebe-aktualizace-7-cast","id":5915}}

V té době, kdy večere skončila, zimní slunce už dávno zapadlo, a tak Hermiona opustila havraspárskou věž spolu se svým studijním partnerem Harrym Potterem, který poslední dobou měl *směšné* množství volného času ke studiu, jen za mírumilovného světla hvězd, třpytících se na očarovaném stropě Velké síně. Neměla nejmenší představu, kdy tak Harry mohl dělat své opravdové domácí úkoly, až na to, že se mu to nějak dařilo, možná za pomoci domácích skřítků, zatímco spal.

Téměř všechny páry očí v celé síni se na ně upřely, zatímco z hodovacích síní vycházeli ven obrovskými dveřmi, které spíš vypadaly jako brána k hradu než jako něco, čím by studenti měli procházet, když jdou na jídlo.

Vyšli, aniž by promluvili, a šli, dokud vzdálené mumlání studentských rozhovorů zcela nezmizelo; a pak kamennými chodbami pokračovali ještě trochu dál, než Hermiona konečně promluvila.

„Proč jsi to udělal, Harry?“

„Udělal co?“ řekl Chlapec-který-přežil nepřítomným tónem, jako by se jeho mysl toulala někde jinde a

přemýšlela o mnohem důležitějších věcech.

„No, proč jsi jim prostě *neřekl* ne?“

„No,“ řekl Harry, zatímco jejich boty dopadaly na dlažbu, „nemůžu jen tak říkat ,ne‘ pokaždý, když se mě někdo zeptá, jestli jsem něco neudělal. Představ si, že by se mě někdo zeptal: ‚Harry, ten žertík s tou neviditelnou barvou, tos byl ty?‘ a já bych řekl ,ne‘ a pak by se mě zeptali: ‚Harry, nevíš náhodou, kdo může za to, co se stalo s koštětem nebelvírského chytače?‘ a já bych řekl: ‚na tuto otázku odmítám odpovědět.‘ Tak nějak tě to hned prozradí.“

„*A proto*,“ řekla Hermiona opatrně, „jsi všem řekl, že...“ Soustředila se, jak se pokoušela vzpomenout na přesná slova. „Že pokud by tu náhodou *bylo* nějaké spolčení, pak nemůžeš potvrdit ani zamítnout, že skutečným vedoucím této konspirace je duch Salazara Zmijozela, a že *de facto* bys ani nemohl přiznat, že takové spolčení existuje, takže by ti lidé měli přestat klást takové otázky.“

„Jo,“ řekl Harry Potter s lehkým úsměvem. „To je naučí brát hypotetické scénáře moc vážně.“

„*A mně* jsi řekl, abych na nic neodpovídala –“

„Nemusí ti *věřit*, pokud to budeš popírat,“ řekl Harry. „Takže je lepší nic neříkat, pokud nechceš, aby si o tobě mysleli, že jsi lhářka.“

„Ale –“ řekla Hermione bezmocně. „Ale – ale teď si lidi myslí, že *pracuju pro Salazara Zmijozela!*“ Ten způsob, jak se na ni Nebelvíři koukali – ten způsob, jak se na ni koukali *Zmijozelové* –

„To jde ruku v ruce s tím, být hrdinou,“ řekl Harry. „Už jsi viděla, co o mě tvrdí *Jinotaj?*“

Na krátký zlomek vteřiny si Hermione představila, jak její rodiče čtou článek o ní, a místo, aby to byl příběh o tom, jak vyhrála celonárodní soutěž v pravopisu nebo něco takového, co si myslela, že by ji mohlo dostat do novin, nadpis článku zněl „DRACO MALFOY TĚHOTNÝ S HERMIONOU GRANGEROVOU“.

Stačilo to, abyste se znovu zamysleli nad celým tím hrdinstvím.

Harryho hlas získal formálnější tón. „Když už o tom mluvíme, slečno Grangerová, jak se vydařil váš poslední quest?“

„No,“ řekla Hermione, „pokud se duch Salazara Zmijozela *doopravdy* neukáže a neřekne nám, kde ty party jsou, tak si nemyslím, že se nám poštěstí.“ Ne snad, že by ji to mrzelo.

Pohlédla na Harryho a spatřila, že jí věnuje obzvlášť intenzivní pohled.

„Víš, Hermiono,“ řekl chlapec tiše, jako by se chtěl ujistit o tom, že ho nikdo jiný na světě neslyší, „myslím, že máš pravdu. Myslím, že některým lidem se pomáhá mnohem víc než jiným, když se stávají hrdiny. *Taky* si nemyslím, že je to fér.“

A Harry ji chytil za tu část hábitu, která překrývala její ruku, a z chodby, kterou procházeli, ji popostrčil do menší chodby. Její ústa se překvapením otevřela, když Harrymu jeho hůlka vklouzla do ruky, zahli do boční chodby tak úzké, že je málem přitiskla k sobě, Harry namířil hůlkou směrem, odkud přišli, tiše řekl: „*Quietus*“, a o okamžik později znovu řekl: „*Quietus*“ tím druhým směrem.

Harry se chvilku zkoumavě rozhlížel, nejenom kolem dokola, ale i na strop a na podlahu.

Pak strčil ruku do svého váčku a řekl: „Neviditelný plášť.“

„*Íííík?*“ řekla Hermiona.

Harry už ze svrčkového váčku vytahoval složenou lesknoucí se černou látku. „Neboj se,“ řekl a trochu se zakřenil, „jsou tak vzácné, že se nikdo neobtěžoval udělat proti nim školní zákaz...“

A pak Harry natáhl temnou sametovou látku směrem k ní a podivně formálním hlasem řekl: „Nedávám, nýbrž

půjčuji, tebe, můj plášti, Hermioně Jean Grangerové. Dobře ji ochraňuj.“

Vytřeštila oči na mihotající se samet pláště, látky, která polykala všechno světlo, které na ni dopadalo, kromě toho, které se třpytilo v podivných drobných odrazech; látka tak dokonale černá, že by na ní měl být vidět prach nebo žmolky nebo *něco*, ale nebylo to tak: čím déle jste se na ni dívali, tím větší jste měli dojem, že to, co vidíte, tady doopravdy není, ale pak jste znovu zamrkali a byl to jen černý plášť.

„Vezmi si to, Hermiono.“

Hermiona bezmyšlenkovitě natáhla ruku, aby látku uchopila; a pak, zrovna jak se její mozek probudil, znovu začala ruku stahovat zpět, ale Harry plášť pustil, ten začal padat, a ona ho bez přemýšlení chytila. A v okamžiku, kdy se ho její prsty dotkly, pocítila příval neurčitého štěstí, jako když poprvé uchopila svou budoucí hůlku. Bylo to, jako kdyby někde hluboko ve své mysli velmi nejasně uslyšela zpěv.

„Tohle je jeden z mých questových předmětů, Hermiono,“ řekl Harry jemně. „Patřival mému otci, a není to něco, co bych dokázal nahradit, kdyby se to ztratilo. Nepůjčuj to nikomu jinému, neukazuj to nikomu, nikomu

neříkej, že to existuje... ale pokud bys to někdy chtěla na chvílku půjčit, stačí za mnou přijít.“

Hermiona konečně odtrhla oči od nekonečné hloubky černých záhybů a vzhlédla k Harrymu.

„Nemůžu –“

„Určitě můžeš,“ řekl Harry. „Protože není ani v nejmenším fér, že já jsem tohle jednoho rána našel zabalené jako dárek v krabici u postele a ty... ne.“ Harry se zamyšleně zarazil. „Teda, pokud *nemáš* svůj vlastní neviditelný plášť, protože jestli jo, tak nabídku odvolávám.“

Začaly jí pomalu docházet implikace pláště *neviditelnosti* a ukázala na Harryho třesoucím se prstem, i když stáli tak blízko k sobě, že ruku nemohla pořádně natáhnout a hlas se jí zvýšil značným pobouřením, když řekla: „Takže *takhle* si na lektvarech zmizel z té skříně! A jednou jak jsi –“ a pak se její hlas pomalu vytratil, protože nedokázala pochopit jak by i s neviditelným pláštěm Harry mohl...

Harry si s uměleckou nonšalancí otřel nehty o svůj hábit a řekl: „No, musela si vědět, že v tom je *nějaký* trik, ne? A teď hrdinka bude tajemně vědět, kde a kdy narazí na šikanu – úplně jako kdyby ty lidi poslouchala, jak si to

plánujou, i když nikdo jejího věku přece *nemůže* seslat kouzlo neviditelnosti, aby je mohl špehovat.“

Následovala pauza a ticho.

„Harry –“ řekla. „Nejsem – nejsem si jistá, jestli je tohle tak dobrý nápad.“

Harryho oči zůstávaly upřené do jejích. „Protože ostatní holky by se mohly zranit?“

Přikývla, jednoduše přikývla.

„To je *jejich* volba, Hermiono, stejně jako je to tvoje. Já jsem se rozhodl, že nebudu dělat tu nápadně hloupou věc, co všichni dělají v knížkách, abych tě udržel v bezpečí a pod ochranou a bezmocnou, a ty by ses na mě opravdu naštvála a odstrčila mě stranou, zatímco by ses do toho dala sama a zapadla do ještě větších problémů, a pak by ses z toho hrdinsky dostala a já bych konečně měl svoje vlastní osvětlení a uvědomil si, že bla bla bla a tak dál. Víím, jak tahle část mého života půjde, tak to prostě přeskočím. Pokud dokážu dobře odhadnout, co si budu myslet později, tak proč k tomu nepřistoupit hned a myslet si to rovnou. Každopádně, pointa je v tom, že bys taky neměla tak přehnaně ochraňovat *svoje* kamarádky. Prostě jim narovinu řekni, že je pravděpodobný, že se něco pokazí, a jestli i přesto chtějí být hrdinkami, fajn.“

Přesně při takových příležitostech Hermiona musela přemýšlet, jestli si vůbec někdy zvykne na způsob Harryho myšlení. „No tak, Harry,“ její hlas se na vteřinu zarazil, „vážně, *vážně* nechci, aby se jim něco stalo! Hlavně proto, že jsem tohle začla já!“

„Hermiono,“ řekl Harry vážně, „jsem si docela jistý, že jsi udělala správnou věc. Nechápu, co by se jim tak realisticky mohlo stát, že by to pro ně, dlouhodobě, bylo *horší* než kdyby to *nezkusily*.“

„Co kdyby je někdo *vážně* zranil?“ řekla Hermiona. Její hlas se jí zasekl v hrdle, vzpomněla si jak kapitán Ernie říkal, že Harry zíral přímo do očí svého protivníka, zatímco ten mu lámal prst, než přišla profesorka Prýtová, aby ho zachránila; a pak ji napadlo ještě něco jiného, Hannah a její jemné ruce, s nehty, které si opatrně každé ráno malovala mrzimorskou barvou, ale to si nemohla představovat. „A pak – pak už nikdy nic statečného neudělají –“

„Nemyslím si, že to funguje takhle,“ řekl Harry vyrovnaně. „Dokonce i když se něco úplně neuvěřitelně pokazí, nemyslím si, že takhle lidská mysl pracuje. Důležité je věřit tomu, že jsi někdo, kdo může posunout svoje hranice. Zkoušet to a zranit se nemůže být horší než... *uvážnout*.“

„Co když se *mýlíš*, Harry?“

Harry se na okamžik zarazil, pak jenom trochu smutně pokrčil rameny a řekl: „Co když mám pravdu?“

Hermiona se podívala zpátky na černou tkaninu, která jí přikrývala ruku. Zevnitř jí plášť připadal podivně jemný a přesto její dlani kladl odpor, jako kdyby jí chtěl nabídnout ruku a povzbudit ji objetím.

Pak znovu zvedla ruku a podala plášť zpátky Harrymu.

Harry si ho nevzal.

„Já –“ řekla Hermione. „Teda, chci říct, děkuju ti, hrozně moc ti děkuju, ale zatím o tom budu jen přemýšlet, takže teď si ten plášť můžeš vzít zpátky. A... Harry, nemyslím si, že je správné *špehovat* lidi –“

„Ani když jde o proslulé darebáky, abys zachránila jejich oběti?“ řekl Harry. „Mě nikdy nešikanovali, ale prošel jsem si realistickou simulací a to mi moc příjemné nepřišlo.

Šikanovali tě někdy, Hermiono?“

„Ne,“ řekla tiše a dál Harrymu nabízela jeho neviditelný plášť.

Konečně si ho Harry vzal zpátky – pocítila nepatrné škubnutí, jak jí ta neslyšná píseň zmizela z mysli – a začal cpát černou látku zpátky do váčku.

Když váček polkl poslední hlt pláště, Harry se od ní otočil, aby zlomil tisící bariéru –

„A, no,“ řekla Hermiona. „To není *ten* Neviditelný plášť, že ne? Ten, o kterém jsme si četli na straně osmnáct Gottschalkova *Ilustrovaného svitku ztracených nástrojů* v překladu Paula Vieira?“

Harry otočil hlavu zpátky, zakřenil se, a řekl naprosto stejným tónem, jaký použil u večeře před ostatními studenty: „Nemohu ani potvrdit, ani vyvrátit, že vlastním magický artefakt neuvěřitelné síly.“

Když té noci Hermiona vklouzla do postele, stále se snažila se rozhodnout. Během večeře, když pro ni ještě *neexistoval* žádný praktický způsob, jak najít šikanu, byl její život jednodušší, ale teď znovu stála před rozhodnutím; tentokrát ne kvůli sobě, ale kvůli svým kamarádkám. V mysli stále viděla Brumbálovu vrásčitou tvář, bolest, kterou tak docela neschoval, a stále slyšela Harryho hlas, jak říká: ‚To je jejich volba, Hermiono, stejně jako byla tvoje.‘

A pořád si pamatovala pocit pláště na svých prstech, její mysl to stále dokola připomínala. Ten pocit měl svou vlastní moc, stále jí vracel myšlenky k té písni, kterou slyšela/neslyšela ve své mysli, a k magii, která teď znovu byla potichu.

Harry k tomu plášti promluvil jako k *člověku*, řekl mu, aby se o ni dobře postaral. Harry řekl, že ten plášť patřil jeho otci, že by ho nemohl nahradit, kdyby ho ztratil...

Ale... to by Harry *doopravdy* neudělal, ne?

Jednu ze tří relikvií smrti, stvořených staletí před stvořením Bradavic, by jí přece jen tak *nepůjčil*?

Mohla by říct, že se cítila polichoceně, ale tohle sahalo *daleko* za lichotky, přimělo ji to přemýšlet, co vlastně pro Harryho znamená.

Možná, že Harry byl ten druh člověka, kterému nevadí půjčovat ztracené magické artefakty *komukoli*, koho považuje za kamaráda, ale –

Ale když se zamyslela nad tím, *kteřou* část svého života jí Harry řekl, že přeskočil, tu část, kdy by se ji pokoušel udržet v bezpečí a pod ochranou...

Hermiona zírala na strop havraspárské ložnice. Někde za její postelí si Mandy a Su povídaly. Zapnula tišící zaklínadlo, aby neslyšela jejich přesná slova, ale stále mohla slyšet to slabé mumlání; na spaní v ložnici sdílené s ostatními holkama bylo něco uklidňujícího. Věděla, že Harry si své tišící zaklínadlo zapíná na maximum.

Začala přemýšlet, jestli ji Harry náhodou *doopravdy*, no...

Tak nějak...

Jestli ji má *rád*.

Té noci trvalo Hermioně Grangerové dlouho, než usnula.

A když se dalšího rána probudila, zpod jejího polštáře koukal malý útržek pergamenu, na kterém stálo: *V půl jedenácté narazíte na šikanu ve čtvrté chodbě zleva ze síně, která je za učebnou lektvarů – S.*

Když Hermiona toho rána vešla do velké síně, připadalo jí, že má žaludek plný létajících mušek o velikosti hypogryfů; i když už se přibližovala k havraspárskému stolu, stále se ještě nerozhodla, co bude *dělat*.

Spatřila, že vedle Padmy je volné místo. Přesně tam by si sedla, kdyby se chystala to říct Padmě a pak ji požádat, aby to řekla Dafné a Tracey.

Hermiona došla k prázdnému místu vedle Padmy.

V jejím hrdle čekala slova, Padmo, *dostala jsem záhadnou zprávu –*

A cítila, jak v ní vzniká zeď, která těm slovům brání, aby vyšla. Vystavila by Hannah a Susan a Dafné *nebezpečí*. Vzala by je s sebou a za ruku by je dovedla přímo do problémů. To bylo Špatné.

Nebo by to šikanování možná mohla zkusit zvládnout sama, aniž by kamarádkám něco řekla, a to, docela

očividně, bylo taky Špatné.

Hermiona věděla, že čelila morálnímu dilematu, stejně jako všichni ti kouzelníci a čarodějnice, o kterých četla příběhy. Ale v příbězích lidé pokaždé dostali *správnou* možnost a špatnou možnost, ne dvě špatné, to jí připadalo trochu nefér. Ale tak nějak měla tušení – možná to vzešlo ze způsobu, jakým Harry vždycky vykládal, jak je historické knihy budou vidět – že čelí hrdinskému rozhodnutí, že její celý život může skončit jedním nebo druhým způsobem, v závislosti na tom, jaké rozhodnutí udělá teď, *tohle ráno*.

Hermiona se posadila ke stolu, a aniž by se podívala na strany, jen zírala na svůj talíř a na stříbrné příbory, jako by v sobě ukrývaly odpovědi. Přemýšlela tak důkladně, jak jen to kdy zkusila, a po chvíli slyšela Padmin hlas, jak jí šeptá přímo do ucha: „Dafné tvrdí, že ví, kde dneska v půl jedenáctý bude nějaká šikana.“

Zatraceny.

Dle názoru Susan Bonesové byly všechny zatraceny.

Teta jí občas vyprávěla příběhy, které začínaly přesně takhle, lidé dělali něco, o čem *věděli*, že je to hloupé, a příběhy většinou končily tím, že někdo byl *zatracen* všude po zemi, po stěnách a na tetiných botách.

„Hej, Padmo,“ zamumlala Parvati, její hlas v chodbě vedoucí z učebny lektvarů sotva slyšitelný mezi něžným dusáním osmi dívek na špičkách, „víš, proč Hermiona celé ráno vzdychá –“

„Tiše!“ zasyčela Levandule, ostré zašeptání bylo mnohem hlasitější než Parvatino mumlání. „Nikdy nevíš, kdy tě Zlo poslouchá!“

„Šššš!“ řekly další tři holky ještě hlasitěji.

Naprosto, dokonale, totálně zatraceny.

Jak se tak blížily ke čtvrté chodbě nalevo, tam, kde Dafnin tajemný informátor oznámil, že se šikanování odehraje, všech osm jich ještě zpomalilo, zvuk jejich chodidel se ztišil, a generálka Grangerová konečně udělala gesto, které znamenalo *Počkejte, půjdu se podívat napřed*.

Na to Levandule zvedla ruku a když se Hermiona otočila, aby se na ni podívala, Levandule, která stále vypadala zmateně, ukázala přímo dál chodbou, pak na sebe a pak zkusila zagestikulovat něco jiného, čemu Susan nerozuměla –

Generálka Grangerová zavrtěla hlavou a ještě jednou, tentokrát s pomalejšími, ještě přehnanějšími pohyby, udělala signál pro *Počkejte, půjdu se podívat napřed*.

Levandule, ještě víc zmatená, ukázala zpátky směrem, odkud přišly, a pak udělala skákavé gesto druhou rukou.

Teď byly všechny ostatní ještě zmatenější než Levandule, a Susan si s jistou kyselostí pomyslela, že jedna hodina cvičení před dvěma dny nebyla dost na to, aby si zapamatovaly novou skupinu signálů.

Hermiona ukázala na Levanduli, pak na podlahu pod jejíma nohama, výraz na její tváři přitom jasně ukazoval, že cílem sdělení je *Ty. Zůstaň. Tady.*

Levandule přikývla.

Doom doom doom, procházela Susan hlavou pochodová píseň Legie Chaosu, *doom doom doom doom doom doom...*

Hermiona se natáhla do svého pláště a vytáhla malý proutek se zrcadýlkem a očnicí na jeho konci. Havraspárka se pomalu, opravdu velmi velmi pomalu, připlížila ke stěně hned vedle zabočení do chodby a vykukla jen kousíčkem koukátka za roh.

O trošku dál.

O trošku dál.

Pak generálka Grangerová opatrně vykukla za roh hlavou.

Generálka Grangerová se otočila zpátky k nim a udělala gesto *následujte mě.*

Když se Susan plížila dál, cítila se o něco lépe. Tahle část plánu, která spoléhala na to, že se dostaví třicet

minut před tou partou očividně doopravdy fungovala. Možná byly jen *trochu* zatraceny...?

V deset dvacet devět, téměř přesně na vteřinu, se ten kluk ukázal. Pokud by na místě byl někdo, kdo to mohl slyšet – i když chodba byla očividně prázdná – slyšel by, jak jeho boty pevně dupou hlavní chodbou, pak zabočuje do menší, pak jde k místu, kde chodba poprvé zahýbá, obejde roh, a pak se v jistém překvapení zastaví, když spatří, že cesta teď končí pevnou cihlovou zdí, která tam dříve nebyla.

Pak pokrčí rameny a otočí se, když se opře, aby pozoroval hlavní cestu jen zpoza rohu.

Přeci jen, tohle jsou *Bradavice*.

Za těmi narychlo přeměněnými tenkými panely, kterým měly vnější podobu cihlové zdi, čekaly dívky; nemluvily, nehýbaly se, stěží i jen dýchaly, ale koukaly se skrze otvory, které si pro sebe udělaly.

Když Susanin pohled zachytil toho kluka, cítila, jak se jí sevřela hrud' a celé tělo až k palcům. Vypadal *nejmíň* na sedmáka a jeho hábit měl zelené okraje, ne červené, jak tak trochu doufaly, a měl *svaly* a po chvílce dalšího zírání si Susan uvědomila, že to znamenalo, že chodil i na *duely*.

Pak zaslechly z chodby zvuk dalších blížících se nohou. Z učebny lektvarů právě vyšli čtvrtáci z Nebelvíru a Zmijozelu.

Kroky je minuly, začaly odeznívat a zmizely a ten kluk nic neudělal. Susan na chvíli cítila úlevu –

Pak se začala přibližovat další, menší skupinka.

Kluk pořád nic neudělal a kroky je minuly.

To se zopakovalo ještě několikrát.

A pak, když se přiblížil nejasně znějící zvuk posledních kroků, sedm dívek slyšelo, jak klukův hlas řekl, jasně, studeně a tiše: „*Protego*.“

Někdo na to zalapal po dechu, ale naštěstí velmi, velmi tiše. Pokud ho nedokážou ani jednou zasáhnout –

Oni už se poučili, uvědomila si Susan, počítala s tím, že to S.PO.H.RO.Č. nebude moct dělat dlouho, než se toho ti šikanující kluci chytanou – ale – Hermiona už porazila tři – a celá škola si včera šeptala o tom duchovi Salazara Zmijozela –

Čeká na nás!

Susan by jim nejradši zašeptala, aby to vzdaly, kdyby tu jen byl nějaký způsob, jak tu zprávu předat –

„*Silencio*,“ řekl kluk tichým, jistým hlasem, hůlku namířenou směrem k chodbě, modrá mlha jeho chránícího kouzla se kolem něj mihotala. „*Accio* oběť.“

Když se čtvrták objevil v jejich úhlu, visel ve vzduchu vzhůru nohama, jako by ho neviditelná ruka držela vysoko za nohu, hábit s červeným lemováním mu sklouzl z boků a odhalil kalhoty pod ním. Pusa se mu bezmocně otvírala a zavírala, ale žádný zvuk z ní nevyšel.

„Hádám, že netušíš, co se tu děje,“ řekl zmijozelský sedmák tichým, studeným hlasem. „Neboj se. Je to tak jednoduchý, že to pochopí i Nebelvír.“

Na to Zmijozel zvedl levou ruku v pěsti a zprudka jí praštil do nebelvírova břicha. Čtvrtákovo tělo sebou zoufale zazmítalo, ale jeho ústa stále neopustil žádný zvuk.

„Jsi má oběť,“ řekl starší Zmijozel. „Tohle je šikana. Zmlátím tě. A uvidíme se, jestli se někomu podaří mě zastavit.“

Přesně v té chvíli Susan došlo, že je to past.

A skoro v tu samou chvíli se ozval hlasitý, vysoko položený hlas mladé dívky, jak ječí: „*Přestaň, ty bídáku! Finite Incantatem!*“

Levandule, pomyslela si s hrůzou Susan. Nebelvírka se dobrovolně přihlásila, že bude sloužit k odvedení pozornosti, zatímco zbytek provede útok ze strany, kde to protivník nebude čekat, to byl ten plán, ale teď –

„Ve jménu Bradavic,“ zakřičel Levandulin hlas, i když ji nemohly spatřit, „a ve jménu všech hrdinek, příkazuji ti, abys pustil toho ÍÍÍK!“

„*Expelliarmus*,“ řekl ten kluk. „*Mdloby na tebe. Accio* hloupá hrdinka.“

Když se jim Levandule objevila před očima, visící za jednu nohu a v bezvědomí, Susan zamrkala; ta holka byla oblečená do jasně rudozlaté sukně a trička, namísto svého normálního bradavického hábitu.

Ten kluk se na dívčino tělo visící vzhůru nohama taky podíval trochu zvláště, pak na ni namířil hůlkou a řekl „*Finite Incantatem*“, ale oblečení zůstalo pořád stejné.

Pak pokrčil rameny a, stále otočený směrem k Levanduli místo toho kývajícího se čtvrtáka, napřáhl pěst –

„*Lagann!*“ zakřičelo pět hlasů, a pět zelených spirál vystřelilo z pěti hůlek namířených přes pět otvorů ve falešné zdi a o okamžik později Hermionin hlas zakřičel: „*Mdloby na tebe!*“

Pět zelených spirál se bez jakéhokoli efektu roztříštilo o modrou mlhu a Hermionin červený blesk se od ní odrazil a zasáhl čtvrtáka, který sebou trhl a pak ztuhl.

A sedmák se otočil, pochmurný úsměv na tváři, a prvačky vykřikly a zaútočily.

Susaniny oči se prudce otevřely a hned se odkutálela od místa, kde ležela na zemi, plíce jí hořely a celé její tělo stále ještě bolelo po tom zásahu. Podle toho, co mohla vidět, bitva probíhala jen několik vteřin, tělo Hannah padalo se stále nataženou rukou směrem k ní, „*Glisseo!*“ vykřikla Hermiona, ale ten starší kluk sekl hůlkou dolů, ta za sebou zanechala zelené světlo, a bylo vidět, jak se Hermionino kouzlo rozprsklo do modrobílých jisker, a pak v téměř tom samém pohybu kluk řekl „*Mdloby na tebe!*“ a Hermionu to odhodilo. Susan sebrala všechnu magickou sílu, co jí zbývala a vykřikla „*Innervate!*“ k Hermioninu tělu, už když se kluk otáčel směrem k ní a znovu na ni namířil hůlku, a pak Padma vykřikla „*Prismatis!*“ těsně předtím, než kluk vykřikl „*Impedimenta!*“ a kolem klukova těla se stočila duhová sféra a zmijozelský sedmák se zapotácel, jak se jeho vlastní kletba odrazila zpátky k němu, ale o okamžik později o sebe poklepal hůlkou, a pak Padmina Prizmatická sféra praskla jako hnědá mýdlová bublina a klukova hůlka jí projela a „*Innervate!*“ vykřikla Parvati na tělo Hannah, a Tracey a Levandule v tu samou dobu vykřikly „*Wingardium Leviosa!*“ –

Hannah Abbottová namířila hůlkou rukou, která se klepala vyčerpáním, a už jí nezbývala síla ani na jedno

Innervate.

Zbytek chodby ztichl, těla ležela poházená po zemi, Padma a Tracey a Levandule, Hermiona a Parvati v jedné hromadě u zdi, Susan zkameněle stála, oči jí bezmocně těkaly, dokonce i nebelvírský kluk ležel bez pohybu (Hermiona ho vzbudila a on bojoval, ale nestačilo to.)

Byla to velmi krátká bitva.

Zmijozel se stále usmíval, jedinou známkou vyčerpání byla kolébající se prasklina v modré mlze, která ho obklopovala, a pár kapek potu na jeho čele.

Pozvedl ruku, setřel si pot z čela a připlížil se k ní jako smrtiplášť v lidské podobě.

Hannah se otočila a dala se do běhu, zatáčela a běžela s jekotem v dusícím se hrdle, proběhla falešnou cihlovou zeď, seběhla k rozcestí s veškerou rychlostí, kterou zvládla sebrat, kličkovala přitom jak jen mohla –

A těsně předtím než Hannah zvládla zatočit, klukův hlas za ní řekl: „*Cluthe!*“ a do jejích nohou vletěla příšerná křeč, spadla a uklouzla a narazila hlavou o zeď, ale bolesti z nárazu si ani nevšimla, jak začala ječet z škubajících se svalů –

Kluk šel dál směrem k ní, Hannah ho viděla, když otočila hlavou; blížil se k ní pomalu, na obličeji stále ten příšerný úsměv.

Převalila se navzdory bolesti z toho, jak se její svaly stáčely samy do sebe, překutálela se za roh a vykřikla: „Jdi pryč!“

„Ne,“ řekl kluk hlubokým a děsivým hlasem, který by mohl patřit dospělému, zněl jako by byl jen kousek od ní.

Kluk zahrnul za roh a Dafné Greengrassová ho svou Nejstarší čepelí bodla přímo do rozkroku.

Následoval záblesk, který osvětlil celou chodbu –

Sedm dívek s pokorným výrazem opustilo kancelář madame Pomfreyové, jednu ze své skupiny nechaly v nemocniční posteli.

Léčitelka řekla, že Hannah se zotaví během přibližně třiceti pěti minut; natržené svaly se spravovaly lehce.

Dafné se chopila veškerého vysvětlování, Hannah se podle ní stala nehoda s běhacím kouzlem, která způsobila ty křeče. Madam Pomfreyová se na ni ostře podívala, ale nehádala se, i když to kouzlo bylo přibližně šest ročníků nad jejich úrovní.

Madam Pomfreyová také dala Dafné lektvar, který by jí měl pomoci s jejím naprostým magickým vyčerpáním, a varovala ji, aby následující tři hodiny nic nesesílala. To se údajně stalo proto, že Dafné použila příliš mnoho sil, jak se snažila seslat *Finite* na Hannah, spíš než proto, že nejvíc

starověký meč z ní vytáhl všechnu její sílu, aby prorazil *Protego*.

Zbytek jejich skupiny se rozhodl, že o svých modřinách pod hábity nebudou mluvit, dokud neseženou nějaké starší holky, co by na ně mohly seslat *Episkey*. To, co všechno je Dafné schopná zamluvit, mělo svá omezení.

Celá tahle věc, napadlo Susan, byla vážně jen tak tak. Pokud by se ten kluk podíval za roh – pokud by si dopřál chvilku, aby znovu seslal svůj štít –

„Měly bychom přestat,“ řekla Susan hned, jak se sedm z nich dostalo mimo doslech z kanceláře léčitelky. „Měly bychom tohle přestat dělat.“

Na to se z nějakého důvodu, i když tohle mělo rozhodnout hlasování, všechny podívaly na generálku Grangerovou.

Sluníčková generálka vypadala, že si nevšimla, že na ni zírají, a jen pochodovala dál, oči upřené vpřed.

Po chvilce Hermiona Grangerová řekla hlasem, který zněl zamyšleně a trochu smutně: „Hannah řekla, že nechce, abychom přestaly. Nejsem si jistá, jestli by pro nás bylo správné... abychom *kvůli ní* byly méně statečné než ona sama.“

Všechny ostatní dívky, kromě Susan, to odkývaly.

„Myslím, že horší už to nebude,“ řekla Parvati. „A my to zvládnem. Jak se teď ukázalo.“

Susan nenapadalo, co by na to mohla říct. Nemyslela si, že by bylo dostatečně přesvědčivé, kdyby z plných plic vykřikla o naprosté blbosti a ZKÁZE, která je kvůli tomu čeká. Ale stejně tak nemohla ostatní holky prostě opustit. Copak nestačilo, že byli prokleti těžkou prací, proč jen museli Mrzimorové být i loajální?

„Mimochodem, Levandule,“ řekla Padma. „Co jsi to ve jménu Merlinových spodárů předtím měla na sobě?“

„Svůj hrdinský oblek,“ řekl Nebelvírka.

Když promluvila, zněla Dafné unaveně, ploužila se chodbou a ani se na ně nepodívala. „Je to kostým Nebelvírské Vojačky ze hry *Kronika lunarských vojáků*.“

„Ty jsi to přeměnila?“ řekla Parvati zmateně. „Ale ten kluk na tebe seslat *Finite* –“

„Ne-e!“ řekla Levandule. „Je to *opravdický*! Prostě jsem přeměnila svůj hrdinský oblek do normálního trika a sukně než jsme vyrazily, takže stačilo, abych na sebe seslala *Finite*, když jsme viděly to šikanování. Taky bys chtěla něco podobného, Parvati? Nechala jsem si ten svůj udělat od Katariny a Joshe, jsou šestáci, za dvanáct srpců –“

„Myslím,“ řekla generálka Grangerová opatrně, „že bychom v tom vypadaly trochu hloupě.“

„No,“ řekla Levandule, „co kdybychom hlasovaly, jestli –“

„Myslím,“ řekla generálka Grangerová, „že bez ohledu na to, jak kdo bude hlasovat, radši bych zemřela, než nosila takovýhle kostým –“

Susan tu hádku ignorovala. Snažila se přijít s nějakou chytrou strategií, díky které by nebyly tak zatraceny.

Celá velká síň ztichla, třebaže jenom na chvílku, když sedm z nich vešlo na oběd.

Pak začalo jásání.

Bylo rozptýlené, žádný obrovský potlesk ode všech najednou. Většina přicházela od nebelvírského stolu, méně od mrzimorského a havraspárského, ze zmijozelského nic.

Dafné cítila, jak se jí napíná tvář. Doufala – no, možná kdyby našly nějakého Nebelvíra, který šikanuje Zmijozela, kterého by mohly zachránit – že si ostatní Zmijozelové uvědomí –

Podívala se k mrzimorskému stolu.

Neville Longbottom tleskal s rukama vysoko nad hlavou, ale neusmíval se. Možná, že slyšel o Hannah, nebo

možná přemýšlel, proč tu Hannah není.

Pak, protože si nedokázala pomoci, pohlédla k hlavnímu stolu.

Tvář profesorky Prýtové byla svažštělá starostmi. Ona a profesorka McGonagallová se nakláněly směrem k ředitelovi, který se tvářil vážně, jejich rty se rychle pohybovaly. Profesor Kratiknot vypadal spíš rezignovaně, a Quirrell, s až příliš uvolněnou tváří, křečovitě bodal do své polévky lžící, kterou svíral v pěsti.

Profesor Snape hleděl přímo na –

Na *ni*?

Nebo – na Hermionu Grangerovou, která stála vedle ní?

Sevřený, tísnivý úsměv přeběhl přes profesorovu tvář, a on pozvedl ruce a jednou je spojil pohybem, který byl příliš pomalý na to, aby to bylo opravdové tlesknutí. Pak se mistr lektvarů vrátil ke svému talíři, ignorujíc rozhovory kolem sebe.

Dafné pocítila zamrazení a spěšně se otočila ke zmijozelskému stolu. Susan a Levandule a Parvati se odtrhly od jejich skupinky a zaměřily k mrzimorským a nebelvírským stolům na druhé straně Velké síně.

Stalo se to, když mýjely tu část zmijozelského stolu, kde seděl zmijozelský famfrpálový tým.

V tom okamžiku Hermione náhle zakopla tak prudce, jako by jí někdo podtrhl nohu, a sletěla do mezery mezi sedícím Marcusem Flintem a Lucienem Bolem. Následoval tichý, smutný, pleskavý zvuk, když Hermionina tvář skončila ve Flintově talíři se steakem a bramborovou kaší.

Zdálo se, že se to všechno děje až moc rychle, nebo byl jen problém v tom, že Dafné myslela moc pomalu – Flint pohoršeně zařval a rukou strčil Hermionu zpátky k havraspárskému stolu. Ta se odrazila od něčích zad a spadla na zem.

Ticho se šířilo jako ve vlnách.

Hermiona se nadzvedla rukama, ale nepodařilo se jí dostat se na nohy, Dafné viděla, že se celé její tělo třese, a že její tvář je pokrytá kaší a pár kousky steakem.

Dlouhou chvíli nikdo nepromluvil a nikdo se nehýbal. Jako by si nikdo ve Velké síni nedokázal představit, o nic víc než Dafné, co se má stát teď.

Pak Flintův mocný hlas, hlas zmijozelského kapitána, který křičí příkazy na famfrpálovém hřišti, podrážděně zaburácel: „Zničila jsi moje jídlo, holčičko.“

Další chvilka ledového ticha. Hermionina hlava – Dafné viděla, že se třese – se otočila, aby pohlédla na zmijozelského famfrpálového kapitána.

„Omluv se mi,“ řekl Flint.

Harry Potter se začal zvedat od havraspárského stolu a pak se prudce zastavil, napůl na nohou, jako by ho právě něco napadlo –

Pak se u havraspárského stolu postavilo pět jiných lidí.

Celý zmijozelský famfrpálový tým se postavil, hůlky v ruce, a pak se postavili studenti u nebelvírského a mrzimorského stolu a Dafné se bezmyšlenkovitě otočila k hlavnímu stolu a spatřila, že ředitel stále sedí a jen sleduje a sleduje, Brumbál jen sledoval a měl jednu ruku napřaženou, jako by chtěl zastavit profesorku McGonagallovou – teď za vteřinu někdo zaječí nějaké kouzlo a pak už bude pozdě, *proč ředitel nic nedělá* –

A hlas řekl: „Omlouvám se.“

Dafné se otočila a ústa se jí šokem otevřela dokořán.

„*Scourgify*,“ řekl uhlazený hlas a kaše zmizela z Hermioniny tváře, což odhalilo její překvapený výraz, protože se k ní přiblížil Draco Malfoy. Ten schoval hůlku a pak poklekl na jedno koleno vedle ní a nabídl jí ruku.

„Je mi to velice líto, slečno Grangerová,“ řekl zdvořilý hlas Draca Malfoye. „Hádám, že si někdo myslel, že to bude vtipné.“

Hermiona stiskla Dracovu ruku a Dafné náhle došlo, co se stane –

Ale Draco Malfoy Hermionu *nezvedl* jen na půl výšky, jen aby ji znovu upustil.

Prostě ji vytáhl na nohy.

„Díky,“ řekla Hermiona.

„Nemáte zač,“ řekl Draco Malfoy hlasitě, aniž by se podíval kolem sebe, kde na něj čtyři bradavické koleje zíraly v naprostém šoku. „Jen si pamatujte, že být mazaný a ctižádostivý ještě neznamená, že se chováte takhle.“

A pak Draco Malfoy zamířil zpátky na své místo u zmijozelské lavice a sedl si jako kdyby – jako kdyby právě – *on právě* –

Hermiona zamířila k nejbližšímu prázdnému místu na havraspárské lavici a posadila se.

Celé to množství dalších lidí se také, poměrně pomalu, posadilo.

„Dafné?“ řekla Tracey. „Jsi v pořádku?“

Dracovo srdce bušilo tak prudce, až se bál, že mu exploduje v hrudi v krvavé spršce, stejně jako u té kletby, co Amycus Carrow jednou seslal na štěně.

Svou tvář stále naprosto ovládal, protože věděl (to mu opakovali znova a znova), že pokud ukáže, že cítí strach, ostatní Zmijozelové ho roztrhají na kousky jako hejno akromantulí.

Neměl žádný čas to konzultovat s Harrym Potterem, žádný čas, aby si připravil plán, žádný čas, aby o tom přemýšlel, jen ten okamžik, kdy mu došlo, že čas začít zachraňovat zmijozelskou reputaci je *právě teď*.

Ze všech stran dlouhého zmijozelského stolu na Draca zíraly vzteklé obličeje.

Ale byly převáženy počtem obličejů, které vypadaly jen zmateně.

„Fajn, vzdávám se,“ řekl šesták, kterého Draco nepoznával, seděl naproti němu dvě místa doprava. „Proč jsi to udělal, Malfoyi?“

Přestože měl vyschlá ústa, Draco nepolkl. To by bylo znamení strachu. Místo toho si nabral kousky mrkve, ty ze všeho, co měl na talíři, obsahovaly nejvíc vody, a žvýkal a polykal; myslel tak rychle, jak jen dokázal.

„No,“ řekl Draco, hlas tak ostrý, jak to dokázal – srdce mu bušilo ještě hlasitěji, zatímco všichni kolem něj přestali mluvit, aby ho slyšeli – „pravděpodobně existuje *nějaký* způsob, jak *zhoršit* image Zmijozelu ještě *víc*, než zaútočit na osm prvaček ze všech čtyř kolejí, které spolupracují, aby zastavily šikanu, ale *žádný* mě nenapadá. Takhle nám alespoň přinese prospěch to, co Greengrassová dělá.“

Zmatené tváře zůstaly zmatené.

„Cože?“ řekl šesták, a „Cože, jaký *prospěch*?“ řekla pátačka sedící po jeho pravici.

„Zmijozelská kolej bude vypadat lépe,“ řekl Draco. Zmijozelové kolem něj mu věnovali ještě zmatenější pohledy, jako kdyby jim vysvětloval algebru.

„Vypadat lépe před *kým*?“ zeptal se šesták.

„Ale ty jsi právě pomoh’ *mudlovský šmejdce*,“ řekla pátačka. „Jak něco *takovýho* může vypadat dobře?“

Dracovi se sevřelo hrdlo. Jeho mozek právě zažíval úplnou dysfunkci, kdy nemohl přijít na nic, co by mohl říct, kromě pravdy –

„To asi Malfoy připravuje nějaký příšerně mazaný plán, co?“ řekl páták. „Úplně jako v *Tragédii Světla*, kde všechno, co vypadá jako překážka, je ve skutečnosti část plánu. A až to skončí, tak hlava Grangerový bude napíchnutá na klacku, a nikdo nebude podezírat jeho.“

„To dává smysl,“ ozvalo se kolem stolu a následovalo hodně přikyvování.

„Ty víš, o co tu šéfovi jde?“ zamumlal Vincent tiše.

Gregory Goyle neodpověděl. V mysli právě jasně slyšel pánův hlas, jak říká: *Nemůžu uvěřit, že jsem z toho uvěřil každému slovu*, v ten den, kdy se začala šířit ta zvěst, že

Salazar Zmijozel ukazuje Potterovi a Grangerové, kde najít šikanu.

„Pane Goyle?“ zašeptal Vincent.

Rty Gregoryho Goyla se zformovaly jako kdyby říkal *Ale ne*, ale žádný zvuk z nich nevyšel.

Hermiona toho dne odešla z oběda brzy, z nějakého důvodu vůbec nebyla hladová. Těch pár vteřin naprostého zesměšnění jí stále a stále projíždělo myslí, ten pocit, když se její tvář vmáčkla do bramborové kaše, a jak ji něco vyhodilo do vzduchu, a pak hlas zmijozelského kluka, jak říká: „Omluv se mi“... a mohl to být první okamžik v celém jejím životě, kdy cítila, že někoho *nenávidí*. Ten kluk, který ji odhodil (řekli, že se jmenuje Marcus Flint), a ten Zmijozel co na ni seslal zakopávací kletbu... pocítila to, a na jeden hrozný okamžik chtěla jít říct Harrymu, že kdyby by ji chtěl nějak kreativně pomstít, vůbec by se tomu nebránila.

Nebyla z Velké síně pryč ani minutu, když za sebou uslyšela zvuk běžících nohou a otočila se, aby spatřila, jak k ní pádí Dafné.

A poslouchala, co jí její členka Sluníček chtěla říct...

„Copak to *nechápeš*?“ jen tak tak, že Dafné nekřičela.

„Jenom proto, že je k tobě někdo milý, to neznamená, že

jste kamarádi! Je to *Draco Malfoy*! Jeho otec je Smrtijed, všichni rodičové všech jeho kamarádů jsou Smrtijedi – Nott, Goyle, Crabbe, *všichni kolem něj*, copak to nechápeš? Všichni pohrdají mudlorozenými, chtějí, aby takoví jako ty zemřeli, myslí si, že za nic nestojíš, můžeš být tak akorát jenom obětí v jejich děsivých temných rituálech! Draco je *příštím lordem Malfoym*, už od narození byl vychováván tak, aby tě nesnášel, a od narození ho učili *lhát!*“ Dafniny šedozelené oči se do ní zavrtávaly a vyžadovaly souhlas a pochopení.

„On –“ řekla Hermiona lámajícím se hlasem. Vzpomněla si na tu střechu, na to příšerné škubnutí, když začala padat, na to, jak ji ruka Draca Malfoye chytila a držela tak pevně, až z toho pak měla modřiny. Musela ho požádat dvakrát, než ji konečně nechal spadnout. „Možná Draco Malfoy není jako ostatní –“

Dafnin šepot už byl málem jekot. „Pokud ti neuškodí aspoň desetkrát tolik, jako ti teď pomohl, tak jeho život *skončí*, chápeš? Tím chci říct, že Lucius Malfoy ho doopravdy *vydělí!* Víš, jaká je šance, že teď doopravdy něco *nekuje?*“

„Nepatrná?“ řekla Hermiona stísněně.

„*Nulová!*“ zasyčela Dafné. „Tím myslím *žádná! Menší* než nulová šance! Ta šance je tak malá, že bys ji nemohla

najít, ani kdybys na ni seslala tři zvětšovací a vyhledávací kouzla a – a – a měla starověkou mapu a kentauřího proroka! Všichni ve Zmijozelu ví, že ti plánuje něco udělat a nechce být v podezření, slyšela jsem, jak někdo říká, že viděl, jak na tebe míří hůlkou těsně předtím, než jsi upadla – to to nechápeš? *Tohle všechno je Malfoyův plán!*“

Draco seděl a jedl svůj steak s pečenými růžičkami květáku a popeleckou omáčkou (nebyla vyrobena z vajec opravdové popelce, jen chutnala jako oheň) a snažil se nesmát a nebrečet.

Už *slyšel* o hodnověrném popření, ale až do této chvíle netušil, jak moc na něm záleží – než zjistil, že Malfoyovi ničím takovým nevládnou.

„Chcete slyšet můj plán?“ řekl Draco. „Fajn, tady je můj plán. Nebudu dělat *nic*, a příště, až zase budu v podezření, že něco plánuju, lidé si tím nebudou jistí.“

„Hmm...“ řekl páťák. „Tomu fakt nevěřím, nezní to dost mazaně na to, aby –“

„To jen *chce*, aby sis myslel,“ řekla páťáčka.

„Albusi,“ řekla Minerva nebezpečně, „vy jste tohle všechno *naplánoval*?“

„No, i kdybych náhodou pod stolem *lusk*l prsty, jen tak bych vám to *neřekl* –“

Třesoucí se ruka učitele obrany znovu upustila lžíci do polévky.

„Co tím myslíš, že jsem tě *podrazila*?“ řekla Millicent. Obě dvě seděly v tureckém sedu na Dafnině posteli, kam z Velké síně vyrazily hned po obědě. „Svéma věšteckýma očima jsem zírala přes Čas samotný a viděla jsem, jak *vyhráváte*.“

Dafné na ni upřela zrak – její striktně smrtelné oči byly v tu chvíli zúžené. „Ten kluk nás *očekával*.“

„No, jasně!“ řekla Millicent. „Všichni vědí, že jdete po těch, co šikanují!“

„Hannah zasáhla opravdu bolestivá kletba,“ řekla Dafné. „Musela jít za léčitelkou, Millicent! Pokud jsme kamarádky, tak jsi mě měla *varovat*!“

„Koukni, Dafné, já ti *říkala* –“ Zmijozelka se zarazila, jako by si zkoušela na něco vzpomenout a pak řekla: „Chci říct, říkala jsem ti, co jsem Spatřila, že se *musí* stát. Pokud bych se pokusila to změnit, pokud by se *kdokoli* pokusil to změnit, nastanou příšerný, hrozivý, děsivý, nejhorší věci! A pak se to *stejně* stane. Pokud spatřím, že dostáváte na

čumák, *nemůžu* vám to říct, protože pak byste tam *nešly* a *pak* –“ Millicent se zarazila.

„A pak?“ zeptala se Dafné pochybovačně. „No tak, co se stane, pokud prostě nepůjdeme?“

„*Nevím!*“ řekla Millicent. „Ale v porovnání s tím by sežráný smrtipláštěm bylo úplně nic!“

„Hele, i já vím, že takhle věštby nefungují,“ řekla Dafné, ale pak se zarazila. „Alespoň teda v divadelních hrách...“ Vlastně existovala spousta her, kde když se někdo snažil vyhnout se věštbě, *způsobil*, že se stala, nebo kde, na druhou stranu, důvod, že podle věštby někdo *postupoval* byl jediný důvod, proč se vyplnila. Ale pokud jste byli dost chytrí, *mohli* jste věštby přimět, aby se staly po vašem; nebo někdo, kdo vás dostatečně miluje, mohl zaujmout vaše místo, nebo jste při dostatečné snaze mohli i věštbu úplně porazit... Ale na druhou stranu, v těch hrách si taky většiny většinou nepamatovaly, co spatřily...

Millicent musela vidět, jak Dafné váhá, protože nabrala trochu víc odhodlání. „No,“ řekla Millicent ostře, „tohle není žádná hra! Podívej, můžu ti říct, když spatřím, že je to lehká nebo těžká bitva. Ale víc udělat nemůžu, chápeš? A když řeknu ‚těžká‘, nemůžete se neukázat! Nebo– nebo–“ Millicentiny oči se otočily vzhůru nohama a

Zmijozelka pronesla dutým hlasem, „*Ty, jenž se pokusí podvést svůj osud, potká smutný a chmurný konec* –“

Profesorka Prýtová zavrtěla hlavou, její tvář vypadala napjatě.

„Ale –“ řekla Susan. „Tehdy jste pomohla *Harrymu Potterovi* –“

„A bylo mi důrazně připomenuto,“ řekla profesorka Prýtová hlasem, který zněl jako by na její hrdlo někdo použil zmenšovací zaklínadlo, „že pokud jde o dodržování pořádku ve zmijozelské koleji, nejde o mou práci, ale o práci profesora Snapea – slečno Bonesová, *prosím*, tohle *nemusíte* dělat, pokud –“

„Ano, musím to dělat,“ řekla Susan nešťastně. „Jsem Mrzimorka, musím být loajální.“

„Tajemný pergamen pod tvým polštářem?“ řekl Harry Potter a vzhlédl od místa kde právě seděl, ve ztišeném koutku, kde studovali. Pak se chlapcovy zelené oči zúžily. „Nebyl náhodou od Santa Clause, že ne?“

Ticho.

„Dobře,“ řekla Hermiona. „*Nebudu* se tě na to ptát, ty mi nic *neřekneš* a *oba* budeme předstírat, že jsi nic takového neřekl, já o tom nic nevím –“

Susan se k tomu stolu přiblížila hned, jak byla starší dívka o samotě, rozhlédla se kolem mrzimorské společenské místnosti, aby se ujistila, že ji nikdo nesleduje (tím způsobem, který ji naučila její teta, aby nebylo očividné, že se rozhlíží).

„Hey, Susie,“ řekla mrzimorská sedmačka. „To už zase potřebuješ –“

„Mohly bychom si prosím promluvit v soukromí?“ zeptala se Susan.

Jaime Astorga, zmijozelský sedmák, který byl až donedávna považován za velmi slibného člena mladého duelového kroužku, prkenně stál v kanceláři profesora Snapea, zuby sevřené, a pot mu stékal dolů po páteři.

„Jasně si pamatuji,“ sarkasticky protáhlým hlasem pronesl ředitel jeho koleje, „že jsem přesně tohle ráno varoval vás a několik dalších, že jsou tu jisté prvačky, které mohou být poněkud rozčilující, pokud někdo *nebude opatrný* a dovolí, aby byl *zcela zaskočen*.“

Profesor Snape kolem něj pomalu kroužil.

„Já ne –“ řekl Jaime, na čele mu začínalo perlit ještě více potu. Věděl, jak směšně to zní, jak ubohá omluva to je.

„Pane, neměly by být schopny –“ Jedna prvačka by neměla být schopná zlomit jeho *Protego*, bez ohledu na to, jaký

druh starověkého kouzla použila – Greengrassová musela mít *pomoc* –

Ale bylo velmi jasné, že ředitel koleje ničemu takovému neuvěří.

„S tím docela souhlasím,“ zamumlal Snape hlubokým hlasem, prosyceným nebezpečím. „Toho by neměly být schopné. Začínám přemýšlet nad tím, zda pan Malfoy, ať už to plánuje cokoli, nemá pravdu, Astorgu. Pro zmijozelskou pověst nemůže být dobré, pokud naši bojovníci, spíš než by demonstrovali svou sílu, budou poraženi malýma holkama!“ Snapeův hlas zesílil. „Máte štěstí, že jste měl ten dobrý vkus být poražen malou holkou, která je také Zmijozelkou z urozeného rodu, nebo bych vám sám strhl body!“

Pěst Jaima Astorga se sevřela, ale nenapadalo ho, co by mohl říci.

Zabralo ještě nějaký čas, než mu bylo dovoleno, aby od svého ředitele koleje odešel.

A potom jen zdi, podlaha a strop viděly, jak se Severus Snape usmál.

Toho večera Draca navštívila otcova sova, Tanaxu, která nebyla zelená, ale to jen proto, že takové věci jako zelené sovy neexistují. To nejlepší, co otec dokázal najít byla sova

s tím nejčistěji stříbrným peřím, se zářícíma zelenýma očima a zobákem ostrým a krutým jako zuby hada.

Pergamen omotaný kolem nohy Tanaxu byl krátký a jasný.

Co zamýšlíš, můj synu?

Pergamen, který Draco poslal zpátky, byl stejně krátký – stálo na něm:

Snažím se napravit zmijozelskou reputaci, otče.

Přesně za dobu, než sova doletěla z Bradavic do panství Malfoyů a zpátky, sova přiletěla s další zprávou pro Draca, na které stálo jen:

Co zamýšlíš doopravdy?

Draco zíral na pergamen, který uvolnil od soví nohy. Ruka se mu třásla, když pergamen přiložil k plameni v krbu. Tři slova, napsaná černým inkoustem, by neměly být strašidelnější než smrt samotná.

Neměl moc času si to promyslet. Otec věděl přesně, jak dlouho to trvá, než se zpráva dostane z panství Malfoyů do Bradavic a zpátky; věděl by, kdyby si Draco dopřál čas, aby vymyslel opatrnou lež.

Ale i přesto Draco čekal, dokud se mu nepřestane klepat ruka, než napsal svoji odpověď, jedinou odpověď, o které si myslel, že by ji jeho otec mohl přijmout.

Připravuji se na další válku.

Draco pergamen obtočil kolem soví nohy, přivázal ho, a pak Tanaxu nechal vyletět ze svého pokoje bradavickými síněmi do temné noci.

Čekal, ale žádná odpověď nepřišla.

73. Sebeaktualizace, posvátné a všední, část 8. – Tvrdě

{{"chapter":73,"link":"https://archetypal.cz/2019/73-sebeaktualizace-8-cast","id":6218}}

Ohnivá střela zasáhla Hannah přímo do tváře a odhodila ji, až vzhůru nohama hlavou narazila přímo do kamenné zdi, kde se zdálo, že se její bledá tvář na okamžik zdržela, lemována letícími pramínky hnědozlatých vlasů, než se zhroutila na zem jako hromádka hábitu, zrovna když třetí a poslední dávka jasně zelených spirál prorazila nepřítelovo štítové kouzlo.

Březen pokračoval, plný lekcí a studia a domácích úkolů, snídaní, obědů a večeří.

Nebelvírský kluk vytřeštil oči na jejich osmičlennou skupinku, v každé linii jeho těla bylo vidět napětí, jeho tvář v tichosti pracovala. Pak jeho ruce uvolnily křečovitě sevření na klopě Zmijozelova hábitu a odešel, aniž by kdokoliv pronesl jediné slovo. (No, Levandule málem pár slov pronesla – její ústa se právě pobouřeně otvírala, možná protože neměla příležitost pronést svůj proslov, ale Hermione si toho našťěstí všimla a udělala gesto pro SKLAPNI.)

Samozřejmě tu byl i spánek. Na spaní přece nechcete zapomenout jen proto, že se zdá být tak normální.

„Innervate!“ řekl mladý hlas Susan Bonesové a Hermiona zprudka otevřela oči a zalapala po dechu, protože na plicích cítila váhu, jako by na její hrudi odpočívalo něco těžkého. Vedle ní už si Hannah sedala s hlavou v rukách a bolestivým výrazem. Dafné je varovala, že tohle bude ,těžký‘ boj, a v Hermioně – vlastně ve všech – tím vzbudila obavy. Možná až na Susan, která se jen ukázala ve smluvený čas, a aniž by promluvila, šla s nimi a bojovala se sedmákem, dokud nebyla jako poslední z holek na nohou. Možná se tomu Nebelvírovi nechtělo bojovat s poslední dcerou z rodu Bonesů, nebo možná Susan jen měla velké štěstí, v každém případě, když si Hermiona zkusila sednout, uvědomila si, že na hrudi cítí takovou tíhu, protože na ni skutečně spadlo docela těžké tělo.

A taky jste nesměli zapomenout na magii samotnou, i když opravdové sesílání kouzel tvořilo jen nepatrnou část vašeho dne. Přece jen, o tom ty Bradavice byly.

„Ok, tak co kdybychom všechny jezdily na skateboardech?“ řekla Levandule. „Mohly bychom se na různá místa dostat rychleji než chůzí. A na skateboardech bychom vypadaly fakt úžasně, mudlovský artefakty možná nejsou tak rychlý jako košťata, ale vypadají mnohem víc cool – měly bychom o tom hlasovat –“

Pokud jde o zbývající zlomky času, vyplnili byste je podle vlastních sklonů: drbání o romancích ve vyšších

ročnících, nebo knihy a studium.

Hermiona natáhla třesoucí se ruku ke své kopii knihy Bradavice: Historie, která ji vždycky uklidnila, aby ji zvedla z místa, kam spadla, protože to bylo jen o krok vedle místa, kde na zemi skončila ona sama, když ji starší holka v nebelvírském hábitu „šťouchla“ do zdi. A pak ta starší Nebelvírka odešla, aniž by se otočila, a jenom zašeptala „Salazarova-“ a slovo, které ji ranilo mnohem víc než všechny nadávky Zmijozelů – „mudlovská šmejdko“ bylo prostě jen označení, které používali někteří čarodějové, ale slovo, které pronesla Nebelvírka, znala velmi dobře. Na to si zvyknout nemohla, stejně jako si nedokázala zvyknout, že ji někdo může nenávidět. Bolelo to pořád, pokaždé, když se to stalo, a nějak to bolelo ještě víc, když to přicházelo od Nebelvírů, kteří by měli být ti dobří.

Přesně jak mu bylo přikázáno, Harry rozdělil osm svých vojáků mezi druhé dvě armády; dobrovolně poslal dva poručíky Chaosu – Deana Thomase poslal do Dračí armády, a pak s ní vyměnil Seamuse Finnigana za Blaise Zabiniho, o kterém Harry řekl, že je ve Sluníčkách „nedostatečně využit“. Levandule se rozhodla připojit se k většině S.PO.H.RO.Č.e ve Sluníčkách; Tracey se rozhodla zůstat v Chaosu.

„Abys mohla zapůsobit na generála Pottera?“ řekla Levandule, zatímco je Hermiona obě ignorovala, jak jen dokázala. „Musíš říct, Tracey, že sluníčková generálka už ho má docela omotanýho – to už bys měla Hermionu spíš zkusit přesvědčit, že vy tři byste se mohli, no však víš, nějak volně domluvit –“

Nikomu ještě nedošlo, co plánuje Draco Malfoy.

„Určitě?“ řekl Harry Potter docela neochotně. „Víš, že racionalista si nikdy nemůže být ničím jistý, Hermiono, ani tím, že dva a dva jsou čtyři. Nedokážu číst Malfoyovy myšlenky, a i kdybych to dokázal, nemohl bych si být jistý, že není dokonalým nitrobráncem. Na základě toho, co o Malfoyovi vím, můžu jen říct, že to, že se snaží napravit pověst Zmijozelů, je mnohem pravděpodobnější, než si Dafné Greengrassová myslí. Mohli bychom... měli bychom zkusit na tom taky zapracovat, Hermiono.“

(No, Harry si očividně myslel, že Draco Malfoy patří k těm dobrým. Ale problém byl v tom, že Harry taky věřil lidem, jako je profesor Quirrell.)

„Pane profesore,“ řekl Harry. „Znepokojuje mě nenávisť, kterou zmijozelská kolej začíná cítit k Hermioně Grangerové.“

Seděli v profesorově kanceláři, Harry seděl kus od učitelova stolu (pocit blížící se katastrofy byl i tak stále znatelný), a prázdná knihovna z jeho pohledu stále rámovala profesorovu plešatějící hlavu. Na Harryho stehně byl vybalancován hrnek plný profesorova obskurního, pravděpodobně drahého čínského čaje, a o Harryho nedávných myšlenkách hodně prozrazovalo, že se musel vědomě rozhodnout, že ho bude pít.

„A to se mě z nějakého důvodu týká?“ zeptal se profesor Quirrell a usrkl čaje.

„No, ano,“ řekl Harry. „Prostě budu jen ignorovat, že – ale no tak, pane profesore, vždyť jste plánoval napravit pověst zmijozelské koleje alespoň už od prvního letošního pátku.“

Mohl to být lehký náznak úsměvu u okrajů těch tenkých bledých rtů, ale na druhou stranu, třeba se mýlil. „Myslím, že zmijozelské koleji se bude dařit dost dobře, pane Pottere, bez ohledu na osud jediné dívky. Ale souhlasím s tím, že v současnosti vyhlídky pro vaši kamarádku nejsou dobré. Šikanující party z obou kolejí, v nichž je mnoho členů z mocných a dobře propojených rodin, slečnu Grangerovou vidí jako hrozbu pro svou pověst a hanbu pro svou pýchu. A i když to funguje jako velmi silná motivace proti ní, stále se to nevyrovná čisté závisti Nebelvírů, kteří

v ní vidí cizačku, která si přisvojila hrdinství, o kterém oni sní už od dětství.“ Teď už byl úsměv na profesorových rtech znatelný, i když mírný. „A pak tu jsou ve zmijozelské koleji tací, kteří slyšeli o tom, že je duch Salazara Zmijozela opustil a dal přednost mudlovské šmejdce. Zajímalo by mne, pane Pottere, jestli si vůbec dokážete představit, jak na to budou reagovat? Ti, kteří tomu nevěří, by slečnu Grangerovou s radostí zabili za tu urážku. A pokud jde o ty Zmijozely, kteří hluboko uvnitř přemítají, zda to není *pravda*... jejich vnitřní paniku si jen stěží dovedete představit.“ Profesor Quirrell vyrovnaně usrkl čaje. „Až budete mít více zkušeností, pane Pottere, budete takové následky předvídat během plánování. Momentálně se vám ale vaše vědomé ignorování všech lidských vlastností, které máte za nepříjemné, rozhodně nevyplácí.“

Harry si usrkl svého čaje.

„Ah...“ řekl Harry. „Pane profesore... prosím pomozte.“

„Svoji pomoc jsem slečně Grangerové už nabídl,“ řekl profesor Quirrell, „hned jak jsem předpověděl, k čemu to povede. Moje studentka mi řekla, slušně řečeno, abych se nepletl do jejích záležitostí. Hádám, že ani vám neřekla nic jiného. Vzhledem k tomu, že v téhle záležitosti mám málo co ztratit nebo získat, nehodlám se do toho dál

vměšovat.“ Učitel obrany pokrčil rameny, čajový hrneček ve zdvořilém uchopení tak přesně vyvážený, že se hladina v něm ani nepohnula, když se profesor Quirrell zaklonil ve svém křesle. „Nestrachujte se tolik, pane Pottere. Emoce ve slečně Grangerové víří, ale čelí menšímu nebezpečí, než si asi představujete. Až budete starší, zjistíte, že první a nejdůležitější z věcí, které každá normální osoba dělá, je nic.“

Obálka, která k Dafné u oběda došla zmijozelským způsobem, byla jako vždy nepodepsaná; pergamen uvnitř uvedl čas a místo a jednoduchý komentář: „*Obtížné.*“

To ale nebylo to, co Dafné znepokojovalo. Tím, co Dafné znepokojovalo, byla Millicent, která se toho dne nedívala jejím nebo Traceyiným směrem. Jen zírala přímo před sebe na svůj talíř a jedla. Pokud Dafné viděla, tak Millicent vzhledla jen jednou, ve směru mrzimorského stolu, a pak rychle zase sklonila pohled, ale Dafné byla příliš daleko na to, aby viděla její výraz, Millicent si od nich sedla dost daleko.

Dafné o tom během oběda přemýšlela a v žaludku ji začínal klíčit pocit nevolnosti, jaký ještě nikdy předtím necítila, a ten způsobil, že přestala jíst v polovině svého prvního talíře.

To, co jsem spatřila, se musí stát... v porovnání s tím by sežráný smrtipláštěm bylo úplně nic...

Dafné neučinila žádné vědomé rozhodnutí, neuvážila, co v tom pro ni bude, jako by to Zmijozelové měli dělat.

Místo toho –

Dafné řekla Hannah a Susan a všem, že ji její špeh varoval, že další útok bude konkrétně na Mrzimory, a že ti šikanující plánují riskovat i hněv učitelů, aby opravdu zranili buď Hannah nebo Susan, *vážně* zranili, a proto by z toho ony dvě měly zůstat stranou.

Hannah souhlasila.

Susan –

„Co tu děláš?“ zaječela generálka Grangerová, ačkoliv to byl ten druh zaječení, který byl zároveň šeptem.

Susanina kulatá tvář se nijak nezměnila, jako by se ta Mrzimorka naučila stejné zkušené nezaujetí, jaké používala Dafnina matka. *„Vážně tu jsem?“* řekla Susan klidně.

„Řekla jsi, že nepřijdeš!“

„To jsem řekla?“ zeptala se Susan. Bezstarostně mávla hůlkou, kterou držela v ruce, opřela se o kamennou zeď v chodbě, kde vyčkávaly, a její rudohnědé vlasy se jaksi krásně vyrovnaly podél žlutého lemování jejího hábitu.

„Zajímalo by mě proč. Možná jsem nechtěla, aby Hannah dostala nějaký bláznivý nápad. Však víte, mrzimorská loajalita.“

„Pokud neodejdeš,“ řekla sluníčkovská generálka, „celou misi zruším a všechny půjdeme zpátky do studijní haly, slečno Bonesová!“

„Hej!“ řekla Levandule. „Nehlasovaly jsme o –“

„To je v pohodě,“ řekla Susan, která upírala vyrovnaný pohled na druhý konec chodby, kde ústila do vykachlíkované haly, kde jim bylo řečeno, že se ten kluk objeví. „Tak tu jen zůstanu sama –“

„Proč –“ řekla Dafné. Něco jí uvízlo v hrdle. *Pokud bych se pokusila to změnit, pokud by se kdokoli pokusil to změnit, nastanou příšerný, hrozivý, děsivý, nejhorší věci. A pak se to stejně stane...* „Proč tohle děláš?“

„To se mi nepodobá,“ řekla Susan. „Já vím. Ale –“ pokrčila rameny. „Lidi se vždycky nechovají jako oni sami.“

Prosily ji.

Úpěnlivě žadonily.

Susan už nic dalšího neřekla, jen je pozorovala a čekala.

Dafné téměř brečela, pořád musela přemýšlet nad tím, jestli to nezpůsobila sama, jestli pokoušet se změnit osud věci ještě *zhorší* –

„Dafné,“ řekla Hermiona, hlas mnohem vyšším než normálně, „jdi pro učitele. Běž.“

Dafné se otočila na patě a rozběhla se kamennou chodbou na druhou stranu, a pak jí to došlo a otočila se zpátky k dívkám které, kromě Susan, pozorovaly jak odbíhala. Dafné, které bylo, jako by měla zvracet, řekla: „Nemůžu...“

„Cože?“ řekla Hermiona.

„Myslím, že se to zhorší pokaždé, když s tím zkusíme bojovat,“ řekla Dafné. Alespoň tak to někdy fungovalo v divadelních hrách.

Hermiona na ni zírala a pak řekla: „Padmo.“

Další Havraspárka vyrazila bez dohadování. Dafné sledovala, jak je opouští, věděla, že Padma neběhá tak dobře jako ona, a napadlo ji, jestli to nebude tím *jediným důvodem*, proč pomoc přijde příliš pozdě...

„Už jsou tady,“ řekla Susan prostě. „Huh, mají zajatce.“

Všechny se otočily a podívaly se a spatřily –

Byli *tři*, Dafné poznala Reese Belkovou, která byla hlavní poručicí v jedné ze sedmáckých armád, a Randolfa Leea, který byl druhý v bradavickém duelovém klubu, a, nejhorší z toho všeho, Roberta Jugsona III., šestáka, jehož otec byl skoro určitě Smrtijedem.

Všechny tři obklopovaly štíty, z modrého zamlžení k nim občas prosvítla i jiná barva, když se občas zableskla na povrchu, štíty několika vrstev, jako by si ti tři mysleli, že bojují s opravdovými duelisty, a podle toho se nachystali.

A za nimi, svázaná a přenášená zářícími provazy, byla Hannah Abottová. Její oči byly rozšířené a plné paniky, její ústa se hýbala, i když kvůli dříve seslanému *Quietus* nic neslyšely.

Pak Jugson jen tak mávl rukou a zářící provazy hodily Hannah směrem k nim, ozvalo se lehké *pop*, jak její tělo prolétlo tisící bariérou, Susan na ni ihned ukázala hůlkou a zamumlala: „*Wingardium Leviosa* –“

„Utíkejte!“ zaječela Hannah, kterou pomalu usedala na zem.

Ale chodba před nimi i za nimi byla zablokovaná zářícím šedým polem, kouzelnou bariérou, kterou Dafné ani neznala.

„To musím vysvětlovat, o co tu jde?“ řekl Lee s falešnou rozmarností. Duelista ze sedmého ročníku na tváři nesl úsměv, který tak docela nedosahoval do výšky očí. „No, tak jen pro jistotu, naše malé nepříjemnosti – a to zahrnuje vás, slečno Greengrassová – způsobilý dost problémů. Už jste navykládaly dost lží. Přinesli jsme vaši malou

kamarádku, aby všichni věděli, že jsme vás dostali všechny – hádám, že ta druhá Havraspárka se schovává někde za rohem nebo na stropě? To je jedno. Tohle je vaše –“

„Dost řečí,“ řekl Robert Jugson III., „přichází bolest.“
Zvedl hůlku. „*Cluthe!*“

Současně s tím Susan zamířila hůlkou a řekla „*Prismatis!*“ a ve vzduchu se takřka okamžitě zformovala malá duhová sféra, miniaturní bariéra tak koncentrovaná a jasná, že zůstala nepoškozená, i když ji Jugsonova kletba trefila a odrazila se k Belkovi, ten mávl hůlkou, aby temný blesk odrazil; a o okamžik později mnohobarevná záře zmizela.

Dafniny oči se na chvilku rozšířily; nikdy ji nenapadlo použít prismatickou sféru *takhle* –

„Jugsy, zlato?“ řekla Belková. Rty se jí rozšířily v krutém úsměvu. „Myslela jsem, že tohle už jsme probrali. Nejdřív boj, *pak* přijdou hry.“

„Pro– prosím,“ řekla Hermiona Grangerová selhávajícím hlasem, „nechte je jít a já, já slibuju, že –“

„Ale no tak,“ řekl Lee podrážděným hlasem. „Nabízíš, že se vzdáš, když zbytek necháme jít? Teď vás máme *všechny*.“

Jugson se na to usmál. „To by mohlo být zábavné,“ řekl mladý Smrtijed z šestého ročníku něžně a hrozivě. „Co

kdybys mi olízla boty, ty mudlovská šmejdko, a jednu bychom pustili? Vyber si, kterou máš nejradši, ostatní čeká bolest.“

„Ne-e,“ řekl mladý hlas Susan Bonesové, „nic takového.“ A Mrzimorka se vrhla dopředu s neuvěřitelnou rychlostí zrovna ve chvíli, kdy z Belčiny hůlky vyletělo rudé omračovadlo, Dafné byla sotva schopná rozeznat Susaniny pohyby, zdálo se, že narazila do zdi a odrazila se, jako by byla míč. Nohama narazila přímo do Jugsonovy *tváře* – štít to neprorazilo, ale šesták tím nárazem zaplul dozadu a Susan ho následovala dolů a nohou dupla na klukovu ruku s hůlkou, a znovu byla odražena štítem. „*Elmekia!*“ vykřikl Lee a Parvati vykřikla „*Primastis!*“ a duhová zeď se vytvořila, ale rozpálený modrý výboj jí prošel jako by tam vůbec nebyla a minul Susan jen o pár centimetrů. Následoval vír událostí, které Dafné nebyla schopná sledovat, během kterých byly Belce podkopnuty nohy, a čarodějka se odpotácela zpátky, aby se udržela na nohou a pak –

Dafné viděla, co se chystá a její ústa začala vyslovovat „*Pri-*“ ale už bylo moc pozdě.

Do Susan narazily tři zářivé výboje najednou, měla zvednutou hůlku, jako by je mohla odrazit a následoval bílý záblesk, jak kletby narazily do magického dřeva, ale

pak sebou Susaniny nohy křečovitě zacukaly a naletěla rovnou do zdi. Její hlava narazila se zvláštním praskavým zvukem a pak spadla dolů a bez pohybu ležela, hlavu stočenou ve zvláštním úhlu, hůlku stále sevřenou v natažené ruce.

Následovala chvíle ledového ticha.

Parvati se odplazila k místu, kde ležela Susan, přitiskla palec přesně na pulz na jejím zápěstí a pak, pak se pomalu, s třesem, zvedla na nohy, oči vykulené –

„*Vitalis revelio*,“ řekl Lee, zrovna když Parvati otevírala ústa, a Susanino tělo obklopila teple rudá záře. Teď už se ten sedmák opravdu šklebil. „Pravděpodobně jenom zlomená klíční kost, řekl bych. Ale hezkej pokus.“

„Merline, že *jsou* ale mazaný,“ řekl Jugson.

„Na chvílku jste mě dostaly, zlatíčka.“ Sedmačka se vůbec neusmívala.

„*Tonare!*“ zaječela Dafné, zvedla hůlku nad hlavu a soustředila se víc, než kdy v životě. „*Rava calvaria! Lucis*–“ Kletbu, která ji zasáhla, ani nespatriła.

Hermiona cítila, jak ji zásah *Innervate* znovu probudil, ale nějaká strategická intuice jí přiměla k tomu, aby hned *nevyskočila* na nohy; tohle byla naprosto beznadějná bitva,

netušila, co by měla udělat, ale nějaký instinkt jí řekl, že postavit se na nohy to není.

Jen nepatrně otevřela oči, a záblesky světla, které zachytila, ji ukázaly, jak Parvati, poslední stojící dívka, pokud mohla vidět, couvá od těch tří.

A její oči jí také ukázaly, že Tracey dopadla nedaleko od ní, a ona měla stále hůlku v ruce a tak, se zoufalým přáním, aby Zmijozelka projevila víc zdravého rozumu než normálně, Hermiona hůlkou pohnula tak jemně, jak jen dokázala, a stěží pohnula rty, když zašeptala: „*Innervate.*“

Hermiona cítila, že kouzlo funguje, ale Tracey se nepohnula. Hermiona doufala, že to je jen proto, že Tracey byla mazaná a čekala na...

Co by mohly *udělat*?

To Hermiona nevěděla, a panika, která si během boje dávala přestávku, se jí pomalu začínala zmocňovat teď, když bez pohybu ležela, teď, když se snažila přemýšlet, teď, když viděla, že je všechno naprosto beznadějně.

Přesně v té chvíli uslyšela bouchnutí, a i když to bylo mimo její zorné pole, věděla, že Parvati padla.

Chvilka ticha přišla a odešla.

„Co teď?“ řekl hlas děsivě něžného kluka.

„Teď probudíme tu mudlovskou šmejdku,“ řekl precizní hlas toho děsivě formálního kluka, „a zjistíme, kdo za tím

doopravdy stojí, když ne duch Salazara Zmijozela.“

„Ne, zlatíčka,“ řekl hlas té děsivě sladké dívky, „nejdřív je všechny pořádně svážeme –“

A pak se ozval zvuk jako zahřmění a objevil záblesk, a než se dokázala zastavit, Hermioniny oči se v šoku rozšířily a v rozšířeném zorném poli spatřila, jak se děsivě něžný kluk zmítá, jak se přes něj svíjejí žluté oblouky energie, úplně jako obří zářící červi. Hůlka mu vylétla z ruky, když s cukáním klesl na podlahu a o chvílku později už ležel bez pohnutí.

„Spí teď všechny?“ ozval se hlas. „Dobře.“

Susan Bonesová vstala z podlahy kousek od místa, kde ten děsivě něžně mluvící kluk stál, krk stále divně ohnutý. Pak zakroužila hlavou kolem ramen normálním, uvolněným pohybem, a její hlava se znovu narovнала.

Prvačka s kulatou tváří čelila zbývajícím dvěma protivníkům, ruku v bok.

A usmívala se.

Obklopena jiskřivou modrou mlhou.

„*Polyjuice!*“ vyprskla protivnice.

„*Polyjuice Reverse!*“ zařval další oponent.

Z jeho hůlky vylétlo něco jako roztažená šála –

Bez odporu to proniklo mlhou, která obklopovala Susan

–

Na okamžik zazářila zvláštní zrcadlíčí barvou, jako by odrážela sama sebe –

A pak ta záře pohasla.

Mladá dívka tu stále stála, ruku v bok.

„Špatně,“ řekla Susan. „A je pravda,“ dodala, „pokud vám to ještě nikdo neřekl –“

Její malá ručka zvedla hůlku, jen nejasně rozeznatelnou v modré mlze.

„S Mrzimorákama si nezahrávejte,“ řekla Susan, a s šedivým zablesknutím, tak jasným, že bolestivě zasáhlo i Hermioniny napůl zavřené oči, opravdová bitva začala.

A nějakou chvíli pokračovala.

Část stropu byla roztavena.

Protivnice se pokusila vykřičet příměří, že odejdou a Jugsona vezmou sebou, a Susan zaječela několik slabik kletby, kterou Hermiona identifikovala jako Abi-Dalzinovo Příšerné vysušení, které bylo ilegální v sedmi zemích.

Na konci toho všeho protivnice ležela v nevědomém a neprobuditelném stavu na podlaze a ten poslední kluk nechal těla svých společníků ležet a utekl, a Susan se opírala o stěnu, pokrytá potem, s ožehlým hábitem s mokřými skvrnami; lapala po dechu a levou rukou si svírala pravé rameno.

Po chvílce se Susan narovнала a otočila se ke svým kamarádkám čarodějkám, které spaly na zemi.

No, alespoň by *měly* spát na zemi.

Levandule už si začínala sedat, oči rozšířené jako melouny.

„To...“ řekla Levandule.

„Bylo...“ řekla Tracey.

„Co?“ řekla Hermiona.

„Jakože, *cože?*“ řekla Parvati.

„Cool!“ řekla Levandule.

„Ale sakra,“ řekla Susan Bonesová. Její tvář zbrocená potem vypadala trochu bledě, a teď bledla ještě víc, byla až děsivě bílá. „Hmm... mohla bych vás přesvědčit, že to všechno byla jen halucinace?“

Následovala rychlá výměna pohledů. Hermiona pohlédla na Parvati, Parvati pohlédla na Levanduli, Levandule si krátce vyměnila pohledy s Tracey.

Všechny čtyři pohlédly zpátky na Susan a zavrtěly hlavami.

„Ale sakra,“ zopakovala Susan. „Koukejte, za pár minut se vrátím, ale teď už vážně musím jít, takže *prosím* nic neříkejte, čau!“

A Susan vyběhla z chodby překvapivě rychle, než kterákoli z nich stačila promluvit.

„Ne, vážně, *co?*“ řekla Parvati.

„*Innervate*,“ řekla Hermiona, hůlku namířenou na Dafné, jejíž tělo předtím neviděla; a Levandule namířila hůlkou na Hannah a řekla to samé.

Hannah otevřela oči a zoufale se pokusila znovu se převalit na nohy, ale v polovině toho zase spadla na zem.

„Je to v pohodě, Hannah!“ řekla Levandule. „Vyhrály jsme.“

„*Cože jsme?*“ řekla Hannah ze své malé hromádky na zemi.

Dafné se ani nepohnula, ale Hermiona viděla, jak se její hrud' zvedá a klesá, a rytmus jejího dechu vypadal normálně. „Myslím, že je v pořádku,“ řekla Hermiona, „ale –“ na okamžik se zarazila a polkla, její ústa byla stále suchá. Tohle se jim úplně, naprosto, *totálně* vymklo z rukou. „Myslím, že bychom Dafné měly vzít k madame Pomfreyové...“

„Jasně, jasně, *jen mi dej chvilíčku a asi budu v pořádku*,“ řekla Parvati

„*Promiňte*,“ řekla Hannah tónem, který byl zdvořilý, ale pevný. „Jak jsme vyhrály? A proč ten strop vypadá tak roztaveně?“

Následovalo ticho.

„To udělala Susan,“ řekla Tracey.

„Jo,“ řekla Parvati, hlas jen lehce roztřesený, když se postavila a začala si oprašovat červeně lemovaný hábit, „ukázalo se, že Susan Bonesová je dědičkou Mrzimoru a otevřela dlouho ztracený vchod do Komnaty Tvrdé práce a trénování Helgy Mrzimorské.“

„*Huh?*“ řekla Hannah, která se ohmatávala, aby se ujistila, že všechny její části těla jsou pořád na svém místě. „Myslela jsem, že to je jenom něco, co profesorka Prýtová říká, aby nám dala morální lekci – takže *Susan?*“

Hermiona se pomalu začínala cítit trochu víc při sobě. Nebylo to víc jak třicet vteřin naprosté hrůzy, alespoň teda ty části, při kterých byla při vědomí. „Po pravdě,“ řekla Hermiona opatrně, jak její mozek opět začínal fungovat, „jsem si docela jistá, že to je jenom něco, co říká profesorka Prýtová, nic takového není v *Bradavicích: Historii*, ani v čemkoli jiném, co jsem četla –“

„*Je to dvojité čarodějka!*“ vykřikla Tracey, hlas tak vysoký, že se jí zlomil. „*Je!* Patří mezi ně! Celou tu dobu mezi ně patřila!“

„*Cože?*“ zaječela Parvati, otočila se a pohlédla na Tracey. „To je ta *nejšílenější* věc –“

„*Samozřejmě!*“ řekla Levandule, teď už byla na nohou a začala vzrušeně poskakovat na místě. „Mělo mi to *dojít!*“

„Susan je... *co?*“ řekla Hermiona.

„*Dvojitá* čarodějka!“ řekla Tracey.

„Podívejte,“ řekla Levandule velmi rychle, „vždycky tu byly příběhy o dětech, co se narodily jako super mágové, co dokážou seslat kouzla, co nikdo jiný ne, a že je v Bradavicích ukrytá celá tajná škola, s třídama, co jenom oni dokážou vidět a můžou navštěvovat –“

„To jsou jen *příběhy*!“ vykřikla Parvati. „Skutečný život takhle nefunguje! Teda, jo, ty knížky jsem taky četla –“

„Dejte mi prosím chvilku,“ řekla Hermiona. Možná teď její mozek byl přece jen trochu pomalejší. „Chcete říct, že i když *už* chodíme do kouzelnické školy a tak, chcete chodit do *dvojitě* kouzelnické školy?“

Levandule se na ni zmateně podívala. „Cože?“ řekla Levandule. „Kdo by nechtěl extra magický síly? Bylo by to jako mít úžasnej *osud* a tak! Být opravdu *výjimečná*!“

Hannah přikývla, vzhlédla z místa kam se odplazila k Dafné, a teď dívce kontrolovala zlomeniny. „Já si přeju, abych byla dvojitá čarodějka,“ řekla Hannah, a pak, trochu smutněji, „i když nevěřím, že taková věc ve skutečnosti existuje... co přesně Susan udělala? Chci říct, jste si jistý, že jste jen neviděly nějaký preludy, když vás omráčili?“

Na to už Hermiona opravdu, opravdu nemohla najít slova.

„Ale ne,“ řekla Tracey. Zmijozelka se rychle otočila, aby se podívala na vstup do chodby, její hábit kolem ní zavířil. „Ale ne! Musíme odsud! Musíme se dostat pryč, než se Susan vrátí s někým, kdo na nás sešle superpaměťové zaklínadlo!“

„Susan by nic takového *neudělala!*“ řekla Parvati. „Tím chci říct, i kdyby *byla* –“

„CO SE TU DĚJE?“ zakřičel vysoko položený pisklavý hlas a profesor Kratiknot se vrhl do částečně roztavené chodby. Vypadal jako malé, nebezpečně stlačené balení čistého akademického hněvu, a bledá Padma běžela za ním a lapala po dechu.

„Co se *stalo?*“ vyhrkla Susan na dívku, která vypadala přesně jako ona, až na to, že její hábit byl prosáklý potem.

„Áá, skvělá otázka!“ řekla druhá Susan Bonesová, když ze sebe rychle dostávala to, co z jejích zapůjčených šatů zbývalo. O chvíli později se přeměnila zpátky do své obvyklé podoby Nymfadora Tonksové. „Promiň, ale mě nic nenapadlo, takže máš asi tři minuty, aby ses rozhodla, jak na tuhle otázku budeš odpovídat-“

Jak si Dafné Greengrassová s jistou kyselostí všimla, vada v Hermionině mazaném plánu, jak se ujistit, že

pokud je náhodou chytí, budou rovným dílem strženy body všem čtyřem kolejm, byla v tom, že plán vůbec nezahrnoval tresty po škole.

Všechny se shodly na tom, že budou mlčet o Susanině výjimečné síle – dokonce i Tracey, když jí pak Susan vyhrožovala, že na ni sešle super paměťové zaklínadlo, pokud to neslíbí. Bohužel, během večere zjistily, že to tak neplatí pro ty, co je napadli, a že Susan Bonesová obětovala svou duši děsivým zakázaným silám, které teď ovládaly její tělo, a to je ten důvod, proč všechny zůstaly po škole.

„Hermiono?“ řekl Harry Potter, který u večere seděl vedle ní, velmi váhavým hlasem. „Prosím, neber to jako urážku, pochopím, když mi řekneš, že mi do toho nic není, ale myslím si, že se tu věci začínají vymykat kontrole.“

Hermiona dál vmačkávala svůj kus čokoládového dortu do vyrovnaně rozmačkaného kusu koláče a cukrové polevy. „Jo,“ řekla Hermiona, a její hlas nejspíš byl trochu kousavý, „přesně to jsem řekla profesorovi Kratiknotovi, když jsem se mu omlouvala, že se nám věci vymkly z rukou, a on zaječel: *Opravdu, slečno Grangerová? Ne, vážně?* tak hlasitým vypísknutím, že mi to ožehlo uši. Tím myslím, moje uši *doopravdy* hořely. Profesor Kratiknot je musel uhasit.“

Harry si položil ruku na čelo. „Promiň,“ řekl Harry. Jeho tvář byla naprosto přímočará. „Občas mám problém si na tyhle věci zvyknout. Hermiono, pamatuješ si, když jsme byli naivní děti a mysleli si, že se svět dá docela snadno pochopit?“

Hermiona odložila vidličku a na chvíli na něj pohlédla. „Nepřeješ si někdy, abys byl mudlou, Harry?“

„*Huh?*“ řekl Harry. „Samozřejmě, že ne! Teda, i kdybych byl mudla, pravděpodobně bych jednou zkusil ovládnout svěééé–“

Když mu Hermiona věnovala svůj pohled, kluk rychle polkl to slovo a řekl. „Chci říct, *optimalizovat*, samozřejmě, ty víš, co tím chci říct, Hermiono! Moje pointa je, že to není tak, že by se moje *cíle* změnily tím nebo oním způsobem. Ale s magií bude o dost jednodušší ty věci udělat, než jenom s mudlovskou výbavou. Pokud se nad tím logicky zamyslíš, proto jsem šel do Bradavic, místo abych tohle všechno ignoroval a připravoval se na kariéru v nanotechnologiích.“

Hermiona dokončila ruční výrobu své čokoládovo-koláčové omáčky, a teď v ní začala máčet kusy mrkve a ty jíst.

„Proč se ptáš?“ řekl Harry. „Ty by ses chtěla vrátit do mudlovského světa?“

„Ne tak docela,“ řekla Hermiona, když se zakousla do mrkve a čokolády najednou. „Jen jsem se, no, cítila divně, když jsem *chtěla* být čarodějkou... Chtěl jsi být kouzelníkem, když jsi byl malý?“

„Samozřejmě,“ řekl Harry ihned. „Taky jsem chtěl mít nadpřirozené schopnosti a supersílu a kosti posílený adamantiem a svůj vlastní létající hrad a občas jsem byl smutnej, že mi bude muset stačit stát se slavným vědcem a astronautem.“

Hermiona přikývla. „Řekla bych,“ řekla jemně, „že čarodějky a kouzelníci, kteří v tom vyrostou, si magie pořádně neváží...“

„No, jasně že ne,“ řekl Harry, „a v tom je naše výhoda. Copak to není očividný? Chci říct, to mi bylo jasné pět minut po tom, co jsem vešel do Příčný ulice.“ Na klukově obličeji se ukázal zmatený výraz, jako by nedokázal pochopit, proč se zabývá něčím tak normálním.

74. Sebeaktualizace, vyhrocení konfliktů, část 9. – Temný rituál `{{"chapter":74,"link":"https://archetypal.cz/2019/74-sebe-aktualizace-9-cast","id":6350}}`

Harry udělal krok vpřed, a potom další krok, dokud nepocítil, jak jeho nervy zaplavuje neklid a znepokojení.

Nic neřekl, ani ruku nezdvihl, ten pronikavý nepříjemný pocit mluvil za něj.

Za zavřenými dveřmi se ozval šepot, ale pronikal skrz, jako by tam dveře vůbec nestály.

„Toto nejsou mé úřední hodiny,“ zašeptal chladný hlas, „ani čas naší schůzky. Strhávám vám deset Quirrell bodů a buďte rád, že to není víc.“

Harry zůstal klidný. Zkušenosti z Azkabanu nanovo zkalibrovaly jeho měřítko emoční nepohody; ztratit školní bod mělo předtím důležitost pěti bodů z deseti, teď bylo někde kolem nuly a tří desetin. Když Harry promluvil, jeho hlas byl vyrovnaný: „Udělal jste ověřitelnou předpověď a nevyplnila se, pane profesore. Jen jsem to chtěl zmínit.“

Když se Harry otočil, aby odešel, slyšel, jak se dveře za ním otevřely, a trochu překvapeně se znovu obrátil.

Profesor Quirrell seděl rozvalený ve svém křesle, hlavu měl na opěradle, před ním se vznášel pergamen. Obě profesorovy ruce bezvládně ležely na stole, jako by byly

ochrnuté. Mohl by být považován za mrtvolu, kdyby nebylo těch ledově modrých očí, které se stále pohybovaly, sem a tam, sem a tam.

Pergamen zmizel a jiný ho nahradil tak rychle, že to vypadalo, jako by se ve vzduchu jen zavlhl.

A pak se pohnuly i jeho rty. „A z toho,“ zašeptaly ty rty, „si odvozujete co, pane Pottere?“

Harrym to otrásl, ale jeho hlas byl stále vyrovnaný, když řekl, „To, že obyčejní lidé nezůstávají vždy neteční, a že Hermiona Grangerová čelí většímu nebezpečí ze zmijozelské koleje, než jste si myslel.“

Jeho rty se nepatrně zkroutily. „Takže si myslíte, že se mi nepodařilo pochopit lidskou povahu. Ale to je stěží jediná možnost, mladíku. Nevidíte žádnou jinou?“

Harry sraštil obočí a upřeně hleděl na učitele obrany.

„Už mě to nebaví,“ zašeptal učitel obrany. „Zůstanete tu, dokud to sám nepochopíte nebo neodejdete.“ A jako kdyby Harry přestal existovat, profesorovy oči se znovu soustředily na pergamen, po kterém přejížděly sem a tam.

O šest pergamenů později to Harrymu došlo a řekl nahlas, „Vy si myslíte, že vaše předpověď se nepodařila, protože do toho vkročil nějaký faktor, který nebyl součástí vašeho modelu. Někaký důvod, proč zmijozelská kolej Hermionu nenávidí víc, než jste si myslel. Asi jako když

výpočty oběžné dráhy Uranu byly špatně, ale problém nespočíval v Newtonových zákonech, ale v tom, že nevěděli o Neptunu –“

Pergamen zmizel a žádný další ho nenahradil. Nato se hlava zvedla ze své slintající pozice a čelila Harrymu více zpříma; hlas, který pak promluvil, byl stále tichý, ale už ne tak monotónní. „Myslím, mladíku,“ řekl profesor Quirrell tiše, ale hlasem, který už začínal připomínat jeho normální hlas, „že pokud ji celá zmijozelská kolej tolik nenáviděla, všiml bych si toho. Ale tři nejpůsobivější bojovníci té koleje přesto udělali něco riskantního a bez možného zisku pro sebe. Jaká síla jimi pohnula nebo je k pohybu přesvědčila?“ Ledově modrý odlesk profesorových očí se setkal s Harryho pohledem. „Možná nějaká ruka, které má ve Zmijozelu vliv. Jak by poškodit tu dívku a její spojence mohlo prospět jim?“

„Uhm...“ řekl Harry. „To musí být někdo, kdo je Hermionou přímo ohrožen, nebo někdo, kdo by něco získal, pokud by byla zraněná? Neznám nikoho, kdo by tomuhle profilu odpovídal, ale na druhou stranu, ve Zmijozelu neznám nikoho mimo první ročník.“ Harryho také napadlo, že odhalit skrytého strůjce z jediného trochu neočekávaného útoku se zdá být nedostatečným

důkazem nepravděpodobnosti té teorie; ale na druhou stranu, byl to profesor Quirrell, kdo si to odvodil...

Učitel obrany na Harryho jen hleděl s lehce přivřenýma očima, jako by byl netrpělivý.

„A ano,“ řekl Harry. „Jsem si jistý, že Draco Malfoy za tím nestojí.“

Ozvalo se vydechnutí, které znělo jako zasyčení. „Je to syn Luciuse Malfoye, vychovaný za velmi přesných pravidel. Ať už jste z něj viděl cokoli, i pokud by šlo o zdánlivě upřímné chvíle, kdy jeho maska sklouzla a vy jste uvěřil tomu, co jste spatřil pod ní, i to může být jen to, co se vám rozhodl ukázat.“

Jen pokud by Draco dokázal úspěšně seslat Patrona jako součást své hry. To Harry samozřejmě neřekl, místo toho se jen zlehka usmál a řekl, „Takže vy jste nikdy doopravdy nečetl Dracovy myšlenky, nebo to je to to, co chcete, abych si myslel.“

Následovalo ticho. Jedna z rukou se otočila a pokynula mu prstem.

Harry vstoupil do místnosti. Dveře se za ním zavřely.

„To není něco, co byste měl říkat nahlas a lidskou řečí,“ řekl tichý hlas profesora Quirrella. „Nitrozpyt, na Malfoyova dědice? Kdyby se o tom Lucius Malfoy dozvěděl, hned by na mě poslal vrahy.“

„Mohl by to *zkusit*,“ řekl Harry. To mu mělo vyhrát zajiskření v profesorových očích, ale obličej učitele obrany se nijak nepohnul. „Ale omlouvám se.“

Když učitel obrany znovu promluvil, jeho hlas znovu zněl jako ledový šepot. „Hádám, že bych mohl toho vraha politovat.“ Jeho hlava se znovu v křesle opřela dozadu a natočila se ke straně. Jeho oči už na Harryho nehleděly. „Ale tyhle malé hry mě v této podobě stěží zajímají. Přidejte k tomu nitrozpyt a už to žádnou hrou není.“

Harry nevěděl, co by na to řekl. Jednou nebo dvakrát už profesora Quirrella viděl ve vzteklé náladě, ale tohle mu připadalo mnohem... prázdnější. *Co vás trápí, pane profesore?* se zeptat nemohl.

„A co vás tedy zajímá?“ řekl Harry o chvíli později, když přišel na to, co mu připadalo jako bezpečnější strategie pro přeměrování profesorovy pozornosti k pozitivnějším věcem. Citovat výsledky experimentu s vedením deníku o věcech, za které lze být vděčný, jakožto strategii pro větší spokojenost, mu nepřipadalo bezpečné.

„Řeknu vám, co mě nezajímá,“ řekl ten ledový šepot. „Známkování ministrem vyžadovaných esejů mě nezajímá, pane Pottere. Ale ujmul jsem se práce učitele obrany v Bradavicích, a budu tomu čelit až do konce.“ Před profesorovou hlavou se objevil další pergamen a jeho oči

ho začaly přelétávat. „Reesa Belková měla v mých armádách vysoké postavení, než se dopustila té hlouposti. Nabídnou jí šanci zůstat, namísto aby byla vyloučena, pokud mi prozradí přesně, jaké síly ji k tomu pobídly. A jasně jí řeknu, co se stane, bude-li mi lhát. Číst obličeje mám povoleno.“

Prst učitele obrany ukázal za Harryho, ke dveřím.

„Ale ať už se mýlíte v lidské povaze,“ řekl Harry, „nebo v tom, že ve zmijozelské koleji funguje nějaká jiná síla – tak či tak je Hermiona Grangerová ve větším nebezpečí, než jste předvídal. Naposledy šlo o tři silné bojovníky, takže co se stane po –“

„Nepřeje si ani mou, ani vaši pomoc,“ řekl tichý, chladný hlas. „A už vaše problémy neshledávám tak zábavnými jako předtím, pane Pottere. Jděte.“

Nějakým způsobem, i když si byly rozhodně rovny a Hermiona v žádném případě nevelela, to byla vždycky ona, kdo v takových případech promluvil jako první.

Čtyři bradavické stoly, čtyři koleje se při snídani ohlížely k nim, osmi členkám S. Po.H.Ro.Če., které se shromáždily na jedné straně.

Profesor Kratiknot na ně také přísně shlížel od učitelského stolu. Hermiona tam nekoukala, ale cítila

profesorův pohled na svém krku. Doopravdy jej cítila. Bylo to vážně děsivé.

„Proč jste řekl Tracey, že byste s námi rád mluvil, pane Pottere?“ zeptala se Hermiona přímým tónem.

„Profesor Quirrell včera večer vyloučil Reesu Belkovou z její armády,“ řekl Harry Potter. „A ze všech ostatních mimoškolních aktivit, které v obraně má. Chápe některá z vás, co to znamená? Slečno Greengrassová? Padmo?“

Harryho oči přes ně přejížděly, zatímco si Hermiona vyměnila zmatený pohled s Padmou, a Dafné zavrtěla hlavou.

„No,“ řekl Harry tiše. „Popravdě bych to od vás nečekal. Ale znamená to, že jste v nebezpečí, a já nevím, v jak velkém.“ Shrbil se a pohlédl Hermioně přímo do očí. „Nechtěl jsem to říkat, ale... chtěl bych ti nabídnout jakoukoli ochranu, jakou zvládnou. Ujasnit, že kdokoli si s vámi zahrává, zahrává si s Chlapcem-který-přežil.“

„Harry!“ řekla Hermiona ostře. „Víš, že nechci –“

„Některé z nich jsou také mými kamarádkami, Hermiono.“ Harry z ní nespustil oči. „A jde o jejich rozhodnutí, ne tvoje. Padmo? Jednou jsi mi řekla, že za to, co jsem provedl, ti nic nedlužím, a to je přesně něco, co by řekla kamarádka.“

Hermiona odvrátila pohled od Harryho, aby se podívala, jak Padma vrtí hlavou.

„Levandule?“ řekl Harry. „V mé armádě jsi bojovala dobře, budu bojovat za tebe, pokud si to přeješ.“

„Děkuji *vám*, pane generále!“ řekla Levandule rázně. „Chci říct, pane Pottere. Ale ne. Jsem hrdinka a z Nebelvíru, dokážu bojovat sama.“

Nastalo ticho.

„Parvati?“ řekl Harry. „Susan? Hannah? Dafné? Vás tak dobře neznám, ale myslím, že je to něco, co bych nabídl komukoli, kdo by se mě přišel zeptat.“

Jedna po druhé zavrtěly zbylé čtyři dívky hlavami.

Hermiona si v tom okamžiku uvědomila, co se chystá, ale nevěděla o ničem, co by s tím mohla udělat.

„A moje loajální vojínka, chaotická Tracey?“ řekl Harry Potter.

„*Vážně?*“ zalapala Tracey po dechu, nevšímajíc si pronikavých pohledů, které k ní mířily od Hermiony a ostatních. Traceyiny ruce profesionálně vyletěly k jejím tvářím, i když, pokud Hermione viděla, začervenat se jí nevyšlo, a její hnědé oči, pokud se úplně neblýskaly, byly alespoň doširoka otevřené. „Vy byste to udělal? Pro *mě*? Chci říct, teda, samozřejmě, generál Chaos –“

A tak přesně toho rána Harry Potter šel k nebelvírskému stolu, a pak ke zmijozelskému stolu, a oběma kolejím řekl, že pokud by někdo zranil Tracey Davisovou, bez ohledu na to, co v ten čas bude dělat, tak – začátek citátu – by poznal pravý smysl Chaosu – konec citátu.

Jen se značnou sebekontrolou se Draco Malfoy zadržel, aby několikrát neudeřil hlavou do talíře s toustem.

Ti, kdo v Bradavicích šikanovali, nebyli tak docela vědci. Ale Draco věděl, že i *oni* si tohle budou chtít ověřit.

Společnost na podporu hrdinské rovnosti pro čarodějky to *neoznámila*, vypadalo to, že *oznámení* by k ničemu nebylo. Ale všechny se tiše dohodly (nebo, v případě Levandule, do toho byly seřvány sedmi dalšími členkami) aby si od boje s šikanou daly chvilku přestávku, alespoň dokud se na ně hlavy jejich kolejí nepřestanou dívat tak ostře, a starší studenti se nepřestanou do Hermiony hrubě narážet.

Dafné Millicent *řekla*, že si berou pauzu.

A tak bylo značné překvapení, když o několik dní později Dafné spatřila pergament, který jí během oběda donesli, napsaný rukou, třesoucí se tak, že to bylo skoro nečitelné:

2 tohle odpoledne na vrcholu schodiště z knihovny

OPRAVDU NALÉHAVÉ všechny tam musí být – Millicent.

Dafné se rozhlédla, ale Millicent nikde kolem nespatriila.

„Zpráva od tvé informantky?“ řekla Hermiona, když jí to Dafné pověděla. „To je zvláštní, já jsem ne–“

„Co jsi neudělala?“ zeptala se Dafné, když se Havraspárka zastavila uprostřed řeči.

Sluníčková generálka zavrtěla hlavou a řekla, „Poslouchej, Dafné, myslím, že budu potřebovat vědět, od koho tyhle zprávy přichází, než je budeme poslouchat. Podívej se na to, co se stalo posledně, jak mohl kdokoli *vědět*, kde ta šikana bude, pokud v tom neměli prsty?“

„Nemůžu říct –“ řekla Dafné. „Teda, nemůžu nic říct, ale vím, odkud ty zprávy přicházejí a vím, jak by to někdo mohl vědět.“

Hermiona věnovala Dafné pohled, který na okamžik dal Havraspárce stejně děsivý vzhled, jaký měla profesorka McGonagallová.

„Hm, mmh,“ řekla Hermiona. „A víš, jak se Susan tak najednou proměnila na Superholku?“

Dafné zavrtěla hlavou a řekla, „Ne, ale myslím, že by mohlo být *fakt důležitý*, když dostaneme zprávu, která říká, že bychom někde měly být, aby jsme tam všechny byly.“

Dafné neviděla, co se stalo se Susan, ale Dafné se snažila

tomu proroctví vyhnout tím, že Susan držela stranou. Ale řeklo se jí to až potom, a Dafné se teď bála, že...

Že možná...

Možná nedopatřením něco Rozbila...

„Hm, mmh,“ řekla Hermiona, která znovu měla ten výraz profesorky McGonagallové.

Zdálo se, že nikdo neví, kde to začalo, ani u koho. Pokud by se potom někdo pokusil to vystopovat zpět slovo po slovu, zamumlání po zamumlání, nejspíš by objevil, že to celé proudí v obrovském kruhu.

Peregrina Derricka poklepali na rameno, když toho rána odcházel z lektvarů.

Jaimovi Astorgovi někdo zašeptal do ucha během oběda.

Robert Jugson III pod svým talířem objevil malý složený vzkaz.

Carl Sloper zaslechl, jak si o tom dva starší Nebelvíři šeptají, a významně se na něj podívali, když kolem nich procházel.

Zdálo se, že nikdo nezná původ těch slov, kdo je první vyslovil, kdo jmenoval to místo a čas a řekl, že barva bude bílá.

„Tohle musí být naprosto jasné každé z vás,“ řekla Susan Bonesová. Ta Mrzimorka, nebo co se to teď v jejím těle nacházelo, už ani *nepředstírala*, že jedná normálně. To děvče s kulatým obličejem pochodovalo chodbami rychlým, sebevědomým krokem. „Pokud to bude jenom jeden týpek, až se tam dostaneme, tak to je v pohodě, budeme bojovat obvyklým způsobem. Moje záhadné supersíly se neaktivují, dokud někdo nevinný nebude v ohrožení. Ale jestli pět sedmáků vyskočí ze skříně, víte, co uděláte? Přesně tak, *utečete*, a necháte boj na mně. Můžete klidně běžet za učitelem, důležité je, abyste *utekly* hned, jak s tím začnu. V takovém boji jste zátěží. Jste *civilní cíle*, musela bych se starat o vaši ochranu. Takže zmizíte tak rychle, jak jen to půjde, a *nepokusíte* se dělat *nic* hrdinského, nebo, a to myslím vážně, se ukážu, jakmile se dostanete z léčitelských postelí, a *nakopu vám zadky* tak, že se tam budete muset vrátit. Je vám to jasné?“

„Ano,“ vykvikla většina holek, i když v případě Hannah to znělo jako: „Ano, lady Susan!“

„Neříkej mi tak,“ vyštěkla Susan. „A *nemysli si, že jsem tě právě teď neslyšela, slečno Brownová!* Varuju tě, mám kamarády, kteří píšou hry, a jestli uděláš něco hloupého, další generace tě budou znát jako Levanduli, úžasně hloupou zajatkyni.“

(Hermioně začínalo dělat starosti, kolik dalších bradavických studentů kromě Harryho má tajemnou temnou stranu, a jestli je možné, že si taky jednu vyvine, pokud se s nimi bude dál bavit.)

„Dobrá, kapitánko Bonesová,“ řekla Levandule nezvykle zdvořilým tónem, když zabočily kolem dalšího rohu na nejkratší cestě ke knihovně a procházely poměrně velkou chodbou s šesti dvojitými dveřmi, tři na každé straně.

„Můžu se zeptat, jestli tu je nějaký způsob, jak bych se i já stala dvojitou čarodějkou?“

„Zapiš se v šestce na bystrozorský program,“ řekla Susan. „To je ten nejlepší předmět. Jo a pokud ti slavný bystrozor nabídne, že si tě v létě vezme na pracovní stáž, prostě ignoruj každého, kdo tě bude chtít varovat, že na tebe bude mít příšernej vliv, nebo že při tom skoro jistě zemřeš.“

Levandule hbitě přikyvovala. „Dobře, dobře.“

(Padma, která u toho posledně nebyla, se na Susan dívala velmi skepticky.)

Pak se Susan náhle zastavila, hůlku napřaženou a řekla: „*Protego Maximus!*“

Hermionou proběhla dávka adrenalinu, okamžitě vytáhla hůlku a otočila se -

Ale neviděla nic divného, i když je teď obklopovala hustá modrá mlha.

Ostatní dívky, které taky zaujaly postoje, rovněž vypadaly zmateně.

„Promiňte!“ řekla Susan. „Omlouvám se. Dejte mi chvílku, ať si tohle místo můžu zkontrolovat. Vzpomínka na jednu osobu mi prostě připomněla, že přesně tahle chodba, ve který jsme, se všemi těmi dveřmi, by byla ideálním místem na přepad.“

Následovala chvílka ticha.

„Teď,“ řekl drsný mužský hlas, zamlžený do neidentifikovatelnosti bzučivým podtónem.

A všech šest dveří se s prásknutím otevřelo.

Tiše vstoupily bílé róby, vše skrývající hábity bez jakéhokoli znaku koleje. Bílá látka jim pod kápěmi skrývala tváře. Vyšli a rozprostřeli se, zaplnili velkou chodbu v takovém množství, že se to nedalo lehce spočítat. Méně než padesát, pravděpodobně. Rozhodně více než třicet. Všechny už je obklopovala modrá mlha.

Susan řekla nějaká extrémně špatná slova, tak špatná, že by si toho kdykoli jindy Hermiona všimla.

„Ta zpráva!“ vykřikla Dafné zděšeně. „*Nebyla* od-“

„Millicent Bulstrotové?“ řekl hlas se svým bzučícím podtónem. „Ne, nebyla od ní. Chápejte, slečno

Greengrassová, pokud ta samá dívka pošle zmijozelský vzkaz každý den, kdy bojujete, brzo si toho všimne někdo jiný. Promluvíme si s ní, až s vámi skončíme.“

„Slečno Susan,“ řekla Hannah hlasem, který se začínal třást, „jste dost super na to, aby –“

Hůlky v mnoha rukách se pozvedly. Následovala série oslňujících záblesků zeleného světla, obří salva lamačů štítů, a nakonec tu už nebyla žádná modrá mlha, která by je obklopovala, a Susan padla na kolena s hlavou v rukách.

Čistě černé bariéry se objevily na obou koncích chodby. Za dvojitými dveřmi, kam Hermiona viděla, byly jen nepoužívané učebny, slepé konce.

„Ne,“ řekl mužský hlas, ten, který překrývalo bzučení, „to není. Pokud jste si toho nevšimly, pobouřily jste proti sobě docela dost lidí, a my tentokrát neprohrájeme. Dobrá, připravme se na boj.“

Hůlky těch na okrajích znovu zamířily, zvedly se jen dost na to, aby se nestrefili navzájem, pokud by minuli.

A pak další mužský hlas, který doprovázelo podobné bzučení, náhle řekl: „*Homenum Revelio!*“

O okamžik později se spustila další vlna drtičů štítů a kleteb, reflexivně vypálených na tu náhle odhalenou postavu, a roztránila štíty, které se kolem ní téměř okamžitě začaly tvořit.

A pak, když ta samá postava padla k zemi, se rozhostilo zaražené ticho.

„*Profesor Snape?*“ řekl ten druhý hlas. „To on se do toho vměšoval?“

To mistr lektvarů teď ležel v bezvědomí na kamenné podlaze, špínou pokrytý hábit kolem něj ještě okamžik vířil, než se zcela snesl na zem, jeho ruka byla natažená k hůlce, která se pomalu kutálela pryč.

„Ne,“ řekl ten první mužský hlas, a tentokrát zněl trochu nejistě. Pak se vzchopil, „Ne, tak to nemůže být. Slyšel, jak se domlouváme, jak jinak, takže přišel, aby se ujistil, že už to nikdo nezkazí. Potom ho probudíme a omluvíme se mu, a on sešle vymazání paměti na ty děti, aby si to nepamatovaly. Je profesor, může to dělat. Tak jako tak, měli bychom se ujistit, že teď jsme vážně o samotě. *Veritas Oculum!*“

Na to museli pronést alespoň dva tucty dalších zaklínadel, ale žádní jiní neviditelní lidé se neukázali. Jedno z těch zaklínadel Hermioniny naděje ještě víc srazilo; poznala v něm zaklínadlo, které bylo zařazené vedle popisu Pravého pláště Neviditelnosti. Nedokázalo plášť odhalit, ale dokázalo vám říct, jestli ten plášť nebo podobný artefakt je někde poblíž.

„Holky?“ zašeptala Susan. Pomalu se vytáhla na nohy, i když Hermiona viděla, jak se její končetiny třesou. „Holky, je mi moc líto, co jsem předtím řekla. Pokud vás napadla nějaká chytrá nebo heroická věc, můžete ji zkusit.“

„No jasně,“ řekla Tracey Davisová třesoucím se hlasem. „Málem jsem zapomněla.“

„Hej, vy všichni!“ vykřikla Tracey vysoko položeným, třesoucím se hlasem. „Hej, chcete taky zranit mě?“

„No, ano,“ řekl bzučící hlas jejich šéfa. „To chceme.“

„Já jsem pod ochranou Harryho Pottera, abyste věděli! Kdokoli se mě pokusí zranit, pozná pravý smysl Chaosu! Tak co, pustíte mě?“ Mělo to znít vzpurně. Znělo to vyděšeně.

Následovalo ticho. Některé z těch kápí se otočily, aby čelily jiným kápím, pak se otočily zpátky k dívkám.

„Hmm...“ řekl bzučící mužský hlas. „Hmm... ne.“

Tracey Davisová odložila svou hůlku zpátky do hábitu.

Pomalu, rozvážně, pozvedla svou pravou ruku vysoko do vzduchu a přitiskla svůj palec proti dalším prstům.

„Jen pokračuj,“ řekl ten hlas.

Tracey Davisová luskl prsty.

Následovalo dlouhé, příšerné ticho.

Nic se nestalo.

„Ano, takže,“ řekl ten hlas –

Tracey řekla, ještě výš položeným a víc se třesoucím hlasem, „*Acathla, mundatus sum.*“ Její ruka, natažená ještě dál, podruhé luskla prsty.

V tu chvíli přes Hermioninu páteř přeběhlo nepopsatelné zamrazení, směs strachu a dezorientace, jako kdyby se podlaha pod jejími chodidly naklonila a vyhrožovala jí, že ji shodí to temnoty, která leží pod ní.

„Co to dě–“ začal bzučící ženský hlas.

Traceyina tvář vypadala bledě, zkroucená strachem, ale její rty se pohybovaly a vydávaly ze sebe vysoko položený křik, „*Mabra, brahoring, mabra...*“

Zdálo se, že se chodbou šíří ledový vzduch, temný dech, který je hladil po tvářích a ledem se dotýkal jejich rukou.

„Jak napočítám, vypalte na ni!“ vykřikl ten vedoucí hlas. „Jedna, dva, *tři!*“ a tak čtyřicet hlasů zakřičelo kouzla, vytvořili obrovskou koncentrovanou řadu ohnivých střel, které širokou chodbu osvětlily zářivěji než Slunce –

– na ten krátký moment, než střely narazily a rozptýlily se na temně červeném osmihranu, který se objevil ve vzduchu kolem dívek a pak o chvilinku později zmizel.

Hermiona to viděla. Viděla to, ale stejně si to nedovedla představit; nedovedla si představit takhle mocné ochranné kouzlo, kouzlo, které by dokázalo odolat celé armádě.

A Traceyin hlas pokračoval ve vyzpěvování, její hlas zněl hlasitěji a odhodlaněji, a její tvář se svraštila, jako kdyby se snažila si něco vybavit *naprosto přesně*.

„Šafl, dafl, mazl, maf.

Fista, wista, mista-kaf.“

Teď už to cítili všichni, hrdinky i ti ostatní, pocit, jako by na ně tlačila nějaká temná vůle, chvění ve vzduchu, jako by se něco budovalo a budovalo a budovalo. Veškerá modrá mlha kolem jejich bílých hábitů, všechna jejich ochranná kouzla se ztratila, aniž by se jich dotkla nějaká viditelná kletba. Následovala řada záblesků, jak stříleli stále zoufalejší kouzla, ale ta se rozptýlila uprostřed letu jako plamen svíčky, když se dotkne vody.

Černé bariéry na obou koncích chodby se rozplynuly jako kouř před tlakovou vlnou, ale jejich vypaření ukázalo východy zapečetěné, zablokované smrštěnými lamelami z tmavého kovu, který vypadal jako potřísněný krví; a když Tracey zazpívala: „*Lemarchand, Lament, Lemarchand,*“ za tou kovovou ochranou a zpoza ní začalo zářit děsivé modré světlo; a šest párů dvojitých dveří se zprudka zavřelo. Bíle oblečení studenti na ně začali bušit a křičet.

Pak sebou Traceyina ruka švihla doleva, zakřičela „*Khornath!*“, pak její ruka ukázala za ni a „*Slaaneth!*“, nad ní „*Nurgolth!*“, a pak, ke své pravé straně, „*TZINTCHI!*“

Tracey se zarazila, zhluboka se nadechla; a Hermiona konečně vykřikla, „*Přestaň! Tracey, přestaň!*“

Ale na Traceyině tváři se objevil podivný, široký úsměv. Pozvedla své ruce ještě výš a potřetí luskla prsty; a když znovu promluvila, v jejím holčičím vysokém hlase se skrýval podtón, jako by spolu s ní hlubším hlasem zpíval nějaký sbor.

*„Temnota zpoza temnoty, sytější než ta nejhorší čern.
Pohřbena mimo dosah času...”*

*Od temnoty k temnotě, tvůj hlas se ozývá v prázdnotě,
mimo smrt i mimo život.“*

„*Co to děláš?*“ zaječela Parvati a Nebelvírka natáhla ruku, jako kdyby chtěla Zmijozelku, která se právě začínala vznášet a stoupat výš do vzduchu, stáhnout dolů. Dafné se Susan obě najednou popadly Parvatinu ruku a Dafné vykřikla, „Nedělej to, nevíme, co se stane, když ten rituál přeručíme!“

„*No, co se stane, když ho DOKONČÍ?*“ zaječela Hermiona, která ještě nikdy nebyla tak blízko naprostému roztání svého mozku.

Susan, tvář bílou jako křída, zašeptala, „Omlouvám se, Pošuku...”

A Tracey zpívala dál, její vznášející se tělo stoupalo výš a výš, její černé vlasy kolem ní divoce poletovaly v

chladném větru.

„Ty, kdož znáš tu bránu, ty kdož jsi tou bránou, klíčem a strážcem:

žádám tě, otevři proň cestu a ukaž svou sílu přede mnou!“

Na to se chodba ponořila do naprosté temnoty a ticha. Šlo vidět a slyšet jen Tracey, jako kdyby z vesmíru nezbývalo nic než ona a světlo z nějakého neznámého zdroje, které ji ozařovalo.

Zářící dívka naposledy pozvedla svou ruku a s děsivou vážností přitiskla palec a ukazováček proti sobě.

A Hermiona v té temnotě hleděla na Traceyinu tvář a spatřila, že Zmijozelčiny oči teď měly přesně ten zelený odstín jako oči Harryho Pottera.

„Harry James Potter-Evans-Verres!

Harry James Potter-Evans-Verres!

HARRY JAMES POTTER-EVANS-VERRES!“

Lusknutí znějící jako hrom a pak-

Harry se rozhodl zaujmout uvolněný postoj, když se posadil do nízké židle před obřím stolem ředitele Bradavic: jedna noha přehozená přes koleno, ruce uvolněně položené na každé straně jedna. Harry dělal, co jen mohl, aby ignoroval zvuky okolních zařízení, i když to

hned za ním znělo jako zoufalé houkání sovy procházející drtičem dřeva a bylo to docela obtížné ignorovat.

„Harry,“ řekl starý kouzelník ze svého křesla starým, vyrovnaným hlasem. Jeho modré oči na Harryho pohlížely zpoza třpytících se půlměsíčních brýlí. Ředitel Brumbál byl oděný v hábit měsíčního purpuru; ne tak docela formální černá, ale dostatečně tmavá na to, aby vyjadřovala smrtelnou vážnost způsobem, jakým kouzelnický svět chápal módní smysl. „Byl jsi... za tohle *odpovědný*?“

„Nemohu popřít, že v tom můj vliv měl roli,“ řekl Harry.

Starý kouzelník si sundal brýle a s upřeným pohledem se naklonil k Harrymu, až modré oči pohlížely do zelených. „Položím ti jedinou otázku,“ řekl ředitel tichým hlasem. „Myslíš si, že to, co jsi udělal bylo – *přiměřené*?“

„Kolem byli všichni šikanující. Do té chodby přišli s přímým úmyslem zranit Hermionu Grangerovou a sedm dalších prvňáček,“ odpověděl Harry vyrovnaně. „Pokud nejsem příliš mladý na to, abych byl morálně souzen, pak nejsou ani oni. Ne, pane řediteli, nezasloužili si zemřít. Ale zasloužili si být nazí přilepeni ke stropu.“

Starý kouzelník si opět nasadil brýle. Poprvé se Harrymu zdálo, že ředitel nemůže najít slova. „Merlin

samotný je mi svědkem,“ řekl Brumbál, „že nemám ani to nejmenší tušení, jak bych na tohle měl zareagovat.“

„To je přesně ten efekt, kterého jsem chtěl dosáhnout,“ řekl Harry. Cítil se, jako kdyby si měl pískat veselou melodii, ale bohužel se nikdy pískat pořádně nenaučil.

„Nemusím se vás ptát, kdo je za to přímo odpovědný,“ řekl ředitel. „Jen tři kouzelníci v Bradavicích na to mohou být dostatečně mocní. Já sám jsem to neudělal. Severus mě ujistil, že v tom neměl prsty. A ten třetí...“ Ředitel podrážděně zavrtěl hlavou. „Půjčil jsi učiteli obrany svůj plášť, Harry. Nemyslím si, že je to moudré. Protože když unikl odhalení jednoduchými kouzly, musí mu být jasné, že se jedná o relikvii smrti – samozřejmě, pokud to už neodhalil, když se ho poprvé dotkl.“

„Profesor Quirrell už si odvodil, že vlastním neviditelný plášť,“ řekl Harry. „A jak ho znám, už pravděpodobně také uhodl, že jde o relikvii smrti. Ale v *tomto* případě, pane řediteli, byl profesor Quirrell pod jedním z těch bílých hábitů.“

Následovalo další ticho.

„Velmi mazané,“ řekl ředitel. Pak se znovu opřel ve svém trůnu a povzdechl si. „S učitelem obrany už jsem mluvil. Vlastně těsně před tebou. Nevěděl jsem tak docela, co mu mám říci. Řekl jsem mu, že tohle se nenachází mezi

schválenými bradavickými doporučeními, jak se chovat při porušování pravidel na chodbách, a že si nemyslím, že je vhodné, aby bradavický profesor udělal to, co on.“

„A co na to profesor Quirrell odpověděl?“ zeptal se Harry, na kterého současná bradavická pravidla pro udržování pořádku na chodbách neudělala dojem.

Ředitel se v tváři zračila prohra. „Řekl: *vyhodte mě*.“

Harry nějak zvládl nezajásat nahlas.

Ředitel se zamračil. „Ale *proč* jsi to udělal, Harry?“

„Protože profesorovi Quirrellovi se šikanování ve škole nelíbí, a já ho velmi zdvořile požádal,“ řekl Harry. *A on byl znuděný a myslel si, že tohle by ho mohlo rozveselit.* „Bud' tohle, nebo je to všechno část nějakého nesmírně propracovaného plánu.“

Pan ředitel za stolem vstal a začal chodit tam a zpátky před držákem, na kterém byl Moudrý klobouk a červené bačkory. „Harry, nemyslíš si, že tohle už je trochu moc...“

„Úžasný?“ navrhl Harry.

„*Naprosto a dokonale vymknuté z rukou* to vyjadřuje lépe,“ řekl Brumbál. „Nejsem si jistý, jestli v celé historii školy byl někdy případ, kdy se věci ve škole staly tak, tak... ani pro to nemám slov, Harry, protože tyhle věci se ještě nikdy nestaly, takže pro ně nikdo nevymyslel označení.“

Harry by se byl snažil vymyslet slova, která by vyjádřila, jak moc polichoceně se cítí, kdyby jen neměl ve tváři takový škleb, že nemohl mluvit.

Pan ředitel na něj hleděl s narůstající vážností. „Harry, chápeš, proč jsou pro mě všechny tyhle události znepokojivé?“

„Upřímně?“ řekl Harry. „Ne. Doopravdy ne. Tím chci říct, samozřejmě, že profesorka McGonagallová by protestovala proti čemukoli, co naruší tu tupou monotónnost bradavického školního života. Ale na druhou stranu by paní profesorka nezapálila kuře.“

Zamračení se na Brumbálově vráscitém obličejí ještě prohloubilo. „To není to, co mě znepokojuje, Harry,“ řekl ředitel tiše. „V těch chodbách propukla pravá bitva!“

„Pane řediteli,“ řekl Harry, snažil se, aby jeho hlas zněl zdvořile, „profesor Quirrell ani já jsme se nerozhodli tu bitvu uspořádat. To byli ti, kteří tu šikanují. My jsme se jen rozhodli, že ta Světlá strana vyhraje. Víím, že tu jsou občas případy, kdy je nejasné, která strana je morálně v právu, ale v tomhle případě byla hranice mezi záporáky a hrdiny dvacet metrů vysoká a nakreslená bílým ohněm. Náš zákrok možná vypadal *divně*, ale rozhodně nebyl *špatný* –“

Brumbál se vrátil ke svému stolu, klesl na svůj polstrovaný trůn s tupým zaduněním, a přikryl si obličej

oběma rukama.

„Ušlo mi tu něco?“ řekl Harry. „Myslel jsem, že tajně budete na naší straně, pane řediteli. Tohle byla velmi nebelvírská věc. Weasleyovic dvojčata by s tím souhlasila, Fawkes by s tím souhlasil-“ Harry se podíval na zlaté bidýlko, ale to bylo prázdné; buď měl fénix důležitější věci na práci, nebo ho pan ředitel na dnešní setkání nepozval.

„To,“ řekl ředitel starým, unaveným, a tak nějak utlumeným hlasem, „je přesně ten problém, Harry. Tohle je ten důvod, proč stateční mladí hrdinové neřídí školy.“

„Dobrá,“ řekl Harry. Nemohl tak docela zbavit svůj hlas pochybností. „Co tu tedy přehlížím?“

Starý kouzelník pozvedl hlavu, tvář teď měl vážnější a klidnější. „Poslouchej, Harry,“ řekl Brumbál, „vyslyš mě pozorně; protože všichni, kdo se dostanou k moci, se to musí naučit včas. Některé věci na tomto světě jsou opravdu velmi jednoduché. Zvedneš kámen a znovu ho upustíš, země kvůli tomu nebude těžší, hvězdy se nestočí ze své cesty. Tohle říkám, aby ti bylo jasné, že nepředstírám, že jsem moudrý, Harry, když ti říkám, že jak jsou nějaké věci jednoduché, jiné jsou složité. Jsou tu mocnější čáry, které zanechaly stopy na tomto světě, a znamení na těch, kdo je ovládali, jak by to jednoduchá kouzla nedokázala. Ony čáry vyžadují váhání, uvažování o

následcích, chvilku na zvážení smyslu jejich důsledků. A přesto je pro mne i ta nejsložitější magie jednodušší než ta nejjednodušší duše. *Lidé*, Harry, lidé jsou vždy ovlivněni tím, co udělají, a tím, co je uděláno jim. Rozumíš tedy, že říct ,tady je hranice mezi hrdinou a záporákem‘ nestačí k tomu, abys mohl říct, že to, co jsi udělal, bylo správné?“

„Pane řediteli,“ řekl Harry vyrovnaně, „tohle není rozhodnutí, které bych udělal jen tak. Ne, nevím, jaký přesný efekt to bude mít na každého z přítomných. Ale pokud bych před svým zákrokem čekal na dokonalé informace, nikdy bych ničeho nedosáhl. Pokud jde o budoucí psychologický vývoj, řekněme třeba Peregrina Derricka, zbít osm dívek z prvního ročníku by pro něj pravděpodobně nebylo dobré. A nestačilo je jen zastavit tiše a rychle, protože pak by se o to pokusili znovu; museli spatřit, že je tu obranná síla, ze které je potřeba mít strach.“ Harryho hlas zůstal vyrovnaný. „Ale samozřejmě, vzhledem k tomu, že já *jsem* tu tím dobrým hrdinou, jsem je nechtěl trvale zranit, ani způsobit bolest jako takovou; ale přesto trest musel být takový, aby je v mysli tížil, pokud by na to kdokoli znovu pomyslel. Takže potom, co jsem zvážil důsledky tak dobře, jak jsem jen mohl se svou omezenou racionální myslí, rozhodl jsem se, že bude nejmoudřejší je svléknout a přilepit ke stropu.“

Mladý hrdina hleděl přímo do očí starého kouzelníka, neochvějně zelené oči upnuté na ty modré za brýlemi.

A protože jsem tam nebyl a neudělal jsem to osobně, mezi bradavickými školními pravidly není nic, co by mě mohlo potrestat; ten jediný, kdo jednal, byl profesor Quirrell, a ten je pod ochranou. A ohnout pravidla, abych mohl být potrestán, není chytrá věc, kterou byste chtěli udělat hrdinovi, kterého vychováváte, aby čelil lordu Voldemortovi...

Harry se tentokrát opravdu pokusil zamyslet se dopředu nad všemi možnými důsledky, než to profesorovi Quirrellovi navrhl; a pro jednu jej učitel obrany nenazval hlupákem, jen se napřed pousmál a pak se začal smát.

„Chápu tvoje úmysly, Harry,“ řekl starý kouzelník. „Myslíš, že jsi je naučil lekci. Ale pokud by se Peregrin Derrick tohle mohl naučit, nebyl by Peregrinem Derrickem. Tím, co děláš, bude teď ještě víc vyprovokován – není to fér, není to správné, ale tak to je.“ Starý kouzelník zavřel oči, jako by pocítil mžik bolesti, a hned je znovu otevřel. „Harry, tou nejbolestivější pravdou, co se každý hrdina musí naučit, je to, že ti v právu nemohou, neměli by, nesmí vyhrát každou bitvu. Všechno tohle začalo, když slečna Grangerová bojovala proti třem starším nepřátelům a vyhrála. Pokud by s tím byla spokojená, ozvěny toho činy by se časem rozptýlily. Ale

ona se místo toho spojila se svými spolužačkami a pozvedla hůlku v otevřené výzvě Peregrinu Derrickovi a jemu podobným; a jeho druh nemůže než pozvednout své hůlky v odpověď. Takže se Jaime Astorga pustil po ní, a v přirozeném průběhu by ji porazil; byl by to smutný den, ale skončilo by to tak. Mezi všemi čarodějkami z prvního ročníku není dost magie, aby někoho takového dokázala porazit. Ale ty jsi to nemohl přijmout, Harry, nemohl jsi umožnit, aby slečna Grangerová dostala svou lekci; takže jsi poslal učitele obrany, aby nad nimi neviděn dohlížel, a prorazil Astorgovy štíty, když na něj Dafné Greengrassová vypálila –“

Cože? pomyslel si Harry.

Starý kouzelník mluvil dál. „Vždycky, když jsi zasáhl, Harry, se situace ještě víc zhoršila. Brzy slečna Grangerová čelila samotnému Robertu Jugsonovi, synovi Smrtijeda, s dvěma silnými spojenci po boku. Pokud by slečna Grangerová tuto bitvu prohrála, bylo by to pro ni opravdu bolestivé. Ale vaše vůle a Quirinova ruka znovu zasáhla, tentokrát mnohem otevřeněji, a vyhrála.“

Harry stále bojoval s představou učitele obrany, jak S.Po.H.Ro.Č. neviditelně sleduje a brání hrdinky před bolístkami.

„A tím,“ dokončil starý kouzelník, „jsme se dopracovali k dnešku, Harry, k čtyřiceti čtyřem studentům útočícím na osm prvňáček. Pravá bitva v našich chodbách! Víím, že to nebyl tvůj úmysl, ale musíš přijmout určitý podíl odpovědnosti. Takové věci se nestávaly, než jsi začal navštěvovat tuto školu, ani během těch desetiletí, co jsem byl v Bradavicích jako student i jako profesor.“

„Velmi vám děkuji,“ řekl Harry vyrovnaně. „I když si myslím, že je to víc zásluha profesora Quirrella než moje.“

Modré oči se rozšířily. „Harry...“

„Ti dotyční šikanovali svoji oběti dlouho před tímto rokem,“ řekl Harry. Navzdory maximální snaze mu hlas začal zesilovat. „Ale zdá se, že nikdo studenty nenaučil, že mají povoleno se bránit. Víím, že je mnohem těžší *ignorovat* oboustranný boj než bezmocnou obět, kterou někdo prokleje nebo téměř vyhodí z okna, ale to tak docela není *horší*, ne? Škoda, že jsem nečetl víc z díla Godrika Nebelvíra, abych ho mohl citovat, určitě tam o tomhle něco bude. Otevřené bitvy mohou být *hlasitější* než oběti trpící v tichu, může být obtížnější předstírat, že se nic neděje, ale výsledek je lepší –“

„Ne, to není,“ řekl Brumbál. „Není, Harry. Vždy bojovat s temnotou, nikdy nedovolit zlu projít bez boje – to není hrdinství, to je jednoduchá pýcha. Dokonce ani Godric

Nebelvír si nemyslel, že každou válku stojí za to bojovat, i když se ve svém životě pohyboval od jedné bitvy ke druhé.“ Hlas starého kouzelníka se ztišil. „Popravdě, Harry, ta slova, která říkáš nejsou zlá. Ne, ne zlá, ale přesto mě vyděsila. Ty jsi tím, kdo bude jednoho dne mít velkou moc, nad čarodějnictvím, nad dalšími čaroději. A pokud si, onoho dne, stále budeš myslet, že zlo nesmí procházet nepovšimnuto –“ Ted' se v ředitelově hlase ozývala stopa pravého znepokojení. „Svět je od doby, kdy byly postaveny Bradavice, mnohem křehčí; obávám se, že by nevydržel běsnění dalšího Godrika Nebelvíra. A jeho cesta ke vzteku byla delší než tvoje.“ Starý kouzelník zavrtěl hlavou. „Jsi příliš připravený k boji, Harry. Příliš připravený k boji a samotné Bradavice se kolem tebe stávají mnohem agresivnějším místem.“

„No,“ řekl Harry opatrně potom, co svá slova zvážil. „Nevím, jestli pomůže, když tohle řeknu, ale myslím si, že máte nesprávnou představu toho, o co mi jde. Také nemám rád skutečný boj. Je děsivý a agresivní a někdo by se mohl zranit. Ale já dnes *nebojoval*, pane řediteli.“

Ředitel se zamračil. „Poslal jsi místo sebe učitele obrany –“

„Profesor Quirrell rovněž nebojoval,“ řekl Harry klidně. „Nebyl tam nikdo, kdo by byl dost silný na to, aby s ním

bojoval. To, co se dnes stalo, nebyl boj, bylo to vítězství.“

Na to chvílku trvalo, než starý kouzelník znovu promluvil. „Ať už to je jak chce,“ řekl ředitel, „tyhle konflikty musí skončit. Slyším ve vzduchu napětí a s každým tímto střetem stoupá. Všechno musí skončit, jasně a brzy; a ty tomu konci nesmíš stát v cestě.“

Starý kouzelník pokynul k velkým dubovým dveřím od kanceláře a Harry jimi odešel.

Harry byl trochu překvapený, když sestoupil mezi obrovskými šedými chrliči, kteří mu udělali místo, a spatřil, že Quirinus Quirrell je stále opřený o zeď chodby. Pramínek slin mu tekł z uvolněné pusy na profesorský hábit. Byl přesně v té samé pozici, jako když Harry poprvé stoupal do ředitelovy kanceláře.

Harry čekal, ale shrbený muž se nezvedal; po několika trapných vteřinách začal Harry znovu sestupovat po schodišti.

„Pane Pottere?“ ozvalo se tiché volání, až už Harry zašel za dva rohy; tichý hlas, který se nepřírozeně šířil chodbami.

Když se Harry vrátil, spatřil profesora Quirrella stále sesunutého proti zdi, ale bledé oči ho teď pozorovaly s bdělou inteligencí.

Omlouvám se, že jsem vás tak vyčerpá – bylo něco, co Harry nemohl říct. Všiml si té souvislosti mezi námahou, kterou profesor Quirrell vydal, a časem, který musel strávit ,odpočinkem‘. Ale Harry si odvodil, že pokud by ta námaha byla příliš bolestivá nebo škodlivá, profesor Quirrell by to určitě odmítl. Teď Harry přemýšlel, jestli to tak skutečně je, a pokud ne, jak by se měl omluvit...

Učitel obrany promluvil tichým hlasem, zbytek jeho těla se nehýbal. „Jak šlo vaše setkání s ředitelem, pane Pottere?“

„Nejsem si jistý,“ řekl Harry. „Ne tak, jak jsem předpokládal. Zdá se, že věří, že Světlo by mělo prohrávat častěji, než bych považoval za moudré. Taky si nejsem jistý, jestli rozumí rozdílu mezi snahou o boj a snahou o vítězství. To by po pravdě vysvětlilo ledacos...“ Harry toho o kouzelnické válce moc nepřčetl, ale přčetl dost na to, aby věděl, že ti dobří pravděpodobně *měli* dost informací o tom, kdo přesně jsou ti nejhorší smrtijedi, ale *neposlali* jim všem po sovách ruční granáty během pěti minut.

Tichý, tichý smích z těch bledých rtů. „Brumbál nechápe potěšení z vítězství, stejně jako nechápe potěšení z her. Povězte mi, pane Pottere. Navrhl jste tento plán s úmyslným cílem ulevit mi od mé nudy?“

„Bylo to mezi mnoha mými záměry,“ řekl Harry, protože nějaký instinkt ho varoval, že nemůže prostě říct *Ano*.

„Víte,“ začal učitel obrany tichým, zamyšleným tónem, „že tu jsou tací, kdo se pokusili zlepšit mé temné nálady, a tací, kdo doopravdy sehráli roli ve vylepšení mého dne, ale že vy jste tím prvním, komu se to podařilo udělat záměrně?“ Zdálo se, že se učitel obrany narovnává proti zdi pomocí zvláštního pohybu, zahrnujícího jak svaly, tak magii. Pak se vydal pryč bez jediného pohledu Harryho směrem. Jen nepatrné pokynutí jediným prstem Harrymu naznačilo, že ho má následovat.

„Obzvlášť jsem si vychutnal ten nápěv, co jste složil pro slečnu Davisovou,“ řekl profesor Quirrell potom, co ušli krátkou vzdálenost. „I když by mohlo být moudřejší probrat to se mnou předem, než jste jí to dal k zapamatování.“ Jedna ruka se pohnula pod profesorovým hábitem a vytáhla hůlku, kterou ve vzduchu naznačila krátké gesto, po kterém všechny vzdálené bradavické zvuky zmizely. „Řekněte mi upřímně, pane Pottere, kde jste se tak důkladně seznámil s teorií temných rituálů? Neznamená to přiznávat záměr je seslat, mnoho kouzelníků ty principy zná.“

„Ne...“ řekl Harry pomalu. Už před nějakým časem se rozhodl, že se nebude snažit vplížit se do Oddělení s

omezeným přístupem v bradavické knihovně, ze stejných důvodů, jako se před rokem rozhodl, že *nebude* hledat, jak by mohl vyrobit výbušniny z domácích materiálů. Harry na sebe byl pyšný, že má víc zdravého rozumu, než si o něm ostatní lidé myslí.

„Hmm?“ řekl profesor Quirrell. Už teď šel normálnějším krokem, rty se mu stočily ve zvláštním úsměvu. „No, možná máte v tomhle ohledu přirozený talent.“

„No, ano,“ řekl Harry unaveně, „hádám, že doktor Seuss má přirozený talent na temné rituály, protože ta část o *šafl, dafl, mazl, maf* je z dětské knížky zvané *Bartoloměj a Úblek*–“

„Ne, o tom nemluvím,“ řekl profesor Quirrell. Jeho hlas trochu zesílil, připomínal jeho normální vyučovací tón. „Obvyklé kouzlo, pane Pottere, může být sesláno pouze tím, že vyslovíte jistá slova, uděláte hůlkou přesné pohyby, vydáte něco ze své vlastní síly. I mocná kouzla se dají sesílat tímto způsobem, pokud je ta magie stejně účinná jako výkonná. Ale u té největší magie samotná slova nestačí, aby jí dala formu. Musíte předvést jisté činy, učinit významná rozhodnutí. Ani vaše dočasné vydání sil nestačí k tomu, aby se magie uvedla do pohybu; rituál vyžaduje trvalou oběť. Srovnávat sílu takhle mocného kouzla je jako srovnávat den s nocí. Mnohé rituály –

popravdě většina – požadují alespoň jednu oběť, která by mohla odrazovat. A tak je celá oblast rituální magie, obsahující ty nejvzdálenější a nejzajímavější hranice čarodějnictví, obecně považována za Temnou. S několika výjimkami vlivem tradic, samozřejmě.“

Hlas profesora Quirrell nabral lehce sarkastický tón. „Neporušitelná přísaha je pro několik bohatých rodin příliš důležitá, než aby mohla být zcela zakázána – i když svázat lidskou vůli na celý život je vskutku děsivý a hrůzný čin, děsivější než mnoho nižších rituálů, které kouzelníci zapovídají. Cynik by z toho mohl učinit závěr, že je spíše záležitost zvyku než morálky, které rituály jsou zapovězeny a které ne. Ale to jsem odbočil...“ Profesor Quirrell si krátce odkašlal. „Neporušitelná přísaha vyžaduje tři účastníky a tři oběti. Ten, kdo neporušitelnou přísahu obdrží, je někým, kdo by tomu zapřísáhlému mohl věřit, ale místo toho se rozhodl od něj požadovat přísahu a tak obětoval možnost důvěry. Ten, kdo přísahu skládá, musí být někdo, kdo se rozhodl, že udělá, co od něj přísaha požaduje, a tak obětuje svou možnost volby. A třetí kouzelník, vazač, trvale obětuje malou část své vlastní magie, aby udrželi přísahu navždy.“

„Aha,“ řekl Harry. „*Napadlo* mě, proč se tohle zaklínadlo nepoužívá pořád, když dva lidé mají problém si

důvěřovat... i když... proč si kouzelníci na smrtelných postelích neúčtují peníze za to, že se zavážou Neporušitelnou přísahou a nenechají to jako dědictví svým dětem –“

„Protože jsou hloupí,“ řekl profesor Quirrell. „Jsou tu stovky užitečných rituálů, které by se daly sesílat, kdyby lidé měli dost zdravého rozumu; mohl bych jich jmenovat dvacet, než se budu muset nadechnout. Ale v každém případě, pane Pottere, pointa, pokud jde o takové rituály – ať už je nazýváte temnými nebo ne – je v tom, že jsou stvořeny, aby byly magicky efektivní, ne aby byly působivé, když se sesílají. Hádám, že u mocnější rituálů je určitá tendence požadovat děsivější oběti. Ale i tak, ten nejděsivější rituál, který znám, vyžaduje jen provaz, na kterém byl oběšen muž, a meč, který zabil ženu; a to je rituál, který slibuje, že povolá Smrt samotnou – i když co se pod tím konkrétně myslí nevím a nehodlám zjišťovat, protože se také říká, že protikouzlo, které by Smrt odvolalo, bylo ztraceno. Ten nejděsivější popěvek, na který jsem narazil, nezní ani ze setiny tak hrozně jako ten, který jste složil pro slečnu Davisovou. Pro ty z těch, kteří jsou s Temnými rituály alespoň zběžně obeznámeni – a jsem si jistý, že mezi těmi, kdo šikanovali, takoví jsou – to muselo být příliš děsivé, než aby to slova mohla popsat. Pokud by

existoval skutečný rituál, který by byl takhle děsivý, pane Pottere, uškvařil by Zemi.“

„Uhm,“ řekl Harry.

Profesorovy rty se zkroutily ještě více. „Ach, ale to nejzábavnější je na tom tohle. Chápejte, pane Pottere, zpěv v každém rituálu jmenuje to, co má být obětováno a to, co tím má být získáno. Ten text, který jste dal slečně Davisové, hovoří nejdříve o temnotě za temnotou, pohřbenou mimo proud času, která zná bránu a bránou je. A tou druhou věcí, o které se mluvilo, pane Pottere, byla manifestace vaší vlastní osoby. A, jako vždy, v každém elementu toho rituálu, jako *první* se jmenovalo to, co bude obětováno, a pak je jmenováno, co bude získáno.“

„A...ha,“ řekl Harry, který pochodoval bradavickými chodbami za profesorem Quirrellem směrem k učitelově kanceláři. „Takže můj zpěv, tak jak jsem ho napsal, naznačuje že Vnější bůh, Yog-Sothoth –“

„Byl trvale obětován v rituálu, který jen krátce vyvolal vaši přítomnost,“ řekl profesor Quirrell. „Předpokládám, že se už zítra dozvíme, jestli to někdo vzal vážně, až budeme číst noviny a uvidíme, jestli se všechny čarodějnické národy nespojily v zoufalé snaze uzavřít vaše proniknutí do této reality.“

Šli dál a učitel obrany se začal pochechtávat zvláštním, hrdelním zvukem.

Už spolu nepromluvili, dokud nedorazili k profesorově kanceláři, a pak se ten muž zastavil s rukou na dveřích.

„Je to velmi podivná věc,“ řekl učitel obrany, hlas znovu tichý, téměř neslyšitelný. Nehleděl na Harryho a Harry viděl jen jeho záda. „Velmi podivná věc... Kdysi bych obětoval prst ze své hůlkové ruky, abych se mohl vyřádit na těch, kdo šikanují, tak, jako jsme to udělali dnes. Abych je donutil bát se mě jako se teď bojí vás, abych měl respekt všech studentů a byl zbožňován mnoha dalšími, za to bych dal prst. Vy teď máte všechno, co jsem kdysi chtěl.

Všechno, co vím o lidské povaze, mi říká, že bych vás teď měl nenávidět. Ale není tomu tak. Velmi zvláštní věc.“

Měl to být dojemný moment, ale Harry místo toho pocítil chlad podél páteře, jako kdyby byl malou rybkou v moři a nějaký obrovský bílý žralok se na něj podíval a po chvílce váhání se rozhodl ho nepozřít.

Ten muž otevřel dveře do kanceláře učitele obrany, vešel dovnitř a byl pryč.

Později:

Zmijozelští spolužáci se na Dafné koukali jako by... jako by neměli nejmenší představu, jak se na ni koukat.

Nebelvíři na ni koukali, jako by neměli nejmenší představu, jak se na ni koukat.

Aniž by projevila nějaký strach, Dafné Greengrassová vpochoďovala do učebny lektvarů, obklopená císařskou důstojností vznešeného a starodávného rodu. Uvnitř se cítila přesně tak, jako se pravděpodobně cítili všichni ostatní.

Už uplynuly dvě hodiny od *Cože?*, od chvíle, kdy se to *Cože?* stalo a mozek Dafné si pořád opakoval: *Cože? Cože? Cože?*

Učebna byla tichá, všichni čekali, než přijde profesor Snape. Levandule a Parvati seděly poblíž hloučku ostatních Nebelvírů, obklopeny tichými pohledy. Obě dvě před začátkem hodiny hleděly na své domácí úkoly, nikdo jim nepomáhal, nikdo na ně nemluvil. Dokonce i Levandule, u které by Dafné přísahala, že ji nikdy nic nešokuje, vypadala zaraženě a tiše.

Dafné se posadila ke své lavici, vytáhla Magické nápoje a lektvary ze své tašky a začala kontrolovat svůj domácí úkol, dělala, co mohla, aby vypadala normálně. Lidé na ni zírali a nic neříkali –

Zalapání po dechu proběhlo celou učebnou. Holky a kluci sebou cukli, odtáhli se od dveří jako kdyby byli stébla pšenice, nakloněná větrem.

Ve dveřích stála Tracey Davisová, zabalená do černého potrhaného pláště, který přehodila přes svoji bradavickou uniformu.

Tracey pomalu vešla do třídy, kývala se s každým krokem, vypadala jako kdyby se snažila se *vznášet*. Sedle si do své obvyklé lavice, což náhodou bylo vedle Dafné.

Traceyina hlava se pomalu otočila, aby upřela zrak na Dafné.

„Vidíš?“ řekla Zmijozelka tichým, ponurým hlasem.

„Říkala jsem ti, že ho dostanu dřív než ona.“

„Cože?“ vyhrkla Dafné a okamžitě si přála, aby nic neřekla.

„Dostala jsem Harryho Pottera dřív než Grangerová.“ Traceyin hlas byl pořád tichý, ale její oči se triumfálně leskly. „Pochop, Dafné, to, co generál Potter hledá, není holka s pěknou tváří nebo pěknými šaty. Chce holku ochotnou převádět jeho děsivé síly, to chce. Teď jsem jeho – a on je můj!“

Tohle oznámení vyvolalo v celé třídě ledové ticho.

„Promiňte, slečno Davisová,“ ozval se zdvořilý hlas Draca Malfoye, který zdánlivě nezaujatě listoval svými vlastními lektvarovými pergameny. Další z potomků nejvznešenějšího z rodů ani nevzhlédl od své lavice, i když

se k němu většina ostatních otočila. „Harry Potter vám tohle opravdu řekl? Použil tato slova?“

„No, on...“ řekla Tracey a pak se její oči vztekly zableskly. „Ale teď by si mě měl vzít, když jsem pro něj obětovala svojí duši a všechno!“

„Ty jsi obětovala svojí duši Harrymu Potterovi?“ zalapala po dechu Millicent. Z druhé strany učebny se ozvalo zarachocení, jak Ron Weasley upustil svůj kalamář.

„No, jsem si tím docela jistá,“ řekla Tracey trochu nejistě předtím, než zapáleně pokračovala. „Chci říct, dívala jsem se na sebe v zrcadle a teď vypadám mnohem bledší a pořád kolem sebe cítím temnotu a byla jsem jeho nástroj na převedení jeho děsivé moci a tak... Dafné, ty si taky viděla, jak moje oči šly do zelena, že jo? Sama jsem to neviděla, ale takhle jsem to potom slyšela.“

Nastalo ticho, přerušované jen pokusy Rona Weasleyho vyčistit svou lavici.

„Dafné?“ řekla Tracey.

„Já tomu nevěřím,“ řekl našťvaný hlas. „Další temný pán by si tě rozhodně nevzal za svou nevěstu!“

Pomalu a se značnou nedůvěrou se hlavy otočily směrem k Pansy Parkinsonové.

„Šššš!“ řekla Tracey. „Nebo...“ Zmijozelka se zasekla. Pak se Traceyin hlas ještě ztišil a řekla, „Šššš, nebo pozřu

tvoji duši.“

„To nemůžeš udělat,“ řekla Pansy sebevědomým tónem slepice, která si vypracovala dokonalý společenský žebříček, ve kterém byla na vrcholu, a odmítala jej aktualizovat kvůli pouhým důkazům.

Pomalů, jako kdyby se snažila letět, Tracey vstala od své lavice. Následovalo další lapání po dechu. Dafné se cítila, jako by ji něco přimrazilo k židli.

„Tracey?“ řekla Levandule stísněně. „Prosím nedělej to celé znovu. Prosím?“

Na Pansy teď bylo vidět jasnou nervozitu, jak se Tracey přibližovala k její lavici. „Co si to myslíš, že děláš?“ zeptala se Pansy, ale nedařilo se jí znít pohoršeně.

„Řekla jsem ti,“ řekla Tracey výhružně. „Pozřu tvoji duši.“

Tracey se sklonila nad Pansy, která seděla zamrzlá u své lavice, a když se jejich rty málem dotýkaly, udělal hlasitý srkací zvuk.

„Tak!“ řekla Tracey, když se narovнала. „Snědla jsem ti duši.“

„Ne, nesnědla!“ řekla Pansy.

„Snědla!“ řekla Tracey.

Následovalo velmi krátké ticho –

„Merline, ona ji snědla!“ vykřikl Theodore Nott. „Jsi teď úplně bledá a tvoje oči jsou prázdný!“

„Cože?“ zaječela Pansy a zbledla. Dívka vyskočila od lavice a začala se zběsile hrabat ve své tašce. Když našla zrcátko a podívala se na sebe, zbledla ještě víc.

Dafné se vzdala veškerého předstírání aristokratické vyrovnanosti a nechala svou hlavu s bouchnutím dopadnout na lavici, zatímco přemýšlela nad tím, jestli chodit do té samé školy jako jiné důležité rody stojí za to, že musí chodit do té samé školy jako Legie Chaosu.

„Óóó, teď máš problém, Pansy,“ řekl Seamus Finnigan. „Nevím, co přesně se stane, když tě políbí mozkomor, ale pusa od Tracey Davisové je pravděpodobně ještě horší.“

„Slyšel jsem o lidech bez duše,“ řekl Dean Thomas pochmurně. „Musejí se oblékat celí do černého a psát příšernou poezii a nic je neudělá šťastným. Jsou úplně *emo*.“

„Nechci být emo!“ vykřikla Pansy.

„Smůla,“ řekl Dean Thomas. „Teď musíš být, když tvoje duše zmizela.“

Pansy se otočila a natáhla žebrající ruku k lavici Draca Malfoye. „Draco!“ řekla prosebně. „Pane Malfoyi! Prosím, ať mi Tracey vrátí moji duši!“

„Nemůžu,“ řekla Tracey. „Snědla jsem ji.“

„Přinutíte ji, ať ji vyzvrací!“ zaječela Pansy.

Dědic rodu Malfoytů klesl dopředu, opřel si hlavu do obou rukou, aby nikdo nemohl spatřit jeho tvář. „Proč je můj život takový?“ řekl Draco Malfoy.

Divoká vlna šepotu začala, když se Tracey, teď se spokojeným úsměvem, vracela ke své lavici, zatímco Pansy stála uprostřed třídy, lomila rukama a slzy z jejích očí začínaly –

„Budte. Zticha.“

Když profesor Snape prošel dveřmi, zdálo se, že tichý, vražedný hlas naplnil celou třídu. Jeho tvář byla vzteklejší, než ji kdy Dafné spatřila, což jí dolů po páteři vyslalo dávku pořádného strachu. Urychleně shlédla na svůj domácí úkol.

„Posadte se, Parkinsonová,“ zasyčel mistr lektvarů, „a vy, Davisová, si sundejte ten směšný plášť –“

„Pane profesoreeeeeee!“ zakvílela uslzená Pansy Parkinsonová. *„Tracey mi snědla duuušiii!“*

75. Konec sebeaktualizace, Odpovědnost – Něčeho dosáhnout

{{"chapter":75,"link":"https://archetypal.cz/2019/75-konec-sebeaktualizace","id":6418}}

Šlo o stočenou, klikatící se chodbu středem Bradavic, která se vlnila jako neučesaná lokna vlasů. Zdálo se, že občas mívá sama sebe, ale nikdy jste nemohli dojít až na její konec, pokud jste naletěli pokušení očividných zkratek.

Na konci téhle změti se o hrubé kameny opíralo šest studentů, zeleně lemované černé hábity opřené o šedou zeď, oči poletující od jednoho k druhému. Ve výklenku bez okna hořely pochodně a vrhaly světlo, aby odpudily temnotu, a teplo, aby odpudily chlad zmijozelského podzemí.

„Jsem si *jistá*,“ vyštěkla Reese Belková, „naprosto *jistá*, že nešlo o skutečný rituál. Ty pidi prvačky by tuhle magii nezvládly, a i kdyby jo, kdo kdy slyšel o temném rituálu, který *obětuje* zapovězenou hrůzu kvůli – kvůli *tomuhle*?“

„Bylas –“ řekl Lucian Bole. „Teda – potom, co ta holka luskla prsty –“

Pohled Belkové by ho dokázal roztavit. „Ne,“ vyštěkla, „to jsem *nebyla*.“

„No, nebyla nahá,“ protáhl Markus Flint, široká ramena uvolněně opřená o hrbolatou kamennou zeď. „Byla politá čokoládovou polevou, to jo, ale nebyla nahá.“

„Toho dne Potter urazil všechny naše koleje,“ řekl Jaime Astorga zachmuřeně.

„No, omlouvám se, že budu mluvit zpříma,“ řekl Randolph Lee vyrovnaně. Duelista ze sedmého ročníku se podrbal na bradě, kde už si nechával vyrůst slabé chmýří vousů. „Ale když už tě někdo přilepí ke stropu, Astorgu, jde o zprávu. A ta zpráva říká: jsem neuvěřitelně mocný temný kouzelník, mohl bych vám udělat cokoli si zámánu, a jestli tím urazím tvoji kolej, to mě fakt nezajímá.“

Robert Jugson III se na to tiše zasmál, a z jeho uchechtnutí několik z nich zamrazilo. „Člověka pak musí napadnout, jestli si nevybrat špatnou stranu, ne? Slyšel jsem zkazky o podobných *zprávách*, které poslali na žádost Pána zla...”

„Na to, pokleknout před Potterem, se ještě necejtim,“ řekl Astorga a zpříma upřel zrak do Jugsonových očí.

„Já taky ne,“ řekla Belková.

Jugson držel svou hůlku a líně jí prsty otáčel tam a zpátky, nahoru a dolů. „Jste Nebelvíři nebo Zmijozelové?“ řekl Jugson. „Všichni mají svou cenu. Pokud jsou chytrí.“

Tohle prohlášení vyvolalo chvilku ticha.

„Neměl by tu být Malfoy?“ zeptal se Bole váhavě.

Flint zamítavě pohnul prsty. „Ať už Malfoy plánuje cokoli, chce vypadat nevinný. Nemůže být z dohledu ve stejnou dobu jako my.“

„Ale všichni to už *vědí*,“ řekl Bole. „I v jiných kolejích.“

„Ano, velmi nešikovné,“ řekla Belková. Odfrkla si.

„Malfoy nebo ne, je to ještě malej prvňáček, nepotřebujeme ho tady.“

„Napíšu otci,“ řekl Jugson tiše, „a *on* si promluví s lordem Malfoyem osobně –“ Jugson se náhle zarazil.

„Nevím jak vy, zlatíčka,“ řekla Belková s falešnou sladkostí, „ale *já* se nechystám vystrašeně ucouvnout před falešným rituálem, a Pottera a jeho mudlovský šmejdky už mám dost.“

Nikdo neodpověděl. Všichni svůj zrak upírali za ni.

Belková se pomalu otočila, aby se podívala, na co zírají.

„Neuděláte *nic*,“ zasyčela hlava jejich koleje. Tvář Severuse Snapea byla rozčilená a když promluvil, odlétávaly mu od úst sliny, které ještě víc znečišťovaly jeho už tak dost špinavý hábit. „Vy šašci už jste toho udělali *dost*! Zesměšnili jste celou mou kolej – *prohráli* jste proti prvňákům – a teď mluvíte o tom, že do vašeho *ubohého* dětského hašteření zapojíte urozené lordy ze Starostolce? *Já* se o to postarám. Vy už tuhle kolej

nezesměšníte, *nebudete riskovat* další ostudu! S bojem proti čarodějkám jste skončili, a jestli se dozvím –“

Pokud si myslíte, že po tom všem budou při večeři sedět vedle sebe, pak se mýlíte.

„Co ode mě *chce*?“ ozval se plačtivý výkřik od kluka, který navzdory své rozsáhlé četbě vědecké literatury byl dost naivní, když došlo na jiné věci. „To se *chtěla* nechat zmlátit?“

Starší havraspárští kluci, kteří u jídelního stolu seděli vedle něj, si mezi sebou vyměňovali rychlé pohledy, dokud díky nějaké nevyslovené dohodě ten nejzkušenější z nich nepromluvil.

„Podívej,“ řekl Arty Grey, sedmák, který v jejich soutěži vedl o tři čarodějky a učitelku obrany, „musíš pochopit, že jenom proto, že je vzteklá, jsi u ní neztratil body. Slečna Grangerová je *naštvaná*, protože se hrozně vyděsila, a *ty tu jsi, takže si to na tobě může vylít*, chápeš? Ale zároveň, i když si to nepřizná, je dojatá tím, že její přítel udělal něco tak nehorázného a upřímně šíleného, aby ji ochránil.“

„Tady nejde o *body*,“ zavrčel Harry Potter, slova jen tak tak prošla mezi jeho zaťatými zuby. Večeři před sebou ignoroval. „Tady jde o *spravedlnost*. A *já*. *Nejsem*. *Její*. *Přítel*.“

Následovala jistá dávka pochechtávání od všech přítomných.

„Jo, no,“ řekl havraspárský šesták, „myslím, že potom, co tě políbila, aby tě zachránila před vysátím duše, a ty jsi pro ni přilepil čtyřicet čtyři protivníků ke stropu, už jsme daleko za fází ,ale ona není moje přítelkyně‘, a dostali jsme se k otázce, jaké budou vaše děti. Wow, to je děsivá myšlenka...“ Havraspárův hlas se vytratil a pak tišeji řekl, „Prosím, nekoukej se na mě takhle.“

„Podívej,“ řekl Arty Grey. „Sorry, že to říkám takhle otevřeně, ale buď můžeš mít spravedlnost, nebo holky, ne obojí najednou.“ Přátelsky Harrymu položil ruku na rameno. „Máš potenciál, chlapče, větší potenciál, než jsem kdy u kouzelníka viděl, ale musíš se naučit, jak to používat, chápeš? Buď k nim trochu sladší, nauč se nějaký kouzlo, který se postará o to hnízdo, co máš na hlavě. A hlavně, skryj svoje zlo líp – ne úplně, ale líp. Milí, upravení kluci dostanou holky, temní kouzelníci taky dostanou holky, ale ti milí, upravení kluci, u kterých je podezření, že jsou v skrytu temnými kouzelníky, dostanou víc holek, než si dokážeš představit –“

„Nemám zájem,“ řekl Harry rozhodně, sebral ruku za svého ramene a bez cavyků ji pustil.

„Ale to budeš,“ řekl Arty Grey, hlas hluboký a zlověstný
– „Ha, to budeš!“

Mezitím jinde u stolu –

„*Romantické?*“ zaječela Hermiona Grangerová, tak hlasitě, že sebou několik dívek vedle ní škublo. „*Co na tom bylo romantického? Nezeptal se! Nikdy se nezeptá! Prostě po někom pošle duchy a přilepí je ke stropu a s mým životem si dělá, co se mu zamane!*“

„Ale ty to nechápeš?“ řekla čtvrtáčka. „To znamená, že i když je zlý, *miluje tě!*“

„Moc tomu nepomáháš,“ řekla Penelope Clearwaterová, sedící trochu dál podél stolu, ale nikdo si jí nevšímal. Potom, co si Hermiona sedla na opačný konec stolu než Harry Potter, zamířilo k ní několik starších čarodějek, ale hbitá vlna mladších holek Hermionu obestřela v neproniknutelné bariéře.

„Kluci,“ řekla Hermiona Grangerová, „by neměli mít dovoleno milovat holky, aniž by se jich předem nezeptali! Tohle je pravda v mnoha směrech, ale hlavně když přijde na lepení lidí ke stropu!“

Tohle bylo rovněž ignorováno. „Je to jako drama!“ povzdechla si třetíčka.

„Drama?“ řekla Hermiona. „Tak to bych chtěla vidět drama, kde se děje *tohle!*“

„Oh,“ řekla třeťáčka, „myslela jsem tu fakticky *romantickou* hru, kde je tenhle milý, totálně sladký kluk, co použije letax, ale špatně vysloví, kam chce a vpadne do místnosti plné temných kouzelníků, co provádí zapovězený rituál, který už měl být navěky ztracen, a chtějí obětovat sedm lidí, aby uvolnili prastarý děs, který jim, potom co ho uvolní, má splnit přání, takže ten kluk samozřejmě ten rituál přeruší a zatímco ten děs pojídá všechny temné kouzelníky a všichni umírají, klukova poslední myšlenka je, že by si přál, aby měl přítelkyni a hned na to ten kluk leží v klíně překrásný ženy, který hořej oči příšerným světlem, ale nerozumí, co to je být člověkem, takže ji ten kluk vždycky musí zastavit, když chce někoho sníst. Tohle je jako v té hře, až na to, že ty si ten kluk a Harry Potter ta holka!“

„To...“ řekla Hermiona docela překvapeně. „To doopravdy zní trochu jako-“

„*Vážně?*“ vyhrkla druhačka sedící naproti, co se teď natahovala dopředu a vypadala vyděšeně, ale hlavně zaujatě.

„Ne!“ řekla Hermiona. „Chci říct – *nechodíme spolu!*“

O dvě vteřiny později Hermioniny uši uslyšely, co její rty právě řekly.

Čtvrťáčka ji položila ruku na rameno a povzbudivě ho stiskla. „Slečno Grangerová,“ řekla utěšujícím hlasem, „myslím, že když budete sama k sobě upřímná, přiznáte si, že ten skutečný důvod, proč jste tak rozčílená na svého temného pána je, že pro své nevyslovitelné síly použil Tracey Davisovou a ne vás.“

Hermionina ústa se otevřela, ale její hrdlo se stáhlo dřív, než z něj ta slova vyšla, což bylo pravděpodobně dobře, protože se chystala zařvat tak nahlas, že by to muselo něco rozbít.

„Jak je tohle vlastně možný?“ zeptala se ta třetíčka. „Chci říct, jak může Harry Potter používat jinou holku, i když se zavázal k tobě? Nemáte vy tři nějakou, no, dohodu?“

„*Gáááááák*,“ řekla Hermiona Grangerová s hrdlem stále staženým a mozkiem pozastaveným, protože její hlasivky spontánně vydaly zvuk, jako by něco vykašlávala.

(Později.)

„Nechápu, proč se chováš takhle *nerozumně*,“ řekla další druhačka, která nahradila tu třetíčku po tom, co jí Hermiona začala vyhrožovat, že řekne Tracey, aby jí snědla duši. „No tak, kdyby někdo jako Harry Potter zachránil *mě*, tak bych... mu posílala děkovná přáníčka,

objímala bych ho a,“ dívčí tvář trochu zrudla, „no, dávala mu pusy, doufám.“

„Jo!“ řekla ta druhá druhačka. „Nikdy jsem nepochopila, proč se ty holky ve hrách *vztekej*, když hlavní kluk udělá něco neobvyklého, aby jim projevil přízeň. Kdyby hrdina měl rád *mě*, tak se takhle nechovám.“

Hlava Hermiony Grangerové dopadla na jídelní stůl a začala se rukama tahat za vlasy.

„To jenom nerozumíš mužské psychologii,“ řekla čtvrtáčka autoritativním hlasem. „Grangerová musí *vypadat*, jako kdyby dokázala záhadně odolávat jeho svůdnému kouzlu.“

(Ještě později.)

A tak se nedlouho potom Hermiona obrátila na tu jedinou osobu, se kterou mohla mluvit, na tu jedinou osobu, která zaručeně pochopí její pohled na věc –

„Všichni se zbláznili,“ řekla Hermiona Grangerová, když svižně pochodovala směrem k havraspárské věži poté, co od večere odešla o trochu dříve. „Všichni kromě mě a tebe, Harry, a tím chci říct *všichni* kromě nás dvou v celé bradavické škole, všichni se totálně *zbláznili*. A holky z Havraspáru jsou na tom *nejhůř*, ani nevím, co havraspárské holky čtou, když povyrostou, ale jsem si

jistá, že by to číst neměly. Jedna z nich se mě zeptala, jestli máme provázané duše, to si budu muset najít v knihovně dneska večer, ale jsem si celkem jistá, že to doopravdy neexistuje –“

„Ani nevím, jak takhle chybnou dedukci *nazvat*,“ řekl Harry Potter. Šel normálním tempem, což znamenalo, že občas musel poskočit o několik kroků, aby se vyrovnal její pohoršením pobízené rychlosti. „Fakt, myslím si, že kdyby to bylo na *nich*, už by na nás tlačili, abychom si jména změnili na Potter-Evans-Verres-Grangerovi.... Uh, jen jsem to vyslovil a došlo mi, jak děsně to zní.“

„Chceš říct, že *tvoje* jméno bude Potter-Evans-Verres-Granger a *moje* bude Grangerová-Potterová-Evansová-Verresová,“ řekla Hermiona. „Je děsný si to i jen představit.“

„Ne,“ řekl kluk, „rod Potterů je Vznešený rod, takže to jméno by mělo být první –“

„Cože?“ řekla pobouřeně. „Kdo říká, že *musíme* –“

Následovalo náhlé děsivé ticho, přerušované jen dopady jejich bot.

„*Tak jako tak*,“ řekla Hermiona spěšně, „některé z těch šílených věcí, co u večeře řekly, mě přiměly k zamyšlení, takže jen chci říct, že jsem vážně vděčná, Harry, že jsi zachránil mě a všechny ostatní dřív, než nás zbili, a i když

mě něco z toho odpoledne rozčílilo, jsem si jistá, že si o tom můžeme v klidu promluvit.“

„Ah...“ řekl Harry s lehkým a váhavým úsměvem, zatímco v očích se mu zračila směs zmatku a zděšení, „to je... dobře, ne?“

Abychom byli konkrétní, byla tu jedna čtvrtáčka, která vysvětlovala, že vzhledem k tomu, že Harry je tím zlým kouzelníkem, co se zamiloval do Hermiony, a Hermiona je ta čistá a nevinná dívka, co ho buď spasí, nebo bude sama svedena k temnému umění, vychází z toho, že Hermiona musí být vždycky podrážděná vším, co Harry udělá, dokonce i kdyby ji hrdinně zachránil před jasnou zkázkou, jednoduše proto, že jejich romance se nevyřeší před koncem čtvrtého aktu. A *pak* Penelope Clearwaterová, o které si Hermiona opravdu myslela, že je chytřejší, hlasitě poznamenala, že ze stejných důvodů je pro Hermionu *nemožné* se prostě zvednout a jít s Harrym rozumně probrat, proč se cítí špatně, a tak jako tak, temné kouzelníky přitahovalo ženské vzdorování, ne logika. Přesně na to se Hermiona zvedla od stolu a vztekle odpochovala k místu, kde Harry seděl, a rozumným hlasem se ho zeptala, jestli by se spolu nemohli projít a tohle vyřešit.

„Takže, jinými slovy,“ řekla Hermiona tak klidně, jak jen dokázala, „nemáš u mě žádný problém, stále s tebou mluvím, stále se kamarádíme, stále spolu studujeme. *Nemáme* žádnou rozepři. Je to tak?“

Zdálo se, že tohle Harryho Pottera zděsilo ještě víc. „Správně,“ řekl Chlapec-který-přežil.

„Skvěle!“ řekla Hermiona. „Takže, došlo vám, proč mám tak špatnou náladu, pane Pottere?“

Následovalo ticho. „Chtěla jsi, abych se držel mimo tvé záležitosti?“ řekl Harry opatrně. „Teda – vím, že jsi chtěla dělat si věci po svém. A já se ti *držel* z cesty, dokud jsem neuslyšel, že tě přepadli tři dospívající Smrtijedi, a upřímně, to jsem nečekal. *Profesor Quirrell* to nečekal. Začal jsem se bát, že to nedáš, a pak, bez urážky, Hermiono, hromadný přepad s čtyřiceti čtyřmi studenty je mnohem víc, než by kdokoli mohl zvládnout bez pomoci. Proto jsem si myslel, že kdybys opravdu potřebovala pomoc, tak jen jednou a přesně v tu chvíli –“

„Ne, to je v pohodě,“ řekla Hermiona. „Vážně jsme *byly* v nebezpečí. Prosím hádejte znovu, pane Pottere.“

„Um,“ řekl Harry. „To, co Tracey udělala... tě vyděsilo?“

„Vyděsilo, pane Pottere?“ Její hlas teď mohl být trochu kyselý. „Ne, pane Pottere, nebyla jsem *vyděšená*, byla jsem *bez sebe strachy*. Nechtěla bych přiznat, že mám strach jen

z draků nebo tak, lidi by si mohli myslet, že jsem *zbabělá*, ale když uslyšíte vzdálené hlasy co volají ‚Tekeli-li! Tekeli-li‘ a zpoza všech dveří začínají téct proudy krve, pak je v pořádku mít strach.“

„Omlouvám se,“ řekl Harry s něčím, co znělo jako opravdová lítost. „Myslel jsem si, že si uvědomíš, že jsem to já.“

„A tím *důvodem*, proč jsem byla takhle vyděšená, pane Pottere, je to, že *jste se mě nezeptal předem!*“ Hermiona zjistila, že jí hlas navzdory záměrům znovu zesiluje. „Měl jsi se mě *zeptat*, než uděláš něco takového, Harry! Měl jsi mi konkrétně říct, ‚Hermiono, mohl bych zařídit, aby pode dveřmi proudila krev?‘ Je důležité být konkrétní, když se ptáš na podobnou věc!“

Kluk si při chůzi promnul krk. „No... upřímně, myslel jsem si, že bys *určitě* řekla ne.“

„Ano, pane Pottere, *mohla bych říct ne*. V tom spočívá *pointa toho, ptát se předem*, pane Pottere!“

„Ne, chci říct, *musela* bys říct ne, ať už bys to *doopravdy* chtěla nebo ne. A pak by vás všechny zmlátili a byla by moje chyba, že jsem se zeptal předem.“

Hermionino obočí se v lehkém překvapení zvedlo. Udělala několik dalších kroků, zatímco se to snažila pochopit. „Cože?“ řekla.

„No,“ řekl ten kluk pomalu. „Chci říct... jsi Sluníčková generálka, ne? *Nemohla* bys říct, ano, vyděs ty, co šikanují, ani abys zachránila svoje kamarádky před zbitím. Musela bys říct ne, a pak by tě zranili. Takhle můžeš lidem upřímně říct, že jsi neměla nejmenší představu a že to není tvoje chyba. Proto jsem tě nevaroval.“

Hermiona se zastavila a otočila se k Harrymu, jeden proti druhému, místo aby jen otočila hlavu. Opatrným hlasem řekla: „Harry, musíš si přestat vymýšlet chytré důvody, proč děláš hloupé věci.“

Harry pozvedl obočí. Po chvíli řekl, „Podívej... chápu, co myslíš, samozřejmě, ale pořád tu zůstává otázka, jestli je to dobrý nápad, nejen chytrý –“

„Rozumím tomu, cos včera udělal,“ řekla Hermiona. „Ale chci, abys mi slíbil, že ode dneška se mě vždycky nejprve zeptáš, i když tě napadne důvod, proč bys to neměl dělat.“

Nastalo ticho, které se protahovalo, a Hermiona cítila, jak jí klesá srdce.

„Hermiono –“ začal Harry.

„*Proč?*“ Frustrace jí pronikla do hlasu. „*Proč je to tak děsivý? Stačí se jen zeptat!*“

Harryho oči byly velmi vážné. „Koho ve SP.O.H.RO.Č.i se nejvíc snažíš bránit, Hermiono? O koho se nejvíc bojíš,

když bojujete?“

„O Hannah Abbottovou,“ řekla Hermiona, aniž by se nad tím zamyslela, a pak si připadala trochu provinile, protože Hannah se *vážně* snažila a už se o dost zlepšila –

„Svěřila bys někomu jinému, třeba Tracey, konečnou odpovědnost za ochranu Hannah? Pokud bys věděla, že se Hannah chystá vpochodovat do přepadu, a tys vymyslela plán, jak ji ochránit, nechala bys Tracey, aby ti řekla, jestli to máš dovolené nebo ne?“

„No... ne?“ řekla Hermiona zmateně.

Zelené oči Chlapce-který-přežil se pevně upřely do jejich. „Svěřila bys *Hannah* poslední slovo v tom, jestli potřebuje ochranu?“

„To –“ řekla Hermiona a pak se zarazila. Bylo to zvláštní, znala správnou odpověď, ale taky věděla, že správná odpověď není doopravdy pravdivá. Hannah se usilovně snažila dokázat, že se nebojí, i když se bála, a bylo snadné spatřit, že by se o to Mrzimorka mohla snažit až příliš –

Pak Hermioně došly ty náznaky. „Ty si myslíš, že já jsem jako *Hannah*?“

„Ne... tak docela...“ Harry si rukou projel hnízdo svých vlasů. „Poslouchej, Hermiono, co bys ty navrhla udělat, kdybych tě varoval před útokem čtyřiceti čtyř studentů?“

„Udělal bych tu *zodpovědnou* věc, a řekla bych to *profesorce McGonagallové* a nechala bych ji, ať se o to postará,“ odpověděla Hermiona ihned. „A *pak* by nenastala žádná temnota s ječícími lidmi a příšerným modrým světlem –“

Ale Harry jen zavrtěl hlavou. „To ale není ta *zodpovědná* věc, Hermiono. To je něco, co by udělal někdo, kdo hraje roli *zodpovědné* dívky. *Ano*, napadlo mě jít za profesorkou McGonagallovou. Ale ta by tu pohromu zastavila jen *jednou*. Pravděpodobně ještě předtím, než by k něčemu došlo, řekla by těm útočníkům, že o tom ví. A pokud ti by byli potrestáni jen za to plánování, zahrnovalo by to ztrátu školních bodů, nebo přinejhorším den po škole, nic, co by je doopravdy vyděsilo. A pak by to *zkusili znovu*. Méně z nich a s lepším přípravným systémem, takže bych o tom nevěděl. Pravděpodobně by zaútočili na *jednu* z vás, až bude o samotě. Profesorka McGonagallová nemá dostatek *autority* k tomu, aby udělala něco dostatečně hroživého, co by vás ochránilo – a ona by svou autoritu neporušila, protože ona za to doopravdy není odpovědná.“

„*Profesorka McGonagallová* není *zodpovědná*?“ zeptala se Hermiona nevěřícně. Práskla si rukama o stehna a teď na něj otevřeně zírala. „*Zbláznil ses?*“

Kluk ani nemrkl. „Možná bys to mohla nazvat hrdinskou zodpovědností,“ řekl Harry Potter. „Ne tím obvyklým druhem. Znamená to, že ať se stane cokoli, *vždycky* je to tvoje chyba. I když to řekneš profesorce McGonagallové, ona nebude odpovědná za to, co se stane, *ty* budeš. To, že posloucháš školní pravidla, není výmluva, to, že někdo jiný je vůdcem, není výmluva, to, že se snažíš dělat to, co je nejlepší, není výmluva. Prostě tu žádné výmluvy nejsou, musíš to *zařídit bez ohledu na cokoli*.“ Harryho tvář se napjala. „Proto říkám, že nepřemýšlíš zodpovědně, Hermiono. Myslet si, že se to vyřeší, když to řekneš profesorce McGonagallové – to není hrdinské myšlení. Jako kdyby v tom případě už zmlácená Hannah nevadila, protože už to nebude tvoje chyba. Být hrdinkou znamená, že tvoje práce není dokončená, dokud jsi neudělala *všechno, co je třeba*, abys ty ostatní dívky *trvale* ochránila.“ V Harryho hlase zněl náznak ocelové jistoty, kterou získal dne, kdy mu Fawkes usedl na rameno. „Nemůžeš si myslet, že když se podřídiš pravidlům, splnila jsi svoji povinnost.“

„Myslím,“ řekla Hermiona vyrovnaně, „že vy a já se v něčem neshodujeme, pane Pottere. Třeba v tom, jestli jste zodpovědnější vy nebo profesorka McGonagallová, nebo jestli být zodpovědný běžně zahrnuje prchající a ječící lidi, a nakolik je podřizování se školním pravidlům dobrý

nápad. A to, že se neshodneme, pane Pottere, neznamená, že budete mít poslední slovo.“

„No,“ řekl Harry, „ptala ses mě, co je tak příšerného na tom, abych se tě nejdřív zeptal, a to byla překvapivě dobrá otázka, tak jsem se nad tím zamyslel, a na tohle jsem přišel. Myslím, že ve skutečnosti se bojím toho, že když bude mít Hannah nějaké problémy a já vymyslím způsob, jak ji zachránit, ale bude to vypadat temně a podivně nebo něco, že pak možná nezvážíš důsledky pro Hannah. Že možná nepřijmeš hrdinčinu zodpovědnost za to, že je potřeba přijít na *nějaký* způsob, jakýkoli, jak ji zachránit, bez ohledu na cokoli. Místo toho jen budeš pokračovat v roli Hermiony Grangerové, rozumné Havraspárky, a tahle *role* Hermiony Grangerové to automaticky odmítne, i když třeba nemá lepší plán. A pak se čtyřicet čtyři studentů vystřídá v bití Hannah Abbottové a bude to moje chyba, protože jsem o tom *věděl*, a i když jsem nechtěl, aby se to tak vyvrbilo, věděl jsem, jak to dopadne. Jsem si celkem jistý, že to bylo moje tajemství, bezhlasý, nevyslovitelný strach.“

Její frustrace se zase začínala zvyšovat. „Je to *můj* život!“ vybuchla. Dovedla si představit, jaké by to mohlo být, kdyby si s ní Harry stále zahrával, neustále by si vymýšlel ospravedlnění, proč se jí nezeptal předem a proč

neposlouchal její námitky. Nemusí snad vyhrát argument jen proto, aby – „*Vždycky* si najdeš nějaký důvod, *vždycky* můžeš říct, že nepřemýšlím správně! Chci svůj *vlastní život*! Jinak tě opustím, a to opravdu myslím vážně, Harry.“

Harry si povzdechl. „Přesně takhle jsem nechtěl, aby to skončilo, ale je to tu. Bojíš se té samé věci jako já, ne? Bojíš se, že když pustíš volant, nabouráme.“ Koutky rtů se mu zvedly, ale nevypadalo to jako skutečný úsměv. „To je něco, čemu rozumím.“

„Myslím, že tomu vůbec nerozumíš!“ řekla Hermione ostře. „Řekls, že budeme *spojenci*, Harry!“

To ho zastavilo, viděla, že ho to zastavilo.

„Tak co tohle?“ řekl Harry konečně. „Slíbím, že se tě zeptám pokaždé, než udělám něco, co by se dalo vyložit jako míchání se do tvých záležitostí. Ale ty budeš muset slíbit, že budeš rozumná, Hermiono. Myslím, že se vážně, upřímně zastavíš a na dvacet vteřin to promyslíš, pojmeš to jako skutečnou možnost. Ten druh rozumu, kdy si uvědomíš, že ti nabízím způsob, jak ty ostatní dívky zachránit, a že pokud automaticky řekneš ne, aniž bys to rozumně zvážila, tím *skutečným důsledkem* by mohlo být, že Hannah Abbottová skončí v nemocnici.“

Hermiona hleděla na Harryho, zatímco se jeho slova usazovala.

„Ano?“ řekl Harry.

„Neměla bych potřebovat přísahy,“ řekla, „jen proto, aby ses se mnou *poradil*, pokud jde o *můj vlastní život*.“ Otočila se od Harryho a znovu začala pochodovat k havraspárské věži. „Ale i tak si to promyslím,“ řekla, aniž by se na něj podívala

Slyšela, jak Harry vydechl, a potom chvilku kráčeli v tichu chodbou z nějakého narudlého kovu, který vypadal jako měď, do chodby, která vypadala přesně jako ta, kterou právě opustili, až na to, že byla vydlážděná pětiúhelníky namísto čtverců.

„Hermiono...“ řekl Harry. „Sledoval jsem tě a přemýšlel jsem o tom ode dne, kdy jsi řekla, že chceš být hrdinkou. *Máš* odvalu. Budeš bojovat za to, co je správné, i tváří v tvář nepřátelům, kteří by ostatní vyděsili. Určitě jsi na to dost chytrá, a pravděpodobně jsi uvnitř lepší člověk než já. Ale i tak... no, abych byl upřímný, Hermiono... nedokážu si tak docela představit, že bys zaujala Brumbálovo místo a vedla bitvu o magickou Británii proti Tomu-který-nesmí-být-jmenován. Alespoň ne teď.“

Hermiona otočila hlavou, aby pohlédla na Harryho, který jen krácel dál, ztracený v myšlenkách. Zaujmout *tohle* místo? Nikdy se ani nepokusila představit si sebe

sama v téhle roli. Nikdy si ani *nepředstavila*, že by si mohla představovat sebe sama v téhle roli.

„A možná se mýlím,“ řekl Harry, když pochodovali dál. „Možná, že jsem četl až moc příběhů, kde hrdinové nikdy neudělají tu zodpovědnou věc, a neřeknou to svým profesorkám McGonagallovým, takže si můj mozek myslí, že nejsi pravá knižní hrdinka. Možná jsi ty ta příčetná, Hermiono, a já se chovám hloupě. Pokaždé, když mluvíš o podřízení se pravidlům nebo o spoléhání se na učitele, mám znovu ten samý dojem, jako kdyby to byla zaručeně ta poslední věc, která tě zastavuje, poslední věc, která v tobě uspí PC a zase tě promění v NPC...“ Harry si povzdechl. „Možná proto Brumbál řekl, že bych měl mít příšerné nevlastní rodiče.“

„Cožeto řekl?“

Harry přikývl. „Pořád netuším, jestli žertoval, nebo... jde o to, že v jistém směru měl *pravdu*. Měl jsem milující rodiče, ale nikdy jsem neměl dojem, že bych mohl věřit jejich rozhodnutím, nebyli dostatečně *příčetní*, vždycky jsem věděl, že pokud si to sám nepromyslím, něco by se mi mohlo stát. Profesorka McGonagallová udělá cokoli, co její práce zahrnuje, pokud tam budu a budu ji ohledně toho otravovat, sama bez hrdinského dozoru pravidla neporuší. Profesor Quirrell je vážně někým, kdo se o to postará bez

ohledu na cokoli, je to jediný další člověk, který si všimne věcí jako zlatonky kazící famfrpál. Ale *jemu* nemůžu důvěřovat v tom, že bude *dobrý*. I když je to smutné, myslím, že to je část okolí, co vytvoří něco, čemu Brumbál říká hrdina – lidi, kteří nemají na koho jiného by mohli převést konečnou odpovědnost, proto se u nich vybuduje zvyk postarat se o všechno sami.“

Hermiona nevěděla, co by na to řekla. Vzpomněla si na něco, co Godric Nebelvír napsal ke konci své velmi krátké autobiografie. Krátce a bez jakéhokoli vysvětlení, protože ten pergamen se musel po staletí kopírovat ručně, než mudlovský vynález tiskařského lisu kouzelníky inspiroval, aby vynalezli samopíšící brk.

Žádný záchránce nemá záchránce, napsal Godric Nebelvír. *Žádný lord nemá šampióna, žádná matka, žádný otec, jen nicota nad ním.*

Pokud *to* byla ta cena za to, být hrdinkou, pak si Hermiona nebyla jistá, jestli ji chce zaplatit. Nebo možná – i když to nebylo něco, nad čím by se zamyslela, než se začala bavit s Harrym – možná se v tom Godric Nebelvír *spletl*.

„Věříš *Brumbálovi*?“ řekla Hermiona. „Chci říct, je přímo tady, v naší škole, a je to ten nejproslulejší hrdina v celém světě –“

„Byl tím nejproslulejším hrdinou,“ řekl Harry. „Teď zapaluje kuřata. Upřímně, Brumbál ti připadá spolehlivý?“
Hermiona neodpověděla.

Bok po boku začali stoupat po obrovském spirálovitém schodišti, jejich kroky střídavě mýjely bronzové a modré kameny. Byl to poslední kousek cesty k místu, kde na ně bude čekat havraspárský portrét, hlídající jejich pokoje svými hloupými hádankami.

„Jo, ještě něco bych ti měl říct,“ řekl Harry, když už byli zhruba v polovině cesty. „Vzhledem k tomu, že to ovlivní tvůj život a tak. Ber to jako něco jako splátku –“

„O co jde?“ řekla Hermiona.

„Předpovídám, že SP.O.H.RO.Č. půjde do důchodu.“

„Do *důchodu*?“ řekla Hermiona a málem zakopla o schod.

„Jo,“ řekl Harry. „Teda, možná se pletu, ale mám podezření, že učitelé tvrdě zakročí proti bojům v chodbách.“ Harry se při mluvení zakřenil, záblesk v očích za brýlemi naznačil, že jde o tajnou informaci. „Sešlou nové ochrany, aby zaregistrovali útočné kletby, nebo si začnou hlášení o šikaně ověřovat pomocí veritaséra – myslím, že existuje několik způsobů, jak tomu zamezit. Ale pokud mám pravdu, pak je to důvod k oslavě, jak pro tebe, tak pro všechny ostatní. Udělaly jste dostatečný

kravál, donutily jste je něco ohledně šikany doopravdy *udělat*. Veškeré šikany.“

Na to se na její tváři, velmi pomalu, začal formovat úsměv, a když došla na vrchol schodiště a vydala se k havraspárskému portrétu pro svou hádanku, cítila se docela lehká na nohou, nádherný pocit, který se uvnitř v ní začal šířit, jako kdyby byla naplněná heliem.

Tak nějak, navzdory veškeré té námaze, kterou do toho jejich osmička vložila, toho nečekala tolik, neočekávala, že by to mohlo *fungovat*.

Způsobily *změnu*...

Stalo se to následující den, když končila doba snídání.

Studenti všech ročníků seděli velmi tiše na svých lavicích, všechny hlavy otočeny směrem k hlavnímu stolu, u kterého jedna prvačka stála ztuhlá a nehybná, hlavu nakloněnou, aby vzhlížela k řediteli zmijozelské koleje.

Tvář profesora Snapea byla zkřivená hněvem a triumfem, pomstychtivá jako na obrazu temného kouzelníka; ostatní profesori seděli za ním u hlavního stolu s tvářemi jako vytesanými z kamene.

„–trvale rozpuštěna,“ vyprskl mistr lektvarů. „Jakožto profesor vaši samostatně vyhlášenou Společnost stavím mimo bradavické zákony! Pokud znovu zaregistrujeme, že

vaše společnost nebo jakákoliv její členka znovu bojuje v chodbách, tak, Grangerová, budete osobně považována za zodpovědnou a budete, mnou, vyloučena z Bradavické školy čar a kouzel!“

Prvňáčka tam stála před hlavním stolem, kam byla předtím volána jen aby obdržela pochvaly a úsměvy; stála se vzpřímenou páteří, narovnaná jako tětiva na kentauřím luku, před nepřítelem nic neprojevovala.

Prvňáčka stála, slzy a hněv potlačeny a kontrolovány, tvář bez výrazu, na jejím zevnějšku se nic nezměnilo, ale cítila, že se něco v jejím nitro pomalu láme. Cítila, jak se to láme.

Lámalo se to dál, když jí profesor Snape uvalil dva týdny trestů za přečin násilí ve škole, s tím úšklebkem na pohrdavé tváři, který jim všem ukázal hned prvního dne lektvarů, a s tím lehkým pootočením koutku jeho úsměvu, který říkal, že mistr lektvarů přesně ví, jak nefér teď je.

Ať už to bylo cokoli, zlomilo se to celé najednou, od vrcholu k základu, když profesor Snape Havraspáru strhl sto bodů.

Tím to skončilo a Snape jí řekl, aby se posadila.

Otočila se a viděla havraspárský stůl, Harryho Pottera, jak nehybně sedí na svém místě, z téhle dálky neviděla jeho výraz, viděla jeho pěsti na stole, ale neviděla, jestli

jsou tak zaťaté jako ty její. Zašeptala mu, když ji profesor Snape povolal, aby nedělal nic, aniž by se jí zeptal.

Hermiona se znovu otočila, aby pohlédla k hlavnímu stolu, zrovna, když se Snape otáčel od ní, aby se vrátil na své místo.

„Řekl jsem, ať se posadíte, děvče,“ řekl ten výsměšný hlas, ale na Snapeově tváři byl potěšený úsměv, jako kdyby čekal, že něco udělá –

Hermiona popošla dalších pět kroků k hlavnímu stolu a řekla lámajícím se hlasem, „Pane řediteli?“

Na Velkou síň dopadlo naprosté ticho.

Ředitel Brumbál nic neřekl, nepohnul se. Jako kdyby i on byl jen vytesaný z kamene.

Hermiona pohlédla na profesora Kratiknota, u jehož hlavy, sotva viditelné nad stolem, se zdálo že si hledí do klína. Vedle něj byla velmi napjatá tvář profesorky Prýtové, zdálo se, že nutí sama sebe, aby to sledovala, rty se jí třásly, ale nic neřekla.

Židle profesorky McGonagallové byla prázdná, zástupkyně ředitele toto ráno ke snídani nepřišla.

„Proč nikdo z vás nic neřekne?“ řekla Hermione Grangerová. Třásl se jí hlas a s poslední nadějí, posledním zoufalým natažením se pro pomoc z místa někde uvnitř řekla: „Víte, že to, co dělá, není správné!“

„Další dva týdny trestů za drzost,“ řekl Snape uhlazeně. Roztráštilo se to.

Vrhla k hlavnímu stolu pohled o několik vteřin delší, na profesora Kratiknota, profesorku Prýtovou, na to prázdné místo, kde měla být profesorka McGonagallová. Pak se Hermiona Grangerová otočila a vydala se k havraspárskému stolu.

Šum hlasů se pomalu začínal šířit a zesilovat, jako by studenti rozmrzali.

A pak, když už byla skoro u havraspárského stolu –

Vším pronikl suchý hlas profesora Quirrella, a ten hlas řekl, „Sto bodů pro slečnu Grangerovou za to, že udělala to, co je správné.“

Hermiona málem zakopla o vlastní nohy. Pak pokračovala dál, i když Snape začal něco rozčileně ječet, i když se profesor Quirrell zaklonil na svém sedadle a začal se smát, i když Brumbálův hlas řekl něco, co nezachytila, a pak už si sedala k havraspárskému stolu vedle Harryho Pottera.

Harry Potter byl vedle ní jako zmrazený. Vypadal jako někdo, kdo se neodvažuje pohnout.

„Je to v pohodě,“ řekl mu její hlas automaticky, aniž by to zahrnovalo volbu nebo myšlenku, i když to vůbec nebylo v pohodě. „Ale nezkusil by ses podívat po způsobu,

jak se dostat ze Snapeových trestů, jako jsi to tehdy udělal pro sebe?“

Harry Potter přikývl jediným cukavým pohybem hlavy. „Tohle –“ řekl Harry. „Omlouvám se, tohle je moje chyba –“

„Nebud' *směšný*, Harry.“ Bylo zvláštní, jak normálně její hlas zněl, aniž by musela přemýšlet o tom, co říct. Hermiona shlédla na svůj snídaňový talíř, ale jídlo teď nepřípadalo v úvahu, její žaludek se zmítal a převaloval. To naznačovalo, že už tak nemá daleko ke zvracení, což bylo zvláštní, protože by přísahala, že současně jako by necítila vůbec nic, jako by její tělo bylo znecitlivělé.

„A,“ řekl její hlas, „pokud chceš porušit školní pravidla nebo tak něco, stačí se mě na to zeptat, slibuju, že neřeknu automaticky ne.“

Non est salvatori salvator,
neque defensori dominus,
nec pater nec mater,
nihil supernum.
– Godric Nebelvír –
1202 A.D.

76. Mezihra se zpovídajícím: Utopené náklady – První

{{"chapter":76,"link":"https://archetypal.cz/2019/76-mezihra-se-zpovidajicim","id":6732}}

Rianna Felthornová sešla ze schodů z hrubých kamenů a drsné malty, *Lumos* ji osvětlovalo vzdálenosti mezi nástěnnými světly; držela vztyčenou hůlku mezi mezerami od světla ke světlu.

Došla k prázdnému kamennému výklenku, provrtanému několika temnými otvory a osvícenému pochodní starověkého stylu, která vzplála, když se přiblížila.

Ještě tu nikdo nebyl, a tak po několika dlouhých minutách nervózního postávání začala odříkávat zaklínadlo, aby něco přeměnila na pohovku dost velkou, aby si na ni dva lidé mohli sednout, možná i lehnout. Jednoduchá dřevěná židle by byla jednodušší, to by zvládla za patnáct vteřin, ale – no –

I když už pohovku plně přeměnila, profesor Snape stále nedorazil, a tak se posadila na levou stranu. V hrdle cítila prudké bušení. Tak nějak se teď, jak se to čekání protahovalo, cítila čím dál nervóznější.

Věděla, že tohle je naposledy.

Naposledy, než všechny tyhle vzpomínky zmizí a Rianna Felthornová zjistí, že je v tajemném výklenku a

bude přemýšlet, co se to děje.

V něčem se to podobalo umírání.

Knihy tvrdily, že náležitě seslané Zapomnění člověku neublíží, lidé pořád zapomínají. Mají sny a pak se probudí, aniž by si je pamatovali. Zapomnění ani nezahrnovalo tolik diskontinuity, jen krátký pocit dezorientace; bylo to, jako kdyby vás rozptýlil hlasitý zvuk, vy jste ztratili nit myšlenek, a už ji nedokázali znovu najít. Tak to popisovaly knihy, a z toho důvodu to Ministerstvo kouzel schválilo k použití pro autorizované vládní účely.

Ale stejně, *tyhle myšlenky*, ty, které si právě teď myslela, brzo nebude mít vůbec nikdo. Když si představila budoucnost, nebyl v ní nikdo, kdo by dokončil ty myšlenky, které ještě sama nedokončila. I kdyby dokázala během další minuty všechny nedokončené myšlenky dotáhnout, stejně z nich nic nezbude. Není to přesně to, o čem byste přemýšleli, kdybyste v další minutě měli zemřít?

Ozval se zvuk tichých kroků...

Severus Snape se objevil ve výklenku.

Jeho oči putovaly k pohovce, kde seděla, a přes jeho tvář přeběhl podivný výraz; podivný v tom, že nebyl ani sarkastický, ani vzteklý nebo chladný.

„Děkuji vám, slečno Felthornová,“ řekl Snape tiše, „to od vás bylo milé.“ Mistr lektvarů vytáhl hůlku a seslal obvyklá kouzla pro soukromí, pak k ní došel a ztěžka se vedle ní posadil na přeměněnou pohovku.

Její pulz teď byl zběsilý ze zcela jiného důvodu.

Pomalu se otočila, aby se podívala na profesora Snapea, a spatřila, že má hlavu opřenou o pohovku a oči zavřené. Nespal. Jeho tvář se zdála napjatá, neuvolněná, nesla bolest.

Věděla s náhlou jistotou, že je jediným člověkem, který toto vidí, protože si to potom nebude pamatovat; a že nikomu před ní nikdy nebylo dovoleno to spatřit.

Zběsilá konverzace, která Rianně právě proudila myslí, zněla zhruba takto: *Stačilo by se jen naklonit a políbit ho, tobě úplně, dokonale přeskočilo, má zavřené oči, vsadila bych se, že by mě nezastavil včas, vsadila bych se, že bude trvat roky, než někdo najde tvoje tělo –*

Ale profesor Snape hned otevřel oči (k jejímu vnitřnímu zklamání a zároveň úlevě) a řekl mnohem normálnějším hlasem: „Váš plat, slečno Felthornová.“ Vylovil ze svého hábitu rubín, zpracován dle gringottských standardů, a podal směrem k ní. „Padesát fazet. Klidně si je přepočítejte.“

Natáhla třesoucí se ruku, doufala, že Snape ten rubín vtiskne do jejích prstů, pak by cítila dotek jeho živoucí kůže na své –

Ale Snape místo toho ruku trochu zvednul, upustil rubín do její ruky, a pak se v pohovce znovu zaklonil. „Budete si pamatovat, že jste to našla na podlaze v podzemí, které jste šla prozkoumat,“ řekl Snape. „A vzhledem k tomu, že tomu by nikdo kromě vás doopravdy neuvěřil, budete si pamatovat, že jste si myslela, že bude mnohem jednodušší, když ty peníze u Gringottů dáte do odděleného trezoru.“

Na chvílku se ozývalo jen tiché praskání pochodně.

„Proč –“ řekla Rianne Felthornová. *On ví, že si to nebude pamatovat.* „Proč jste to *udělal*? Chci říct – chtěl jste vědět, kde zaútočí a o koho půjde, ale ne, jestli tam Grangerová bude. A vím, že s tím, jak obraceč času funguje, kdybyste chtěl Grangerovou přinutit, aby tam byla, nemohla bych vám říct, jestli se to už doopravdy stalo. Takže jsem si odvodila, že to *my* jsme jí řekli, kam jít. Bylo to tak, že?“

Snape přikývl, aniž by promluvil. Znovu zavřel oči.

„Ale,“ řekla Rianna, „nepochopila jsem, proč jste jí pomáhal. A teď – po tom, co jste Grangerové udělal ve Velké síni – tomu prostě nerozumím vůbec.“ Rianna se nikdy neměla za někoho obzvlášť milého. Kontroverzí

ohledně Sluníčkové generálky si sotva všímala. Ale když došlo na *pomáhání* Grangerové v boji proti těm co šikanují... no, tak nějak to začala považovat za dobrý skutek a *sama sebe* zařadila na stranu dobra. A zjistila, že se jí to vlastně líbí. Bylo těžké to jen tak nechat zmizet. „Proč jste to udělal, pane profesore?“

Snape zavrtěl hlavou, tvář napjatou.

„Je to –“ řekla Rianna nejistě. „Chci říct – když tu jsme – nechtěl byste si o něčem promluvit?“ Bylo tu něco, co by chtěla říct ona, ale nedokázala přimět vlastní ústa, aby to vyslovila.

„Jedna věc mě napadá,“ řekl Snape po chvíli. „Pokud vás to zajímá, slečno Felthornová.“

Jeho oči byly stále zavřené, takže nemohla jen přikývnout. Hlas se jí téměř zlomil, když se přinutila říct „Ano.“

„Ve vaší třídě je jeden kluk, kterému se líbíte, slečno Felthornová,“ řekl Snape zpoza zavřených očí. „Neřeknu jeho jméno. Ale sleduje vás pokaždé, když vás někde vidí a když si myslí, že se nedíváte. Sní o vás a chce, abyste mu patřila, ale nikdy vás ani nepožádal o polibek.“

Její srdce začínalo tlouct ještě prudčeji.

„Prosím řekněte mi upřímnou pravdu, slečno Felthornová. Co si o takovém klukovi myslíte?“

„No –“ řekla. Pletla se jí slova. „Myslím, že – ani nepožádat o jednu pusu – by bylo –“

Smutné.

Prostě příliš ubohé.

„Byla slabost,“ řekla třesoucím se hlasem.

„Souhlasím,“ řekl Snape. „Ale předpokládejme, že vám v něčem pomohl. Řekla byste, že mu dlužíte polibek, kdyby ho chtěl?“

Prudce se nadechla –

„Nebo byste si myslela,“ pokračoval Snape, oči stále zavřené, „že vás jen obtěžuje?“

Ta slova se do ní zabodla jako nůž, nemohla si pomoci a nahlas zalapala po dechu.

Snapeovy oči se prudce otevřely, jejich pohledy se přes pohovku potkaly.

Pak se mistr lektvarů začal smát tichým, smutným smíchem.

„Ne, nemyslím vás, slečno Felthornová!“ řekl Snape. „Ne vás! Vážně se tady bavíme o klukovi. O jednom, co s vámi chodí na lektvary.“

„Oh,“ řekla. Pokusila se vzpomenout, co že to Snape předtím řekl, cítila se teď dost nervózní z pomyšlení, že ji nějaký kluk tiše a nenápadně sleduje. „No, um, v tom případě, to vlastně je docela *děsivý*. Kdo to je?“

Mistr lektvarů zavrtěl hlavou. „Na tom nezáleží,“ řekl Snape. „Jen tak ze zvědavosti, co byste dělala, kdyby do vás ten kluk byl o několik let později stále zamilován?“

„Um,“ řekla, trochu zmateně, „to by bylo naprosto ubohý?“

Pochodeň ve výklenku tichounce zapraskala.

„Je to zvláštní,“ řekl Snape tiše. „Během života jsem měl dva mentory. Oba byli mimořádně všímaví, ale žádný z nich mi nikdy neřekl o věcech, kterých jsem si nevšímal. Je mi docela jasné, proč ten první neřekl nic, ale ten druhý...“ Snapeova tvář se napjala. „Předpokládám, že bych musel být naivní, abych se zeptal, proč něco neřekl.“

Ticho se natahovalo, zatímco Rianna se zběsile snažila přijít na něco, co by mohla říct.

„Je to zvláštní věc,“ řekl Snape, stále tichým hlasem, „ohlédnout se o pouhých třicet dva let a přemýšlet, jak může být váš život neopravitelně zničen. Bylo o tom rozhodnuto, když Moudrý klobouk zvolal ‚Zmijozel‘? To nezní spravedlivě, neměl jsem žádnou volbu; Moudrý klobouk promluvil hned, jak se dotkl mé hlavy. Ale nemůžu tvrdit, že by nezvolil správně. Nikdy mi nešlo o vědomosti pro vědomosti samotné. Nebyl jsem loajální k té jediné spřátelené osobě. Ani dřív, ani teď jsem se neoddával spravedlivému rozhořčení. Odvaha? Riskovat

život, který už byl zničen, není žádná statečnost. Vždycky mě ovládaly menší obavy a nikdy jsem nesešel z cest, kterými jsem krácel, kvůli těm obavám. Ne, Moudrý klobouk mě nikdy nemohl zařadit do její koleje. Možná už tehdy bylo rozhodnuto o mé konečné ztrátě. Je to tedy spravedlivé, i když měl Moudrý klobouk pravdu? Je spravedlivé, aby některé děti měli více odvahy než jiné, a na základě toho byl lidský život souzen?“

Rianně Felthornové začínalo docházet, že nemá nejmenší tušení, kým její učitel lektvarů uvnitř je, a bohužel jí všechny tyhle temné skryté hloubky zrovna nepomáhaly s jejím problémem.

„Ale ne,“ řekl Snape. „Vím, kdy se to naposledy pokazilo. Mohl bych ukázat přesně na ten den a hodinu, kdy jsem přišel o poslední šanci. Slečno Felthornová, nabídl vám Moudrý klobouk Havraspár?“

„A– ano,“ řekla bezmyšlenkovitě.

„Byla jste někdy dobrá v řešení hádanek?“

„Ano,“ řekla znovu, protože ať už chtěl profesor Snape říct cokoli, neslyšela by to, kdyby řekla *ne*.

„Já jsem na hádanky nepoužitelný,“ řekl Snape vzdáleným hlasem. „Jednou mi byla dána hádanka k rozřešení, a já nepochopil ani tu nejjednodušší část, dokud nebylo příliš pozdě. Ani mi nedošlo, že ta hádanka je pro

mě, dokud nebylo příliš pozdě. Myslel jsem si, že jsem ji jen náhodou zaslechl, i když jsem to byl já, kdo byl zaslechnut. Takže jsem svou hádanku prodal někomu jinému, a trosky mého života odpluly mimo dosah záchrany.“ Snapeův hlas byl stále vzdálený, zněl víc abstraktně než smutně. „A dokonce ani teď nerozumím ničemu z té důležitosti. Povězte mi, slečno Felthornová, předpokládejme, že muž s nožem zakopne o nemluvně a probodne se. Řekla byste, že to dítě mělo,“ Snapeův hlas klesl, jako kdyby napodoboval někoho s hlubším hlasem, „SÍLU JEJ PORAZIT?“

„Uhm... ne?“ řekla váhavě.

„Co tedy podle vás znamená mít sílu někoho porazit?“

Rianna se nad tou hádankou zamyslela. (Přála si, a ne poprvé v životě, aby si tehdy vybrala Havraspár a věčné zatracení v očích rodičů; ale Nebelvír jí Moudrý klobouk nikdy nenabídl.) „No...“ řekla Rianna. Měla problém své myšlenky zformulovat. „To znamená, že máte tu *sílu*, ale *nemusíte* to udělat. Znamená to, že byste to mohl udělat, kdybyste to zkusil –“

„Volba,“ řekl mistr lektvarů, stále tím vzdáleným hlasem, jako kdyby vůbec nemluvil s ní. „Bude zde volba. To ta hádanka naznačuje. A ta volba už není daným závěrem pro toho, kdo to řeší, protože ta hádanka neříká

bude poražen, ale jen sílu jej porazit. Jak by dospělý muž mohl označit dítě za sobě rovné?“

„Cože?“ řekla Rianna. Tomu nerozuměla vůbec.

„*Označit dítě je jednoduché. Jakákoli silná temná kletba by způsobila trvalou jizvu. Ale to se dá udělat jakémukoliv dítěti. Jak ale označit to dítě jako vám rovného?*“

Odpověděla tím prvním, co jí přišlo na mysl. „Pokud byste podepsal zasnubní smlouvu, to by znamenalo, že si jednou budete rovní, až vyrostete a vezmete se.“

„To...“ řekl Snape. „To pravděpodobně není ono, slečno Felthornová, ale děkuji vám, že jste to zkusila.“ Ty dlouhé, štíhlé prsty, vypilované mícháním lektvarů, s nepředstavitelně jemným citem, se natáhly a promnuly skráně u mužova čele. „Je toho dost, aby mě to dohnalo k šílenství, tolik závisí na tak nejasných slovech. Síla, kterou nezná... *musí* to být víc, než jen nějaké neznámé kouzlo. Ne něco, co by *on* získal jednoduše studiem a trénováním. Nějaký vrozený talent? Nikdo se nemůže naučit, jak být metamorfomágem... a stejně to stěží vypadá jako síla, kterou *on* nezná. Stejně tak nechápu, jak by *oba* z nich mohli zničit všechno až na zbytek toho druhého; chápu, jak by to mohlo jít jedním směrem, ale ne tím druhým...“ Mistr lektvarů si povzdechl. „A nic z toho vám nedává smysl, že, slečno Felthornová? Slova nic neznamenaají.“

Jsou to stíny. To v jejím *tónu* byl smysl a to je něco, co jsem nikdy nebyl schopný...”

Snapeův hlas se vytratil, zatímco na něj Rianna zírala.

„*Věštba?*“ Rianna vykvikla. „Vy jste slyšel *věštbu*?“

Přihlásila se na jasnovidectví a pár měsíců na něj chodila, než se z něj znechuceně odhlásila, a asi tak věděla, jak to funguje.

„Zkusím ještě jednu, poslední věc,“ řekl Snape. „Něco, co jsem ještě nezkusil. Slečno Felthornová, poslouchajte *zvuk* mého hlasu, *způsob*, jakým to řeknu, ne slova samotná, a řekněte mi, co si myslíte, že to znamená. Mohla byste to udělat? Dobře,“ řekl Snape, když poslušně přikývla, i když si nebyla jistá, co se po ní chce.

A Severus Snape nabral dech a zarecitoval: “*NEBOŤ TYTO DVĚ ODLIŠNÉ DOUŠE NEMOHOU EXISTOVAT VE STEJNÉM SÉTĚ.*”

Zamrazilo ji z toho, o to hůř, že věděla, že ta dutá slova měla být napodobením skutečného proroctví.

Znepokojeně vyhrkla první věc, která ji napadla, což mohlo být ovlivněno její současnou společností. „Ty dvě ingredience nemohou existovat v tom samém kotlíku?“

„Ale *proč*, slečno Felthornová? Jaký je smysl takového prohlášení? Co nám to doopravdy říká?“

„Ah...“ zkusila to, „pokud se ty dvě ingredience smíchají, vzplanou a roztaví kotlík?“

Snapeova tvář se ani v nejmenším nezměnila.

„Možná,“ řekl Snape nakonec, když v příšerném tichu seděli na pohovce po dobu, která působila jako minuty.

„To by vysvětlovalo slovo *nemohou*. Děkuji vám, slečno Felthornová. Opět jste byla velmi nápomocná.“

„Já –“ řekla, „jsem ráda, že –“ a slova se jí zasekla v hrdle. Mistr lektvarů jí s definitivním tónem hlasu poděkoval, a jí bylo jasné, že čas Rianny Felthornové, která si tyto okamžiky pamatuje, se blíží ke konci. „Přeju si, abych tohle nemusela zapomenout, pane profesore!“

Mistr lektvarů se zvedl z pohovky, váha jeho přítomnosti zmizela z její blízkosti. Otočil se, vytáhl z hábitu hůlku a namířil ji na ni.

„Počkejte,“ řekla. „Ještě předtím –“

Tak nějak bylo neuvěřitelně těžké učinit první krok z fantazie do reality, z představy do činu. I když to byl jen jeden krok a nikdy nepůjde dál. Bylo to jako vzdálenost mezi dvěma horami.

Moudrý klobouk jí nikdy nenabídl Nebelvír...

...je fér, že podle toho bude posuzován lidský život?

Pokud to nedokážeš říct teď, když si nic z toho později ani nebudeš pamatovat – když nic z tohoto okamžiku nebude

pokračovat, jako bys zemřela – kdy bys to tedy komukoli dokázala říct?

„Mohla bych dostat polibek?“ řekla Rianna Felthornová.

Snapeovy černé oči ji studovaly tak intenzivně, až se jí zčervenání rozšířilo až na hrud', a přemýšlela, jestli mu náhodou není naprosto jasné, že i tak je zbabělá, a polibek není to, co by doopravdy chtěla.

„Proč ne,“ řekl mistr lektvarů tiše, sklonil hlavu nad pohovku a políbil ji.

Vůbec to nebylo takové, jak si to představovala. V jejích fantaziích byly Snapeovy polibky vášnivé, vynucené, ale tohle bylo – popravdě spíš *rozpačité*. Snapeovy rty se na ty její tlačily až příliš, až jí tlačily na zuby, ten úhel nebyl vhodný a jejich nosy se tak nějak srážely a jeho rty byly příliš *napjaté* a –

Až když se mistr lektvarů znovu narovnal a znovu pozdvihl hůlku, jí to došlo.

„Nebyl to –“ řekla udiveně a vzhlédla k němu. „Nebyl to – to byl – váš *první* –“

Rianna Felthornová zamrkala na kamenný výklenek, který objevila. Stále držela ten překrásný rubín, který našla vrytý do hlíny v koutě. Bylo to neuvěřitelné bohatství a netušila, proč při pohledu na ten rubín cítí

takový smutek, jako by zapomněla, něco, co jí bylo drahocenné.

77. Dohry: Sebeaktualizace – Fénixova cena, klobouk a plášť

{{"chapter":77,"link":"https://archetypal.cz/2019/77-sebeaktualizace-dohry","id":7045}}

Později: Albus Brumbál a –

Starý kouzelník seděl o samotě u svého stolu, v onom ne-tichu ředitelny, mezi nesčetnými a nepovšimnutými zařízeními; jeho hábit měl jemně žlutou barvu, z hebkého materiálu, ne jako róby, které normálně nosil před ostatními. Ve zvrásněné ruce svíral brk a škrábal jím oficiálně vypadající dokument. Pokud byste v tu chvíli náhodou spatřili jeho vrásčitou tvář, nemohli byste si z ní odvodit o nic víc, než z těch záhadných přístrojů. Mohli byste zpozorovat, že jeho tvář vypadá poměrně smutně, poměrně unaveně, ale tak Albus Brumbál vypadal vždy, když byl o samotě.

V letaxovém krbu byl jen rozházený popel bez náznaku ohně – jako kouzelné dveře zavřené tak pevně, jako by přestaly existovat. V materiální rovině byly velké dubové dveře do ředitelny zavřené a zamčené, za těmi dveřmi bylo nehybné Nekonečné schodiště, u kterého dole nehybní chrlič blokovali vstup, jejich nepřítomný pseudoživot ponechával jen pevný kámen.

Pak, přestože jeho brk byl uprostřed psaní slova, přestože byl uprostřed psaní písmena –

Starý kouzelník se vymrštil na nohy rychlostí, která by šokovala kohokoli, kdo by ho mohl spatřit, a upustil brk na pergamen vprostřed písmene. Jako blesk se otočil k dubovým dveřím, oranžový hábit kolem něj zavířil a hůlka děsivé moci mu skočila do ruky –

A zrovna tak náhle se starý kouzelník zarazil a zastavil svůj pohyb, i když jeho hůlka už byla namířena.

Na dubové dveře udeřila ruka a třikrát zaklepala.

Teď už mnohem pomaleji se ta tmavá hůlka vrátila zpátky do duelového pouzdra, připevněného ke kouzelníkovu rukávu. Prastarý kouzelník udělal pár kroků, zaujal formálnější postoj, uvolnil se v obličeji. Na jeho stole se brk posunul ke straně pergamenu, jako kdyby tam byl opatrně položen, ne pohozen ve spěchu; a pergamen samotný se obrátil, aby nic neukazoval.

Tichým škubnutím jeho vůle se dubové dveře otevřely.

Hleděly na něj zelené oči, tvrdé jako kámen.

„Musím přiznat, že jsi na mě udělal dojem, Harry,“ řekl starý kouzelník tiše. „Neviditelný plášť by unikl mým horším sledovacím možnostem, ale necítil jsem, že by moji chrliči ustoupili, ani že by se moje schodiště pohnulo. Jak jsi se sem dostal?“

Kluk napochodoval do kanceláře rozhodným krokem, dokud se za ním dveře hladce nezavřely. „Můžu jít kam chci, s povolením i bez něj,“ řekl ten kluk. Jeho hlas zněl klidně, možná až příliš klidně. „Jsem ve vaší kanceláři, protože jsem se rozhodl, že tu budu, a k čertu s hesly. Velmi se mýlíte, pane řediteli, pokud si myslíte, že v téhle škole zůstávám, protože jsem tu vězněm. Jednoduše jsem se rozhodl, zatím, neodcházet. Když toto uvážíte, proč jste přikázal svému agentovi, profesorovi Snapeovi, aby porušil dohodu, kterou jsme udělali v této místnosti, dohodu, že nebude trápit žádného studenta od čtvrté třídy níž?“

Starý kouzelník na toho našťavaného mladého hrdinu jen delší chvíli hleděl. Pak, dostatečně pomalu, aby klučina nezpanikařil, otevřel svými scvrklými prsty jednu z mnoha zásuvek u stolu, zvedl z ní arch pergamenu a položil ho na stůl. „Čtrnáct,“ řekl starý kouzelník. „To není množství všech sov, které byly poslány včera večer. Jen množství sov, které dorazily k rodinám, které zasedají ve Starostolci, k rodinám výrazně bohatým nebo k rodinám, které už se spojily s tvými nepřáteli. Nebo, jako v případě Roberta Jugsona, všem třem najednou, protože jeho otec, lord Jugson, je Smrtijedem a i jeho děda byl Smrtijedem, než zahynul pod kouzly Alastora Pošuka. Co v těch dopisech stálo netuším, ale mohl bych to uhodnout. Stále tomu

nerozumíš, Harry Pottere? Pokaždé, když Hermiona Grangerová vyhraje, jak ty tomu říkáš, nebezpečí pro ni ze strany Zmijozelu zesílí a zesílí a zesílí. Ale teď ji Zmijozelové konečně porazili, snadno a bezpečně, bez násilí nebo trvalé škody. Vyhráli a už nepotřebují bojovat dál..." Starý kouzelník si povzdechl. „Tak jsem to plánoval. V to jsem doufal. Tak by tomu bylo, kdyby se učitel obrany nerozhodl zasáhnout. Teď ten spor přejde před správní radu školy, kde se bude zdát, že Severus porazil učitele obrany; ale to pro Zmijozely nebude to samé, takže to neskončí, protože takový konec je neuspokojí.“

Kluk postoupil dál do pokoje, hlavu nakláněl pořád víc, aby mohl plně pohlédnout do těch půlměsíčních brýlí; a tak nějak to bylo, jako by ten kluk na ředitele shlížel, místo aby to bylo naopak. „Takže tenhle lord Jugson je Smrtijed?“ řekl kluk tiše. „Dobře. Takže jeho život už byl koupen a zaplacen, můžu mu udělat cokoli a z etického hlediska si s tím nelámat hlavu –“

„Harry!“

Chlapcův hlas byl průzračný jako led, zmrazená nejčistší voda z neposkvrněného pramene. „Zdá se, že si myslíte, že světlo by mělo žít ve strachu z temnoty. Já říkám, že by to mělo být naopak. Raději bych toho lorda Jugsona nezabíjel, i když je Smrtijedem. Ale jedna hodina

porady s učitelem obrany by měla bohatě stačit k tomu, abych přišel na způsob, jak ho finančně zruinovat, nebo ho vypovědět z kouzelnické Anglie. Myslím, že z toho bude dost hezký příklad.“

„Přiznávám,“ řekl starý kouzelník pomalu, „že na zničení pět set let staré koleje a vyzvání Smrtijeda k válce až na smrt kvůli potyčce v bradavické chodbě jsem nepomyslel, Harry.“ Starý kouzelník zvedl prst a posunul zpět své půlměsíční brýle, které mu během minulého prudkého pohybu trochu sklouzly dolů. „Zrovna tak si myslím, že by to nenapadlo ani slečnu Grangerovou, ani profesorku McGonagallovou, ani Freda a George.“

Chlapec pokrčil rameny. „Nebude to o té chodbě,“ řekl. „Bude to spravedlnost za jeho minulé zločiny a udělám to jen v případě, že si Jugson začne. Pointa není v tom, aby se lidé báli mé nepředvídatelnosti. Jde o to je naučit, že neutrálové jsou přede mnou naprosto v bezpečí, ale že píchat do mě klackem je neuvěřitelně nebezpečné.“ Kluk se usmál takovým způsobem, že úsměv nedosáhl jeho očí. „Možná si v *Denním věštci* zaplatím reklamu, řeknu, že kdokoli se mnou v tomhle sporu bude pokračovat, pochopí pravý smysl Chaosu, zatímco všichni, kdo mě neobtěžují, budou v pořádku.“

„Ne,“ řekl starý kouzelník. Jeho hlas teď byl hlubší, znělo v něm něco z jeho opravdového věku a síly. „Ne, Harry, tak to být nemůže. Ještě jsi nepoznal smysl boje, co se stane, když se sokové potkají v bitvě. A tak, jako všichni mladí kluci, sníš o tom, že je naučíš, aby se tě báli. Děsí mě, že bys v takto mladém věku už mohl mít dost síly, abys část těch snů realizoval. Z cesty do temnoty ale nevede žádná cesta zpět, *žádná*, Harry. Je to cesta temného pána, tím jsem si jistý.“

Teď chlapec zaváhal, jeho oči zalétly k prázdnému zlatému stupínku, kde Fawkes občas odpočíval. Bylo to gesto, kterého by si málo lidí všimlo, ale starý kouzelník to moc dobře znal.

„Dobrá, zapomeňte na tu část o tom, že je naučím bát se mě,“ řekl na to ten kluk. Jeho hlas nebyl o nic lehčí, ale jistá část toho ledu z něj zmizela. „Pořád si nemyslím, že byste měl dovolit, aby děti přišly k újmě ze strachu, co by někdo takový jako lord Jugson mohl udělat. Jejich ochrana je pointou vaší práce. Pokud se lord Jugson doopravdy pokusí dostat se vám do cesty, pak udělejte cokoli bude nutné, abyste ho zastavil. Dejte mi plný přístup do mého trezoru, a já se chopím osobní zodpovědnosti za jakékoli důsledky vyloučení šikanujících z Bradavic, ať už se bude jednat o lorda Jugsona, nebo kohokoli jiného.“

Starý kouzelník pomalu zavrtěl hlavou. „Zdá se, že si myslíš, Harry, že jen stačí, abych použil svou plnou sílu, a všechny protivníky to srazí k zemi. Mýlíš se. Lucius Malfoy ovládá ministra Popletala, skrze *Denního věštce* si naklání celou Anglii, jen o nepatrnou trošku nemá dost kontroly ve správní radě, aby mě z Bradavic mohl vypudit. Amélie Bonesová a Bartemius Skrk jsou mými spojenci, ale i oni by mohli ustoupit, kdyby viděli, že se chováme svévolně. Svět, který tě obklopuje, je mnohem křehčí, než si myslíš, a musíme jím kráčet velmi opatrně. Ta stará válka čarodějů nikdy neskončila, Harry, jen pokračovala v jiné podobě; černý král spal a Lucius Malfoy chvíli pohyboval jeho figurkami. Myslíš si, že Lucius Malfoy by ti jen tak dovolil sejmut přepážku jeho barvy?“

Kluk se znovu usmál, teď znovu se stopou toho chladu. „Dobrá, vymyslíme nějaký způsob, jak to zařídit, aby to vypadalo, že lord Jugson zradil svou vlastní stranu.“

„Harry –“

„Překážky znamenají, že musíte *být kreativní*, pane řediteli. Neznamená to, že opustíte děti, které máte chránit. Nechte Světlo vyhrát a pokud z toho vzejdou problémy –“ Chlapec pokrčil rameny. „Nechte Světlo vyhrát znovu.“

„Takto by mohli promlouvat fénixové, kdyby znali slov,“ řekl starý kouzelník. „Ale nerozumíš *fénixově ceně*.“

Ta poslední dvě slova byla pronesena obzvláště jasným hlasem, zdálo se, že se z nich místností šíří ozvěna, a pak se všude kolem nich zazněl hlasitý, burácivý zvuk.

Mezi prastarým štítkem na zdi a věšákem na Moudrý klobouk se kameny stěny začaly pohybovat, vlévaly se do pilířů po stranách a vytvořily mezi sebou otvor, který ukázal kamenné schodiště vedoucí do temnoty.

Starý kouzelník se obrátil a přešel k těm schodům. Pak se otočil k místu, kde stál Harry Potter. „Pojď!“ řekl starý kouzelník. Teď už v jeho modrých očích nebylo žádné jiskření. „Pokud sis už tak vnutil vstup bez pozvání, klidně můžeš jít ještě dál.“

Podél těch kamenných schodů nevedlo žádné zábradlí a Harry po několika prvních krocích vytáhl hůlku a seslal *Lumos*. Ředitel se neotočil, zdálo se, že vůbec neshlíží dolů, jako kdyby po těch schodech chodil dost často na to, aby je vidět nepotřeboval.

Kluk věděl, že by měl být zvědavý, nebo alespoň vyděšený, ale mozek k tomu už neměl žádnou volnou kapacitu. Veškerá pozornost byla věnována tomu, aby se ten hněv, který uvnitř něj vřel, ještě víc nerozšířil.

Schodiště pokračovalo už jen krátkou vzdálenost přímým výstupem bez plošin nebo záhybů.

Na vrcholu byly dveře z pevného kovu, které v modrém světle Harryho hůlky vypadaly černé, což muselo znamenat, že ten kov je černý nebo červený.

Albus Brumbál zvedl svou dlouhou hůlku, zamával jí, jako by kreslil symbol, a znovu promluvil tím divným hlasem, který se Harrymu ozýval v uších, jako kdyby se vpaloval do jeho paměti. „*Fénixův osud.*“

Poslední dveře se otevřely, a Harry Brumbála následoval dovnitř.

Zdálo se, že místnost je vyrobena ze stejného kovu jako dveře, které do ní vedly. Zdi byly černé, podlaha byla černá. Strop nad nimi byl černý, až na jednu křišťálovou kouli, která ze stropu visela na bílém řetězu a svítila jasným, stříbrným světlem, které vypadalo jako imitace světla, které vytvářejí patroni, i když vám bylo jasné, že doopravdy to tak být nemůže.

V místnosti byly podstavce z černého kovu a na každém z nich byl pohyblivý se obraz, vztyčený váleček zpola naplněný nějakou slabě svítící stříbrnou tekutinou, nebo jediný malý předmět: ožehlý stříbrný náhrdelník, zmáčkнутý klobouk, netknutý zlatý zasnubní prsten.

Mnoho podstavců mělo všechny tři věci, pohyblivý se

obraz či fotku i stříbrnou tekutinu i předmět. Zdálo se, že tam je i hodně čarodějných hůlek, a mnoho z nich bylo prasklých nebo spálených, nebo vypadaly, jako by se jejich dřevo rozpustilo.

Harrymu trvalo dlouho, než si uvědomil, na co to hledí, a pak mu náhle zaskočilo. Bylo to jako kdyby jeho vnitřní hněv byl zasažen prudkou ránou z kladiva, možná tou nejprudší ránou za celý jeho život.

„Tohle nejsou všichni, kdo v mých válkách padli,“ řekl Albus Brumbál. K Harrymu byl otočený zády, byly vidět jen jeho šedé vlasy a nažloutlý hábit. „Zdaleka ne všichni. Jen moji nejbližší přátelé a ti, kdo zemřeli následkem mých nejhorších rozhodnutí, těch tu také pár je. Tohle je místo pro ty, kterých nejvíce lituji.“

Harry nedokázal spočítat, kolik postavců v místnosti je. Mohlo jich být kolem stovky. Ta místnost z černého kovu nebyla malá a jasně v ní bylo ještě volné místo pro další postavce.

Albus Brumbál se otočil a pohlédl na Harryho, jeho hluboké modré oči jako by byly vytesány do jeho výrazu, ale jeho hlas byl klidný, když promluvil. „Zdá se, že o fénixově ceně nic nevíš,“ řekl Albus Brumbál tiše. „Zdá se mi, že nejsi zlý člověk, jen mimořádně neznalý a sebevědomý, co se tvé neznalosti týká; přesně jako jsem

byl kdysi já. Ale já jsem tehdy Fawkesa neslyšel tak jasně, jak se zdá, že jsi ho slyšel ty. Pokud je tu něco, čemu nerozumím, o tom, jak být připraven bojovat, pak mi tu moudrost předej.“ V kouzelníkově hlase nebyl žádný vztek; to, co vám vyrazilo dech jako pád z koštěte, byly všechny ty ožehlé a roztráštěné hůlky, mrtvé a mírně lesklé pod stříbrným světlem. „Nebo se otoč a odejdi odsud, ale v tom případě si nepřejí slyšet o tom dalšího slova.“

Harry nevěděl, co by mohl říct. V jeho vlastním životě nebylo nic podobného, všechna slova ho opustila. Mohl by přijít na něco, co říct, kdyby pátral dál, ale v tu chvíli nevěřil, že by ta slova mohla mít nějaký smysl. Neměl byste být schopný vyhrát jakýkoli možný argument jen kvůli tomu, že kvůli vašim rozhodnutím zemřeli lidé, ale i když to Harry věděl, připadalo mu, že mu nezbývá nic, co by tu mohl říct. Nic, co by měl právo říct.

A Harry se málem otočil a z toho místa odešel, kdyby nebylo toho pochopení, které v tu chvíli získal: že část Albuse Brumbála vždy stojí na tomto místě, vždy, bez ohledu na to, kde je. A že když jste stáli v takovém místě, mohli jste udělat cokoli, prohrát cokoli, jen pokud by to znamenalo, že už nebudete muset bojovat znovu.

Jeden z těch postavců zaujal Harryho zrak; fotografie se nehýbala, žádný úsměv, žádné mávání, šlo o fotografii ženy, která se vážně koukala do foťáku, hnědé vlasy upravené do vln v tradičním mudlovském stylu, který Harry zatím na žádné čarodějce neviděl. Vedle její fotografie byl váleček se stříbřitou tekutinou, ale žádný předmět; žádný roztavený prsten nebo zlomená hůlka.

Harry pomalu šel, dokud se neocítl před tím postavcem. „Kdo to byl?“ zeptal se Harry a jeho vlastní hlas mu zněl divně.

„Jmenovala se Tricia Glasswellová,“ řekl Brumbál. „Byla to matka mudlorozené čarodějky, kterou Smrtijedi zabili. Pracovala jako detektiv v mudlovské státní správě a následně donášela informace od mudlovských autorit Fénixovu řádu, dokud – nebyla zrazena – a neskončila ve Voldemortových spárech.“ Kouzelníkův hlas se zadrhl. „Neskončila dobře, Harry.“

„Zachránila životy?“ řekl Harry.

„Ano,“ řekl kouzelník tiše. „Zachránila.“

Harry zvedl pohled od postavce k Brumbálovi. „Byl by svět lepší, kdyby nebojovala?“

„Ne, to by nebyl,“ řekl starý kouzelník. Jeho hlas byl unavený a zarmoucený. Vypadal teď ohnutější, jako by se skládal sám do sebe. „Vidím, že tomu stále nerozumíš.“

Myslím si, že to nepochopíš až do dne, kdy – ach, Harry. Před tak dávným časem, když jsem nebyl o moc starší než jsi ty teď, jsem poznal pravou tvář násilí a její cenu. Naplnit vzduch smrtícími kletbami – z jakéhokoliv důvodu – z *jakéhokoliv* důvodu, Harry – je špatná věc, zkažená ve své podstatě, tak hrozná, jako ty nejtemnější rituály. Násilí, jak jednou začne, se stává smrtipláštěm, který napadne všechny životy kolem sebe. Rád... rád bych tě ušetřil způsobu, jakým jsem se to naučil já, Harry.“

Harry sklonil pohled od těch modrých očí, soustředil zrak na černý kov na podlaze. Ředitel se mu snažil říct něco důležitého, to bylo jasné; a nešlo o něco, co by Harry měl za hloupé.

„Byl tu jednou jeden mudla jménem Mahátma Gándhí,“ řekl Harry podlaze. „Myslel si, že by vláda mudlovské Británie neměla vládnout jeho zemi. A odmítl bojovat. Přemluvil celou svou zemi, aby nebojovala. Místo toho řekl svým lidem, aby šli k britským vojákům a bez odporu se nechali srazit k zemi, a až Británie takové věci nedokáže dál dělat, jejich země bude svobodná. Když jsem o tom četl, myslel jsem si, že to byla velmi krásná věc, něco mnohem vyššího, než všechny války s puškami nebo meči, co se kdy bojovaly. Že něco takového opravdu udělali a ono to *vážně zabralo*.“ Harry se nadechl. „Ale pak jsem

zjistil, že Gándhí během druhé světové války řekl svým lidem, aby zaujali ten stejný, nenásilný odpor, pokud by je nacisté obsadili. Ale nacisté by je prostě postříleli. A možná, že Winston Churchill si vždycky myslel, že by tu měla být nějaká lepší cesta, nějaký chytřejší způsob, kdy nikdo nepříjde k úhoně; ale na nic takového nepřišel, a tak musel bojovat.“ Harry pohlédl na ředitele, který na něj hleděl. „Winston Churchill byl tím, kdo se pokusil britskou vládu přesvědčit, aby nedávala Československo Hitlerovi výměnou za mírovou dohodu, říkal, že by měli hned začít bojovat –“

„To jméno znám, Harry,“ řekl Brumbál. Jeho rty s sebou párkrát zacukaly směrem vzhůru. „I když upřímně musím říct, že drahého Winstona nikdy netrápilo svědomí, ani po několika skleničkách ohnivé whisky.“

„Pointa je v tom,“ řekl Harry, který si v krátké pauze uvědomil, s kým přesně tady mluví, a přemohl tu náhle se vracející myšlenku, že je jenom ignorantské dítě, poblázněné troufalostí, které nemá žádné právo být v téhle místnosti, ani právo Albuse Brumbála v čemkoli zpochybňovat, „no, v tom, že říkat, že násilí je zlé, není odpověď. Neříká to, kdy bojovat a kdy nebojovat. Je to těžká otázka a Gándhí odmítl se s tím vyrovnat, proto jsem k němu ztratil část svého respektu.“

„A tvá vlastní odpověď, Harry?“ zeptal se Brumbál tiše.

„První odpovědí by bylo, nikdy nepoužívat násilí, s výjimkou zastavení násilí,“ řekl Harry. „Neměl byste riskovat žádný život, ne, pokud by to nemohlo zachránit ještě více životů. *Zní to dobře, když se to takhle řekne.* Jediným problémem je, že když policista uvidí zloděje, jak vykrádá dům, *měl* by se pokusit zastavit toho zloděje, i když by se zloděj mohl bránit a někdo by mohl přijít k újmě nebo i zemřít. Dokonce i kdyby se zloděj jen snažil ukrást klenoty, a to je jenom věc. Protože pokud to nikdo zlodějům ani *neznepříjemní*, bude tu zlodějů *víc a víc*. A i pokud by každý z nich pokaždé kradl jen *věci*, pak – samotná společnost –“ Harry se zarazil. V téhle místnosti jeho myšlenky nebyly tak uspořádané, jak obvykle předstíral. Měl by být schopný poskytnout nějaké perfektně logické vysvětlení v rámci teorie her, měl by být alespoň schopný to v tom směru pochopit, ale unikalo mu to. Jestřábi a holubice – „Nechápete, že pokud jsou zlí lidé ochotní riskovat násilí, aby dostali, co chtějí, a dobří lidé vždycky odvrací pohled, protože násilí je příliš děsivé než aby ho riskovali, to – to není dobrá společnost, pane řediteli! Neuvědomujete si, co všechno tohle šikanování dělá Bradavicím, nejhůř ze všeho Zmijozelu?“

„*Válka* je příliš děsivá, aby se riskovala,“ řekl starý kouzelník. „A přesto nastane. Voldemort se vrací. Černé figurky se shromažďují. Severus je jednou z těch nejdůležitějších figurek, které naše strana v téhle válce má. Ale náš zlý mistr lektvarů musí, jak se říká, hrát svou roli. Pokud Severus tu roli může dodržet tím, že zraní dětské pocity, pouze jejich pocity, Harry,“ hlas starého kouzelníka byl velmi tichý, „musel bys být nejvíc nezkušený ve válečných způsobech, aby sis myslel, že to je špatná dohoda. Těžká rozhodnutí taková *nejsou*, Harry. Ty vypadají – vypadají takhle.“ Starý kouzelník neudělal to gesto. Jen stál na místě mezi podstavci.

„Neměl byste být ředitelem,“ pronesl Harry přes hořící hrdlo. „Je mi to líto, hrozně líto, ale neměl byste zkoušet být zároveň ředitelem a zároveň vést válku. Bradavice by neměly být částí toho všeho.“

„Ty děti přežijí,“ řekl ředitel se starýma, unavenýma očima. „Voldemorta by nepřežily. Přemýšlel jsi někdy nad tím, proč děti v Bradavicích skoro nemluví o svých rodičích, Harry? Protože je tu vždycky na doslech někdo, kdo přišel o svou matku nebo otce nebo o oba. To po sobě Voldemort zanechal, když tu byl naposledy. Nic nestojí za to, aby válka znovu začala být o jediný den dříve než musí, nebo aby trvala o jediný den déle než musí.“ Tentokrát

starý kouzelník udělal gesto, jako by chtěl označit všechny zlomené hůlky. „Nebojovali jsme proto, že by nám to přišlo jako správná věc! Bojovali jsme, protože jsme museli, protože jsme neměli žádnou jinou možnost. To je naše odpověď.“

„Proto jste čekal tak dlouho, než jste se pustil do boje s Grindelwaldem?“

Harry tu otázku pronesl, aniž by se zamyslel –

Zatímco si ho ty modré oči prohlížely, čas se zpomalil.

„S kým jsi mluvil, Harry?“ zeptal se starý kouzelník.

„Ne, neodpovídej. Je mi to jasné.“ Brumbál si povzdechl.

„Mnoho lidí mi tuhle otázku položilo a já je vždy odmítl.

Ale časem se musíš dozvědět, jak tomu skutečně bylo.

Budeš přísahat, že o tom nikdy nepromluvíš, dokud ti nedám souhlas?“

Harry by rád dostal svolení říct to Dracovi, ale –

„Přísahám,“ řekl Harry.

„Grindelwald vlastnil prastaré, hrůzné zařízení,“ řekl

Brumbál. „Když ho měl, nemohl jsem se probít jeho

obranou. V duelu jsem ho nemohl porazit, jen s ním

zápasit několik dlouhých hodin, dokud se nezhroutil

vyčerpáním – já sám bych z toho zemřel později, kdyby

nebylo Fawkese. Ale dokud jeho mudlovští spojenci dělali

oběti, aby ho udrželi, Grindelwald nemohl padnout. Byl

během té doby opravdu nepřemožitelný. Pokud jde o to zařízení, které Grindelwald vlastnil, nikdo o něm nesmí vědět, nikdo nesmí mít ani podezření, nesmí tu být jediný náznak. A proto o tom nesmíš mluvit a já nesmím říci nic víc. To je všechno, Harry. Není v tom nic morálního ani moudrého. Jen samotný fakt.“

Harry pomalu přikývl. To nebylo naprosto nepravděpodobné, dle magických standardů...

„A potom,“ pokračoval Brumbálův hlas ještě tišeji, skoro jako kdyby mluvil sám pro sebe, „vzhledem k tomu, že jsem to byl já, kdo ho porazil, poslouchali mě, když jsem řekl, že by neměl zemřít, i když jich tisíce volaly po jeho krvi. Byl uvězněn v Nurmengardu, ve vězení, které sám postavil a kde sídlí až do dnešního dne. Šel jsem do toho duelu bez úmyslu ho zabít, Harry. Protože, chápej, už jsem se Grindelwalda pokusil zabít jednou předtím, dlouhý čas předtím, a to... bylo... se ukázalo jako... omyl, Harry.“ Starý kouzelník teď hleděl na svou dlouhou, tmavě šedou hůlku, kterou svíral v obou rukách, jako kdyby šlo o křišťálovou kouli z mudlovské fantazie, věštící zrcadlo, které ukáže všechny odpovědi. „A já jsem si tehdy myslel, že... že bych nikdy neměl zabíjet. Ale pak se objevil Voldemort.“

Starý kouzelník znovu pohlédl na Harryho a řekl chraplavým hlasem. „On není jako Grindelwald, Harry. Nezbyvá v něm nic lidského. *Jeho* musíš zničit. Nesmíš zaváhat, až ten čas přijde. Jemu jedinému, ze všech bytostí na tomto světě, nesmíš dát žádnou milost, a až budeš hotov, musíš to zapomenout, zapomenout, že jsi kdy takovou věc udělal, a vrátit se k životu. Šetři si svůj hněv na to, pouze na to.“

V místnosti nastalo ticho.

Ticho trvalo mnoho dlouhých vteřin, než bylo konečně přerušeno jedinou otázkou.

„Jsou v Nurmengardu nějaké mozkomorí?“

„Cože?“ řekl starý kouzelník. „Ne! Ani jemu bych něco takového neudělal –“

Starý kouzelník vytřeštil oči na toho mladíka, který se narovnal a jeho výraz se změnil.

„Jinými slovy,“ řekl ten kluk, jako kdyby mluvil sám pro sebe a v místnosti nikdo nebyl, „už se ví, jak mocné temné kouzelníky udržet ve vězení bez použití mozkomorů. Lidé vědí, že to vědí.“

„Harry...?“

„Ne,“ řekl chlapec. Vzhlédl a jeho oči zářily jako zelený oheň. „Nepřijímám vaši odpověď, pane řediteli. Fawkes mi

svěřil misi, a já teď vím, proč Fawkes tuhle misi dal mně a ne vám. Vy jste ochotný přijmout rovnováhu sil, která skončí vítězstvím těch zlých. Já ne.“

„To také není odpověď,“ řekl starý kouzelník. Jeho tvář neukazovala nic z té bolesti, v jejímž skrývání měl dlouhou praxi. „Odmítnout to přijmout nic nezmění. Teď váhám, jestli nejsi jednoduše příliš mladý na to, abys tomu porozuměl, Harry, navzdory tvému vzezření; jen v dětských fantaziích mohou být všechny bitvy vyhrány a jediné zlo neponecháno.“

„A proto já dokážu zničit mozkomory a vy ne,“ řekl chlapec. „Protože já věřím, že temnota může být zničena.“

Kouzelníkův dech se zastavil v hrdle.

„Fénixova cena není nevyhnutelná,“ řekl kluk. „Není to součástí nějaké hluboké rovnováhy skryté ve vesmíru. Je to jen část problému, u které jste ještě nepřišel na to, jak ji obejít.“

Kouzelníkovy rty se otevřely a žádná slova z nich nevyšla.

Stříbrné světlo dopadalo na roztríštěné hůlky.

„Fawkes mi dal misi,“ zopakoval chlapec, „a já v té misi budu pokračovat, i kdybych měl zničit celé ministerstvo, abych toho dosáhl. To je ta část odpovědi, která vám uniká. Nezastavíte se a neřeknete si, *no, co se dá dělat*,

hádám, že nepřijdu na žádný způsob, jak bych v Bradavicích zastavil šikanu, a necháte to být. Můžete jen pátrat dál, dokud nepřijdete na to, jak to udělat. Pokud to bude zahrnovat rozbití celé konspirace Luciuse Malfoye, fajn.“

„A ten pravý boj proti Voldemortovi?“ zeptal se kouzelník nejistým hlasem. „Co uděláš, abys vyhrál proti němu? Rozdrtíš celý svět? I kdybys jednoho dne získal takovou sílu, pořád to neznamená, že za to nebudeš platit! To, že se tak chováš *ted'*, je známkou šílenství!“

„Zeptal jsem se profesora Quirrella, proč se smál,“ řekl chlapec vyrovnaně, „když dal Hermioně těch sto bodů. A profesor Quirrell řekl, to nejsou jeho přesná slova, ale tak nějak řekl, že ho strašně pobavilo, že ten skvělý a dobrý Albus Brumbál si tam jen tak sedí a nic nedělá, zatímco to ubohé, nevinné děvče prosilo o pomoc, zatímco *on* byl tím, kdo jí pomohl. A pak řekl, že když se ti dobří a morální lidé sami svážou, obvykle pak už nedělají nic; nebo, pokud jednají, stěží je můžete rozeznat od lidí, kteří jsou označováni za špatné. Zatímco *on* mohl pomoci nevinným dívkám, kdykoli k tomu měl chuť, protože *on* není nikým dobrým. A že bych si na to měl vzpomenout pokaždé, když si myslím, že vyrůstám k dobru.“

Starý kouzelník nijak neprojevil sílu toho nárazu. Jen lehce rozšířené oči by ho mohly prozradit, kdybyste jej

pozorovali velmi pozorně.

„Nebojte se, pane řediteli,“ řekl ten kluk. „Nepřeskočilo mi. Vím, že se mám naučit, co znamená dobro od Hermiony a Fawkese, ne od profesora Quirrella a od vás. Což mě přivádí k důvodu, proč jsem přišel. Hermionin čas je příliš cenný, než aby byl promarněn v trestech. Profesor Snape to odvolá, bude tvrdit, že jsem ho vydíral.“

Po zaváhání starý kouzelník přikývl, stříbrný plnovous se pod ním lehce zavlhl. „To by *pro ni* nebylo nejlepší, Harry,“ řekl. „Ale trest se může konat pod profesorem Binnsem a ty s ní v té učebně můžeš volně studovat.“

„Dobře,“ řekl kluk. „Myslím, že to je všechno, o čem jsme potřebovali mluvit. Můžete očekávat, že až budete příště pracovat na straně těch špatných, nebo je budete nechávat vyhrávat, udělám cokoli, co mi Fawkes řekne, abych udělal, bez ohledu na to, jaké problémy z toho budou. Doufám, že tohle je jasné.“

Bez dalšího slova se kluk otočil a vyšel z místnosti otevřenými dveřmi z černého kovu, o chvíli později následovalo slovo „*Lumos!*“ a světlo z jeho hůlky.

Starý kouzelník stál tiše na místě mezi ruinami životů, které jeho vlastní život zanechal. Jeho vrásčitá ruka se roztřeseně zvedla, aby se dotkla půlměsíčkových brýlí –

Klučičí hlava znovu nakoukla dovnitř. „Mohl byste zapnout to schodiště, pane řediteli? Raději bych neměl znovu tolik práce, abych mohl odejít stejně jako jsem přišel.“

„Jdi, Harry Pottere,“ řekl starý kouzelník. „Schodiště tě přijme.“

(O nějaký čas později, dřívější Harryho verze, která neviditelná čekala vedle chrličů od devíti večer, následovala dovnitř zástupkyni ředitele hned jak se pro ni dveře otevřely, tiše za ní čekal na otáčejícím se schodišti, dokud nebyli až nahoře, a pak, stále pod svým pláštěm, třikrát otočil svým obračecem času.)

Později: Profesor Quirrell a –

Učitel obrany čekal na stinné mytíně a zády se jen tak opíral o hrubou šedou kůru vzrostlého buku, který byl v pozdních březnových dnech stále bez listí, takže se zdálo, že jeho kmen a koruna jsou bledou rukou, která se zvedá ze země a exploduje do tisíce prstů. Kolem učitele obrany a nad ním byly tak husté větve, že i přesto, že jaro sotva přišlo a jen málo stromů už začínalo pučet, jste nebe z téhle pozice mohli spatřit jen stěží. Nitě té dřevěné sítě se střetávaly a množily tolikrát, že pokud byste nad nimi létali na koštěti a hledali někoho pod sebou, zjistili byste,

že je mnohem jednodušší následovat vaše uši než oči. Také by zrovna nepomohlo, že v Zapovězeném lese už se začínalo stmívat a neviditelné slunce už téměř zapadlo, takže zbývalo jen pár pramenů slábnoucího světla, které ozařovaly špičky nejvyšších stromů.

Ozval se ten nejslabší zvuk kroků, téměř neslyšitelný i na lesní půdě; chůze muže, který je zvyklý na to, že není spatřen. Žádný klacek se nezlomil, žádné listí nezašustilo

-

„Dobré odpoledne,“ řekl profesor Quirrell. Učitel obrany se neobtěžoval pohnout ani očima, ani rukama, které nehybně odpočívaly u jeho boku.

Objevila se postava v černém plášti a otočila hlavou doleva a doprava. V pravé ruce, byla hůlka ze dřeva tak šedého, že připomínalo stříbro, držená za konec.

„Nevím, proč jste se chtěl setkat zrovna tady,“ řekl Severus Snape chladným hlasem.

„Hm,“ řekl profesor Quirrell nezaujatým tónem, jako by na této věci vůbec nezáleželo, „myslel jsem si, že budete chtít soukromí. Bradavické stěny mají uši, a vy byste přece nechtěl, aby ředitel zjistil, jakou jste měl roli ve včerejší scéně, vidíte.“

Zdálo se, že březnový chlad se prohlubuje a teplota dále klesá. „Nevím, o čem to mluvíte,“ řekl mistr lektvarů

ledově.

„Víte velmi dobře o čem tu mluvíme,“ řekl profesor Quirrell pobaveně. „Opravdu, pane profesore, neměl byste se plést do záležitostí idiotů, pokud nejste připravený se ihned bránit všemu jejich násilí.“ (Ruce učitele obrany stále uvolněně ležely po jeho boku.) „A přesto se zdá, že si žádný z těch idiotů nepamatuje, že by viděl, jak padáte; ani ty dívky si vaši přítomnost nevybavují. Což nám tu otevírá fascinující otázku: proč jste šel do takového extrému, troufám si říct, *zoufalého* extrému, abyste seslal *padesát dva* paměťových zaklínadel.“ Profesor Quirrell naklonil hlavu. „Bál byste se tolik názorů obyčejných studentů? To si nemyslím. Bál byste se, že by se tahle záležitost donesla k vašemu dobrému příteli, lordu Malfoyovi? Ale ti hlupáci hned na tom místě přišli s uspokojujícím vysvětlením vaší přítomnosti. Ne, existuje jen jedna osoba, která má nad vámi tolik moci, a která by byla nejvíc znepokojená, že provádíte plán, o kterém on nic neví – váš pravý skrytý pán, Albus Brumbál.“

„Cože?“ zasyčel mistr lektvarů, hněv jasně viditelný na jeho tváři.

„Ale teď se zdá, že jednáte sám; a tak mě velmi zajímá, co tak můžete řešit a proč.“ Učitel obrany hleděl na černě oblečenou siluetu mistra lektvarů s takovým zájmem, jaký

by člověk věnoval mimořádně zajímavému broukovi – ano, ale vždyť jde jen o brouka.

„Nejsem Brumbálovým sluhou,“ řekl mistr lektvarů chladně.

„Opravdu? Jak fascinující.“ Učitel obrany se lehce usmál.
„Povězte mi o tom více.“

Následovalo dlouhé ticho. Z nějakého stromu zahoukala sova, v tom tichu šlo o hlasitý zvuk, ale ani jeden z mužů se nehnul.

„Nechcete mě za nepřítele, Quirrelli,“ řekl Severus Snape velmi tichým hlasem.

„Vážně?“ řekl profesor Quirrell. „Jak to víte?“

„Na druhou stranu,“ pokračoval mistr lektvarů stále tichým hlasem, „moji přátelé mají celou řadu výhod.“

Muž opřený o šedou kůru stromu zvedl obočí.

„Například?“

„Je tu hodně věcí, které o této škole vím,“ řekl mistr lektvarů. „Věci, které si možná myslíte, že nevím.“

Následovalo vyčkávací ticho.

„Jak neuvěřitelně fascinující,“ řekl profesor Quirrell. Se znuděným výrazem si prohlížel nehty. „Pokračujte.“

„Vím, že jste se... *zajímal* o... chodbu ve třetím patře –“

„O tom nevíte vůbec nic.“ Mužova záda se opřela o dřevo a narovnala. „Nepokoušejte se mě oblafnout,

Severusi; rozčiluje mě to, a vy nejste v pozici, kdy byste si mohl dovolit mě rozčilovat. Jakémukoliv schopnému kouzelníkovi by stačil jeden pohled, aby poznal, že ředitel tu chodbu protkal směšným množstvím ochran a sítí, spouštěčů a hlídačů. A co víc: jsou tam položena kouzla prastaré síly, magická zařízení, o kterých jsem neslyšel ani v pohádkách, použity techniky, které musely být převzaty ze shromážděných zvěstí o samotném Flamelovi. I Ten, jenž nesmí být jmenován by měl problém tím projít, aniž by vzbudil pozornost.“ Profesor Quirrell si zamyšleně poklepal prstem o bradu. „A pokud jde o samotný zámek, jde o *Colloportus* seslaný na obyčejné dveře, a to tak slabě, že by to neudrželo venku ani slečnu Grangerovou prvního dne, kdy do Bradavic dorazila. Za celý svůj život jsem nenarazil na více očividnou past.“ Teď se profesorovi zúžily oči. „Neznám nikoho žijícího, proti komu by takhle komplikovaná detekční opatření byla užitečná. Pokud tu je nějaký kouzelník, který ovládá prastaré nauky, někdo, o kom nic nevím a proti němuž je ta past nastražena – *tuhle* informaci můžete směnit za tolik ticha, kolik se vám zlíbí, drahý pane profesore, a stále vám zůstane slušná míra mé přízně.“

Mohli byste přísahat, že profesor Quirrell Severuse Snapea sledoval s jasným zájmem. Na jeho rtech se

neobjevila ani ta nejmenší stopa po úsměvu.

Na mýtině následovalo další dlouhé ticho.

„Nevím, *koho* se to Brumbál bojí,“ řekl Snape. „Ale vím, co nastražil jako návnadu, i něco o tom, jak je to doopravdy chráněno –“

„Co se té věci týká,“ řekl profesor Quirrell, znovu tím znuděným tónem, „ukradl jsem to už před několika měsíci a na místě nechal padělek. Každopádně děkuji za vaši nabídku.“

„Lžete,“ řekl Severus Snape po chvíli.

„Ano, lžu.“ Profesor Quirrell se znovu opřel o šedou kůru stromu a oči mu zalétly k té husté síti větví; nastupující noc byla skrze ten komplikovaný shluk stěží viditelná. „Jen jsem chtěl vědět, jestli mě u toho nachytáte, když už předstíráte, jak málo toho víte.“ Učitel obrany se sám pro sebe usmál.

Mistr lektvarů vypadal, jako by se měl udusit vlastním hněvem. „*Co vlastně chcete?*“

„Vlastně nejspíš nic,“ řekl učitel obrany s pohledem dál upřený do korun lesa. „Jen jsem byl zvědavý. Hádám, že budu prostě jen čekat a sledovat, kam se ten váš plán bude ubírat, a řediteli zatím nic neřeknu – samozřejmě za předpokladu, že mi čas od času poskytnete nějakou laskavost.“ Na tváři se mu objevil suchý úsměv. „Zatím jste

propuštěn, Severusi. I když by mi nevadilo si někdy v brzké době upřímně popovídat o tom, kde je vaše loajalita. A tím myslím *upřímně*, bez té přetvářky, kterou jste předvedl dnes. Třeba byste přišel na to, že máte víc spojenců, než jste si myslel. Vezměte si čas na rozmyšlenou, příteli.“

Později: Draco Malfoy a-

Duhová polokoule, kupole z čisté síly se špetkou vlastní barvy, rozesílala narážející světlo v roztráštěných odrazech barev mnoha odstínů, jak rozbíjela záři skvostných lustrů zmijozelské společenské místnosti.

Schovaná někde pod tou duhovou polokoulí byla zděšená tvář mladé čarodějky, která se nikdy nesetkala se šikanou, která se nepřipojila k žádné z armád profesora Quirrella, která z obrany dostávala přinejlepším ‚dostatečnou‘, a která by nedokázala seslat prismatickou bariéru ani aby si zachránila vlastní život.

„No tak, přestaňte,“ řekl Draco Malfoy, který naladil svůj hlas do znučeného tónu, i když se pod svým hábitem potil, zatímco hůlku pořád držel namířenou na bariéru, která chránila Millicent Bulstrodivou.

Nedokázal si vzpomenout, jak k tomu rozhodnutí došel, jen to, že dva starší kluci se chystali Millicent proklít a společenská místnost tiše přihlížela, a pak Dracova ruka

prostě vytáhla hůlku, seslala bariéru a napumpovala mu srdce adrenalinem, zatímco se jeho ubohý, opuštěný mozek rychle rozhlížel po vysvětlení –

Ti dva starší kluci se narovnali z místa, kde se tyčili nad Millicent, otočili se k Dracovi a podívali se na něj se směsí šoku a vzteku. Gregory a Vincent vedle něj už vytáhli své vlastní hůlky, ale ještě jimi nemířili. Přeci jen, ani všichni tři dohromady by vyhrát nemohli.

Ale ti starší kluci by je neprokleli. Nikdo by nebyl tak hloupý, aby proklel budoucího lorda Malfoye.

Nebyl to strach z prokletí, kvůli čemu Dracovi pod hábitem vyrazil pot, zatímco zoufale doufal, že na jeho čele ty kapičky nebudou vidět.

Draco se potil, protože začal cítit tu pomalu se objevující a nechutnou jistotu, že i když mu to teď projde, pokud touhle cestou půjde dál, nastane čas, kdy se to všechno zhroutí, a pak už možná dalším lordem Malfoyem nebude.

„Pane Malfoyi,“ řekl ten z kluků, co vypadal starší. „Proč ji bráníte?“

„Takže vy jste odhalili tu mysl za celou touhle konspirací,“ řekl Draco se svým úšklebkem číslo dva, „a tou je, aby v tom bylo jasno, prvnáčka jménem Millicent Bulstrosová. Ona je jen *prostředníkem*, hlupáku!“

„No a?“ chtěl vědět starší kluk. „Stejně jim pomohla!“

Draco zvedl hůlku a prismatická sféra se zablikáním zmizela. Stále stejně znuděným hlasem řekl, „*Věděla jste, co to děláte, slečno Bulstrodová?*“

„N– ne,“ zakoktala Millicent z místa, kde stále seděla u svého stolu.

„Věděla jste, kam jdou ty zmijozelské zprávy, které jste předávala dál?“

„Ne!“ řekla Millicent.

„Děkuji,“ řekl Draco. „Mohli byste ji nechat na pokoji, je tu jenom pěšák. Slečno Bulstrodová, tu laskavost, kterou jste pro mě udělala v únoru, můžete považovat za splacenou.“ Draco se otočil zpátky ke svému úkolu z lektvarů a modlil se k Merlinovi, aby Millicent neřekla něco tak hloupého jako ‚Jakou laskavost?‘

„Proč potom,“ řekl jasný hlas z druhé strany místnosti, „ty čarodějky chodily tam, kam jim zpráva od Millicent řekla, aby šly?“

Ještě víc propocený Draco znovu zvedl hlavu, aby se podíval na místo, ze kterého Randolph Lee promluvil. „Co přesně v té falešné zprávě stálo?“ řekl Draco. „Bylo tam ‚Přikazuji vám, abyste pokračovaly dál, ve jménu temné paní Bulstrodové‘ nebo ‚Prosím, setkáme se zde, vaše Millicent?‘“

Randolph Lee otevřel ústa, na chvilku zaváhal –

„To jsem si myslel,“ řekl Draco. „To nebyl moc dobrý test, pane Lee, to– to by –“ Zběsilý, nervy drásající okamžik, během kterého se pokoušel vymyslet, jak to říct, aniž by použil slova od Harryho, jako třeba *falešně pozitivní*. „To by čarodějky přimělo tam opravdu jít, jestli se nějaká z nich jenom *kamarádí* s Millicent.“

Jako by celá ta věc byla vyřešená, Draco znovu sklonil pohled ke svému úkolu z lektvarů a nevšímal si (až na ten pocit hrozivého očekávání v žaludku) šepotu všude kolem sebe.

Jen koutkem jednoho oka zachytil, jak na něj Gregory zírá.

Dracovy oči spočinuly na domácím úkolu z astronomie, ale nedokázal přimět svou mysl, aby se soustředila. Pokud byste se snažili nemyslet na to, co Harry Potter řekl, tou zhruba nejhorší věcí, jaká se dala udělat, by bylo dívat se do učebnice na obrázky noční oblohy, a snažit se rozpomenout, co přesně jste *neměli* vědět o tom, jak se planety pohybují. Astronomie, vznešené a prestižní umění, známka učenosti a vědomostí; to jen mudlové ovládali ty tajemné moderní artefakty, které jim dovolily udělat to milionkrát lépe za použití metod, které se mu

Harry pokusil vysvětlit, a které Draco stále ani nezačínal chápat, až na to, že očividně nepotřebujete magii, abyste přiměli věci dělat *výpočty*.

Draco pohlédl na obrázky souhvězdí a napadlo ho, jestli to takhle je i v jiných kolejích, jestli i lidé v Havraspáru pořád ohrožují jeden druhého.

Harry Potter mu jednou řekl, že vojáci na bitevním poli ve skutečnosti nebojují za svou zemi. Patriotismus může být tím, co je na bojiště původně dostalo, ale jakmile se tam ocitli, bojovali, aby ochránili *jeden druhého*, kamarády, se kterými trénovali, a které teď měli přímo před sebou. A Harry poznamenal – a Draco věděl, že to je pravda – že nemůžete používat loajalitu k vůdci, abyste seslali patrona, nebyl to *odpovídající* druh hřejivé a šťastné myšlenky. Ale myslet na ochranu někoho, kdo je vedle vás –

To, řekl Harry Potter zamyšleně, je pravděpodobně ten důvod, proč se Smrtijedi rozpadli ve chvíli, kdy Pán zla zmizel. Nebyli *jeden ke druhému* vázáni ničím pozitivním. Mohli jste naverbovat skupinu, která se skládala z Bellatrix Blackové a Amycuse Carrowa, hned vedle lorda Malfoye a pana MacNaira, a udržovat je pod kontrolou mučícím zaklínadlem. Ale v tom okamžiku, kdy Pán zla zmizel, už žádnou armádu nemáte, jen okruh lidí, kteří se

znají. Proto jeho otec selhal. Nebyla to ani doopravdy jeho chyba. Nebylo tu nic, co by otec *mohl* udělat, když zdědil Smrtijedy, kteří jeden k druhému necítili žádné *přátelství*.

A i když šlo o zmijozelskou kolej, kterou měl bránit – zmijozelskou kolej, kterou s Harrym přísahali, že budou bránit – Draco si nemohl pomoci, někdy ho napadalo, že je míň unavující trénovat se svou armádou, spolupracovat s dalšími kolejemi, které nebyly Zmijozel. Jakmile jste jednou spatřili ty problémy a pojmenovali je, nemohli jste je *přestat* vidět, jen to každým dnem bylo víc a víc *rozčilující*.

„Pane Malfoyi?“ ozval se hlas Gregoryho Goyla z místa, kde ležel na zemi vedle Dracova stolu v té malé ale soukromé ložnici. Gregory pracoval na svém úkolu z přeměňování, kde často potřeboval pomoc.

V tomhle bodu bylo jakékoli rozptýlení vítané. „Ano?“ řekl Draco.

„Ve skutečnosti jste proti Grangerový nic neplánoval,“ řekl Gregory. „Že jo?“

Dracovým žaludkem se rozšířil přesně ten pocit, který zazníval v Gregoryho hlase, znechucený a vystrašený.

„Ve skutečnosti jste Grangerový pomáhal, když jste ji zvedl z tý podlahy,“ řekl Gregory. „A předtím jste zabránil

tomu, aby spadla ze střechy. *Pomohl jste mudlovský šmejdce*
–“

„Jo, přesně tak,“ řekl Draco sarkasticky, bez nejmenšího zaváhání nebo prodlení, a znovu se podíval na svůj úkol z astronomie, jako kdyby nebyl ani trošičku nervózní.

Všechno se to dělo přesně tím způsobem, kterého se Draco obával, ale to alespoň znamenalo, že si tuhle konverzaci znovu a znovu procvičoval v mysli, vymýšlel ten nejlepší způsob, jak začít. „No tak, Gregory, zápasil jsi s generálkou Grangerovou, víš, jak silný její kouzla jsou. Jako kdyby něco od mudlů mohlo být silnější než ty, silnější než Theodore, silnější než všichni čistokrevní v celé škole kromě ní? To vážně *nevěříš* ničemu z toho, co otec tvrdí? Je *adoptovaná*. Její rodiče zahynuli ve válce a někdo jí strčil k mudlovskému páru, aby ji schovali. Generálka Grangerová v žádném případě není opravdová mudlovská šmejdka.“

Dracovou ložnicí pomalu pulzovalo ticho. Draco chtěl vědět, *potřeboval* vědět, jaký výraz je na Gregorově tváři. Ale *nemohl* vzhlednout od svého stolu, ještě ne, ne dokud Gregory nepromluví jako první.

A pak –

„Takže *tohle* vám Harry Potter řekl?“ řekl Gregory.

Jeho hlas zakolísal a zlomil se. Když Draco vzhlédl od svého psaní, spatřil slzy, které tekly z Gregoryho očí.

Tohle očividně nezafungovalo.

„Nevím, co mám dělat,“ zašeptal Gregory. „Nevím, co teď dělat, pane Malfoyi. Váš otec není – až to zjistí – nebude se mu to líbit, pane Malfoyi!“

Není tvůj úkol rozhodovat, co se otci bude líbit, Goyle –

Draco ta slova slyšel v hlavě; znělo to jako otcův hlas, s tou samou přísností. Tohle byly věci, které ho otec naučil říkat, kdyby ho Vincent nebo Gregory někdy zpochybňovali; a pokud to nebude fungovat, měl by je proklít. *Nebyli* to jemu rovní kamarádi, řekl otec, a na to by nikdy neměl zapomenout. Draco tu vládl, oni byli jeho sluhy a pokud to tak Draco nedokázal udržet, pak nebyl hoden zdědit rod Malfoyů...

„To je v pořádku, Gregory,“ řekl Draco tak jemně, jak jen to dokázal. „Jediné, o co se musíš starat, je moje ochrana. Nikdo tě nebude vinit za to, že posloucháš moje rozkazy, ani můj otec, ani tvůj.“ Dal do svého hlasu veškerý cit, jako kdyby se snažil přivolat patrona. „A každopádně, příští válka nebude jako ta poslední. Rod Malfoyů tu byl dlouho předtím, než se objevil Pán zla, a ne každý lord z rodu Malfoyů dělá věci stejně. Otec to ví.“

„Opravdu?“ řekl Gregory třesoucím se hlasem. „Vážně to ví?“

Draco přikývl. „Profesor Quirrell to také ví,“ řekl Draco. „Přesně o tom ty armády jsou. Učitel obrany má pravdu, až přijde další válka, můj otec nebude schopen sjednotit celou zemi, vzpomenou si na tu *poslední* válku. Ale všichni, kdo bojovali v armádách profesora Quirrella, si budou pamatovat, kdo byli ti nejsilnější generálové, budou vědět, kdo je dost dobrý, aby je vedl. Prohlásí Harryho Pottera svým pánem, já budu jeho pravou rukou a rod Malfoyů bude na vrcholu, jako vždy. Lidé se mohou přiklonit i ke *mně*, kdyby tu Potter nebyl, pokud si budou myslet, že jsem důvěryhodný. To je mým cílem právě teď. Otec to pochopí.“

Gregory si utřel oči a sklonil pohled zpátky ke svému úkolu z přeměňování. „Dobře,“ řekl Gregory třesoucím se hlasem. „Když to říkáte, pane Malfoyi.“

Draco znovu přikývl. Ignoroval pocit prázdnoty, který cítil ze všech těch lží, které právě řekl svému kamarádovi, a znovu se vrátil ke hvězdám.

Později: Hermiona Grangerová a –

Být neviditelnou by mělo být zajímavější než tohle, bradavické chodby by měly být zdůrazněny zvláštními

barvami nebo něco takového. Ale ve skutečnosti, pomyslela si Hermiona, být pod Harryho neviditelným pláštěm bylo zrovna takové jako *nebýt* pod neviditelným pláštěm, až na tu část s pláštěm. Když jste přes sebe natáhli závoj z té jemné černé látky – jako kápi a přes obličej – už jste nemohli spatřit, jak se natahuje před vámi, a ani potom nijak nepřekážel vašemu dechu. A svět vypadal jako obvykle až na to, že když jste šli kolem jakéhokoli kovu, neviděli jste odraz sebe sama. Portréty se na vás nikdy nepodívaly, dál dělaly ty divné věci, které dělaly vždycky, když byly o samotě. Hermiona ještě nezkusila projít kolem zrcadla, nebyla si jistá, jestli by to *chtěla*. Přeci jen už jste to nebyli vy, kdo kolem prochází, žádné ruce, žádné nohy, jen měnící se úhel pohledu. Byl to znepokojující pocit – ani ne že jste *neviditelní*, ale že *neexistujete*.

Harry se jí vůbec na nic neptal, stačilo jí dostat ze sebe slovo ‚neviditelný‘ a Harry už vytahoval neviditelný plášť ze svého váčku. Ani neměla šanci mu povědět o svém mimořádně tajném setkání s Dafné a Millicent Bulstrodivou, nebo že si myslela, že by to mělo pomoci ostatním holkám, a Harry už jí podával pravděpodobnou relikvii smrti. Pokud jste byli fér, a ona se *snažila* být fér,

museli jste přiznat, že Harry občas vážně byl dobrým, skvělým kamarádem.

Samotné tajné setkání naprosto selhalo.

Millicent tvrdila, že je věstkyně.

Hermiona Millicent a Dafné opatrně a ze široka vysvětlila, že to nemůže být pravda.

S Harrym si to na začátku svého výzkumu věštění vyhledali; Harry trval na tom, že si o věštách přečtou všechno, co najdou mimo Zakázané oddělení. Jak Harry poznamenal, ušetřilo by jim hodně práce, kdyby mohli najít nějakou jasnovidku, která by jim prozradila, co všechno se jim podaří odhalit během příštích třiceti pěti let. (Řečeno Harryho slovy, jakýkoli způsob, jak získat informace, vysílané ze vzdálené budoucnosti, byl potenciálně způsob, jak zajistit globální vítězství.)

Ale, jak Hermiona vysvětlila Millicent, jasnovidectví se nedalo ovládat, nebylo možné *zažádat* si o věštbu o něčem konkrétním. Místo toho (jak knihy tvrdily) tu byl jistý *tlak*, který se časem zvětšoval, pokud se schylovalo k uskutečnění nebo odvrácení nějaké mimořádné události. A jasnovidci, když zrovna byli kolem příhodného posluchače, byli něco jako slabé body pod tím tlakem. Takže věštby byly jenom o velkých, důležitých věcech, protože jen něco takového mohlo takový tlak vyvolat – a

téměř nikdy stejnou věc neřeklo víc jasnovidců, protože po vyřčení ten tlak zmizel. A, jak dále Hermiona Millicent vysvětlila, samotní jasnovidci si svoje proroctví nepamatovali, protože nebylo určeno *pro ně*. A ta zpráva vyšla v podobě hádanky, takže jen někdo, kdo tu věštbu slyšel v jasnovidcově původním tónu, mohl odhalit její smysl. Neexistoval jediný možný způsob, jak by Millicent mohla prorokovat *kdykoli by chtěla*, o *šikaně ve škole*, a pak si to ještě *pamatovat*, a kdyby tomu tak bylo, znělo by to nějak jako ‚kostlivec má ten klíč‘ a ne ‚Susan Bonesová tam musí být‘.

V tu chvíli Millicent vypadala dost vyděšeně, takže Hermiona uvolnila pěsti, které měla zaryté do stehů, uklidnila se, a opatrně prohlásila, že je ráda, že jim Millicent pomohla, ale občas kvůli Millicentiným slovům vešly do pastí, takže by chtěla vědět, odkud ty zprávy ve *skutečnosti* byly.

A Millicent tiše řekla:

Ale, ale ona mi řekla, že je věštkyně...

Hermiona Dafné řekla, aby netlačila dál, když jim Millicent odmítla dát svůj zdroj. Nešlo tu jen o to, že si Hermiona připadala příšerně, když na Millicentině tváři viděla ten vyděšený výraz. Bylo to tím, že Hermiona byla silně přesvědčená, že kdyby toho člověka, který dával

Millicent zprávy, našly, no, pak by jen *ony samy* začaly po ránu nalézat skryté zprávy pod svými polštáři.

Byl to zrovna takový zoufalý pocit, jako měla při té bitvě před Vánocemi, když se koukala do Zabiniho náčrtku se všemi těmi barevnými linkami, kolonkami a... a teprve teď si uvědomila, co znamenalo, že *Zabini* byl tím, kdo jí ten náčrtek ukazoval.

I Havraspárce se může stát, napadlo ji, že její život bude prostě příliš komplikovaný.

Hermiona začala stoupat v krátké spirále žlutého mramorového schodiště, které odbočovalo z hlavní trasy špatně udržovaného „tajného“ schodiště, které ve skutečnosti bylo jednou z nejrychlejších cest, jak se dostat ze zmijozelského sklepení do havraspárské věže, i když bylo otevřené jen pro čarodějky. (Proč by zrovna dívky potřebovaly rychlou cestu z Havraspáru do Zmijozelu a zpátky, byla pro Hermionu záhada.) A na vrcholu toho schodiště, teď když byla pryč od těch zmijozelských míst a zpátky v hlavních chodbách Bradavic, se Hermiona zastavila a sundala si Harryho neviditelný plášť.

Když její měšec ten plášť polkl, otočila se a vydala se dolů krátkou chodbou, automaticky se rozhlížela do všech směrů, aniž by na to doopravdy myslela, její stále pátrající oči nakoukly do temného výklenku –

(pocit dezorientace)

– a pak celé její tělo zasáhla vlna šoku a strachu jako omračující kletba, když zjistila, že bez jakékoli myšlenky nebo vědomého rozhodnutí jí hůlka skočila do ruky a už ukazovala na...

...černý plášť tak široký a dmoucí se, že bylo nemožné určit, jestli osoba pod ním je muž nebo žena, na jehož vrcholu byl černý klobouk. Z toho se zdála proudit černá mlha, která zastiňovala tvář, nacházející se pod kloboukem.

„Znovu zdravím, Hermiono,“ zašeptal sykavý hlas zpod toho černého klobouku a té černé mlhy.

Hermionino srdce jí zběsile bušilo v hrudi, hábit jí teď připadal propocený, v ústech cítila pachutí strachu; nevěděla, jak je možné, že tak rychle cítí tolik adrenalinu, ale její ruka stiskla hůlku silněji. „Kdo jste?“ zeptala se.

Klobouk se mírně naklonil; ten šepotavý hlas, přicházející z černé mlhy, zněl suše jako prach. „Váš poslední spojenec,“ promluvil ten sykavý šepot. „Ten, kdo konečně odpovídá, když vám nikdo jiný neodpoví. Možná váš jediný *pravý* přítel v celých Bradavicích, Hermiono. Protože teď už jste viděla, jak ostatní zůstávají potichu, když potřebujete –“

„Jak se *jmenujete*?“

Černý plášť se pootočil sem a tam, nevypadalo to jako pokrčení ramen, ale přesně ten význam to mělo. „To je hádanka, mladá Havraspárko. Dokud to neuhodnete, můžete mi říkat, jak chcete.“

Cítila, jak je její dlaň už zpocená, a byla vděčná za ty spirálovité rýhy na hůlce, které jí pomohly dřevo držet pevně. „Dobrá, Mimořádně podezřelá osobo,“ řekla Hermiona, „co ode mě chcete?“

„To je špatná otázka,“ ozval se šepot zpoza černé mlhy. „Raději byste se měla zeptat, co nabízím já *vám*.“

„Ne,“ řekla mladá dívka vyrovnaně. „Popravdě si nemyslím, že bych se na tohle *měla* ptát.“

Vysoko postavené uchechtnutí zpoza té černé mlhy. „Žádná síla,“ zašeptal hlas, „žádné bohatství, tyhle věci vás nezajímají, nemám pravdu, mladá Havraspárko? *Vědomosti*. Nad těmi vládnu. Chtěla byste vědět, co škola skrývá, znát všechny ty skryté plány a hráče, odpovědi na hádanky? Zním pravý důvod toho chladu v očích Harryho Pottera. Víím, co doopravdy stojí za záhadnou chorobou profesora Quirrella. Víím, koho se Brumbál doopravdy bojí.“

„To je hezký,“ řekla Hermiona Grangerová. „Víte taky, kolik líznutí zabere, než se dostanete ke středu Tootsie lízátka?“

Černé mlha o něco ztmavla a hlas zněl zachmuřeněji, zklamaněji, když znovu promluvil. „Takže vy nejste ani zvědavá, mladá Havraspárko, na pravdu, která se skrývá za klamy?“

„Sto osmdesát sedm,“ řekla. „Jednou jsem to počítala a k tomuhle číslu jsem došla.“ Její hůlka jí málem vypadla z ruky, její prsty byly unavené, jako kdyby tu hůlku svírala několik hodin, ne jen minut –

Hlas zasyčel. „Profesor Snape je skrytý Smrtijed.“

Hermiona hůlku málem upustila.

„Ah,“ zašeptal hlas spokojeně. „Myslel jsem si, že to vás bude zajímat. Takže Hermiono. Je tu něco dalšího, co byste chtěla vědět o svých nepřátelích nebo o těch, které nazýváte přáteli?“

Vzhlédla k té černé mlze, která završovala tyčící se černý plášť, a zběsile se snažila uspořádat si myšlenky. Byl profesor Snape Smrtijedem? Kdo by *jí* řekl něco takového, *proč*, co se to *dělo*? „To je–“ řekla Hermiona. Hlas se jí zachvěl. „To je mimořádně vážná záležitost, pokud to je skutečně pravda. Proč něco takového říkáte *mně*, a ne panu řediteli?“

„Brumbál neudělal nic, aby Snapea zastavil,“ zašeptala černá mlha. „Vy jste to viděla, Hermiono. Bradavická hniloba začíná nahoře. Všechno, co je s touto školou v

nepořádku, začíná u toho šíleného ředitele. To vy jediná jste se odvážila se mu vzepřít – a proto mluvím s vámi.“

„A s Harrym Potterem jste taky mluvil?“ řekla Hermiona, tak vyrovnaně, jak jen dokázala. Pokud tohle *byl* nápomocný duch –

Černá mlha ztmavla a zase zesvětlala, jako kdyby vrtěla hlavou. „Bojím se Harryho Pottera,“ zašeptalo to. „Toho ledu v jeho očích, té temnoty, která za nimi narůstá. Harry Potter je vrah a všichni, kdo mu budou vzdorovat zemřou. I vy, Hermiono Grangerová, pokud se mu odvážíte vzdorovat. Ta temnota za jeho očima vás zasáhne a zničí vás. To vím.“

„Pak nevíte polovinu z toho, co předstíráte, že víte,“ řekla Hermiona, hlas o trochu pevnější. „Já mám z Harryho také strach. Ale ne kvůli tomu, co by mohl udělat mně. Děsí mě, co by mohl udělat, aby mě *ochránil* –“

„Špatně.“ Ten šepot byl přímý a tvrdý, jako kdyby chtěl rozbít jakékoli popření. „Harry Potter se proti vám časem otočí, Hermiono, až ho ta temnota zcela pohltí. Neuroní ani slzu, ani si nevšimne, až vás jeho kroky jednoho dne rozdrť.“

„*Dvojnásobně špatně!*“ odpověděla zvýšeným hlasem, i když cítila že ji u páteře zamrazilo. Vybavila si jednu

Harryho frází. „Co přesně si myslíte, že víte a proč si vůbec myslíte, že to víte?“

„Čas-“ Zdálo se, že hlas se zarazil „Na to bude dost času později. Zatím, dnes, Harry Potter opravdu není vaším nepřítelem. Ale přesto jste v tom nejvážnějším nebezpečí.“

„*Tomu* bych věřila,“ řekla Hermiona Grangerová. Zoufale chtěla přendat hůlku do druhé ruky, měla pocit, že by měla svou pravou ruku popadnout, jen aby ji udržela zvednutou, hlava ji bolela, jako kdyby na tu černou mlhu hleděla několik dní; neměla tušení, proč se unavila takhle rychle.

„Lucius Malfoy si vás všiml, Hermiono.“ Šepot zesílil, pozbyl svou monotónnost, teď v něm byl tón slyšitelného zájmu. „Zesměšnila jste zmijozelskou kolej, porazila jste jeho syna v bitvě. I předtím jste byla ostudou pro všechny, kteří stojí na straně Smrtijedů; jste mudlorozená, a přesto je síla vaší magie větší než u čistokrevných. A teď začínáte být známá, oči celého světa na vás spočívají. Lucius Malfoy vás chce rozdrtit, Hermiono, rozdrtit vás a možná vás i zabít, a má k tomu prostředky!“ Šepot se stal naléhavým.

Ticho.

„To je všechno?“ řekla Hermiona. Kdyby byla bývalým plukovníkem Zabinim nebo Harry Potterem, pravděpodobně by pokládala chytré otázky, aby shromáždila víc informací, ale její mysl jí připadala zpomalená a unavená. Opravdu se odsud potřebovala dostat a jít si na chvilku lehnout.

„Vy mi nevěříte,“ řekl ten šepot, teď tišší a smutnější. „Proč, Hermiono? Já se vám *snažím* pomoci.“

Hermiona udělala krok zpět, pryč od toho zastíněného výklenku.

„*Proč, Hermiono?*“ chtěl vědět ten hlas, zesílil do sykotu. „Tolik mi přeci dlužíte! Řekněte mi a pak –“ Hlas se ovládl a stal se tišším. „A pak můžete jít. Jen mi řekněte – *proč* –“

Možná neměla odpovídat, možná se měla jen otočit a utéct, nebo, ještě lépe, seslat nejdříve duhovou zeď a pak zaječet z plných plic, zatímco bude utíkat; ale jistý podtón skutečné bolesti ji zadržel a tak odpověděla.

„Protože vypadáte mimořádně temně a děsivě a podezřele,“ řekla Hermiona, stále zdvořilým hlasem a s hůlkou vyrovnaně namířenou na ten černý plášť a černou mlhu bez tváře.

„To je všechno?“ zašeptal ten hlas nevěřícně. Zdálo se, že je plný smutku. „Čekal jsem od vás něco lepšího, Hermiono. Vždyť přeci Havraspárka jako jste vy,

nejchytřejší Havraspárka, kterou se Bradavice v této generaci mohou chlubit, musí vědět, že zjev může být zavádějící.“

„Hmm, to vím,“ řekla Hermiona. Ustoupila o další krok, unavené prsty zesílily stisk hůlky. „Ale lidé občas zapomínají na jednu věc: na to, že i když zjev může být zavádějící, obvykle *není*.“

Následovalo ticho.

„*Jste chytrá*,“ řekl hlas a ta černá mlha se rozptýlila a už nic neskrývala, spatřila tu tvář pod ní a její poznání vyslalo dávku zděšeného adrenalinu jejím tělem –

(pocit dezorientace)

– a pak celé její tělo zasáhla vlna šoku a strachu jako omračující kletba, když zjistila, že bez jakékoli myšlenky nebo vědomého rozhodnutí jí hůlka skočila do ruky a už ukazovala na...

...

...zářící paní, kolem které se jako díky neviditelnému větru vzdouvaly dlouhé bílé šaty; ani její ruce, ani její nohy nebyly vidět, její tvář byla skrytá za bílým závojem; a zář byla všude kolem ní; ne jako u ducha, ne průhledné, jen jemné, bílé světlo.

Hermiona s otevřenou pusou zírala na tu krásu, zatímco přemýšlela, proč jí srdce tak buší a proč se cítí tak

vystrašeně.

„Znovu zdravím, Hermiono,“ ozval se laskavý šepot zpoza té bílé záře za závojem. „Byla jsem vyslána, abych vám pomohla, tak prosím nebudte vyděšená. Ve všech věcech jsem vaší služebnicí, protože jste nositelkou toho nejúžasnějšího osudu, má paní –“

...

...

...

78. Předehra k Tabu za tabu: Podvádění – Duel

{{"chapter":78,"link":"https://archetypal.cz/2019/78-tabu-za-tabu-predehra","id":7515}}

Byla sobota, čtvrtého dubna roku 1992.

Pan a Paní Davisovi seděli v jisté speciální části bradavického famfrpálového hlediště a vypadali dost nervózně – i když dnes polstrovaná sedátka nevzhlížela k létajícím košťatům, ale spíše shlížela na obrovský čtverec něčeho, co se podobalo pergamenu; obří bílá nicota, která se brzy rozsvítí záběrem na trávu a vojáky. Teď ukazovala jen nudně šedou barvu okolní zamračené oblohy.

(Vypadalo to na bouřku, i když kouzelníci zodpovědní za počasí slíbili, že až do setmění pršet nebude.)

Obvyklá starověká bradavická tradice říkala, že rodiče se mají Držet Dál – z toho samého důvodu, proč se netrpělivým dětem říkalo, ať nechodí do kuchyně a nepletou se kuchařům pod nohy. Jediným důvodem pro možné setkání rodiče s učitelem bylo, pokud byl učitel toho dojmu, že se rodič řádně nevyvíjí. Chtělo to skutečně neobvyklou situaci, aby bradavičtí nabyli dojmu, že by se oni museli ospravedlnit *vám*. Obecně řečeno, za bradavickou správou stál v jakékoli situaci fakt, že oni mají osmi set letou důstojnou minulost a vy... ne.

A tak se stalo, že pan a paní Davisovi jen se značnou nervozitou trvali na audienci u zástupkyně ředitele, profesorky McGonagallové. Bylo obtížné sebrat to správné množství pobouření, když jste čelili té samé vážené čarodějce, které vás před dvanácti lety a čtyřmi měsíci potrestala dvěma týdny po škole, když vás přistihla přesně při počínání Tracey.

Na druhou stranu, na odvaze panu a paní Davisovým přidávalo vzteklé mávání výtiskem Jinotaje, jehož titulek – v jasném, tučném, lehce spátřitelném písmu pro celý svět – zněl:

DOHODA S POTTEREM?

BONESOVÁ, DAVISOVÁ, GRANGEROVÁ
VYDĚŠENÝ MILOSTNÝ TROJÚHELNÍK

A tak si pan a paní Davisovi mezi havraspárskými famfrpálovými lavicemi prohádali cestu až do fakultního boxu, kde právě teď byli usazeni s krásným výhledem na začarované obrazovky profesora Quirrella, takže teď oba dva mohli na vlastní oči spatřit „Co se to u pominutých ponožek, prosím promiňte ten výraz, v téhle škole děje, paní zástupkyně McGonagallová!“

Po levici pana Davise seděl další znepokojený rodič, muž s bílými vlasy a v elegantním černém obleku

bezkonkurenční kvality, jistý Lucius Malfoy, politický vůdce nejsilnější strany ve Starostolci.

Po levici lorda Malfoye seděl pohrdavě se usmívající aristokrat se zjizvenou tváří, který jim byl představený jako lord Jugson.

Potom, po levici lorda Jugsona, následoval postarší, ale ostražitě vypadající pán jménem Charles Nott, o kterém se říkalo, že je téměř tak bohatý jako lord Malfoy.

Po pravici paní Davisové seděla pohledná lady a ještě pohlednější lord ze vznešeného a starodávného rodu Greengrassů. Optikou kouzelníků byli mladí, odění do šedých hedvábných hábitů s malými temnými smaragdy vpletenými do tvarů stébel trávy. Lady Greengrassová byla považována za hlavní jazýček na vahách ve Starostolci, když se její matka své role tamtéž až překvapivě rychle vzdala. Její okouzlující manžel, přestože jeho rodina nebyla sama o sobě urozená ani bohatá, zasedal v Bradavické správní radě.

Po jejich pravici byla stará čarodějka s širokou bradou, která vypadala, že má neuvěřitelně tuhý kořínek, a která si s paní a panem Davisovým potřásla rukou bez jakékoli povýšenosti. Jednalo se o Amélii Bonesovou, ředitelku Odboru pro uplatňování kouzelnických zákonů.

Po Améliině pravici seděla postarší paní, která postavila na hlavu celý módní průmysl kouzelnické Británie tím, že do svého klobouku začlenila živého supa, jistá Augusta Longbottomová. Přestože nebyla oslovována jako ‚lady‘, madam Longbottomová držela plná práva rodiny Longbottomů, dokud jejich poslední potomek nebude plnoletý, a byla považovaná za prominentní opoziční postavu Starostolce.

Po boku madam Longbottomové nebyl posazen nikdo jiný než Nejvyšší Divotvůrce Albus Percival Wulfric Brian Brumbál, legendární vítěz nad Grindelwaldem, ochránce Británie, znovu objevitel legendárních dvanácti užití dračí krve, nejmocnější kouzelník na světě a tak dále.

A konečně daleko napravo jste mohli spatřit záhadného bradavického učitele obrany, Quirinuse Quirrella, který se zády opíral o polstrované sedátko jako by odpočíval; vypadal naprosto a přirozeně uvolněně v oné exkluzivní společnosti kvóra bradavické správní rady, jejíž členové se zde v tuto krásnou sobotu sešli, aby se dozvěděli, co se to u pomínutých ponožek děje v Bradavicích obecně a s Dracem Malfoyem, Theodorem Nottem, Dafné Greengrassovou, Susan Bonesovou a Nevillem Longbottomem konkrétně. Jméno Harryho Pottera bylo též hojně diskutováno.

Oh, a samozřejmě nesmíme zapomenout na Tracey Davisovou. Obočí ředitelky Bonesové se s jistým zájmem pozvedlo, když jí byl mladý pár představen jako její rodiče. Lord Jugson jim věnoval krátký, nevěřící pohled, než se od nich s odfrknutím otočil. Lucius Malfoy je pozdravil zdvořile, jeho úsměv obsahoval náznak pochmurného pobavení smíšeného s lítostí.

Pan a paní Davisovi, kteří měli v Gringottovic trezoru uložených celých svých tři sta galeonů, jejichž poslední projev jakékoli důležitosti bylo dotknout se hůlek ve jménu ministra Popletala, a kteří pracovali on v prodejně lektvarů a ona ve výrobě všechnohledů, se v nehybně vzpřímené pozici na svých polstrovaných sedátkách pevně tiskli jeden ke druhému a přáli si, aby si bývali na sebe vzali lepší hábity.

Nebe nad nimi tvořila pevná masa mraků, rozptýlených do tmavší a světlejší šedi a zachmuřených způsobem, který sliboval bouřky; žádný záblesk ani vzdálený náznak hromu se zatím neozval, a spadlo jen pár výhružných kapek.

Sluníčkový regiment pochodoval přes jistý les až do svého oficiálního startovacího místa, i když se jednalo spíš o pomalou chůzi než o pochod – nikdo by se nechtěl

unavit dřív, než bitva vůbec začne, a dubnové větry byly provokativně vlhké i přesto, že byly studené. Před nimi přizpůsoben jejich rychlosti ve vzduchu pomalu plul žlutý plamen.

Zatímco pochodovali šedým světlem lesa, Susan Bonesová opakovaně vrhala znepokojené pohledy po sluníčkové generálce. Zdálo se, že Hermionou opravdu otrásl Snapeův výpad proti ní. Hermiona dokonce zmeškala i oficiální plánovací schůzi Sluníčkového regimentu, což by se ještě dalo pochopit, ale potom, co se jí Susan později zastala, Hermiona jen vykřikla, že ztratila přehled o čase, což u ní nebyla zrovna normální omluva, nemluvě o tom, že vypadala vyčerpaně a vyděšeně jako by strávila tři dny zavřená na záchodě s mozkomorem. Dokonce i teď, když by pozornost sluníčkové generálky měla být soustředěná na nastávající bitvu, havraspárčin pohled stále přelétával do všech směrů, jako by čekala, že z křoví vyskočí temní kouzelníci a obětují ji.

„Zákaz mudlovských artefaktů pořádně zkrouhl naše možnosti,“ řekl Anthony Goldstein zarputilým tónem, kterým byl zvyklý dávat najevo pesimismus. „Napadlo mě, že bychom mohli přeměnit sítě, co bychom na ně hodili, ale –“

„To by nestačilo,“ řekl Ernie Macmillan z Mrzimoru a zavrtěl hlavou. Vypadal ještě vážněji než Anthony. „To by bylo, jako bychom po nich vrhli kletbu, *uhnou*.“

Anthony přikývl. „To sem si taky říkal. Seamusi, napadá tě něco?“

Bývalý poručík z Chaosu mezi své nové sluníčkové spolubojovníky nezapadal a vypadal docela nervózně. „Promiňte,“ řekl nově jmenovaný kapitán Finnigan. „Jsem spíš dobrej na hlavní strategii.“

„*Já* jsem tu přes strategii,“ řekl Ron Weasley, zněl vykolejeně.

„Jsou tu *tři* armády,“ řekla sluníčková generálka kysele, „to znamená, že bojuje proti dvěma armádám najednou, to znamená, že potřebujeme víc než jednoho stratéga, a to znamená, že chci, abys sklapnul, Rone!“

Ron se na svou generálku překvapeně a znepokojeně podíval. „Hej,“ řekl Nebelvír uklidňujícím hlasem, „neměla by sis Snapea pouštět tak moc k těl –“

„Co vy si myslíte, že bychom měli udělat, generálko?“ řekla Susan velmi rychle a hlasitě. „Chci říct, vlastně nemáme žádný opravdový plán.“ Jejich oficiální plánovací setkání *dokonale* selhalo, když tam Hermiona nebyla a Ron i Anthony si oba mysleli, že mají velení.

„To opravdu potřebujeme plán?“ zeptala se sluníčková generálka trochu rozptýleně. „Máme tebe a mě a Levanduli a Parvati a Hannah a Dafné a Rona a Ernieho a Anthonyho a kapitána Finnigana.“

„To –“ začal Anthony.

„To zní jako docela dobrá strategie,“ Ron souhlasně přikývl. „Teď máme stejně silných vojáků jako obě další armády dohromady. Chaosu zbývá jen Potter a Longbottom a Nott a, no, Zabini, asi –“

„A Tracey,“ řekla Hermiona.

Několik lidí nervózně polklo.

„Přestaňte,“ řekla Susan ostře. „Generálka chce jen říct, že je to jen trénovaná členka Sp.O.H.Ro.Če.“

„Ale stejně,“ řekl Ernie, otočil se, aby nervózně pohlédl na Susan. „Radši byste se měla přidat ke skupině, která půjde bojovat proti Chaosu, kapitánko Bonesová. Víím, že nemůžete použít svoje dvojité magické síly, pokud nevinní nejsou v ohrožení, ale, no – pro případ, že by se slečna Davisová vymkla kontrole a pokusila se pozřít něčí duši –“

„Zvládnou ji,“ řekla mu Susan uklidňujícím hlasem. Po pravdě, Susan aktuálně nebyla vyměněná za metamorfomága, ale Tracey stejně tak asi nebyla proměněným Brumbálem, nebo čím.

Kapitán Finnigan zanotoval hlubokým, tak trochu dunivým hlasem, „Shledávám váš nedostatek skepticismu znepokojivým.“ Pozdvihl ruku, kde se jeho palec s ukazováčkem skoro dotýkaly, a ukázal na Ernieho. Anthony Goldstein z nějakého důvodu dostal záchvat kašle. „Co to má znamenat?“ řekl Ernie.

„To tak generál Potter občas říká,“ řekl kapitán Finnigan. „Zvláštní, když se poprvý přidáte k Legii Chaosu, připadá vám všechno šílený, ale po několika měsících si uvědomíte, že šílení jsou vlastně všichni, kdo v Legii Chaosu *nejsou* –“

„Říkám,“ řekl Ron hlasitě, „že to zní jako dobrá strategie. Nic nebudeme přeměňovat, neunavíme se, zvládneme všechno co po nás hodí, a pak je prostě převálcujeme.“

„Fajn,“ řekla Hermiona. „Uděláme to tak.“

„Ale –“ řekl Anthony a vrhl pohled po Ronovi. „Ale generálko, Harry Potter má ve své armádě šestnáct lidí. Draci a my máme každý po dvaceti osmi. Harry to ví, ví, že musí přijít s něčím neuvěřitelným –“

„Jako třeba?“ chtěla vědět vystresovaná Hermiona. „Pokud nevíme, co plánuje, aspoň můžeme šetřit magii na hromadné seslání *Finites*. Jako jsme to měli udělat posledně!“

Susan se zlehka dotkla Hermionina ramene. „Generálko Grangerová?“ řekla Susan. „Myslím, že byste si měla před bitvou dopřát odpočinek.“

Čekala, že se s ní Hermiona bude hádat, ale ta jen přikývla a pak se dala do kroku trochu rychleji a s očima pořád upřenýma na les a občas na oblohu se odpojila od sluníčkové skupiny oficiálních důstojníků.

Susan ji následovala. Nesmělo to vypadat, jako by sluníčková generálka byla vyloučena ze své vlastní skupiny důstojníků.

„Hermiono?“ řekla Susan tiše, když už kousek ušly. „Musíš se soustředit, tady nevelí Snape, ale profesor Quirrell, a ten nedovolí, aby se tobě nebo někomu stalo něco špatného.“

„Nepomáháš,“ řekla Hermiona roztřeseně. „Vůbec nepomáháš, kapitánko Bonesová.“

Obě dvě zrychlily krok, minuly pár další vojáků, zkontrolovaly okraje pochodu a okolní stromy.

„Susan?“ řekla Hermiona stísněně když se dostaly ještě dál od všech ostatních. „Myslíš, že Dafné má pravdu? Že Draco Malfoy něco plánuje?“

„Ano,“ řekla Susan okamžitě, aniž by se nad tím zamyslela. „To je jasný z toho, že jeho jméno obsahuje písmena M-A-L-F-O a Y.“

Hermiona se rozhlédla kolem, jako by se chtěla ujistit, že je nikdo nesleduje, i když to samozřejmě byl zároveň úžasný způsob, jak ostatní upozornit, aby vám věnovali pozornost. „Mohl by za tím, co Snape udělal, stát Malfoy?“

„Snape by mohl stát za Malfoyem,“ řekla Susan zamyšleně, vzpomněla si na ty rozhovory u večere, které slyšela u své babičky, „nebo by Lucius Malfoy mohl stát za nimi oběma.“ Susan zamrazilo, když ji to napadlo.

Najednou jí začalo připadat mnohem pošetilejší domlouvat Hermioně, aby se víc soustředila na blížící se bitvu. „Proč, narazila jsi na nějakou stopu?“

Hermiona zavrtěla hlavou. „Ne,“ řekla havraspárka tónem, který zněl, jako že je jí do breku. „Jen – jen jsem nad tím sama přemýšlela – to je všechno.“

Pod šedivou oblohou na předem určeném místě v lese poblíž Bradavic čekal Dračí generál a Dračí armáda na místě, kam je rudý plamen dovedl.

Po Dracově boku stála Padma Patilová, jeho druhá ve velení, která jednou, když byl Draco omráčen, vedla celou Dračí armádu. Za Dracem stál Vincent, Crabbův syn, z rodiny, která Malfoyovým sloužila tak dlouho, jak jen paměť sloužila; svalnatý kluk byl v pozoru jako vždycky, ať už se nějaká bitva konala nebo ne. Ještě dál Gregory z rodu

Goylů čekal hned vedle jednoho ze dvou košťat, která Dračí armáda dostala; přestože Goyleovi Malfoym nesloužili tak dlouho jako Crabbovi, ještě to neznamenal, že v tom nebyli tak dobří.

A po Dracově levici teď stál jistý Dean Thomas z Nebelvíru, mudlovský šmejd nebo možná smíšeného původu, protože o svém otci nic nevěděl.

Poslat Deana Thomase Dračí armádě bylo z Harryho pohledu promyšlené, tím si Draco byl jistý. Tři další vojáci, kteří také přestoupili z Chaosu do Dračí armády, ho pozorovali jako ostríži. Vyčkávali, jestli bývalého poručíka jakkoli urazí.

Někdo by to mohl nazvat sabotáží, ale Draco věděl, na čem je. Harry taky poslal poručíka Finnigana Sluníčkovému regimentu, a to i přesto, že profesor Quirrell požadoval, aby se Harry vzdal jen *jednoho* poručíka. To byl také úmyslný krok, který měl všem vyjasnit, že Harry se *nevzdává* svých nejméně oblíbených vojáků.

V každém případě pro Draca by mohlo být jednodušší vyhrát loajalitu svých nových vojáků, kdyby si mysleli, že o ně Harry nestojí. Jinak řečeno... no, nebylo lehké to popsat. Harry mu dal dobré vojáky s nedotčenou sebedůvěrou, ale to nebylo *všechno*. Harry projevil

laskavost vůči svým vojákům, ale to taky nebylo *všechno*. Nešlo jen o to, že to je od Harryho fér, šlo o to že... jste si nemohli pomoci a museli jste to srovnat se způsobem, jakým by k tomu přistupovali ve Zmijozelu.

Takže Draco pana Thomase ani v nejmenším neurazil, ale rovnou si ho postavil po boku, podřízeného jen sobě, Padmě a nikomu jinému. Byl to test, jak Draco řekl panu Thomasovi a všem ostatním, ne povýšení. Pan Thomas bude muset ukázat, že je té hodnosti v Dračí armádě hoden, ale dostane k tomu šanci a ta šance bude fér. Pan Thomas vypadal překvapeně z formálnosti toho všeho (v Chaosu, jak Draco zaslechl, si na formalitu nepotrpěli), ale ten nebelvírský kluk se po tom trochu narovnal a přikývl.

A pak, když se panu Thomasovi při dračích trénincích dařilo, byl povolán do strategické sezení v obrovské kanceláři Dračí armády. Po několika minutách sezení se Padma zeptala – jako by to byla naprosto normální otázka – jestli pan Thomas nemá nějaký nápad, jak porazit Legii Chaosu.

A ten Nebelvír vesele prohlásil, že Harry předvídal, že generál Malfoy přiměje jednoho ze svých vojáků, ať se na tohle zeptá, a že má od Harryho vyřídit, že by se generál Malfoy měl zeptat sám sebe, kde leží jeho relativní výhoda – co Draco Malfoy dokáže, nebo co Dračí armáda dokáže, v

čem by se jim Legie Chaosu nevyrovnala – a pak toho využít jak jen to půjde. Dean Thomas nedokázal přijít na to, co by tou výhodou mohlo být, ale kdyby ho nakonec přece jen *napadlo*, jak Chaos porazit, podělí se o to. Přesně jak mu Harry nařídil.

Ach jo, pomyslel si Draco, protože si nemohl povzdechnout nahlas. Ale byla to dobrá rada, a Draco ji uposlechl. Usadil se s pergamenem a brkem ke stolku ve své ložnici a vypisoval všechno, co by mohlo představovat výhodu.

A, téměř k Dracovu vlastnímu překvapení, dostal nápad, opravdový nápad. Vlastně rovnou *dva* nápady.

Lesem se rozezněl zvon a zněl jaksi ještě zlověstněji než předtím. Přesně v tom okamžiku dva letci zvolali „*Vzhůru!*“, vyhoupli se na košťata a zamířili nahoru k šedé obloze.

Pan a paní Davisovi se teď trochu opírali jeden o druhého, spíš z vyčerpání než proto, že by se jejich napětí jakkoli uvolnilo. Před nimi tři velká okna na obrovském bílém pergamenu ukazovala – jako kdyby šlo o otvory do lesa – tři armády na pochodu. Nižší okna ukazovala šest studentů na košťatech a roh pergamenu ukazoval pohled na celý les, kde svítící tečky značily armády a zvědy.

Okno ke Sluníčkům ukazovalo generálku Grangerovou a její kapitány spolu s několika dalšími mladými čarodějkami, jak pochodují uprostřed Sluníčkového regimentu, chráněni *Contegem*. Ve Sluníčkovém regimentu, jak učitel obrany poznamenal, moc dobře věděli, že pokud jde o zkušené vojáky, získali teď silnou výhodu, a chtějí teď tyto vojáky bránit před překvapivým útokem. Kromě toho se teď Sluníčkoví vojáci pohybovali vyrovnaným tempem, šetřili si sílu.

Vojáci v armádě generála Malfoye, alespoň ti se slušnými známkami z přeměňování, sbírali listí a přeměňovali je na... no, pokud jste se podívali na Padmu Patilovou, která už končila, vypadalo to, jako by z jejího listí vznikala levá rukavice s volným řemínkem. (Okno se zaměřilo, aby tohle ukázalo.)

Lord Jugson na obrazovku pohlížel bez jakéhokoli výrazu; ale když promluvil, z jeho hlasu odkapávalo pohrdání. „Co to tvůj syn *zkouší*, Luciusi?“

Ta v cizině narozená čarodějka, která stála po Dracově pravici. dokončila přeměnu své rukavice, a teď ji přinesla před Dračího generála, jako kdyby šlo o oběť.

„Netuším,“ řekl Lucius Malfoy klidným, avšak o nic méně aristokratickým tónem, „ale věřím, že pro to má dobrý důvod.“

Celá Dračí armáda se na okamžik zastavila, zatímco Padma si rukavici natáhla na levou ruku, utáhla přezku a ukázala to Dracovi Malfoyovi; ten se také zastavil, několikrát se zhluboka nadechl, pozdvihl hůlku, předvedl osm přesných pohybů a zaduněl „*Colloportus!*“

Dračí vojačka natáhla ruku v rukavici, protáhla si v ní prsty a uklonila se Dracovi Malfoyovi, který jí to oplatil mělčí úklonou, i když se při tom dračí generál nepatrně zakymácel. Padma se pak vrátila k Dracově boku a Draci opět začali pochodovat.

„No,“ poznamenala Augusta Longbottomová. „Nemohl by tohle někdo vysvětlit?“ Amélie Bonesová se na obrazovku lehce zamračila.

„Z nějakého důvodu,“ řekl pobavený hlas profesora Quirrella, „se zdá, že potomek Malfoyů je na studenta v prvním ročníku schopný seslat překvapivě silné kouzlo. To musí samozřejmě být čistotou jeho krve. Dobrý lord Malfoy by určitě neignoroval kouzelné zákony pro nezletilé a nezajistil pro svého syna hůlku ještě před tím, než byl přijat do Bradavic.“

„Radím vám, abyste byl opatrnější, Quirrelle,“ řekl lord Malfoy chladně.

„Ale to já jsem,“ řekl profesor Quirrell. „*Colloportus* nemůže být prolomen *Finite Incantatem*, vyžaduje

Alohomoru stejné síly. Do té doby bude takto očarovaná rukavice odolná vůči nižším silám, odrazí spací a omračovací zaklínadla. A vzhledem k tomu, že ani pan Potter, ani slečna Grangerová nejsou schopní seslat něco dostatečně silného, je tohle kouzlo na tomto bojišti nezlomitelné. To není původním cílem tohoto kouzla, ani to nebylo záměrem toho čaroděje, který pana Malfoye naučil nouzové kouzlo na uhýbání nepřátelům. Zdá se, že pan Malfoy si osvojuje kreativitu.“

Lucius Malfoy se během řeči učitele obrany narovnal; teď se tyčil v sedu na polstrovaném sedadle, hlavu zdviženou o poznání výš než předtím, a teď promluvil s tichou pýchou. „Bude tím nejlepším lordem Malfoyem, co kdy žil.“

„To je snadné,“ zamumlala Augusta Longbottomová; Amélie Bonesová se uchechtla, stejně jako pan Davis – na nepatrný, osudný zlomek vteřiny. než se přidušeně zakuckal.

„S tím musím souhlasit,“ řekl profesor Quirrell, i když nebylo jisté, na koho navazuje. „Bohužel pro pana Malfoye, v umění kreativity je ještě stále nováčkem, a tak se dopustil klasické havraspárské chyby.“

„A tou je?“ řekl Lucius Malfoy, hlas znovu ledový jako předtím.

Profesor Quirrell se zaklonil v sedadle, jeho bledě modré oči na chvilku získaly vzdálený výraz, zatímco okna změnila své zaměření. V hlavní obrazovce se záběr přiblížil, aby ukázal pot na Dracově čele. „Je to tak skvělý nápad, až pan Malfoy tak nějak přehlédl jeho pragmatické komplikace.“

„Byl by někdo tak laskav a vysvětlil to?“ zeptala se lady Greengrassová. „Ne všichni z nás jsou experty pokud jde o takové... záležitosti.“

Amélie Bonesová promluvila suchým tónem. „Bude je to ponoukat, aby zachytili kletby, před kterými by normálně jednoduše uskočili. Navíc v tom chytání mají málo praxe. A sesílání tolika kouzel jejich nejsilnějšího vojáka vysílí.“

Profesor Quirrell ředitelce OUKZ věnoval souhlasné částečné přikývnutí. „Přesně jak říkáte, madame Bonesová. Pan Malfoy je nováčkem, pokud jde o nové nápady, a tak když jeden dostane, začne na sebe být pyšný. Ještě neměl dost nápadů, aby bez zaváhání zavrhnul ty, které jsou v jistých ohledech skvělé, ale v jiných velmi nepraktické; ještě nemá tolik důvěry, ve svou schopnost přicházet s lepšími nápady, když je potřebuje. To, co zde vidíme, není, obávám se, nejlepším nápadem pana Malfoye, nýbrž nápadem jediným.“

Lord Malfoy se jednoduše znovu otočil k obrazovkám, jako kdyby učitel obrany pozbyl veškerých práv ke své existenci.

„Ale –“ řekl lord Greengrass. „Co to při Merlinovi dělá Harry Potter –“

Šestnáct zbývajících vojáků Legie Chaosu – nebo spíše patnáct plus Blaise Zabini – sebejistě pochodovalo přes les a jejich boty dusaly po zatím stále ještě suché zemi. Jejich kamuflážní barvy do lesa zapadaly ještě lépe než obvykle, všechny barvy ve světle zataženého dne vybledlé.

Šestnáct legionářů Chaosu proti dvaceti osmi Dračím vojákům a dvaceti osmi vojákům Sluníčkového regimentu.

Většinový názor říkal, že s takhle mizernými šancemi pro ně bude téměř nemožné prohrát, protože takhle mizerné šance umožní generálu Chaosovi vykřesat něco skutečně *úžasného*.

Na tom, jak každý čekal, že Harry na požádání předvede zázrak, bylo něco děsivého. Znamenalo to, že pokud byste nezvládli udělat nemožné, zklamali byste své přátele a nepodařilo by se vám dostat svému potenciálu...

Harry se ani neobtěžoval stěžovat si profesoru Quirrellovi, že je pod ‚příliš velkým tlakem‘. Harryho vnitřní model učitele obrany předvídal, že se zatváří

opravdu podrážděně a řekne něco jako *Takový problém jste určitě schopný vyřešit, pane Pottere; zkusil jste to vůbec?* a pak mu strhne několik stovek Quirrell bodů.

Z oblohy, kde dvě košťata sledovala jejich pochod, vysoký mladý hlas Tess Walshové vykřikl „Přítel“ a po další chvíli „Zrzavka!“

O několik vteřin později se vojačka, která si vybrala přezdívku Zrzavka, vrátila s oběma rukama plnými žaludů, i v chladném vlhkém vzduchu trochu zpocená, jak běžela až k Nevillem nalezenému dubu. Zrzavka se přiblížila k místu, kde Shannon, aby nikdo nemusel přeměňovat tašku, držela u krku zavázaný horní díl uniformy. Když Zrzavka natáhla ruce, aby žaludy do uniformy pustila, chaotická Shannon se zachichotala, ucukla uniformou doprava a pak podruhé doleva, když se Zrzavka znovu pokusila žaludy upustit, dokud se neozvalo ostré „Slečno Friedmanová!“ od poručíka Notta, načež si Shannon povzdechla a podržela uniformu bez ucukávání. Zrzavka do uniformy upustila své žaludy a vydala se pro další.

Někde v pozadí Ellie Knightová zpívala svou vlastní verzi pochodové písně Legie Chaosu, a zhruba polovina dalších vojáků se pokoušela přidat, aniž by znala melodii. Poblíž dokončila Nita Berdinová, která měla skvělé

známky z přeměňování, další pár zelených slunečních brýlí a podala je Adamu Beringerovi, který je složené zastrčil do kapsy své uniformy. Ostatní vojáci už ty samé zelené brýle měli navzdory zataženému počasí nasazené.

Mohli jste si myslet, že za tímhle vším je nějaké neskutečně komplikované a fascinující vysvětlení... a měli byste pravdu.

O dva dny dříve Harry seděl mezi regály knih ve svém vlastním pohodlném houpacím křesle, které získal z podzemního patra svého kufru, a v krátkém čase mezi vyučováním a večerí tiše dumal. Přemýšlel o moci.

Aby šestnáct vojáků z Chaosu porazilo dvacet osm Sluníček a dvacet osm Draků, potřebovali by na svou sílu nějaký zesilovač. Manévrování mělo své limity. *Musela* existovat nějaká skrytá zbraň a musela být neporazitelná, nebo alespoň přiměřeně nezastavitelná.

Mudlovské artefakty teď byly v bradavických pseudobitvách zakázané, zapovězené ministerským výnosem. A pokud šlo o možnost najít nějaké chytré a neobvyklé kouzlo, problém byl v tom, že dvojnásobně velká armáda na vás mohla čistě a prostě sesílat *Finite*, ať už se budete snažit o cokoli. Sluníčkovému regimentu mohlo ujít jejich přeměněné brnění, ale potom, co na to profesor Quirrell poukázal, už to neuteče nikomu. A *Finite*

Incantatem bylo protikouzlo postavené na prosté síle, protože vyžadovalo alespoň tolik magie, kolik potřebovalo kouzlo, které mělo rušit... což, pokud jste byli výrazně v menšině, z toho dělalo úplně novou vojenskou výzvu. Nepřítel by mohl udělat *Finite* na cokoli, o co se pokusíte, a stále mít dost magie na štíty a prudkou palbu uspávacích kouzel.

Pokud byste tedy, nějakým způsobem, nedokázali probudit potenciál, který ležel za hranicemi běžné síly bradavických prvňáků, něco tak silného, že by nepříteli *Finite* nepomohlo.

A tak se Harry zeptal Nevilla, jestli někdy neslyšel o nějakých *drobných, bezpečných* obětních rituálech –

A pak, když přestalo všechno to ječení a křik, se Harry přestal snažit hádat o neporušitelných přísahách a prostě celou tu věc vzdal jako z hlediska vztahů s veřejností neřešitelnou, a náhle si uvědomil, že nic takového ani dělat nemusí. Vždyť v běžných bradavických hodinách vás učili, jak pracovat s potenciálem, který dalece přesahuje vaši vlastní sílu.

Občas, když jste se na něco dívali přímo, jste si neuvědomili, na co přesně se díváte, dokud jste si náhodou nepoložili tu správnou otázku.

Obrana. Čáry. Přeměňování. Lektvary. Dějiny kouzel.
Astronomie. Létání na košťatech. Bylinkářství...

„Nepřítel!“ zaječel hlas nad ním.

Bylo dobře, že Neville Longbottom neměl to nejmenší ponětí, že ho babička sleduje. Měl by se víc na pozoru při řvaní děsivých bitevních pokřiků z plných plic, zatímco každé tři vteřiny sesílal *Luminos*, zatímco se řítíl hustým lesem po horké stopě Gregoryho Goyla.

(„Ale –“ řekla Augusta Longbottomová, její výraz ukazoval téměř tolik údivu jako znepokojení. „Ale Neville se bojí výšek!“)

(„Ne všechny strachy přetrvávají,“ řekla Amélie Bonesová. Stará čarodějka raději zkoumavý pohled věnovala velké obrazovce než jim. „Nebo možná našel odvahu. Ve finále je to jedno a to samé.“)

Červený záblesk –

Neville téměř narazil do stromu, ale dokázal uhnout; a pak Neville nějak taky dokázal uhnout *téměř* všem větvím, než ho trefily do tváře.

Koště pana Goyle se teď víc a víc vzdalovalo – přestože oba dva letěli na tom samé koštěti a pan Goyle vážil víc, Neville víc a víc zaostával. A tak Neville zpomalil, otočil

se, zamířil pryč z lesa a znovu zrychlil zpět na místo, kudy stále pochodovala Legie Chaosu.

O dvacet vteřin později – nebyla to dlouhá honička, jen *vzrušující* – byl Neville zpátky mezi Chaosem a sesedl ze svého koštěte, aby se trochu prošel.

„Neville –“ řekl generál Potter. Harryho hlas byl trochu vzdálený, jak opatrně našlapoval lesem s hůlkou stále mířící na téměř dokončenou podobu předmětu který přeměňoval. Blaise Zabini vedle něj pracoval na menší verzi toho samého přeměňování a jak klopýtal, vypadal přitom jako šourající se neživý. „Říkal jsem ti – Neville– nemusíš –“

„Ano, musím,“ řekl Neville. Shlédl dolů na místo, kde jeho prsty svíraly koště, a spatřil, že ne jenom jeho dlaně, ale celé jeho ruce se třásly. Ale pokud někdo jiný v Chaosu hodinu denně neprocvičoval duely s panem Diggorym, a pak netrénoval míření další hodinu v soukromí, pak byl Neville pravděpodobně tou nejlepší volbou pro koště i když jste vzali v úvahu, že nebyl moc dobrým letcem.

„Pěkná podívaná, Neville,“ řekl Theodore jenom v tílku z místa, kde před všemi z nich vedl Legii chaosu lesem.

(Augusta Longbottomová a Charles Nott si vyměnily krátké, udivené pohledy a pak od sebe pohledy odtrhli, jako kdyby se o sebe spálili.)

Neville se několikrát zhluboka nadechl, snažil se uklidnit své ruce, snažil se myslet; Harry možná nebyl tím nejlepším na hlubší strategické myšlení, když byl uprostřed delšího přeměňování. „Pane poručíku Notte, máte nějaký nápad, proč to Dračí armáda zrovna udělala? Přišli o koště-“ Draci boj začali fingovaným výpadem, aby vytvořili rozptýlení, zatímco pan Goyle postupoval; Neville si uvědomil, že tu jsou *dvě* košťata až když už bylo téměř příliš pozdě. Ale Legie Chaosu toho druhého *dostala*. Proto košťata obvykle neútočila dokud se obě armády nestřetly, protože jinak celá armáda mohla svou palbu soustředit na koště. „A Draci ani nikoho neseštelili, ne?“

„Ne-e!“ řekla Tracey Davisová hrdě. Teď pochodovala po boku generála Pottera, hůlku pevně sevřenou a očima skenovala okolní les. „Vystřelila jsem prismatickou sféru jen zlomek vteřiny předtím, než by kletba pana Goyla dostala Zabiniho, a když uvážím, jak měl pan Goyle nataženou druhou ruku, myslím, že plánoval sestřelit i našeho generála.“ Zmijozelka se se zlomyslnou důvěrou usmála. „Pan Goyle zkusil prorážecí kletbu, ale ke svému žalu zjistil, že jeho slabá magie se nevyrovná mým novým temným silám, hahahaha!“

Pár vojáků Chaosu se zasmálo spolu s ní, ale Nevillem otrásl podivný pocit, když si uvědomil, jak těsně Legii Chaosu minula kompletní katastrofa. Pokud by pan Goyle dokázal narušit obě přeměnění –

„Hlášení!“ vyštěkl dračí generál. Dělal co mohl, aby skryl svou únavu potom, co seslal sedmnáct zamykacích kouzel s tím, že další ho ještě čekají.

Gregoryho čelo bylo teď oroseno kapkami potu. „Nepřítel dostal Dylana Vaughana,“ řekl Gregory formálně. „Harry Potter a Blaise Zabini oba přeměňovali něco temně šedého a zhruba kulatého, nemyslím si, že by to bylo dokončené, ale vypadalo to, že to bude velké a duté, něco jako kotlík. Zabini přeměňoval menší než Potter. Nepodařilo se mi jejich přeměňování přerušit, Tracey Davisová mě zablokovala. Neville Longbottom je na koštěti, lítá pořád děsně, ale hodně dobře míří.“

Draco zamračeně poslouchal a pak pohlédl na Padmu a Deana Thomase, kteří oba kroutili hlavami. Neměli tušení, co by mohlo být velké, šedé a zhruba ve tvaru kotlíku.

„Ještě něco dalšího?“ řekl Draco. Pokud by to bylo všechno, přišli o koště zbytečně-

„Viděl jsem ještě další divnou věc,“ řekl Gregory trochu zmateně, „někteří z Chaosu měli na sobě... něco jako

ochranné brýle?“

Draco se nad tím zamyslel a nedošlo mu, že se zastavil, a že celá Dračí armáda se automaticky zastavila spolu s ním.

„Bylo na nich něco zvláštního?“ řekl Draco.

„Umm...“ odpověděl Gregory. „Nejspíš byly... nazelenalý? Asi.“

„Dobře,“ řekl Draco. Znovu se dal do kroku a Draci ho následovali. „Tady je naše nová strategie. Proti Legii Chaosu pošleme jen jedenáct Draků, ne čtrnáct. To by mělo stačit, abychom je porazili, teď když můžeme neutralizovat jejich speciální výhodu.“ Byla to sázka, ale občas jste museli sázet, pokud jste v třístranné bitvě chtěli vyhrát.

„Rozlouskl jste plán Chaosu, generále?“ řekl pan Thomas se značným překvapením.

„Co tedy chystají?“ řekla Padma.

„Nemám nejmenší tušení,“ řekl Draco s úšklebkem té nejvíc vytríbené samolibosti. „Prostě uděláme to očividné.“

Harry dokončil svůj kotlík a opatrně do něj sbíral žaludy, zatímco hledači kolem pátrali po zdroji vody, který by se dal použít jako vodní základ. Už dřív v lese narazili

na časté závrtky a drobné potůčky, takže by to nemělo zabrat dlouho. Další průzkumník přinesl rovný klacek, který by mohl posloužit jako míchadlo, aby Harry nemusel nic přeměňovat.

Občas, když jste na něco přímo hleděli, jste si neuvědomovali, *na co se to koukáte*, dokud jste si nepoložili přesně tu správnou otázku...

Jak získám kouzelnickou sílu, která přesahuje možnosti prvňáků?

Učitel obrany jim jednou vyprávěl výstražný příběh (i když s tolika posměšky a smíchem, že ta hloupost vypadala jako ubohá namísto odvážné a romantické) o jedné druhačce z Krásnohůrek, která ukradla nějaké mimořádně nebezpečné a drahé ingredience, a snažila se připravit Mnoholičný lektvar, aby na sebe mohla vzít podobu jiné dívky. Důvody bude lepší neuvádět. Až na to, že svůj lektvar zvládla kontaminovat *kočičími chlupy*, a pak místo toho, aby ihned vyhledala léčitelku, se schovala na záchodě a doufala, že to pomine. Když ji konečně našli, už bylo moc pozdě na to, aby tu transformaci plně vrátili, a tak byla odsouzena k zoufalému životu polokočičí míšenky.

Harrymu nedošlo, co to *znamená*, dokud ho nenapadla ta správná otázka – ta historka naznačovala, že mladí

čarodějové můžou pomocí lektvarů dělat věci, ke kterým by se pomocí kouzel ani nepřiblížili. Mnoholičný lektvar byl jedním z nejsilnějších známých lektvarů... ale tím, co z něj dělalo lektvar na úrovni O.V.C.Í očividně nebyla magická síla, ale to, jak obtížné bylo ten lektvar přesně uvařit a co by se stalo, pokud byste to pokazili.

Nikdo v žádné armádě zatím přípravu žádného lektvaru nezkoušel. Ale profesor Quirrell by dovolil téměř cokoli, pokud by to bylo něco, co by se dalo udělat v opravdové válce. *Podvádění je dovednost*, poučil je jednou učitel obrany. *Nebo spíše, podváděním prohrávající nazývají dovednost, a dostanete hodně extra Quirrell bodů, pokud ji zvládnete úspěšně.* V principu na přeměnění několika kotlíků a přípravě lektvarů z toho, co jste měli po ruce, nebylo nic nerealistického, pokud jste před bitvou měli dost času.

A tak Harry vylovil svůj výtisk *Kouzelnických odvarů a lektvarů* a začal hledat nějaký bezpečný, ale užitečný lektvar, který by stihl připravit, než bitva začne – lektvar, díky kterému bitvu vyhrají příliš rychle, než aby byl čas na protikouzla, nebo aspoň sešlou kouzla příliš silná, než aby stačilo prvnácké *Finite*.

Občas, když jste na něco přímo hleděli, jste si neuvědomovali, *na co se to koukáte*, dokud jste si

nepoložili přesně tu správnou otázku...

Jaký lektvar můžu připravit jen za použití věcí z obyčejného lesa?

Všechny recepty v Kouzelnických odvarech a lektvarech potřebovaly alespoň jednu složku z magické rostliny nebo zvířete. Což bylo nešťastné, protože všechny *magické* rostliny a zvířata byla v Zapovězeném lese, ne v bezpečnějších lesích, kde bitvy probíhaly.

Někdo jiný by to v tuhle chvíli mohl vzdát.

Harry listoval stránkami od jednoho receptu k druhému, listoval rychleji a rychleji, jak mu to začínalo docházet a potvrzovalo se mu to, co už četl dřív a teď poprvé *viděl*.

Úplně všechny recepty lektvarů vyžadovaly alespoň jednu magickou část, *ale proč by to tak mělo opravdu být?*

Kouzla nevyžadovala vůbec žádné komponenty; prostě jste vyslovili slova a zamávali hůlkou. Harry považoval lektvary za něco v podstatě podobného. Místo abyste vyslovili slabiky, které z nepochopitelného důvodu spustí kouzlo, jste sebrali nechutné ingredience a čtyřikrát jimi zamíchali po směru hodinových ručiček, a to spustilo kouzelný efekt.

V kterémžto případě, vzhledem k tomu, že většina lektvarů vyžadovala obyčejné ingredience jako třeba

dikobrazí ostny nebo podušené slimáky, čekali byste, že některé lektvary budou vyžadovat jen ty obyčejné složky.

Ale místo toho každyčkový recept v *Kouzelnických odvarech a lektvarech* vyžadoval alespoň jednu část z magické rostliny nebo zvířete – ingredience jako třeba hedvábí z akromantule nebo okvětní lístky venušiny ohnice.

Občas, když jste na něco přímo hleděli, jste si neuvědomovali, *na co* se to koukáte, dokud jste si nepoložili přesně tu správnou otázku...

Pokud bylo vaření lektvaru jako sesílání kouzla, jak to, že jste nepadli vyčerpáním, když jste vytvořili něco tak silného jako lektvar na léčení vředů?

Předminulý pátek Harry při dvou hodinách výuky lektvarů uvařil *lektvar na léčení vředů*.... i když šlo o jedno z nejjednodušších léčivých kouzel, pokud jste se o ně pokusili s hůlkou a zaříkávadlem, bylo minimálně na úrovni čtvrtého ročníku. A potom se cítili zrovna tak jako po většině hodin lektvarů, jmenovitě, *nebyli* nijak znatelně magicky vyčerpání.

Harry zaklapl svůj výtisk *Kouzelnických odvarů a lektvarů* a rozběhl se k havraspárské společenské místnosti. Tam Harry našel jednoho sedmáka, který si zrovna dělal domácí úkol z lektvarů na O.V.C.E. a zaplatil mu jeden srpec, aby si od něj na pět minut mohl půjčit *Lektvary*

nejmocnější, protože se mu nechtělo běžet až do knihovny, aby si svou teorii mohl potvrdit.

Potom, co zběžně přelétl pět receptů z učebnice pro sedmáky, Harry narazil na šestý návod, na *lektvar ohnivého dechu*, který vyžadoval vajíčka popelce... a kniha varovala, že výsledný oheň nebude žhavější než magický oheň, který daný popelec rozpoutal, když vajíčka kladl.

Harry rovnou uprostřed havraspárské společenské místnosti vykřikl „*Heureka!*“ a byl přísně napomenut prefektem, který si myslel, že se pan Potter pokouší seslat kouzlo. Nikdo v celém kouzelnickém světě neznal nebo neměl zájem o nějakého starodávného mudlu jménem Archimedes, ani o to, jak pra-fyzikovi došlo, že objem vody vytlačené z vany bude rovný objemu předmětu, který do vany ponořil...

Zákony zachování byly tou kritickou pákou v tolika mudlovských objevech, že by je Harry nedokázal lehce spočítat. V mudlovské technologii jste nemohli zvednout peří jeden metr nad zem, aniž by ta síla *odněkud* přišla. Pokud byste se podívali na roztavenou lávu proudící z vulkánu a ptali se, odkud to teplo jde, fyzik by vám pověděl o těžkých radioaktivních kovech, ve žhnoucím jádru Země. Pokud byste se zeptali, odkud ta radioaktivní síla pochází, fyzik by poukázal na dobu, než se Země

zformovala, a na pradávnou supernovu v raných dnech existence naší galaxie, kde se spékala atomová jádra těžší, než byl přirozený limit. Supernova protony a neutrony zmáčkla do těžkého, nestabilního jádra, které část energie supernovy uvolnilo, když se roztrhlo. Žárovku sytila elektrina, tu sytila jaderná elektrárna, tu sytila supernova... mohli jste tu hru hrát dál a dál, dokud jste nenarazili na Velký třesk.

Magie takhle *nefungovala*, a to bylo řečeno ještě velmi mírně. Postoj magie vůči fyzikálním zákonům, jako třeba zákonu zachování energie, byl někde mezi vystrčeným prostředníčkem a nezaujatým pokrčením rameny.

Agumenti vytvořilo vodu z ničeho, alespoň pokud se vědělo; nebylo tu žádné jezero, jehož hladina by po každém seslání poklesla. Bylo to jednoduché kouzlo na úrovni pátého ročníku, kouzelníky nebylo považováno za něco výjimečného, protože stvoření pouhé sklenice vody jim nepřišlo nijak neobvyklé. Nezastávali to ujeté přesvědčení, že váha musí být zachována, že vytvoření jednoho gramu látky se rovná vytvoření 90 000 000 000 000 joulů energie. Harry jednou narazil na vyšší kouzlo, jehož zaříkávadlo *doslova* znělo ‚*Arresto Momentum!*‘ a když se Harry zeptal, kam *jínám* se ten pohyb přesune, dostalo se mu jen zmateného výrazu. Stále věnoval

zoufalou pozornost nalezení nějakého alespoň *náznaku* principu zachování energie v magii, v jakékoli podobě...

...a to to celou tu dobu bylo přímo před ním, v každé hodině lektvarů. Příprava lektvarů magii *nevytvářela*, ona magii *zachovávala*, proto jste ke každému lektvaru potřebovali alespoň jednu kouzelnou ingredienci. A tím, že jste následovali instrukce, jako třeba otočit čtyřikrát po směru hodinových ručiček a jednou proti, jste podle Harryho hypotézy dělali něco jako malé zaklínadlo, které pozměnilo tvar magie v ingrediencích. (A uvolnili fyzickou formu tak, aby se ingredience jako dikobrazí bodliny plynule rozpustily do požitelné tekutiny; Harry měl silné podezření, že kdyby ten samý recept krok za krokem následovali mudlové, vznikl by z toho jen hnus plný bodlin.) Vytváření lektvarů ve skutečnosti bylo *tohle*, transformování existujících magických základů. Takže jste po lektvarech byli trochu unavení, ale ne moc, protože jste těm lektvarům nedávali moc sami, jen jste pozměňovali magii, která už tam byla. A to byl důvod, proč byla druhačka schopná uvařit mnoholicný lektvar, nebo se k tomu alespoň přiblížit.

Harry dál listoval *Lektváry nejmocnějšími*, hledal něco, co by mohlo vyvrátit jeho nablýskanou novou teorii. Po pěti

minutách tomu staršímu klukovi hodil další srpec (přes jeho protesty) a listoval dál.

Lektvar obří síly vyžadoval, aby obroun rozšlapal blátoplazy, které jste měli vmíchat do lektvaru. Což, jak Harrymu po chvílce došlo, bylo divné, protože samotní blátoplazi takhle mocní nebyli, byli jen... velmi, velmi rozmačkaní, když s nimi ten obroun skončil.

Další recept říkal ,dotkněte se toho kovaným bronzem‘, tj. vemte svrček do kleští a přejedte jím po povrchu lektvaru; kniha varovala, že pokud byste ten svrček celý namočili, lektvar by se mohl přehřát a z kotlíku přetéct.

Harry na ty recepty a jejich varování zíral, formuloval si druhou a ještě divnější hypotézu. Samozřejmě, že to nebude tak jednoduché, že výroba lektvarů jen vyžaduje magický potenciál skrytý v ingrediencích, podobně jako mudlové poháněli auta spalováním benzínu. Magie by nemohla být takhle rozumná...

A pak Harry zašel za profesorem Kratiknotem – protože profesora Snapea nechtěl potkat mimo vyučování – a Kratiknotovi řekl, že by chtěl vynalézt nový lektvar, a že ví, jaké by jeho ingredience a účinky měly být, ale že netuší, jak přijít na správný míchací postup –

Když už profesor Kratiknot přestal zděšeně ječet a běhat v malých kolečkách, byla povolána profesorka

McGonagallová, aby za pomoci urputného výsledku Harryho ujistila, že v tomhle případě je naprosto normální a důležité, aby jim sdělil svou tajnou teorii, se ukázalo, že Harry nepřišel na žádný nový, originální objev, ale jednoduše znovuobjevil magický zákon tak prastarý, že se nevědělo, kdo jej formuloval jako první.

Lektvar spotřebuje to, co je do něj investováno při stvoření jeho ingrediencí.

Žár skřetí kovárny, který stvořil bronzový svrček, obrounova síla, která rozdrtila blátoplazy, magický oheň, který zrodil popelce: všechny tyto potenciály mohly být přivolány, zpřístupněny a přetvořeny procesem podobným čarování, kdy se ingredience míchaly přesně danými způsoby.

(Z mudlovského úhlu pohledu to bylo jen *zvláštní*. Vyšínutá verze termodynamiky vynalezená někým, kdo si myslel, že život by měl být *fér*. Z mudlovského úhlu pohledu onen žár při kování svrčku do toho bronzu nepřešel, jen se rozptýlil do okolí, stal se něčím čím dál méně dostupným. Ale energie byla zachována, nemohla být ani stvořena ani zničena, jen se vždy zvýšila *entropie*. Ale kouzelníci tímhle způsobem nepřemýšleli; pokud jste na výroby svrčku vynaložili nějaké úsilí, pak, z jejich pohledu, bylo logické, že přesně to samé množství úsilí

jste mohli dostat zpět. Harry se pokusil vysvětlit, proč tohle znělo podivně pro někoho s mudlovskou výchovou, a profesorka McGonagallová se vyvedena z míry zeptala, proč by mudlovská perspektiva měla být lepší než perspektiva kouzelníků.)

Základní princip vytváření lektvarů neměl žádné jméno ani zavedené vysvětlení, protože pak by vás mohlo pokoušet to někam zapsat.

A ti, kdo by neměli dost moudrosti na to, aby zákon sami odhalili, by si to mohli přechíst.

A dostali by spoustu geniálních nápadů na vytvoření nových lektvarů.

A pak by skončili jako dívkočky.

Harrymu bylo jasně řečeno, že tento svůj objev po příští bitvě nebude sdílet ani s Nevillem, ani s Hermionou. Harry se pokusil poznamenat něco ve smyslu, že Hermiona teď není ve své kůži a tohle by byla přesně ta věc, která by ji zvládla rozveselit. Profesorka McGonagallová mu nekompromisně řekla, ať na to ani nemyslí, a profesor Kratiknot pozvedl svoje maličké ruce a udělal gesto, jako kdyby lámal hůlku vedví.

I když oba dva profesori byli dost laskaví, aby navrhli, že pokud si pan Potter myslí, že ví, co by ty lektvarové ingredience mohly být, mohl by vyhledat už existující

recepty, které se o něco takového snaží; a profesor Kratiknot vyjmenoval několik svazků v bradavické knihovně, které by se daly použít...

Ta obrovská, pergamenu podobná obrazovka teď les ukazovala z ptačí perspektivy, takže sotva šlo rozeznat zakamuflované obrysy tří armád, rozdělených každá do dvou skupin, které se přibližovaly třístranné bitvě.

Sedadla famfrpálového stadionu se teď rychle plnila těmi snáze znuděnými diváky, kteří chtěli vidět jen bojové finále a přeskočit všechny ty nudné části, které k tomu vedly. (Pokud s bitvami profesora Quirrella bylo něco v nepořádku, většina se shodovala, že jeho podívaná, jakmile začala, nevydržela ani zdaleka tak dlouho jako famfrpálové zápasy, když konečně došlo na věc. Na tohle profesor Quirrell odpověděl jen *Prostý realismus*, a tím to skončilo.)

V tom obrovském okně – teď šlo jen o jednu obrazovku shlížející z velké výšky – se rozptýlené skupiny maličkých kamuflážovaných postav přibližovaly.

A přibližovaly.

Téměř se dotýkaly –

Obrovská bíle pergamenová obrazovka ukazovala začátek bitvy mezi Sluníčky a Chaosem, ječící dav dětí se smajlíky na hrudích běžel a valil se kupředu s pozdvíženými *Contego* štíty a výkřiky „*Somnium!*“ zpoza nich –

Dokud jeden z nich zděšeným hlasem nevykřikl „*Prismatis!*“, čímž se celý útok rázem zastavil před zdí třpytící se síly, která se před nimi objevila.

Zpoza stromů vyšla Tracey Davisová.

„Přesně tak,“ řekla Tracey hlubokým a pochmurným hlasem, zatímco hůlkou mířila na bariéru. „Měli byste se mě bát. Jsem Tracey Davisová, temná páni! A to ‚páni‘ je fakt P-Á-N-I, s dlouhým a krátkým!“

(Amélie Bonesová, ředitelka Odboru pro uplatňování kouzelnických zákonů, vysílala tázavé pohledy k panu a paní Davisovým, kteří oba vypadali, že si úpěnlivě přejí na místě zemřít.)

Za prismatickou bariérou teď probíhala mezi sluníčkovými vojáky tichá hádka. Vypadalo to, že jeden z vojáků dostává kartáč od několika dalších.

Pak, o chvíli později, sebou trhla Tracey.

Ze sluníčkové skupiny předstoupila Susan Bonesová.

(„Božítku,“ řekla Augusta Longbottomová. „Co se to vaše praneteř v Bradavicích *naučila?*“)

(„To netuším,“ řekla Amélie Bonesová klidně, „ale pošlu jí čokoládovou žabku a instrukci, aby se rozhodně naučila víc.“)

Prismatická bariéra zmizela.

Sluníčkoví vojáci se znovu vrhli vpřed do útoku.

Tracey vykřikla vysokým napjatým hlasem „*Inflammaré!*“ a sluníčkový útok se znovu prudce zarazil, když ve směru, kterým mířila Traceyina natažená hůlka, vzplanul pruh vysušené trávy, a o okamžik později Susan Bonesová zaječela „*Finite Incantatem!*“ a plameny pohasly, rozzářily se a znovu pohasly, jak mezi sebou jejich vůle bojovaly. Ostatní vojáci zvedli hůlky a namířili na Tracey a *přesně* v tom okamžiku se na ně s řevem z oblohy vrhl Neville Longbottom.

Jeden z dračích vojáků, Raymond Arnold, udělal signál rukou, ukázal dopředu a natočil ruku doleva; a v řadách Dračí armády se zvedla vlna tichého šepotu, jak se armáda otočila směrem k nepříteli. Sluníčka věděla, že tam jsou, *obě* armády o sobě samozřejmě věděly, ale nějak se v tuhle chvíli všichni instinktivně ztišili.

Draci se plížili dál a dál vpřed, mezi vzdálenými stromy se začínaly objevovat kamuflované postavy Sluníček, a stále nikdo nepromluvil, nikdo nezakřičel k útoku.

Draco teď byl v čele své armády, Vincent za ním a Padma jen o další krok dál; pokud by všichni tři dokázali využít překvapení, zbytek armády by mohl mít šanci.

Na to Draco spatřil, jak na něj z dálky zírá sluníčková vojínka v čele vlastní armády; zírала na něj s rozzuřeným výrazem –

Jejich pohledy se setkaly přes celé lesní bojiště.

Draco měl jen zlomek vteřiny, aby se v pozadí své mysli stihl podívat, proč je Hermiona Grangerová tak našťvaná, než obě armády spustily pokřik a všichni se rozběhli do útoku.

Mezi stromy se teď vynořil zbytek Chaosu, někteří dokonce ze stromů *seskočili*, a bitva se rozpoutala naplno. Všichni stříleli do všech směrů na cokoli, co vypadalo jako nepřítel. Dost Sluníček navíc křičelo „*Luminos!*“ na Nevilla Longbottoma, zatímco chaotický Mrzimor poletoval a smykoval ve větru způsobem, který by opravdu šlo popsat jako „chaotický“ –

A stalo se, zrovna jako se stávalo v jedné z dvaceti tréninkových vzdušných bitev, že se Nevillovo koště pod jeho sevřenýma rukama rozzářilo ostrou rudou.

Mělo by to znamenat, že pro Longbottoma hra skončila.

Potom se z davu sledujících studentů ozval výkřik –

Bojový realismus. Takové bylo rozhodující pravidlo profesora Quirrella. Mohlo vám projít téměř cokoli, pokud to bylo realistické a ve skutečném životě voják jen tak nezmizel, pokud kletba trefila jeho *koště*.

Jak Neville padal k zemi, zaječel „*Chaotické přistání!*“ a vojáci Chaosu odtrhli svou pozornost od boje a seslali vznášecí kouzlo (a zároveň u toho pobíhali, aby nebyli snadným cílem), a skoro všichni ostatní se zastavili a vytřeštili oči –

A Neville Longbottom narazil na listy pokrytou lesní půdu, dopadl na jedno koleno, jedno chodidlo a obě dlaně, jako by poklekl, aby byl pasován na rytíře.

Všichni se zastavili. Dokonce i Tracey a Susan přerušily svůj duel.

Na stadionu utichl veškerý zvuk.

Nastalo všeobecné ticho, složené ze zájmu, údivu a vyjeveného úžasu, a všichni čekali, co se stane dál.

A pak Neville Longbottom pomalu vstal a pozvedl hůlku na Sluníčkové vojáky.

I když to nikdo na bojišti neslyšel, velká část stadionu začala prozpěvovat, „DOOM DOOM DOOM DOOM DOOM“ stoupajícím tónem pokaždé, když se to slovo zopakovalo, protože něco takového jste prostě nemohli

spatřit a myslet si, že se to obejde bez hudebního doprovodu.

„Dav povzbuzuje vašeho vnuka,“ řekla Amélie Bonesová. Stará čarodějnice zkoumavě hleděla na obrazovku.

„Ano,“ řekla Augusta Longbottomová. „Někteří z nich, pokud to slyším správně, vykřikují *Naši krev pro Nevilla! Naše duše pro Nevilla!*“

„Přesně tak,“ řekla Amélie a usrkla z šálku čaje, který tam ještě před chvilkou nebyl. „To jasně ukazuje na jeho velitelský potenciál.“

„Tohle jásání,“ pokračovala Augusta, a její hlas teď zněl ještě udiveněji, „jde hlavně od mrzimorských řad.“

„Je to přece kolej pro ty loajální, má drahá,“ řekla Amélie.

„Albusi Percivale Wulfriku Briane Brumbále! *Co se to u Merlina v téhle škole děje?*“

Lucius Malfoy na obrazovky hleděl s ironickým úsměškem, prsty poklepával o opěrku, aniž by se dal rozpoznat nějaký rytmus. „Nevím, jestli je děsivější myšlenka, že za tím vším je nějaký skrytý plán, nebo myšlenka, že žádný plán nemá.“

„Podívejte se!“ vykřikl lord Greengrass. Elegantní mladý muž se zvedl ze svého křesla a prstem ukázal na

obrazovku. „Tady je!“

„Půjdeme do něj obě najednou,“ zašeptala Dafné. Věděla, že pár strachem naplněných minut reálné bojové zkušenosti párkrát za týden se nemusí vyrovnat Nevillovu pravidelnému duelovému tréninku s Harrym a Cedrikem Diggorym. „Jednu z nás by zvládl, ale když obě – já použiju svoje zaklínadlo a ty ho omráčíš –“

Hannah vedle ní přikývla a hned na to obě zakřičely z plných plic a vrhly se vpřed, vznášecí kouzlo dvou podporujících sluníčkových vojáků jim pomohlo pohybovat se rychleji a ulehčilo jejich kroky, Dafné už vykřikla „*Tonare!*“ zatímco Hannah před nimi v pohybu udržovala obří *Contego* štít, a s krátkým lehkým zdvihem se obě ocitly nad hlavami první linie vojáků a přistály před Nevillem, vlasy jim vlály kolem –

(Fotografování bylo na všech bradavických hrách striktně zakázáno, ale nějak ta scéna *přesto* skončila na první straně příštího *Jinotaje*.)

– a přesně v tom samém okamžiku, protože bojování proti šikaně jí zbavilo nejmenších zbytků nejistoty, Hannah na Nevilla vypálila svou první uspávací kletbu (začala ji vyslovovat ještě když byla ve vzduchu), zatímco Dafné, soustředící se spíš na rychlost než na sílu, sekla

dolů svou prastarou čepelí na místo, kde si myslela, že budou Nevillova stehna *potom*, co uskočí –

Ale Neville vyskočil vzhůru, ne stranou, vyskočil výš, než by měl být schopen, a její zářící meč proťal jen vzduch pod jeho chodidly. Dafné nějak došlo, že to znamená, že Neville pořád má někoho dalšího, kdo na něj sesílá vznášecí kouzlo, a včas zdvihla meč nad hlavu, ale Neville *dopadl příliš rychle* a když jeho čepel narazila do její, bylo to jako by ji zasáhl potlouk. Dafné to odhodilo a dopadla zády do trávy. Tím to pro ni mohlo skončit, kdyby sám Neville také nedopadl příliš tvrdě. Se zalapáním po dechu klesl na kolena. A pak, než Neville stačil seknout svou čepelí, Hannah zakřičela „*Somnium!*“, Neville zběsile uskočil a i když pochopitelně z mrzimorčiny hůlky nic nevyšlo, protože Hannah by nedokázala znovu vypálit takhle rychle, dalo to Dafné vteřinu na to, aby se znovu vyškrábala na nohy a oběma rukama znovu sevřela hůlku –

„U Merlina,“ řekla lady Greengrassová. Její hlas zněl nejistě, její aristokratická vyrovnanost byla narušená. „Moje dcera používá kouzlo nejstarodávnější čepele. V prvním ročníku. Nikdy jsem nevěděla, že– že je takhle talentovaná –“

„Skvělá krev,“ řekl Charles Nott souhlasně, Augusta si odfrkla.

„Má drahá lady,“ řekl profesor Quirrell vážně.
„Nepodceňujte svou dceru. To, co vidíte, není pouhý talent.“ Jeho hlas zněl ještě o něco sušeji. „Spíše to je něco, co se stane, když děti vloží svou soutěživost do hry, která zahrnuje opravdové kouzlení.“

„*Expelliarmus!*“ vykřikl Draco a snažil se, aby mu hlas neselhal, když zároveň uskočil před zářícím červeným omračovákem, který na něj vypálila Hermiona Grangerová, která ukázala doleva a pak rukou cukla tak, že vypálila doprava, až mu svaly zacukaly a málem uskočil nesprávným směrem –

Hermiona uskočila před rychlou duelovou kletbou a bez zaváhání vypustila „*Steleus!*“ doširoka mířící kletbu, které Draco nemohl uhnout, ale zvládl namířit hůlkou na vlastní tvář a vykřiknout „*Quiescus!*“ předtím, než se ta náhlá potřeba nádechu mohla zvrhnout v záchvat kýchání, který by pro něj bitvu ukončil.

Draco Malfoy byl už takhle napůl vyčerpaný ze všech těch předchozích zamykacích a přeměňovacích kouzel, ale tenhle zmatek začínal přivádět jeho vlastní krev do varu,

nevěděl, proč na něj Grangerová najednou takhle naštvane zaútočila, ale *pokud chce boj, tak ho dostane* –

(Draci a Sluníčka se nezastavili, aby pozorovali boj mezi svými generály, Draci byli příliš dobře vycvičeni na to, aby se jen tak zarazili a koukali a to znamenalo, že Sluníčka musela taky pokračovat v boji; ale diváci na bradavickém famfrpálovém stadionu lapali po dechu, jejich pozornost byla odtržena i od show mezi Nevillem a Dafné a pohledy sledovaly duel dvou generálů. Malfoy a Grangerová po sobě pálili jednu kletbu za druhou, sesílali kouzla rychleji, než by kdokoli jiný v jejich ročníku mohl zvládnout, trénovaný duelový tanec dračího generála stál proti zběsilé energii sluníčkové generálky, až ten boj začínal připomínat duel mezi dospělými, jak dva nejmocnější prvňáci sesílali kouzla nezvyklejší, než bylo obvyklé uspávací zaklínadlo.)

– i když Dracovi začínalo docházet, že když on a Harry a pan profesor Quirrell slečnu Grangerovou považovali za někoho, kdo má zhruba takový úmysl zabít, jako miska ovocného salátu, ještě nikdy ji neviděli vzteklou.

Dafné se rozmáchla svou prastarou čepelí, opět se ani tak nesnažila tvrdě zasáhnout jako spíš švihnout čepelí tak rychle, jak jen dokázala, zároveň Hannah vykřikla

„*Somnium!*“ a Neville znovu uskočil, ale byl to další trik a Hannah kouzlo sesílala ve vzdálenosti téměř z očí do očí –
– a Neville udělal přesně to, co – jak později vysvětlil –
mu Cedric Diggory řekl, aby udělal, bude-li zápasit s
Bellatrix Blackovou, takže s otočkou kopl Hannah opravdu
tvrdě do břicha.

Mrzimorka vydala smutný tichý zvuk, bolestivé zalapání
po dechu, jak ji náraz Nevillovy tvrdé boty s vahou celého
jeho těla za sebou zbavil rovnováhy.

Na chvílku se celé bojiště zastavilo, všechno stálo, až na
padající tělo Hannah.

Pak se na Nevillově tváři objevil výraz naprostého
zděšení a sklonil hůlku. Chaotický poručík se instinktivně
pohnul ke své spolužačce ze stejné koleje, natáhl k ní svou
druhou ruku –

Zatímco Hannah změnila svůj pád do skutálení, zvedla
hůlku a střílila po něm.

O zlomek vteřiny později Dafné, která také nezaváhala,
zabodla svůj prastarý meč do Nevillových zad a způsobila
tak, že s sebou svaly chaotického poručíka zacukaly,
zatímco uspávací kletba od Hannah zapůsobila a poslední
potomek rodu Longbottomů se zhroutil na zem se svým
naprosto překvapeným výrazem zamrzlým ve tváři.

„Dnes se pan Longbottom naučil důležitou věc o svých pocitech soucitu a lítosti,“ řekl profesor Quirrell.

„A o galantnosti,“ řekla Amélie a znovu si usrkla čaje.

„Jsi v pohodě?“ zašeptala Dafné, když se protektivně nakláněla nad místem, kde Hannah ležela a svírala si břicho. Dívka ale jen vydávala dávivé zvuky, jako by se snažila nezvracet a zároveň nebrečet.

Nějak se stalo, že i když to nebyla ta nejlepší taktika – bylo by lepší, kdyby Hannah byla hned vyřazena, než aby ji ostatní vojáci museli ochraňovat – spousta Sluníček stála hned před Hannah, hůlky pevně sevřené a vztekle koukali na Chaosity. Někdo, Dafné neviděla kdo, mezi ty dvě skupiny seslal prismatickou bariéru.

A z nějakého důvodu se nezdálo, že by Chaos v útoku pokračoval. Dokonce i Tracey zcela změnila svůj temný výraz a teď nervózně přešlapovala z jedné nohy na druhou, jako kdyby si nemohla vybavit, na které straně stojí –

„Stop!“ zakřičel hlas. „Zastavte boj!“

Moc bojování sice neprobíhalo, ale zaúčinkovalo to.

Generál Potter, který teď naprosto vypadal jako Chlapec-který-přežil, vypochoďoval z místa za stromy,

pod jedním ramenem držel něco velkého, zakrytého maskovacím plátnem.

„Je dýchání slečny Abbottové v pořádku?“ vykřikl generál Potter.

Dafné se neotočila. Nevěřila, že tohle není past – byla si naprosto jistá tím, že kdyby Chaos při téhle příležitosti zaútočil, profesor Quirrell by se později nejenom rozhodl, že je to legální, ale ještě by to odměnil extra body. Ale Dafné tu odpověď sama zaslechla, nebylo to tak, že by se Hannah snažila dýchat *tiše*, a tak řekla, „Víceméně.“

„Měla by odtud zmizet za někým, kdo umí léčivá kouzla,“ řekl Harry. „Pro případ, že má něco zlomené.“

Zpoza Dafné řekl tichý hlas mezi lapáním po dechu, „Pořád – můžu – bojovat –“

„Slečno Abbottová, ne–“ říkal Harry zrovna když se za Dafné ozval zvuk, jako by někdo znovu dopadl do trávy poté, co zkoušel vstát. Všichni zamrkali, ale Dafné se k Harrymu zády neotočila.

„Proč učitelé nezastavili bitvu?“ ptala se Susan vztekle.

„Hádám, že proto, že slečna Abbottová není v bezprostředním nebezpečí, a profesor Quirrell si myslí, že se naučíme cennou lekci,“ řekl Harry ztěžka. „Podívejte, slečno Abbottová, pokud odejdete, Tracey z téhle bitvy

také odejde. Už teď vás je víc než nás, takže je to pro vaši stranu velmi dobrá nabídka. Prosím, jděte.“

„Hannah, prostě běž!“ řekla Dafné. „Prostě řekni, že končíš!“

Když Dafné pohlédla zpět, spatřila, jak Hannah, stále na trávě stočená do klubíčka, vrtí hlavou.

„Ok, k čertu s tím,“ řekl Harry. *„Chaos! Čím rychleji je omráčíme, tím rychleji se odsud dostane! Budeme velmi rychlí, i když to bude znamenat oběti! Konec příměří! TUNÁK!“*

Dafnin politický zadní mozek sotva začal obdivovat, jak teď díky několika Harryho slovům Chaos vypadal jako ta dobrá strana, když v téměř dokonalém souladu všichni z Chaosu zabořili ruce do kapes u svých uniforem a vytáhli z nich zelené brýle podivného stylu. Nic jako ty, které byste nosili na pláži, spíš jako ochranné brýle na vaření pokročilých lektvarů.

To už si Dafné uvědomila, co se stane, a rychle natáhla ruku, aby si zastínila oči, zatímco Harry strhl látku zakrývací kotlík.

Tekutina, která se vyřinula, když Harry Potter obsah kotlíku vrhl do vzduchu, byla příliš jasná na to, aby šla spatřit, příliš zářivá na to, aby si ji šlo představit, žhnoucí jako tucetkrát zesílené Slunce –

(což bylo přesně to, co to bylo)

(sluneční světlo investované do stvoření žaludů, ta jasná energie, která živila strom, aby vyrostl z hlíny)

(fialová barva záře byla směsí modrých a červených vlnových délek, které absorboval chlorofyl)

(téměř žádná zelená vlnová délka, kterou chlorofyl odrážel a dával tak listům zelenou barvu)

(což také byla barva brýlí Legie chaosu, vytvořených, aby zelené vlnové délky prošly a červené a modré byly zablokovány, takže i ten nejjasnější fialový jas se dal vydržet)

– fialové světlo zářilo a zářilo. Dafné se pokusila uvolnit si oči, ale zjistila, že se na nic nedokáže přímo podívat, i odražené fialové světlo bylo tak jasné, že musela mhouřit oči, a měla čas zakřičet jen jedno *Finite Incantatem*, které nezafungovalo, než ji dostala uspávací kletba.

Zbytek bitvy potom už nezabral dlouho.

„TEĎ!“ zařval Blaise Zabini, původně ze Sluníček, teď vedoucí oddělené skupinky chaotických legionářů. „Chci říct, TUŇÁK!“ Zmijozelova ruka popadla látku, která bránila kotlík před slunečním světlem, které by reakci spustilo, a už začínala sklouzávat.

„TEĎ!“ zařval Dean Thomas, původně z Chaosu, teď řídící část Dračí armády. „UDĚLEJTE COKOLI CO UDĚLAJÍ ONI!“

Chaosové ze Zabiniho skupinky dali ruce do kapes svých uniforem a vytáhli z nich zelené brýle –

– pohybem, který byl téměř dokonale napodoben Deanem a jeho dračími válečníky, kteří také vytáhli zelené lektvarové ochranné brýle a nasadili si je stejně rychle, jako si Chaosové nasadili své brýle, když fialové záření vybuchlo.

(Jak generál Malfoy vysvětlil, pokud pan Goyle nahlásil, že Legie Chaosu nosí zeleně zabarvené brýle, nemuseli jste chápat *proč*, abyste si je také mohli přeměnit.)

„TO JE PODVOD!“ vykřikl Blaise Zabini.

„TO JE TECHNIKA!“ vykřikl Dean zpátky. „DRACI, ÚTOK!“

(„Promiňte,“ řekla lady Greengrassová. „Pane Quirrelli, mohl byste se přestat takhle smát? Je to znepokojující.“)

„DEJTE FINITE NA JEJICH BRÝLE!“ zakřičel Blaise Zabini, když se k sobě obě armády v té všudypřítomné, oči propalující fialové záři rozběhly. „POŘÁD MŮŽEM VYHRÁT!“

„SLYŠELI JSTE HO!“ vykřikl Dean. „JDĚTE PO JEJICH BRÝLÍCH!“

Odpověď Blaise Zabiniho už nebyla srozumitelná.
Tahle bitva trvala podstatně déle.

„*Mdloby na tebe!*“ zaječela sluníčková generálka.

Draco neucukl, nebránil se protikouzlem, ani k jednomu neměl dost energie, jen posunul levou rukou a doufal –

Červený záblesk se znovu roztríštil o Dracovu *Colloportus* rukavici, kterou přeměnil a přikouzlil ke své ruce stejně jako zbytek Dračí armády. Tento štít teď byl všechno, co ho ochraňovalo.

Už by měl udělat protiútok, ale Draco sotva popadal dech, jak se spolu pod stromy pohybovali sem a tam v neustálém duelovém tanci. I generálka Grangerová před ním sotva popadala dech, tvář mladé dívky se leskla potem, jako by to byla rosa, její kaštanové vlasy se slévaly do pramenů. Její maskáčová uniforma měla na sobě místa zvlhlá potem, ramena se jí vyčerpaně třásla, ale její hůlka byla stále ocelově pevná a stabilně mířila na Draca po celou dobu jejich pohybu. Oči jí zářily, tváře byly zrudlé vztekem.

No tak, holčičko, proč dnes předstíráš, že bojuješ jako dospělá?

Tahle hláška ho napadla, ale opravdu nepotřeboval Grangerovou naštvat ještě víc, a tak místo toho jen řekl – i

když slyšel, jak se mu láme hlas: „Nějaký důvod, proč jste na mě naštvaná, Grangerová?“

Dívka sama lapala po dechu a hlas jí přeskakoval, když promluvila. „Vím, co tu plánujete,“ řekl Hermiona Grangerová a hlas jí zesiloval. „Vím, co vy a Snape plánujete, Malfoyi, a vím, kdo za tím stojí!“

„Umm?“ řekl Draco, aniž by se nad tím zamyslel.

To ale Grangerovou naštvало ještě víc, až jí zbělely prsty, jak tiskla na něj namířenou hůlku.

A pak to Dracovi došlo a i v něm se začala vařit krev. I ona si myslela, že tajně osnová plány proti ní

„Ty taky?“ vykřikl Draco. „*Vždyť jsem ti pomohl, ty pizizubko! Ty, ty, ty –*“ se zakoktáním prolétl všechny temné kletby, které se mu vybavily, dokud nenarazil na něco, co na ni mohl opravdu seslat: „*DENSAUGEO!*“

Ale Grangerová sebou mrskla a kolem zuby zvětšující kletby udělala otočku. Pak se její hůlka dotočila a namířila ji v bezprostřední blízkosti, a i když Draco pozvedl svou levou ruku jako štít a umístil magicky uzamčenou rukavici mezi sebe a cokoli se to chystala seslat, hlas sluníčkové generálky zesílil do výkřiku, slyšitelného přes celé bitevní pole –

„*ALOHOMORA!*“

Čas se měl zastavit.

Ale to se nestalo.

Místo toho zámek jen cvakl a spadl z rukavice.

Jen tak.

Jen tak.

Obrazovky to celému bradavickému stadionu ukázaly naprosto jasně.

A to mrtvolné ticho, které zavládlo mezi všemi lavicemi v každé sekci, vypovídalo o tom, že všichni zcela jasně pochopili, že potomek rodu Malfoyů byl v magii přemožen mudlorozenou čarodějkou.

Hermiona Grangerová se v souboji nedorazila, nedala najevo, že by si uvědomovala, co udělala. Místo toho vykopla nohou v mudlovském stylu a snadno vyrazila Dracovi hůlku z ruky, protože jeho šokovaná mysl a tělo se prostě pohybovaly příliš pomalu. Draco se vrhl za svojí hůlkou, zběsile šátral po zemi, ale za ním lámající se dívčí hlas řekl „*Somnium!*“ a Draco Malfoy padl a už se nezvedl.

Následoval další zamrzlý okamžik ticha. Sluníčková generálka se na nohou třásla a vypadala, že by mohla omdlít.

Potom Dračí vojáci z plna hrdla zařvali a vrhli se pomstít svého generála.

Pan a paní Davisovi se třásli, jak se zvedali z pohodlných sedadel v profesorské famfrpálové lóži; při chůzi už se nemohli tak docela tisknout k sobě, ale pevně se drželi za ruce a předstírali, že jsou neviditelní. Kdyby byli malými dětmi a mohla jim spontánně vytrysknout magie, pravděpodobně by na sebe seslali maskování.

Starý Charles Nott nic neříkal, když se zvedal ze sedadla. Zjizvený lord Jugson nic neříkal, když povstal ze svého vlastního sedadla.

I Lucius Malfoy se postavil a nic neříkal.

Všichni tři se vydali se ke schodišti z vyvýšené lóže. Pohybovali se v děsivém souladu, jako trio bystrozorů – „Lorde Malfoyi,“ řekl učitel obrany laskavým tónem. Stále ještě seděl na svém místě a shlížel na obrazovky podobné pergamenům, ruce svěšené po bocích, jako by se z nějakého důvodu nechtěl hýbat.

Bělovlasý muž se zastavil těsně před odchodem, a stejně tak se po jeho boku zastavili i ten starý, i ten zjizvený. Hlava lorda Malfoye se mírně pootočila na učitele obrany – dost na to, aby se to dalo brát jako zaujetí.

„Vašemu synovi se dnes dařilo mimořádně dobře,“ řekl profesor Quirrell. „Musím přiznat, že jsem ho podcenil. A vysloužil si loajalitu své armády, jak jste viděl.“ Hlas učitele obrany byl stále velmi laskavý. „Jako učitel vašeho

syna, jsem toho názoru, že nepřinese žádný zisk zasahovat do jeho –“

Lord Malfoy i jeho doprovod zmizeli dolů po schodech.

„Dobrý pokus, Quirine,“ řekl Brumbál tiše. Obličej starého kouzelníka ukazoval znepokojené vrásky; rovněž se ze svého místa nezvedl a hleděl na pergamenové obrazovky jako kdyby stále něco ukazovaly. „Myslíte si, že vás poslechne?“

Ramena učitele obrany s sebou v prvním pohybu od konce bitvy mírně trhly.

„*Mno*,“ řekla lady Greengrassová když se zvedla, zapraskala prsty a protáhla se. Její manžel setrval v tichosti po jejím boku. „Musím říct, že tohle bylo... zajímavé...“

Amélie Bonesová se zvedla ze svého vypolstrovaného místa bez jakéhokoli divadýlka. „Opravdu zajímavé,“ řekla. „Přiznávám, že mě trochu znepokojuje dovednost, s jakou ty děti bojují.“

„Dovednost?“ řekl lord Greengrass. „Jejich kouzla na mě takový dojem neudělala. Až na ty Dafniny, samozřejmě.“

Stará čarodějnice nehnutě hleděla na plešatějící hlavu učitele obrany. „Omračující kletba není na úrovni prvního ročníku, lorde, ale to není dovednost, kterou jsem myslela. Podporovali se řadou jednoduchých kouzel, rychle

reagovali na překvapení...“ ředitelka OUKZ se zarazila, jako kdyby hledala slova, kterým by mohl rozumět pouhý civilista. „I vprostřed bitvy,“ řekla konečně, „když všemi směry létají kletby... se ty děti cítily jako doma.“

„Ano, paní ředitelko,“ řekl učitel obrany. „S některými dovednostmi je lepší začít v mládí.“

Oči staré čarodějky se zúžily. „Připravujete je jako vojenskou sílu, profesore. Za jakým cílem?“

„No moment!“ vmísil se do toho lord Greengrass. „Spousta škol vyučuje duely od prvního ročníku!“

„Duely?“ řekl učitel obrany. Za jeho zády nebylo vidět, že na bledém obličeji má úsměv. „To není nic v porovnání s tím, co se naučili moji studenti, lorde. Naučili se nezaváhat při překvapivém útoku, ani proti přesile. Naučili se přizpůsobit se bojovým podmínkám, jedna změna za druhou. Naučili se chránit své spojence, chránit ty, kteří jsou cennější, opustit pěšáky, kteří nemohou být záchráněni. Naučili se, že aby přežili, musí následovat rozkazy. Někteří si i osvojili trochu kreativity. Ne, lorde Greengrassi, *tito* kouzelníci se nebudou skrývat na svých panstvích a čekat na ochranu, až přijde další hrozba. Budou vědět, jak bojovat.“

Augusta Longbottomová třikrát hlasitě tleskla.

Vyhráli jsme.

To byla první věc, kterou Draco slyšel, když se na bojišti probudil, Padma mu řekla, jak se do toho jeho vojáci opřeli potom, co padl. Jak, díky plánování dračího generála, pan Thomas dovedl svůj oddíl k vítězství proti Chaosu. Jak generál Potter porazil tu část Sluníčkového regimentu která se s ním srazila. Jak se Draci pana Thomase spojili s hlavní částí armády a měli u sebe jak svoje vlastní brýle, tak ty od poraženého Chaosu. Jak, jen o chvílku později, zbývající skupinka generála Pottera zaútočila na ostatní armády tím lektvarem, který vydával fialové světlo. Jak Draci měli početní převahu jak nad Sluníčky, tak nad Chaosem, jak měli dostatek brýlí pro své válečníky, a jak Padma dokázala dovést svou poděděnou armádu k vítězství.

Soudě podle světla v Padminých očích a arogantního úsměvu, na který by i Malfoy mohl byl hrdý, očekávala gratulace. Draco ze sebe přes zaťaté zuby zvládl vycedit nějakou pochvalu. Později si nevzpomínal, co vlastně řekl. Zdálo se, že ta v cizině narozená čarodějka neměla ponětí, co se stalo a co to znamená.

Prohrál jsem.

Pod šedým nebem se Draci dovlekli zpátky do Bradavic. Na Dracovu kůži padaly jedna po druhé chladné kapky

deště. Ten dlouho slibovaný déšť začal už když byl omráčen. Dracovi teď zbývala jen jedna možnost. Vynucený tah, jak to pan MacNair, který Draca naučil šachy, nazýval. Harrymu Potterovi se to pravděpodobně nebude líbit, pokud byl vážně do Grangerové tak zamilovaný, jak všichni říkali. Ale byl to vynucený tah, jak pan MacNair definoval to, co jste museli udělat, pokud hra vůbec měla pokračovat.

Obraz se v Dracově mysli opakoval znovu a znovu, zatímco jako stroj procházel obrovskou bradavickou bránou, poslal Vincenta a Gregoryho pryč dvěma ostrými slovy a zůstal sám v soukromí své ložnice. Ležel na posteli a zíral na zeď nad psacím stolem. Zaplňovalo to jeho mysl, jako by ho k té vzpomínce připoutal mozkomor.

Jak zámek na jeho rukavici cvakl a spadl –

Draco věděl, *věděl*, co udělal špatně. Byl unavený po dvaceti sedmi sesláních zamykacích kouzel pro všechny ostatní dračí vojáky. Méně než minuta nestačila, aby se po seslání každého toho kouzla zotavil. A dokázal *Colloportus* na svou vlastní zamknutou rukavici *jenom* seslat, dokázal to kouzlo *jenom* seslat, ale už ne do něj dát všechnu svoji sílu, aby to k sobě přimknul pevněji, než by Harry Potter nebo Hermiona Grangerová dokázali zlomit.

Ale tohle mu nikdo neuvěří, i když to byla pravda. Ani ve Zmijozelu mu to nikdo neuvěří. Znělo to jako výmluva, a nikdo v tom nic jiného neuslyší.

Grangerová provedla otočku a vykřikla „ALOHOMORA!“ –

Dracova mysl si to přehrávala znovu a znovu a pomalu v něm narůstal vztek. Pomohl Grangerové – spolupracoval s ní, když zařídili zákaz zrádců – podal jí ruku, když visela ze střechy – zabránil tomu, aby se kolem ní ve Velké síni spustila bouře – neměla nejmenší ponětí, co riskoval, co už pravděpodobně *ztratil*, co pro dědice rodu Malfoyů znamenalo udělat něco takového pro *mudlovskou šmejdku* –

A teď už mu zbýval jen jeden poslední krok, a pointa vynuceného tahu spočívala v tom, že jste ho museli provést, i pokud to znamenalo čas po škole a ztrátu kolejních bodů. Profesor Snape tomu bude rozumět a chápat, ale byly tu hranice (jak ho otec varoval) toho, co učitel lektvarů mohl přehlédnout.

Vyzvat Grangerovou ke kouzelnickému duelu, jasně navzdory bradavickým pravidlům. Přímo ji napadnout, pokud se to pokusí odmítnout. Porazit ji jeden na jednoho, na veřejnosti, bez nějaké chytré duelové strategie, jen prostě *být silnější*. Jednoznačně, dokonale, totálně ji porazit, jako sám Pán zla porážel své nepřátele. Naprosto

všem vyjasnit, aby o tom nikdo nemohl pochybovat, že Draco byl jen vyčerpaný po seslání tolika kouzel. Dokázat, že Malfoyova krev je silnější než krev nějaké mudlovské šmejdky –

Až na to, že není, zašeptal hlas Harryho Pottera v Dracově mysli. Je jednoduché zapomenout, co je opravdu pravda, Draco, jakmile se začneš pokoušet vyhrát v politice. Ale ve skutečnosti existuje jen jedna věc, která z tebe dělá kouzelníka, pamatuješ si?

A Draco pochopil, pochopil důvod svého neklidu, zatímco zíral na zeď nad stolem a uvažoval o svém vynuceném pohybu. Mělo to být jednoduché – když to byl jen jeden, pohyb který mohl udělat – ale–

Grangerová se otáčela a rotovala, propocené vlasy poletovaly kolem ní, blesky vylétávaly z její hůlky zrovna tak rychle jako z jeho, kletba a protikletba, svítící netopýrci mu létali do tváře, a za tím vším ten vzteklý výraz v jejích očích –

Jedna jeho část to obdivovala, než se to celé pokazilo, obdivovala její vztek a sílu, jedna jeho část si vychutnávala první opravdový souboj, který kdy zažil, proti...

...rovnému soupeři.

Pokud by Grangerovou vyzval a prohrál...

To by nemělo být možné, Draco svoji hůlku dostal celé dva roky před všemi ostatními ve svém ročníku.

Byl tu důvod, proč se většinou neobtěžovali dávat hůlky devítiletým. Věk se také počítal, nešlo jen o to, jak dlouho už tu hůlku máte. Grangerová měla narozeniny jen pár dní po začátku školního roku, kdy jí Harry koupil ten váček. To znamenalo, že jí teď bylo dvanáct, že jí bylo dvanáct skoro celou dobu v Bradavicích. A pravda byla, že Draco mimo hodiny moc netrénoval, pravděpodobně ne tolik, jako Hermiona Grangerová z Havraspáru. Draca ani nenapadlo, že by potřeboval víc tréninku, aby zůstal nejlepší...

A Grangerová byla taky vyčerpaná, zašeptal v něm Hlas protidůkazů. Grangerová musela být vyčerpaná ze všech těch omračujících kleteb a pořád v tom stavu byla schopná zrušit jeho zamykací kouzlo.

A Draco si *nemohl dovolit* vyzvat Grangerovou na veřejnosti, jeden proti jednomu, bez jakýchkoli výmluv, a prohrát.

Draco věděl, co by se v takovéto situaci mělo dělat. Měl by podvádět. Ale pokud by někdo zjistil, že Draco podváděl, byla by z toho katastrofa, dokonalý kompromitující materiál, i kdyby se to nikdy nezveřejnilo. Každý Zmijozel by to *věděl*, *sháněli* by se po tom...

A potom, pokud byste to pozorovali, byste spatřili jak se Draco Malfoy zvedl z postele, šel ke svému stolu, vytáhl papír z toho nejlepšího ovčího pergamenu a perlou zdobený kalamář naplněný stříbrno zeleným inkoustem, v kterém bylo pravé stříbro a rozdrčené smaragdy. Z velkého kufru u nohou postele vytáhl knihu rovněž zdobenou stříbrem a smaragdy s názvem Etiketa Britských rodů. Novým, čistým brkem začal Draco Malfoy psát a často shlížel na otevřenou knihu jako na zdroj. Na klučičí tváři byl pochmurný úsměv, kterým mladý Malfoy velmi připomínal svého otce, zatímco opatrně kreslil každé písmeno, jako kdyby šlo o oddělené umělecké dílo.

Od Draca, syna Luciuse syna Abraxe, pánů ze vznešeného a nejstarobylejšího rodu Malfoyů, syna Narcissy, dcery Druelly, dcery ze vznešeného a nejstarobylejšího rodu Blacků, potomek a dědic vznešeného a nejstarobylejšího rodu Malfoyů.

Hermioně, první z Grangerů.

(Když tahle forma před mnoha lety byla vynalezena, měla znít zdvořile; teď, staletí potom, co se užívala k označení mudlovských šmejdů, nabrala krásnou pachut' vytříbeného jedu.)

Já, Draco z nejstarobylejšího rodu, požaduji odčinění za

Draco se zarazil a opatrně odsunul brk stranou, aby z něj neskápl inkoust. K tomuhle potřeboval záminku, alespoň pokud chtěl trvat na podmínkách duelu. Ten vyzvaný si mohl vybrat, *pokud* neurazil vznešený rod. Musel to udělat tak, aby to vypadalo, že ho Grangerová urazila...

Co si to myslel? Grangerová ho *urazila*.

Draco nalistoval stránku standardních ukázek a našel si jednu, která mu připadala přiměřená.

Já, Draco, z nejstarobylejšího rodu, požaduji odčinění za to, že jsem Vám třikrát pomohl a nabídl Vám jen svou dobrou vůli a Vy jste mě oplátkou falešně obvinila z plánů proti Vám,

Draco se musel zarazit a zhluboka se nadechnout, zklidnit doutnající hněv, znovu tu urážku začínal cítit a právě tu poslední větu dopsal a bez přemýšlení ji podtrhl, jako kdyby se jednalo o obyčejný dopis. Po chvilkovém zamyšlení se to rozhodl nechat; možná už to nemělo zcela formální podobu, ale mělo to bezprostřední, vzteklý tón, který mu připadal vhodný.

kteroužto urážku jste spáchala před zrakem celé Británie
Tudíž já, Draco, Vás vyzývám, Hermiono, dle zvyku, dle
zákonu, dle

„Sedmnáctého rozhodnutí třicátého prvního Starostolce,“ řekl Draco, aniž by se podíval, větu z mnoha divadelních her; řekl to a vzpřímeně se posadil – ve svých žilách cítil každou kapku své vznešené krve.

Tudíž já, Draco, Vás vyzývám, Hermiono, dle zvyku, dle zákonu, dle sedmnáctého rozhodnutí třicátého prvního Starostolce, abyste se se mnou utkala v kouzelnickém duelu za následujících podmínek: že se setkáme o samotě a s nikým nepromluvíme předtím ani potom,

Pokud by ten duel nedopadl dobře, Draco by nic nemusel říkat a u toho by to zůstalo. A pokud by Grangerovou porazil, pak by se experimentální metodou dozvěděl, že by ji dokázal znovu porazit během veřejné výzvy. To nebylo žádné podvádění, to byla Věda, a to bylo téměř stejně dobré.

jen za použití magie, zapovídajíc smrt nebo trvalé zranění.

...kde? Draco slyšel o bradavické místnosti, která je na duely skvělá, vše cenné tam má ochrany, žádné užvaněné portréty... co že to bylo...

...v pamětní síni hradu Bradavické školy čar a kouzel,

A jejich druhý, veřejný duel by měl následovat brzy, ideálně zítra, stačila jen trocha času, aby se jeho reputace ve Zmijozelu nenávratně sesypala. Musí s Grangerovou poprvé bojovat *dnes* – v noci.

až odzvoní půlnoc, kterou skončí tento den.

Draco, ze vznešeného a nejstarobylejšího rodu Malfoyů.

Draco formální pergamen podepsal a potom vytáhl jeden z těch obyčejných, levnějších pergamenů a normální inkoust a napsal své post scriptum:

Pokud nevíš, jak to s těmi pravidly je, funguje to nějak takhle, Grangerová. Urazilas nejstarobylejší rod a já mám plné právo tě vyzvat. Pokud porušíš podmínky toho duelu, třeba tím, že se v té síni ukáže Kratiknot, nebo se o tom jenom zmíníš někomu jinému, můj otec požene tebe a tvou falešnou čest rovnou před Starostolec.

Draco Malfoy.

Poslední písmena brk do pergamenu vytlačil tolik, že se mu zlomil hrot a vytvořil tak kaňku a malou trhlinu, a Draco usoudil, že to vypadá náležitě.

Té noci při večeři k Harrymu Potterovi přišla Susan Bonesová a řekla mu, že Draco Malfoy svůj plán proti Hermioně spustí někdy brzo. Varovala všechny členky SP.O.HR.O.Če a varovala profesorku Prýtovou a profesora Kratiknota a dnes v noci se chystala poslat dopis své tetě a teď ještě varovala Harryho Pottera. S Padmou o tom mluvit tak docela nemohla – řekla Susan s velmi vážným

výrazem – protože Padma je, pokud jde o její loajalitu k Hermioně a k jejímu generálovi, nejistá.

Harry James Potter-Evans-Verres, který byl teď frustrovaný celou touhle situací, spíš než něčím opravdu *produktivním*, na ni vyštěkl, že *ano*, ví, že se něco musí udělat.

Když Susan Bonesová odešla, Harry se podíval na druhý konec Havraspárského stolu, kde Hermiona seděla daleko od něj, od Padmy, Anthonyho nebo kohokoli jiného ze svých kamarádů.

Ale Hermiona nevypadala, že by měla náladu na to, aby k ní někdo šel a začal ji obtěžovat.

Později, když na to vzpomínal, Harryho napadlo, jak ve všech fantasy a sci-fi knížkách postavy vždycky došly ke svému vážnému, důležitému rozhodnutí na základě vážných, důležitých důvodů. Hari Seldon stvořil svou Nadaci, aby mohlo Galaktické impérium znovu povstat z prachu, ne protože by jako šéf výzkumné skupiny vypadal důležitěji. Raistlin Majere mezi sebou a svým bratrem utnul všechna pouta, protože se chtěl stát bohem, ne proto, že byl, pokud šlo o společenské vztahy, neschopný a neochotný se zeptat na radu, jak by to mohl řešit lépe. Frodo Pytlík přijal Prsten, protože byl hrdinou a chtěl zachránit Středozem, ne proto, že by bylo nevhodné říci

ne. Pokud by někdo někdy napsal pravdivou historii světa – ne že by to někdy bylo možné – pak by se pravděpodobně ukázalo, že 97% všech klíčových osudových okamžiků jsou jen lži a balící papír a triviální myšlenky, které si dotyčný zrovna tak mohl pomyslet trochu jinak.

Harry James Potter-Evans-Verres se podíval na Hermionu Grangerovou, která seděla na druhém konci stolu, a pocítil neochotu ji obtěžovat, protože už teď vypadala, že má špatnou náladu.

A pak si Harry pomyslel, že by bylo rozumnější si nejdřív promluvit s Dracem Malfoyem, aby potom mohl Hermionu absolutně definitivně ujistit, že proti ní Draco nic neplánuje.

A potom po večeři, když Harry sešel ke zmijozelskému sklepení a Vincent mu řekl, že *šéf nemá bejt vobtěžovanej...* si Harry pomyslel, že by se možná měl jít podívat, jestli by si s ním Hermiona nepromluvila hned. Že by měl prostě začít rozplétat celou tuhle motanici dřív, než se zacuchá ještě víc. Harryho napadlo, jestli jenom neprokrastinuje, jestli si jeho mysl prostě nenašla chytrou výmluvu, proč něco nepříjemného-ale-nezbytného odložit.

Vážně ho to napadlo.

A pak se Harry James Potter-Evans-Verres rozhodl, že si místo toho s Dracem Malfoyem promluví zítra ráno, po nedělní snídani, a pak si promluví s Hermionou.

Lidé takovéhle věci dělají pořád.

Bylo pondělí ráno, 5.května 1992 a napodobenina oblohy nad Velkou síní v Bradavicích ukazovala mohutnou dešťovou sprchu, která se dolů valila v takové hustotě, že i světlo blesků bylo utlumeno a přetaveno do slabého bílého tepu, který občas osvítil stoly kolejí; tváře jim pobledly a studenti v ty okamžiky připomínali duchy.

Harry seděl u havraspárského stolu, unaveně jedl vafli a čekal, až se objeví Draco, aby celou tu záležitost mohl začít řešit. Okolo koloval výtisk *Jinotaje*, na jehož přední stránce se nějak ocitly Hannah a Dafné, ale k němu ještě nedoputoval.

O pár minut později Harry dojedl svojí vafli a znovu se rozhlédl, jestli Draco už dorazil ke zmijozelskému stolu na snídani.

Bylo to podivné.

Draco Malfoy se téměř nikdy neopozdil.

Vzhledem k tomu, že se Harry díval směrem k zmijozelskému stolu, nevšiml si, že Hermiona Grangerová prošla obrovskými dveřmi Velké síně. Proto ho docela

vylekalo, když se otočil zpátky a spatřil, že Hermione sedí přímo naproti němu u havraspárského stolu, protože něco takového úmyslně neudělala už víc než týden.

„Ahoj, Harry,“ řekla Hermione a její hlas zněl téměř dokonale normálně. Začala si na talíř nabírat toasty a zdravé ovoce a zeleninu. „Jak se máš?“

„V rámci jedné standardní odchylky od mého prazvláštního průměru,“ odpověděl Harry automaticky. „Jak jsi na tom ty? Vyspala ses dobře?“

Pod očima Hermiony Grangerové byly černé kruhy.

„Ale jo, jsem v pohodě,“ řekla Hermione Grangerová.

„Um,“ řekl Harry. Vzal si na talíř kousek koláče (jeho mozek byl příliš zaměstnán jinými věcmi, a tak si Harryho ruka jednoduše vzala tu nejchutnější věc v jeho dosahu, aniž by se zabývala složitými úvahami o tom, jestli je připravený na dezert). „Um, Hermiono, dneska si s tebou budu muset promluvit, nevadí?“

„Ne,“ řekla Hermione. „Proč by mělo?“

„Protože –“ řekl Harry. „No – ty a já jsme – několik posledních dnů –“

Zmlkni, navrhla mu jedna jeho část, kterou Harry nedávno pověřil dozorem nad záležitostmi spojenými s Hermionou.

Hermiona Grangerová každopádně nevypadala, že by mu věnovala moc pozornosti. Jen zírala na svůj talíř a pak, po zhruba deseti vteřinách rozpačitého ticha, začala jíst kousky rajčete, jeden po druhém, bez přestávky.

Harry odvrátil pohled a začal jíst svůj vlastní koláč, který se, jak zjistil, nějak na jeho talíři objevil.

„Takže!“ řekla Hermione Grangerová náhle, když se v tichosti postarala o většinu kousků na svém talíři. „Stalo se dnes něco?“

„Um...“ řekl Harry. Zběsile se kolem sebe rozhlížel, jako by chtěl najít něco, co by posloužilo jako začátek konverzace.

A tak si jich Harry všiml jako jeden z prvních a beze slov na ně ukázal, i když Velkou síní proběhla náhlá vlna šepotu, který naznačovala, že ostatní si jich všimli také.

Ten rudý nádech jejich hábitů by byl rozpoznatelný kdekoli, ale Harryho mozku stejně chvilku zabralo, než si ty tváře dokázal zařadit. Vážný, asijsky vypadající muž, dnes docela zamračený. Muž s pronikavým pohledem, kterým přelétl celou místnost, jehož dlouhé černé vlasy za ním poletovaly v culíku. Hubený, bledý a neoholený muž, s tváří tak bledou, že vypadala jako z kamene. Harrymu chvilku trvalo, než si ty tváře zařadil a vzpomněl si na

jejich jména, z toho dávného dne v lednu, kdy mozkomoři dorazili do Bradavic: *Komodo, Butnaru, Goryanof*.

„Bystrozoři trojice?“ řekla Hermiona nečekaně veselým hlasem. „Zajímalo by mě, co tu dělají.“

Byl mezi nimi i Brumbál a Harry nepamatoval, že by kdy vypadal tak znepokojeně. Po chvilce oči starého kouzelníka přejely celou Velkou síní, přes všechny studenty šeptající nad svojí snídaní, a ukázal na –
– rovnou na Harryho.

„Co to bude teď,“ zamumlal Harry. Jeho vnitřní myšlenky ale propadly podstatně větší panice a zběsile přemýšlel, jestli si ho někdo nějak spojil s tím útekem z Azkabanu. Pohlédl k hlavnímu stolu a snažil se, aby ten pohled byl jen normální, uvolněný. Uvědomil si, že dnes ráno tam profesor Quirrell nikde není –

Bystrozoři k němu rychlým krokem dorazili, bystrozor Goryanof přišel z druhé strany havraspárského stolu, jako by mu chtěl zabránit útek tím směrem, bystrozor Komodo a bystrozor Butnaru přišli z Harryho strany, ředitel za nimi.

Všechnen hovor kolem zcela utichl.

Bystrozoři Harryho místo u stolu obklíčili ze tří směrů.

„Ano?“ řekl Harry, tak normálně jak jen dokázal. „Co se děje?“

„Hermiono Grangerová,“ řekl bystrozor Komodo bezbarvým hlasem, „jste zatčena za pokus o vraždu Draca Malfoye.“

79. Tabu za tabu, část 1. – Starostolec: Předehra

{{"chapter":79,"link":"https://archetypal.cz/2020/79-kapitola-tabu-za-tabu","id":10803}}

„Hermiono Grangerová,” řekl bystrozor Komodo neutrálním hlasem, „jste zatčena za pokus o vraždu Draca Malfoye.”

Ta slova dopadla do Harryho vědomí a roztránila jeho myšlenky do tisíců úlomků nepochopení, a šok z vlny adrenalinu ho uvedl do takového zmatku, že–

„Ona–” řekl Harry. „Ona – ona by ne– COŽE?”

Bystrozoři mu nevěnovali pozornost. Komodo znovu promluvil tím neutrálním hlasem: „Pan Malfoy nabyl u svatého Munga vědomí a jmenoval vás, Hermionu Grangerovou, jako toho, kdo jej napadl. Toto obvinění zopakoval i po dvou kapkách veritaséra. Krev ochlazující kouzlo, které jste na pana Malfoye seslala, by ho zabilo, kdyby nebyl nalezen a ošetřen, a musíme předpokládat, že jste věděla, že jde o smrtící zaklínadlo. Tudíž vás zatýkám pro závažné obvinění z vraždy a ve vazbě budete vyslechnuta pod třemi kapkami veritaséra –

„*To jste zešíleli?*” byla slova, která vyprskla z Harryho úst, když se vztyčil od havraspárského stolu –o vteřinu později ruka bystrozora Butnara tvrdě dopadla na jeho rameno. Harry to ignoroval. „Pokoušíte se tu zatknout

Hermionu Grangerovou, tu nejmilejší dívku z Havraspáru, která pomáhá mrzímorům s jejich domácími úkoly, vždyť by raději zemřela než by kohokoli zabila –

Tvář Hermiony Grangerové se svraštila. „Udělala jsem to,” zašeptala stísněně. „Byla jsem to já.”

Do Harryho mysli dopadl další obří kámen a rozdrtil křehký pořádek a vznikající porozumění na prach.

Zdálo se, že Brumbálova tvář během pár vteřin zestárla o několik desetiletí. „Proč, slečno Grangerová?” řekl Brumbál, jeho hlas sotva hlasitější než šepot. „Proč byste něco takového udělala?”

„To,” řekla Hermiona, „to je, je to – je mi to líto – nevím, proč jsem –” Zdálo se, že se zhroutila sama do sebe, její hrdlo teď utvářelo jen vzlyky, a jediná slova, která z něj proklouzla, byla, „Myslela jsem – zabila jsem – promiňte –”

A Harry měl něco říct, měl něco udělat, měl vyskočit ze svého místa a omráčit ty tři bystrozory a pak udělat něco neuvěřitelně chytrého, ale ty nadvakrát roztržštěné části jeho myšlenkového procesu mu nedokázaly dodat jakákoli řešení. Butnarova ruka ho mírně ale pevně posadila zpátky na místo a Harry tam zůstal, jako kdyby byl přilepený. Pokusil se uchopit hůlku, aby seslal *finite*, ale nemohl ji dostat z kapsy, tři bystrozoři a Brumbál mezitím během stoupající vlny výkřiků vyvedli Hermionu z Velké síně a

dveře se za nimi začaly zavírat – nic nedávalo smysl, bylo to surreálné, vymykalo se to pochopení, jako kdyby byl přemístěn do alternativního vesmíru a pak jeho myslí náhle zableskla vzpomínka na jiný zmatený den, v záblesku zoufalství mu konečně došlo, co Weasleovic dvojčata udělala Ritě Holoubkové, a jeho hlas zaječel: „*HERMIONO, NIC JSI NEUDĚLALA, ZMĚNILI TI PAMĚŤ!*” Ale dveře už byly zavřené.

Minerva by nedokázala stát na jednom místě, takže pochodovala ředitelnou sem a tam, a v podvědomí očekávala, že jí Severus nebo Harry řeknou, aby zmlkla a posadila se, ale ani mistr lektvarů, ani Chlapec-který-přežil se o ni příliš nezajímali, protože oba upírali zrak na Albuse Brumbála, který se vynořil z krbu. Byly slyšet zvuky, kterých si nikdo nevšímal. Severus seděl v malém polstrovaném křesle vedle ředitelova stolu a vypadal zrovna tak nezúčastněně jako vždy. Starý kouzelník vypadal strašlivě. Stál u stále ještě hořícího krbu oblečený v černém jako bezhvězdná noc, ale vyzařovalo z něj vedle síly i zděšení. Její vlastní myšlenky se skládaly ze zmatku a hrůzy. Harry Potter seděl na dřevěném sedátku a v očích se mu zračil vztek a mrazivý chlad.

V 6:33 ráno Quirinus Quirrell použil letax ze své kanceláře ke sv. Mungovi, aby tam mohl okamžitě vyzvednout Draca Malfoye. Profesor Quirrell pana Malfoye našel v bradavické síni trofejí na pokraji smrti kvůli působení zaklínadla, které pomalu snižovalo teplotu jeho těla. Profesor Quirrell kouzlo okamžitě odčaroval, seslal na pana Malfoye stabilizační kouzlo, pomocí levitace ho dopravil do své kanceláře a pak pomocí letaxu do sv. Munga na další léčbu. Potom profesor Quirrell informoval ředitele, krátce shrnul všechna fakta, než zmizel letaxem – bystrozoři, kontaktovaní ze sv. Munga, požadovali, aby byl přítomen u výsledku.

Jasným cílem krev chladícího kouzla bylo zabít Draca Malfoye tak pomalu, že si toho bradavické ochrany – které byly nastaveny, aby zaregistrovaly náhlé potíže – nevšimnou. U výsledku profesor Quirrell bystrozorům řekl, že tento leden, krátce poté, co se pan Malfoy vrátil do Bradavic po vánočním volnu, na pana Malfoye seslal několik sledovacích kouzel. Profesor Quirrell sledovací zaklínadla seslal, protože se dozvěděl o osobě, motivované pana Malfoye zranit. Profesor Quirrell odmítl zmíněnou osobu identifikovat. Sledovací zaklínadla, která profesor Quirrell seslal, se spustila, pokud zdraví pana Malfoye kleslo pod jistou úroveň – místo aby ho spustily náhlé

změny – a díky tomu profesora Quirrella varovaly dříve, než pan Malfoy zemřel.

Dvě kapky veritaséra, dost na to, aby panu Malfoyovi zabránily zamlčovat nebo přikreslovat informace, které sdělí, ukázaly, že pan Malfoy – legálně podle zákonů vznešených rodů, nelegálně podle bradavických pravidel – vyzval Hermionu Grangerovou na duel. Pan Malfoy duel vyhrál, ale pak, když odcházel, jej slečna Grangerová zezadu napadla omračující kletbou. Potom už pan Malfoy nic nevěděl.

Tři kapky veritaséra, které ji donutily dobrovolně poskytnout všechny relevantní informace, způsobily, že Hermiona přiznala, že Draca Malfoye zezadu omráčila a pak na něj v záblesku vzteku seslala krev chladící zaklínadlo s jasným úmyslem ho zabít tak pomalu, aby to prošlo u bradavických ochran, jejichž funkčnost znala z četby knihy *Bradavice: Dějiny*. Když se příštího dne probudila, byla sama ze sebe zděšená, ale nikomu neřekla, co provedla. Domnívala se, že Draco Malfoy už zemřel, jak by tomu po sedmi hodinách určitě mělo být, pokud by magie jeho vlastního těla chladicímu zaklínadlu nevzdorovala.

„Soud s ní,” řekl Albus Brumbál, „začne zítra v poledne.”

„Cože?” vydralo se z Harryho Pottera. Chlapec-který-přežil se ze svého sedátka nezvedl, Minerva jen viděla, jak zbělaly jeho prsty, svírající dřevěné sedadlo. „To je šílenost! Nemůžete dokončit policejní vyšetřování během jediného dne –”

Mistr lektvarů zvedl hlas. „Toto není *mudlovská* Anglie, pane Pottere!” Severusova tvář byla zrovna tak nezaujatá jako obvykle, ale jeho hlas byl ostře kousavý. „Bystrozori mají výpověď pod veritasérem a přiznání pod veritasérem. Pokud jde o ně, vyšetřování tím *skončilo*.”

„Ne tak docela,” řekl Brumbál, zrovna když se zdálo, že je Harry připraven vybuchnout. „Před Amélií jsem trval na tom, aby byl tento případ nejdůkladněji prošetřen. Bohužel, protože ten nešťastný duel proběhl o půlnoci –”

„*Údajný* duel,” řekl Harry ostře.

„Protože ten *údajný* duel – ano, máš pravdu, Harry – byl o půlnoci, je mimo dosah obraceče času –”

„Také *údajně*,” řekl Chlapec-který-přežil chladně. „A poměrně *podezřele*, protože ta *údajně* podezřelá z vraždy o obracečích času nic neví. Doufám, že neviditelný bystrozor byl bez meškání poslán tak daleko do minulosti, jak jen bylo možné, aby sledoval –”

Brumbál naklonil hlavu. „Šel jsem osobně, Harry, jakmile jsem to zaslechl. Když jsem vešel do síně trofejí,

pan Malfoy byl v bezvědomí a slečna Grangerová pryč –”

„Ne,” řekl Harry Potter. „Dostal jste se do síně trofejí a spatřil Draca v bezvědomí. To je všechno, co jste spatřil, pane řediteli. *Nespatřil* jste tam Hermionu, neviděl jste ji odcházet. Měli bychom rozlišovat mezi pozorováním a úsudkem.” Klučičí hlava se otočila k ní. „*Imperius*, *Obliviation*, kouzla na změnu paměti, nitrozpyt. Paní profesorko, vynechal jsem nějaké mysl ovlivňující kouzlo, které by dokázalo způsobit, aby to Hermiona udělala, nebo věřila, že to udělala?”

„Matoucí zaklínadlo,” řekla. Temné umění nikdy nebyla její specializace, ale věděla – „A jisté temné rituály. Ale žádný z nich by se nedal provést v Bradavicích, spustil by alarm.”

Kluk přikývl, pohled stále upřený přímo na ni. „Které z těch kouzel je možné zaznamenat? Které by se bystrozoři pokusili zaznamenat?”

„Matoucí zaklínadlo by vyprchalo během několika hodin,” řekla po chvilkovém zamyšlení. „*Imperius* by si slečna Grangerová pamatovala. *Oblivatio* se nedá zaznamenat žádnými známými prostředky, ale jen učitelé by byli schopni něco takového seslat na studenta, aniž by spustili bradavické ochrany. Čtení mysli – může být zaregistrováno jen jiným čtením mysli, řekla bych –”

„Požadoval jsem, aby slečna Grangerová byla vyšetřena soudním nitrozpytcem,” řekl Brumbál. „A výsledek ukázal, že–”

„Můžeme mu věřit?” zeptal se Harry.

„Jí,” řekl Brumbál. „Sophii McJorgensonové, kterou si pamatuji jako čestnou havraspárskou studentku, a která je zavázána neporušitelným slibem, aby pravdivě říkala, co spatří –”

„Mohl by na sebe její podobu vzít někdo jiný?” přerušil ho Harry Potter znovu. „Co jste *spatřil*, pane řediteli?”

Albus si ztěžka povzdechl. „Osoba, která vypadala jako madame McGorgensová, nám řekla, že před několika měsíci se myslí slečny Grangerové lehce dotkl jeden nitrozpytec. To je z ledna, Harry, kdy jsem se slečnou Grangerovou mluvil o jistém mozkomorovi. To se dalo čekat. Co jsem ale neočekával, jsou ty další věci, které Sofie našla.” Starý kouzelník pohlédl do letaxového ohně a oranžové plameny se mu odrážely na tváři. „Jak jsi říkal, Harry, pozměnění paměti je jedna možnost; když se sešle bezchybně, nejde je rozpoznat od skutečné paměti –”

„To mě nepřekvapuje,” přerušil ho Harry. „Studie ukazují, že lidské vzpomínky se mění víceméně kdykoli si je vybavíme –”

„Harry,” řekla Minerva mírně a chlapcova ústa zaklapla.

Starý kouzelník pokračoval. „–ale vytvořit falešnou vzpomínku takovéto kvality vyžaduje zhruba tolik času jako skutečná vzpomínka. Vytvoření podrobné vzpomínky zabere deset minut práce. A podle soudní nitrozpytky,” Albusova tvář vypadala ještě unaveněji a zkroušeněji než předtím, „byla slečna Grangerová panem Malfoyem posedlá ode dne, kdy Severus... kdy na ni Severus zaječel. Myslela na to, že by pan Malfoy mohl spolupracovat s profesorem Snapem, že by mohl plánovat, jak zraní ji a Harryho. Představovala si to několik hodin každý den, bylo by nemožné připravit falešné vzpomínky za takovou dobu.”

„To vzezření..... šílenosti...” mumlal Severus tiše, jako kdyby mluvil sám pro sebe. „*Mohlo by to být přirozené?* Ne, to je příliš zlověstné, než aby to byla jen pouhá náhoda; *někomu* se to až příliš hodí, o tom nemám pochyb. Že by šlo o mudlovskou drogu? Ale to by nestačilo – někdo by musel šílenost slečny Grangerové *vést* –”

„Ha!” řekl Harry náhle. „Teď už to chápu. Ta *první* falešná vzpomínka byla na Hermionu seslaná potom, co na ni profesor Snape zaječel, a ukázala, třeba, jak ji Draco a profesor Snape plánují zabít. Včera v noci pak tu falešnou vzpomínku *odstranili*, nechali tam jen vzpomínky na to, že je Dracem z nějakého neznámého důvodu

posedlá, a v tu samou dobu ona a Draco dostali falešné vzpomínky na svůj duel.”

Minerva překvapeně zamrkala. Trvalo by několik let, než by tahle možnost napadla *ji*.

Mistr lektvarů se zamyšleně zamračil, oči soustředěné. „*Reakci* na obdržení falešných vzpomínek je těžké předvídat bez nitrozpytu, pane Pottere. Když si dotyčný vybaví falešné vzpomínky, ne vždycky reaguje tak, jak by se dalo očekávat. Byl by to riskantní plán. Ale hádám, že jde o jeden ze způsobů, jakým by to profesor Quirrell mohl udělat.”

„*Profesor Quirrell?*” řekl Harry. „Jaký by *ten* mohl mít motiv –”

Mistr lektvarů suše poznamenal: „Učitel obrany je vždycky podezřelý, pane Pottere. Po čase si té tendence všimnete.”

Albus zvedl ruku v tišícím gestu a všechny hlavy se k němu otočily. „Ale v tomto případě máme i dalšího podezřelého,” řekl Albus tiše. „Voldemorta.”

Zdálo se, že ta nejhroznější z nevyřknutelných slov se zazněla místností a potlačila veškeré teplo z oranžových plamenů v krbu.

„Nevím,” řekl starý kouzelník pomalu, „o Voldemortových metodách dosažení nesmrtelnosti toho

vím příliš málo. Tuším, že všechny ty knihy propátral ještě přede mnou. Všechno, co jsem dokázal najít, jsou pradávné zkazky, rozptýlené v tolika svazcích, že je nedokázal odstranit. Ale naleznout pravdu mezi tolika historkami je také kouzelnickým uměním; k tomu jsem byl motivován. Jde o lidskou oběť, vraždu, tím jsem si jistý, spáchanou s klidem, zatímco oběť umírá v největší hrůze. Staré, velmi staré historky o posedlých kouzelnících, kteří dělají šílené věci a nárokují si jména temných pánů, o kterých už se myslelo, že byli poraženi; obvykle jde o nějaký předmět onoho temného pána, který teď drží...”

Albus pohlédl na Harryho, staré oči pátraly v těch mladých. „Myslím si, Harry, že – i když to nazveš jen úsudkem – že vražedný čin roztříští duši. Že tím nejčernějším rituálem jsou ony útržky duše vázány k tomuto světu. K nějakému fyzickému předmětu z tohoto světa. Který musí být, který se musí stát nástrojem moci.”

Viteál. To samé slovo se rozeznělo Minervinou myslí, i když se zdálo, že – z důvodu, který netušila – ho Albus nepronесl před Harrym.

„A tudíž,” dokončil starý kouzelník tiše, „je zbytek duše připoután ke své odtržené části, zůstává zde, i když je tělo zničené. Myslím, že to musí být smutná a bolestivá zkušenost; méně než duše, méně než ten nejpodlejší

duch...” Kouzelníkovy oči zůstávaly upřené na Harryho, který pohled zúženými očima oplácel. „Vyžádalo by si čas, než by ta znetvořená duše znovu dospěla k parodii na život. Věřím, že právě kvůli tomu se nám dostalo té desetileté úlevy; proto se Voldemort nevrátil ihned. Ale časem... ten pozůstatek bude schopný znovu povstat.” Starý kouzelník mluvil se zasmušilým důrazem. „Z historek je jasné, že páni zla se vrací v jiné podobě, vládnou menší magickou silou, než jakou kdysi ovládali. Nemyslím si, že s tím Voldemort bude spokojen. Našel by si nějakou jinou cestu. Ale Voldemort byl ještě větším Zmijozelem než samotný Salazar, chopil by se každé příležitosti. *Využil* by svého ubohého stavu, *využil* by své síly k ovládnání, kdyby k tomu měl nějaký důvod. Pokud by mohl, využil by i... nevysvětlitelného rozzuření někoho jiného.” Albusův hlas utichl téměř do šepotu. „Řekl bych, že to se stalo slečně Grangerové.”

Minerva cítila sucho v krku. „Je tady,” zalapala po dechu. „*Tady, v Bradavicích –*”

Pak se zarazila, protože *důvodem*, proč by Voldemort byl v Bradavicích –

Kouzelník na ni jen krátce pohlédl a řekl, stále šepotem, „Je mi líto, Minervo, měla jste pravdu.”

Harryho hlas byl napjatý. „Pravdu v čem?”

„Voldemortova nejmocnější cesta k životu,” řekl Brumbál ztěžka. „Ten nejkýženější způsob, se kterým by opravdu znovu povstal ještě silnější a strašlivější než předtím. Je střežen zde, v tomto hradu –”

„Promiňte,” řekl Harry zdvořile. „Jste hloupý?”

„Harry,” řekla, ale její hlas byl bez síly.

„Chci říct, možná jste si toho nevšiml, pane řediteli, ale tenhle hrad je plný *DĚTÍ* –”

„*Neměl jsem na vybranou!*” zahřměl Brumbál. Jeho modré oči se mu teď za půlměsíčními brýlemi blýskaly. „Tu věc, po které Voldemort jde, nevlastním. Patří někomu jinému a zde je jen díky *jeho* souhlasu. *Zeptal jsem se*, jestli by to nemohl dát pod ministerstvo záhad. Ale on to nedovolil – řekl, že to musí být pod bradavickou ochranou, v místě ochrany zakladatelů –” Brumbál si rukou přejel čelo. „Ne,” řekl starý kouzelník tišším hlasem. „Nemohu z toho vinit jeho. Má pravdu. V té věci je příliš mnoho síly, příliš mnoho lidských tužeb. Souhlasil jsem, že ta past bude ležet za bradavickou ochranou, v místě mé vlastní moci.” Kouzelník sklonil hlavu. „Věděl jsem, že si sem Voldemort nějak najde cestu a nastražil jsem na něj past. Nemyslel jsem si, nikdy by mě nenapadlo, že v nepřátelské pevnosti zůstane o minutu déle, než bude muset.”

„Ale,” řekl Severus trochu zmateně, „co by mohl Pán zla získat tím, že zabije Luciusova jediného dědice?”

„Popořadě,” řekl Harry Potter, hlas silně napjatý. „Motiv toho, kdo je za tím vším, teď není hlavní problém. Hlavní problém je, že nevinná bradavická studentka *je v ohrožení!*”

Zelené oči se upřely do modrých, jak Albus Brumbál vracel pohled Chlapci-který-přežil –

„Máte pravdu, pane Pottere,” řekla Minerva bez přemýšlení. Ta slova jí prostě vyklouzla z úst. „Albusi, hlídá teď slečnu Grangerovou někdo?”

„Profesor Kratiknot za ní šel,” řekl ředitel.

„Potřebuje *právníka*,” řekl Harry. „Stejně jako kdokoli, kdo hned před policií vyhrkne ‚To jsem byl já’–”

„Bohužel,” řekla Minerva a její hlas nabral něco z přísnosti profesorky McGonagallové, aniž by to zamýšlela, „pochybuji o tom, že by v tuto chvíli mohl slečně Grangerové pomoci právník, pane Pottere. Stojí před soudem Starostolce a u nich je nanejvýš nepravděpodobné, že by ji propustili kvůli nějaké nepřesnosti.”

Harry na ni hleděl s narůstající nevěřícíností, jako kdyby náznak, že Hermiona Grangerová nebude potřebovat právníka, bylo to samé, jako navrhnout, aby ji upálili.

„Má pravdu, pane Pottere,” řekl Severus tiše. „Jen málo soudních procesů v našem světě zahrnuje právní zástupce.”

Harry si pozdvihl brýle a protřel si oči. „Dobře. Jak přesně z toho Hermionu dostaneme? Hádám, že je marné doufat, že ve světě bez právníků soudci pochopí koncept ‚zdravého rozumu‘ a ‚apriorní pravděpodobnosti‘ dost na to, aby si uvědomili, že dvanáctileté dívky prakticky nikdy nepáchají předem plánované vraždy?”

„Stojí před Starostolcem,” řekl Severus. „Před těmi nejstaršími vznešenými rody a několika dalšími vlivnými čaroději.” Severusova tvář se zkroutila do něčeho připomínající jeho obvyklý sarkasmus. „Pokud jde o očekávání, že budou mít zdravý rozum – to byste rovnou mohl očekávat, že vám připraví svačinu, Pottere.”

Harry přikývl, ústa sevřená. „Jakému přesně trestu Hermiona čelí? Zlomená hůlka a vyloučení –”

„Ne,” řekl Severus. „Nic tak mírného. To to nepochopení jenom předstíráte, Pottere? Stojí před *Starostolcem*. Tam nejsou žádné pevně stanovené tresty. Je tam jen hlasování.”

Harry Potter zamumlal. „*Ve složitých časech se zákony ukázaly vadné; upřednostňujeme lidská pravidla, ty jsou*

krásně platné...”^[4] Takže tu nejsou vůbec žádné omezující zákony?”

Od kouzelníkových půlměsíčních brýlí se odrazilo světlo; mluvil pomalu a ne bez hněvu. „Legálně, Harry, máme co do činění s krevním dluhem Hermiony Grangerové vůči rodu Malfoyů. Pokud bude lord Malfoy požadovat jeho splacení, pak o tom Starostolec rozhodne hlasováním. Tím to končí.”

„Ale...” začal Harry pomalu. „Lucius byl zařazen do Zmijozelu, muselo mu dojít, že Hermiona byla jen pěšcem. Ne někým, na koho by měl být našťvaný. Je to tak?”

„Ne, Harry Pottere,” řekl Albus Brumbál ztěžka. „Jen si přeješ, aby tak Lucius Malfoy uvažoval. Lucius Malfoy... tvé přání nebude sdílet.”

Harry upřel zrak na ředitele, jeho oči byly stále chladnější, v tu samou chvíli musela sama Minerva důkladněji potlačit své vlastní emoce, přestat pochodovat a snažit se dýchat. Snažila se o tom nepřemýšlet, snažila se nějak se rozptýlit, ale věděla to. Věděla to od okamžiku, kdy o tom slyšela. Dokázala to spatřit v Albusových očích

—

„Čelí trestu smrti?” řekl Harry tiše, a z jeho ledového tónu Minervinou páteří proběhlo zamrazení.

„Ne!” řekl Albus. „Ne, žádný polibek, žádný Azkaban, nic takového pro bradavickou prvňačku. Naše země ještě není ztracena, ještě ne.”

„Ale Lucius Malfoy,” řekl Severus nevýrazně, „se určitě nespokojí jen se zlomením její hůlky.”

„Dobrá,” řekl Harry rozhodně. „Vidím to tak, že tu máme dvě linie útoku. Tou první je najít skutečného viníka. Tou druhou je najít něco proti Luciusovi. Profesor Quirrell zachránil Dracovi život, nevytváří to další dluh krve od rodu Malfoyů k němu, který by mohl vyrušit ten Hermionin?”

Minerva znovu vyděšeně zamrkala.

„Ne,” řekl Brumbál. Starý kouzelník zavrtěl hlavou. „To je chytrý nápad, Harry, ale obávám se, že ne. Platí výjimka, pokud se Starostolec domnívá, že okolnosti záchrany života mohly být účelově vytvořeny. A učitel obrany patří mezi obvyklé podezřelé, takže Lucius by to zpochybnil.”

Harry přikývl, tvář bez výrazu. „Pane řediteli, vím, že jsem řekl, že bych to neudělal – ale za těchto okolností – tenkrát když na mě Draco seslal tu mučící kletbu, je to dostatečný dluh, aby –”

„Ne,” řekl starý kouzelník (zatímco ona vyhrkla „Cože?” a Severus pozdvihl obočí). „To by nestačilo a teď už to vůbec žádný dluh není. Teď jsi nitroobránce a nemůžeš

svědčit pod veritasérem. Dracovi Malfoyovi by někdo mohl vymazat paměť předtím, než bude svědčit –” Albus zaváhal. „Harry... ať už se mezi tebou a Dracem stalo cokoli, musíš počítat s tím, že o tom Lucius Malfoy bude za chvíli vědět.”

Harrymu klesla hlava do dlaní. „Dá Dracovi veritasérum.”

„Ano,” řekl Albus tiše.

Chlapec-který-přežil nic neřekl, jen seděl s hlavou v dlaních.

Mistr lektvarů vypadal upřímně šokován. „Draco se *doopravdy* snažil pomoci slečně Grangerové,” řekl Severus. „Pottere – vy jste– vy jste *doopravdy* –”

„Ho obrátil k dobru?” řekl Harry od svých dlaní. „Měl jsem zhruba tři čtvrtiny za sebou, naučil jsem ho seslat patrona a to všechno. Ale nevím, co se stane teď.”

„Voldemort nám dnes zasadil opravdu vážnou ránu,” řekl Albus. Hlas starého kouzelníka se hodil k obrazu chlapce s hlavou v dlaních. „Vyhodil dvě naše figurky jedním... ne. Měl jsem to spatřit dříve. Vyhodil dvě *Harryho* figurky jediným tahem. Voldemort se znovu pustil do hry, ale ne proti mně, nýbrž proti *Harrymu*. Voldemort zná tu věštbu, ví, kdo bude jeho hlavním soupeřem. Nechce čekat, až bude čelit Hermioně Grangerové a

Dracovi Malfoyovi po Harryho boku, až budou dospělí. Útočí na ně *ted*.”

„Možná to je Vy-víte-kdo a možná není,” řekl Harry, jehož hlas zněl trochu roztřeseně. „Neměli bychom prostor pro naše hypotézy předčasně omezovat.” Harry se zhluboka nadechl a sklonil ruce. „Můžeme se pokusit ještě o jednu věc, najít toho skutečného viníka ještě před soudem – nebo alespoň najít slušný důkaz, že to udělal *někdo* jiný.”

„Pane Pottere,” řekla Minerva. „Profesor Quirrell řekl bystrozorům, že zná někoho, kdo by mohl mít motiv pana Malfoye zranit. Vy víte o kom mluvil?”

„Ano,” řekl Harry se zaváháním. „Ale myslím, že tuhle část vyšetřování bych měl provést s učitelem obrany – stejně jako bych možnost prošetření profesora Quirrella neřešil, kdyby byl v místnosti *on*.”

„Podezírá mě?” řekl Severus a pak se krátce zasmál. „Samozřejmě, že ano.”

„Mým plánem je,” řekl Harry, „jít se podívat do síně trofejí, kde se ten údajný duel měl odehrát, a zkusit najít cokoli podezřelého. Pokud můžete těm vyšetřujícím bystrozorům říct, aby mě nechali projít –”

„Jakým vyšetřujícím bystrozorům?” řekl Severus bezbarvě.

Harry Potter se zhluboka nadechl, pomalu vydechl a pak znovu promluvil. „V detektivkách obvykle vyřešení jednoho zločinu trvá déle než den. Ale dvacet čtyři hodin – ne, *třicet* hodin je osmnáct set minut. A vím o alespoň jednom dalším důležitém místě, kam se podívat po stopách – i když by to musel být někdo, kdo se může dostat do dívčí havraspárské ložnice. Předtím, když Hermiona bojovala proti šikaně, každé ráno pod svým polštářem nacházela zprávu, která jí říkala, kam jít –”

„*Albusi...*” zavrčela Minerva.

„Já jsem je neposílal,” řekl starý kouzelník. Překvapeně pozvedl šedivé obočí. „O tom nic nevím. Myslíš, že si s ní někdo zahrával, Harry?”

„Je to možné,” řekl Harry. „Tím spíš, že je tu ještě jedna část téhle hádanky, o které nevíte.” Harryho hlas ztvrdl, zněl důrazněji. „Pane řediteli, vy už víte, že jsem dostal otcův neviditelný plášť od někoho, kdo mi pod polštářem nechal zprávu, že jde o časný dárek k Vánocům. Myslím, že bychom měli předpokládat, že jde o stejnou osobu, která nechávala zprávy Hermioně.”

„Harry,” řekl starý kouzelník a na chvíličku zaváhal. „Vrátit ti otcův plášť mi nepřipadá jako čin nějakého padoucha –”

„*Poslouchejte*,“ řekl Harry Potter naléhavě. „To, co *nevíte*, je skutečnost, že potom, co Bellatrix Blacková uprchla z Azkabanu, jsem pod polštářem našel další vzkaz podepsaný ‚Santa Claus‘, který tvrdil, že mě v Bradavicích vězníte a že mi dává šanci utéct do Salemského institutu pro čarodějnice v Americe. Ta zpráva přišla spolu s balíčkem karet, ve kterých měl být srdcový král přenášečem –“

„*Pane Pottere!*“ vykřikla profesorka McGonagallová, aniž by se předtím zamyslela. „To mohl být *pokus o únos!* Měl jste nahlásit–“

„*Ano*, paní profesorko, udělal jsem tu rozumnou věc,“ řekl kluk vyrovnaně. „*Umím se přizpůsobovat okolnostem*, udělal jsem rozumnou věc. Řekl jsem to profesor Quirrellovi. A podle něj to přenášečlo mířilo někde do Londýna – rozhodně nebylo dost silné, aby mohlo přenést do jiného státu. Je *možné*, že osoba, od které ta zpráva je, je upřímná, a že v Londýně měl být jen přestup.“ Kluk se natáhl do hábitu a vytáhl karty spolu se složenou papírovou zprávou. „Věřím, že hned nezačnete střílet – hůlkami myslím – pro případ, že ten odesílatel je mým spojencem, nebo třeba i vaším. Ale pokud to je past, měli bychom ji spustit *hned*. A ať už jde o kohokoli, musím

maximálně zdůraznit, že bychom je měli zajmout živé, abychom je mohli předvést před Starostolec.”

Severus se zvedl ze židle a s upřeným pohledem se pohnul směrem k Harrymu. „Budu potřebovat váš vlas do mnoholičného lektvaru, pane Pottere –”

„Nejednejme tak zbrkle!” řekl Albus. „Ještě jsme ty zprávy, které dostala slečna Grangerová, neprozkoumali. Možná si nejsou v ničem podobné. Severusi, mohl byste jít do její ložnice a zkusit je najít?”

Harry Potter stál na místě, aby umožnil mistrovi lektvarů snadný přístup ke svým rozcuchaným vlasům, a jeho obočí se nadzvedlo. „Myslíte si, že tu jsou dva *různí* lidé, kteří běhají po Bradavicích a nechávají zprávy pod polštáři?”

Severus se krátce kysele zasmál, zatímco pohnul rukou a vytrhl mu vlas, který ihned opatrně zabalil do hedvábí. „Je to docela dobře možné. Pokud jsem se jako ředitel zmijozelské koleje něčemu naučil, tak je to ocenit, jaká nesmyslná směska může vzniknout, když je tu víc než jeden intrikář a víc než jeden plán. Ale pane řediteli – myslím si, že pan Potter má pravdu, měl bych tohle přenášedlo použít a zjistit kam vede.”

Albus zaváhal a pak neochotně přikývl. „Dobrá, pak si tedy s vámi promluvím ještě než se přemístíte.”

Hned, jak Harry Potter opustil místnost, aby se sám vydal vyšetřovat, se Severus otočil na patě a rychle přešel k nádobce letaxového prášku, zatímco jeho plášť za ním v té rychlosti povlával. „Dojdu si pro čistý mnoholičný lektvar, přidám vlasy a vyrazím. Pane řediteli, budete tu čekat na –“

„Albusi,” řekla Minerva, překvapená jak vyrovnaně její hlas zněl, „to jste byl vy, kdo pod polštářem pana Pottera nechal ty zprávy?”

Severusova ruka se zarazila těsně předtím, než vrhla letax do ohně.

Brumbál přikývl, i když teď jeho úsměv vypadal trochu prázdně. „Znáte mě až příliš dobře, má drahá.”

„A předpokládám, že to přenášedlo povede do nějakého spřáteleného domu, kde pana Pottera udrží v bezpečí, dokud nedorazíte, abyste ho vyzvedl a vrátil do Bradavic?” Její hlas zněl přísně – bylo to rozumné, to nemohla popřít, ale stále se jí to zdálo trochu kruté.

„To by záleželo na okolnostech,” řekl starý kouzelník tiše. „Pokud by Harry sáhnul až k tomu – pak bych mu na čas mohl dovolit utéct. Je lepší vědět, kam by šel, mít jistotu, že bude v bezpečí, u přátel –“

„A to jsem si myslela,” řekla profesorka McGonagallová, „že mám pana Pottera napomenout kvůli tomu, že nám o téhle důležité věci neřekl! Vyčíst mu, že v nás nemá důvěru!” Její hlas o stupeň zesílil. „Hádám, že tuhle lekci můžu přeskočit!”

Severus se zúženými očima stále hleděl na ředitele. „A ty zprávy pro slečnu Grangerovou –”

„Učitel obrany, velmi pravděpodobně,” řekl starý kouzelník. „Ale to je pořád jen můj odhad.”

„Půjdu se po nich podívat,” řekl Severus. „A pak, předpokládám, po Vy-víte-kom.” Přes jeho tvář přeběhlo zamračení. „Úkol u kterého nemám sebemenší ponětí, kde začít. Hádám, že u sebe nemáte něco magického, co by našlo duši, pane řediteli?”

Učebna jasnoviectví byla osvětlena tlumeným rudým světlem od stovky malých ohýnků, u kterých voněly stovky různých kadidel, takže pokud byste někoho požádal, ať shrne, jak to v místnosti vypadá, odpověď by pravděpodobně zněla ,jako v mlze’. (Za předpokladu, že byste se odvážili se na cokoli podívat, když váš nos vyhrožuje, že pojde na přepracování.) Pokud by váš zrak tou vlhkou mlhou dokázal proniknout, spatřili byste malou, přečpanou místnost, ve které bylo kolem čtyřiceti

měkkých křesel, z nichž většina byla neobsazená, stěsnaných kolem malého otevřeného místa uprostřed místnosti, kde kulaté padací dveře očekávaly váš únik.

„Žnec!“ řekla profesorka Trelawneyová třesoucím se hlasem, když nahlížela do šálku George Weasleyho. „Žnec! Je to znamení smrti! Někdo koho znáte, Georgi, někdo koho znáte, zemře! A brzy – ano, myslím, že to bude docela brzy – pokud to tedy nebude spíše později –“

Bylo by to podstatně děsivější, napadlo Freda a George, kdyby tu samou věc neříkala naprosto všem studentům v téhle třídě. Teď už to stěží brali na vědomí, všechny jejich myšlenky se soustředily na dnešní katastrofu –

Padací dveře se otevřely s třísknutím, které přimělo profesorku Trelawneyovou zaječet a vylít Georgův čaj přes celý jeho hábit, a o chvílku později se místností prohnal Brumbál s ohnivým ptákem na rameni.

„Frede!“ řekl starý kouzelník rozhodně. Jeho hábit byl černý jako bezměsíčná noc, jeho oči tvrdé jako modré diamanty. „Georgi! Se mnou, hned teď!“

Ozvalo se hromadné zalapání po dechu a jen co Fred s Georgem začali šplhat dolů po žebříku za ředitelem, celá třída začala řešit, jakou asi mohli sehrát roli při pokusu o vraždu Draca Malfoye.

Když se nad nimi padací dveře zabouchly a potlačily veškerý okolní zvuk, starý kouzelník se k nim otočil, natáhl ruku a přikázal, „Dejte mi tu mapu!”

„Ma-mapu?” řekli Fred s Georgem naprosto překvapení. Nikdy neměli ani podezření, že by Brumbál mohl mít podezření. „Proč, ne– nevíme, co –”

„Hermiona Grangerová má potíže,” řekl starý kouzelník.

„Mapa je v ložnici,” řekl George nebo Fred ihned.

„Vydržte pár minut, jen pro ni skočíme a –”

Kouzelníkovy ruce je popadly a pozvedly jako by byli dva polštáře k objímání, ozval se pronikavý zvuk a záblesk ohně a všichni tři se ocitli v ložnici nebelvírských třetáků.

O chvílku později už Fred s Georgem podávali mapu řediteli a jen zlehka pomrkávali nad tím znesvěcením, které představovalo předání dokonalého kusu bradavického bezpečnostního systému osobě, která byla v jeho čele, a starý kouzelník se už mračil na tu zdánlivou prázdnotu.

„Musíte říct,” vysvětlili, „*Slavnostně přísahám, že jsem připraven ke každé špatnosti* –”

„Odmítám lhát,” řekl starý kouzelník. Zvedl mapu do výšky a vykřikl, „Slyšte mě, Bradavice! *Deligitor prodi!*” O okamžik později se na ředitelově hlavě objevil Moudrý klobouk, který vypadal, že se tam až *děsivě hodí*, jako

kdyby Brumbál celý život čekal, až mu ten přešíváný špičatý klobouk přistane na hlavě a zkompletuje jeho existenci.

(Fred a George si tu frázi ihned zapamatovali, jen pro případ, že by to mohlo fungovat i pro další lidi kromě ředitele, a začali vymýšlet žertíky, které by zahrnovaly Moudrý klobouk.)

Starý kouzelník neplýtl časem, hned si Moudrý klobouk strhnul z hlavy, obrátil ho vzhůru nohama – to se u klobouků popisuje špatně, ale rozhodně se jednalo o nevhodné zacházení – a pak do něj vložil ruku a vytáhl křišťálovou tyčku. Tou začal na mapu kreslit znaky ve stylu run, zatímco mumlal podivné zaklínadlo, které neznělo zrovna jako latina a zvláště, děsivě se jim odráželo v uších. V polovině jedné runy k nim vzhlédl a upřel na ně pevný pohled. „Tohle vám vrátím později, synové Weasleyů. Vraťte se do třídy.”

„Ano, pane řediteli,” řekli a pak zaváhali. „Um – Hermiona Grangerová, vážně bude navěky vázána sloužit Dracovi Malfoyovi jako jeho –”

„*Jděte,*” řekl starý kouzelník.

Odešli.

Když se Brumbál ocitl o samotě, pohlédl na mapu, na které se teď ukázal hezký náčrtek nebelvírské ložnice, ve

které byli, a jediné jméno, které tam teď zbývalo, bylo *Albus P. W. B. Brumbál*.

Starý kouzelník mapu uhladil, sklonil se nad ni a zašeptal: „Najdi Toma Riddleho.”

Vyslýchací místnost na oddělení pro prosazování kouzelnických zákonů byla obvykle osvětlená jen menším oranžovým světlem tak, aby, když se vyslýchající bystrozor naklonil dopředu k vaší nepohodlné železné židli, zůstala většina jeho tváře ve stínu a zabránilo vám to rozeznat výraz ve tváři, zatímco oni snadno mohli číst ten váš.

Hned když pan Quirrell vstoupil do místnosti to malé oranžové světlo pohaslo a začalo se kroutit jako svíčka, která nápořem větru brzy zhasne. Místnost teď byla osvětlena ledovým zářením bez jasného zdroje, které osvětlovalo Quirrellovu kůži bledou jako alabastr, ale jeho oči nějakým způsobem zůstávaly ve stínu.

Bystrozor, který držel hlídku venku, se ten efekt pokusil tajně zrušit už čtyřikrát, aniž by měl sebemenší úspěch, navzdory tomu, že pan Quirrell jim při zadržení k výsledku zdvořile předal svou hůlku, a nebylo na něm vidět, že by se snažil vyslovit nějaké zaklínadlo nebo použít jakoukoli jinou moc.

„Quirinus... Quirrell,” protáhl muž, který teď seděl naproti místu, kde učitel obrany trpělivě čekal.

Vyšetřovatel měl hnědočervené vlasy, sčesané dozadu jako lví hříva, a nažloutlé oči v přísné, zvrásněné tváři člověka na konci své desáté dekády. Onen muž po tom, co vkulhal do místnosti a posadil se, teď listoval obsáhlou složkou pergamenů, které vytáhl z černého a dobře vypadajícího kufříku, a přitom se ani nepodíval do tváře muže, kterého vyslýchal. Nepředstavil se.

Potom, co v tichosti prolistoval pár dalších pergamenů, bystrozor znovu promluvil. „Narozen 26.září 1955 Quondii Quirrellové, po přiznané aféře s Lirinusem Lumblugem...” zanotoval bystrozor. „Zařazen do Havraspáru.... velmi dobré z N.K.Ú., O.V.C.E. z kouzelnických formulí, přeměňování... výborné ze studia mudlů, působivé... starodávné runy a, ach ano, obrany. Z té také výborná. Stal se z něho docela turista, navštívil nejružnější místa. Vízum pro přenášedlo do Transylvánie, Zapovězeného impéria, Města nekonečné noci... no toto, *Texas*.” Muž zvedl zrak od portfolia, oči zúžené. „Co jste dělal *tam*, pane Quirrelle?”

„Turismus, většinou v mudlovské oblasti,” řekl učitel obrany zlehka. „Jak říkáte, jsem docela turista.”

Muž zamračeně listoval dál, sklonil pohled a zase ho zvedl. „Vidím tu také, že jste v roce 1983 byl v Tokiu, ve Fuyuki.”

Učitel obrany trochu překvapeně pozdvihl obočí. „A co má být?”

„Co jste tam dělal?” Tahle otázka byla ostrá jako břitva.

Učitel obrany se trochu zamračil. „Nic neobvyklého. Navštívil jsem pár známých a pár méně známých památek, a jinak jsem se do ničeho nepletl.”

„Opravdu?” řekl bystrozor tiše. „To je docela zajímavá odpověď.”

„Proč?” řekl učitel obrany.

„Protože do Fuyuki žádné vízum nemáte.” Muž složku zaklapl. „Nejste žádný Quirinus Quirrell. Kdo tedy *sakra* jste?”

Mistr lektvarů tiše vstoupil do havraspárské ložnice prvaček, vyzdobeného místa, kde modrá bojovala s bronzovou o to, která bude hlavní barvou vycpaných zvířátek, šál, oblečení, menších kousků levné bižuterie a plakátů slavných lidí. Postel, která patřila Hermioně Grangerové, se dala identifikovat snadno; byla to ta, na kterou zaútočilo knižní monstrum –

Zdálo se, že v tuhle hodinu tu nikdo není, a několik kouzel to potvrdilo.

Mistr lektvarů zapátral pod Hermioniným polštářem a pak se zaměřil na její bednu. Procházel věci běžné i soukromé, aniž by změnil výraz, dokud se mu nepodařilo vytáhnout svazek papírů, které popisovaly místa a čas, kde se odehraje šikana. Všechny ty papíry byly podepsané ozdobným ‚S‘.

Po jediném krátkém výbuchu ohně všechny papíry zmizely, a mistr lektvarů nahlásil ostatním svůj neúspěch.

Učitel obrany klidně seděl s rukama složenýma v klíně. „Pokud se zeptáte pana ředitele Brumbála,” řekl učitel obrany, „zjistíte, že o tom ví, a že jsem souhlasil, že budu vyučovat obranu, pod jasnou podmínkou, že můj původ nebude –”

V jednom bleskovém pohybu vyšetřující vytáhl svou hůlku a vykřikl „*Polyfluis Reverso!*” a v tu samou chvíli učitel obrany zakašlal, což nějak způsobilo, že se zrcadlově stříbrná zář roztránila do sprchy bílých jisker.

„Omlouvám se,” řekl učitel obrany zdvořile.

Bystrozorův úsměv v sobě neměl ani špetku veselí. „Kde je tedy ten skutečný Quirinus Quirrell, hmm? Pod

impériem na dně nějakého kufru, kde mu čas od času vytrhnete vlasy na nelegální mnoholičný lektvar?”

„Máte velmi podivné nápady,” řekl učitel obrany napjatým hlasem, „Proč si myslíte, že bych jeho tělo nemohl za pomoci neuvěřitelně temné magie přímo převzít?”

Následovalo ticho.

„Navrhuji,” řekl bystrozor, „abyste to začal brát vážně, pane Kdokoli-vy-jste.”

„Omlouvám se,” řekl učitel obrany a zaklonil se v židli, „ale nevidím nejmenší důvod, proč se v tomto konkrétním případě ponižovat. Co s tím uděláte, zabijete mě?”

„Váš smysl pro humor se mi nelíbí,” řekl bystrozor tiše.

„Jaké to neštěstí, Rufusi Brousku,” řekl učitel obrany. „Skutečně vás lituji.” Naklonil hlavu, jako by vyslychajícího studoval, a i v přítmí ledového světla se jeho oči zableskly.

Padma hleděla dolů do svého talíře.

„Hermiona by tohle prostě *neudělala!*” zaječela Mandy Brocklehurstová téměř v slzách. Po pravdě *byla* v slzách, a její hlas byl tak hlasitý, že by se rozlehl celou Velkou síní, kdyby nebylo všech těch dalších studentů, kteří tu na sebe

ječeli. „Vsadila bych se, že– že Malfoy zkusil – jí něco *udělat* –”

„To by náš generál *nikdy* neudělal!” Kevin Entwhistle zaječel ještě hlasitěji než Mandy.

„Samozřejmě, že ano!” vykřikl Anthony Goldstein.
„Malfoy je syn *Smrtijeda!*”

Padma hleděla dolů do svého talíře.

Draco byl generálem její armády.

Hermiona byla zakladatelkou S.Po.H.R.O.Če.

Draco jí věřil natolik, že z ní udělal svého zástupce.

Hermiona stejně jako ona patřila do Havraspáru.

Oba byli jejími kamarády, možná těmi nejlepšimi, které kdy měla.

Padma hleděla dolů do svého talíře. Byla ráda, že jí Moudrý klobouk nenavrhl Mrzimor. Pokud by byla zařazena do Mrzimoru, pak by tohle všechno pravděpodobně bylo ještě horší – snažit se rozhodnout, komu je víc loajální...

Zamrkala a uvědomila si, že její zrak je zase zamlžený; zvedla třesoucí se ruku, aby si znovu protřela oči.

Morag MacDougalová si odfrkla tak nahlas, že to muselo být slyšet napříč celým tím blázincem a hlasitě řekla, „Vsadila bych se, že Grangerová včera *podváděla*, proto ji Malfoy vyzval –”

„*SKLAPNĚTE!*” zakřičel Harry Potter a udeřil pěstí do stolu tak prudce, že se zadrnčení nádobí spojilo s jeho výkřikem.

To by kdykoli jindy způsobilo, že ho několik profesorů napomene, ale tentokrát k němu vzhledlo jen několik okolních studentů.

„Chtěl jsem jen sníst oběd,” řekl Harry Potter, „a pak se vrátit k vyšetřování, takže jsem nechtěl mluvit. Ale vy všichni jste neuvěřitelně *hloupí* a až se ukáže pravda, budete hrozně litovat, co jste o těch nevinných lidech řekli. Draco nic neudělal. Hermiona nic neudělala, oběma byla zaklínadlem upravena paměť!” Hlas Harryho Pottera se při těch posledních slovech znovu zvedl. „*Jak to sakra někomu může připadat NEJASNÉ?*”

„A ty si myslíš, že *tomuhle* uvěříme?” zaječel Kevin Entwhistle rovnou zpátky na něj. „To říkají všichni! Já to neudělal, já to neudělal, to je jen falešná vzpomínka! Myslíš, že jsme *tak blbí?*”

A Morag v souladu přikývla s pohrdlivým výrazem ve tváři.

Přes tvář Harryho Pottera přeběhl takový výraz, že sebou Padma cukla.

„Chápu,” řekl Harry Potter. To už nebyl výkřik, takže se Padma musela soustředit, aby to slyšela. „Profesor

Quirrell tu není, aby mi mohl vysvětlit, jak moc hloupí lidé jsou, ale vsadil bych se, že tentokrát to zvládnou sám. Lidé udělají něco hloupého, nechají se chytit a dostanou veritasérum. Netýká se to schopných zločinců, protože *ti* se nedají chytit, *ti* by se naučili nitrobranu. Ubozí, politováníhodní, neschopní zločinci se dají chytit a pod veritasérem se přiznají a zoufale se snaží skončit v Azkabanu, takže řeknou, že jim byla zaklínadlem pozměněna paměť. Správně? Takže váš mozek, přes čistě pavlovskou asociaci, si spojí představu falešné paměti s neschopnými zločinci a jejich směšnými výmluvami. Není třeba brát v úvahu specifické detaily, váš mozek si prostě přes zaběhlé vzory *spojí* tuhle hypotézu s hromadou věcí, kterým nevěříte, a tím to končí. Zrovna jako si můj otec myslel, že magická hypotéza se nikdy nedá brát vážně, protože tolik hloupých lidí mluvilo o magii. Uvěřit hypotéze, která zahrnuje falešné vzpomínky, je tak *nízké*.”

„O čem to tu *blekotáš*?” řekla Morag a pohrdavě se podívala na Chlapce-který-přežil.

„Myslíš si, že uvěříme všemu, co řekneš?” vyštěkla o něco starší havraspárka, kterou Padma nepoznala. „Kdy jsi Grangerovou strhnul do Temnoty?”

„A nebudu si stěžovat,” řekl Harry Potter podivně klidným hlasem, „na to, že kouzelníci nepřemýšlí logicky a

věří těm nejšílenějším věcem. Protože jsem to profesorovi Quirrellovi řekl jednou a on se na mě jen tak *podíval* a řekl, že kdybych nebyl oslepen svou výchovou, mohl bych přijít na stovky ještě mnohem směšnějších věcí, kterým mudlové věří. To, co právě děláte, je velmi lidské a velmi normální a nedělá to z vás *extra* zlé lidi, takže si nebudu stěžovat.” Chlapec-který-přežil se zvednul ze své lavice. „Tak zatím.”

A Harry Potter od nich odešel, odešel od nich všech.

„Nemyslíš si snad, že má pravdu, že ne?” řekla Su Li vedle ní tónem, který jasně dával najevo, čemu tu věří *ona*.

„No–” řekla Padma. Slova jí uvízla v hrdle a zdálo se, že myšlenky jí podobně uvázly v hlavě. „No– no– já –”

Pokud se nad tím dostatečně zamyslíte, zvládnete udělat nemožné.

(To bylo vždycky součástí Harryho víry. Kdysi uznal, že zákony fyziky jsou těmi konečnými hranicemi, ale teď měl podezření, že tu opravdu vůbec žádné hranice nejsou.)

Pokud jste přemýšleli dostatečně *rychle*, pak někdy i to nemožné můžete udělat *rychle*...

...někdy.

Jen někdy.

Ne vždy.

Ne *spolehlivě*.

Chlapec-který-přežil se rozhlédl po síni trofejí. Byl obklíčen vyznamenáními a poháry a deskami a štíty a sochami a medailemi udržovanými za několika tisíci, možná desítkami tisíc křišťálových vitrín. Po mnoho století existence Bradavic tahle síň uchovávala detaily. Týden, měsíc, možná ani rok by nestačil k tomu, aby v téhle síni ,prozkoumal' každý předmět. Potom, co profesor Kratiknot odešel, se Harry zeptal profesorky Vektorové, jestli neexistuje nějaký způsob, kterým by mohl zachytit poškození ochran kolem těch křišťálových vitrín, a potvrdit tak následky, které by za sebou nechal normální duel. Harry rychle proletěl bradavickou knihovnu při hledání kouzel, která by dokázala rozeznat rozdíl mezi starými a novými otisky prstů, nebo dokázala v místnosti zmapovat výdechy z minulosti. Ale všechny tyhle pokusy hrát si na detektiva selhaly.

Nebyly tu žádné stopy. Žádné, které by dokázal najít.

Profesor Snape řekl, že to přenášedlo vede do prázdného domu v Londýně, kde nebyla ani stopa po nějaké věci nebo nějakém člověku.

Profesor Snape v Hermionině pokoji nenašel žádné vzkazy.

Pan ředitel Brumbál řekl, že Voldemortova duše se pravděpodobně ukrývá v Tajemné komnatě, tam, kde ji bradavický bezpečnostní systém nemůže najít. Harry se pod neviditelným pláštěm vplížil do zmijozelského sklepení, a strávil zbytek odpoledne tím, že procházel těmi nejočividnějšími místy, ale nezpozoroval nic podezřelého, co by odpovědělo, když na to promluvil. Zdálo se, že vchod do Tajemné komnaty nebyl něčím, co by šlo najít během jednoho dne.

Harry promluvil se všemi Hermioninými kamarádkami, které k tomu byly ochotné, ale žádná z nich si nepamatovala, že by Hermiona říkala něco konkrétního o tom, proč si myslela, že by proti ní Draco něco plánoval.

Profesor Quirrell se z ministerstva do večere nevrátil. Zdálo se, že starší studenti si myslí, že tenhle rok bude za ten incident pravděpodobně obviněn on, a bude vyhozen za to, že bradavické studenty vedl k přílišné agresivitě. Mluvili o něm, jako kdyby už byl pryč.

Harry použil všech šest hodin svého obraceče času a pořád nenalezl žádné stopy, a teď už musel jít spát, pokud chtěl být zítra u Hermionina soudu k něčemu dobrý.

Chlapec-který-přemohl-mozkomora stál uprostřed bradavické Pamětní síně, hůlku upuštěnou pod nohama.

Brečel.

Občas přivoláte svůj mozek a on odmítá spolupracovat.

Soud s Hermionou Grangerovou začal příštího dne,
přesně jak bylo plánováno.

80. Tabu za tabu, část 2., Efekt rohů – Starostolec, část 1.

{{"chapter":80,"link":"https://archetypal.cz/2020/80-kapitola-tabu-za-tabu-cast-2","id":24929}}

Nejstarší síň Starostolce je chladná a temná, se soustřednými kamennými půlkruhy, které se stupňují od nejnižšího středu, a prostými dřevěnými lavicemi na těchto zvyšujících se půlkruzích. Síň je dobře osvětlena, světlo však nemá patrný zdroj – je jednoduše skutečností, že sál je dobře osvětlen. Zdi jsou stejně jako podlaha kamenné, z tmavého kamene, z elegantních a záhadně vyskoňovaných kusů nejlepší pohledové skály s hladkou strukturou, která se pod svým povrchem zdá téct a vířit. Toto je Nejstarší síň, nejstarší do moderních dnů přežívající kouzelnické místo; všechna další místa síly už byla zničena v té či oné válce. Toto je síň Starostolce, která je nejstarší, protože ony války skončily postavením tohoto místa.

Toto je síň Starostolce; existují i starší místa, ale ta jsou skryta. Legendy praví, že stěny z tmavého kamene byly vykouzleny, vytvořeny, vnuceny existenci Merlinem, když shromáždil nejsilnější ve světě zbylé kouzelníky a vyvolal v nich takový úžas, že jej přijali za svého vůdce. A když (praví legenda) věštcí nadále předpovídali, že nebylo

učiněno dost pro předejití konci světa a jeho magie, pak (říká příběh) Merlin obětoval svůj život a své kouzelnictví a svůj čas, aby vynutil Merlinův interdikt. Nebyl to čin bez následků, protože místo jako toto už poté nemohlo být znovu postaveno žádnou kouzelnictvu známou silou. Nebo zničeno, protože zdi z tmavého kamene by nepoškodil, a pravděpodobně ani nezahřál, ani jaderný výbuch. Je smůla, že už dnes nikdo neví, jak něco takového udělat.

Na nejvyšším ze stupňovitých půlkruhů Starostolce, na svrchní úrovni tmavého kamene, stojí pódium. Na tom pódiu stojí starý muž s tváří svráštělou starostmi a stříbřitým plnovousem, který mu sahá až po pás. Je to Albus Percival Wulfric Brian Brumbál. Jeho pravice třímá hůlku moci, na jeho rameni sedí usazený pták z plamenů. Jeho levice drží krátkou tyč, tenkou a nevýraznou a ukovanou ze stejného tmavého kamene jako stěny. To je Merlinova nezlomná Linie, nástroj Nejvyššího divotvůrce. Karen Duttonová svěřila Linii Albusi Brumbálovi v poslední den svého života, jen pár hodin poté, co se polomrtvý vrátil z boje s poraženým Grindelwaldem s jasně žhnoucím fénixem po svém boku. Ona zase obdržela Linii od perfekcionisty Nicodemuse Capernauma. Každý z kouzelníků ji předal vybranému následníkovi, dál a dál v

neporušeném řetězu až do dne, kdy Merlin položil svůj život. To (pokud by vás to zajímalo) je způsob, jak kouzelnická Británie dokázala svým ministrem zvolit Korneliuse Popletala, a přesto mít za svého Nejvyššího divotvůrce Albuse Brumbála. Ne zákonem (protože psané zákony mohou být přepsány), ale díky nejstarší tradici si Starostolec nevybírání, kdo bude předsedat jeho bláznovství. Již ode dne Merlinovy oběti bylo nejvyšší povinností Nejvyššího divotvůrce být co nejopatrnější ve výběru lidí, kteří jednak budou sami dobří, ale také budou schopni dobře rozlišit vhodné následovníky. Očekávali byste, že v tomto řetězu světla se někdy během staletí stane přešlap, že linie alespoň jednou vybočí a pak už se nevrátí. Ale nestalo se tak. Merlinova Linie pokračuje, neporušena.

(Nebo to tak alespoň říkají členové Brumbálovy frakce. Lord Malfoy by vám pověděl jiné věci. A v Asii se vypráví úplně jiné příběhy, což ovšem neznamená, že britská verze je nesprávná.)

Na nejspodnější z plošin Nejstaršího sálu stojí židle bez polstrování, kterou tam Merlin neumístil, s vysokým opěradlem a opěrkami na ruce, z tmavého kovu namísto kamene.

Budova ministerstva, která vyrostla kolem tohoto místa, je pokryta dřevěnými panely a zlacením, světlá, ozářená ohněm a zaplněná bláznivým shonem. Toto místo je však jiné. Je srdcem z kamene celé kouzelnické Británie, a není ani zlacené, ani světlé, ani ozářené ohněm.

Do sálu proudí čarodějky a kouzelníci v švestkově zbarvených hábitech, které na sobě všechny mají vyšité stříbrné S. Nesou se s nádechem vážnosti a ukazují tím, že si jsou víc než vědomi své strašlivé, strašlivé důležitosti. Setkávají se konec konců v Nejstarší síni. Jsou to lordové a ladies Starostolce, a považují se za nejlepší lidi v nejlepší kouzelnické zemi na světě. Mnozí z níže postavených už před nimi pokorně padli na kolena, jsou mocní, jsou bohatí, jsou vznešení; copak tím nejsou význační?

Albus Brumbál zná každého v místnosti jménem. Mnoho z nich učil, ačkoliv jen málo z nich se skutečně naučilo. Někteří jsou jeho spojenci, někteří jsou jeho protivníky, zbytek si hýčká pečlivými tanečky v rámci jejich neutrality. Všechny z nich vidí jako lidi.

Pokud byste se na jeho názor na lordy a ladies zeptali současného profesora obrany, řekl by, že ačkoliv mnozí jsou ambiciózní, málokdo z nich má nějaké ambice. Podotkl by, že Starostolec je přesně tím místem, kde se někdo takový ocitne – je přesně tím druhem příležitosti,

které se chopíte, když nemáte nic lepšího na práci. Takoví lidé jsou málokdy zajímaví, ale často jsou užiteční jako figurky k manipulování, jako body pro skutečné hráče.

Už ne na stupňovitých půlkruzích, ale po straně na vyvýšeném oblouku pro návštěvníky, vedle čarodějky ve špičatém klobouku s tváří plnou obav, sedí chlapec oblečený v nejformálnější černé róbě, jakou vlastní. Jeho oči jsou jako zelený led a abstrakce, a sotva se podívá na lordy a ladies, kteří proudí dovnitř. Pro něj jsou jen sbírkou švestkově zbarvených hábitů, které mají ozdobit strohé lavice, kulisy pro scénu v Nejstarší síni. Pokud je tu nepřítel nebo něco, s čím má být manipulováno, je to pouze „ten Starostolec“. Bohaté elity kouzelnické Británie mají kolektivní sílu, ale ne už individuální vůli. Jejich cíle jsou příliš cizí a triviální, než aby mohli v příběhu sehrát osobní roli. V právě přítomném okamžiku chlapec vůči švestkově zbarveným hábitům necítí ani náklonnost, ani odpor, protože jim jeho mozek nepřirazuje dostatek vlastní vůle na to, aby mohli morálně posuzováni. Zatímco on je hráčská postava, oni jsou jen tapeta.

Tato představa se brzy změní.

Harry se nepřítomně rozhlížel po síni Starostolce. Působila dost staře a historicky a nebylo pochyb, že

Hermiona by ho o tomto místě dokázala poučovat celé hodiny. Švestkově zbarvené hábity přestaly přibývat a Harryho hodinky, které se posouvaly tempem tří minut na každou půlhodinu, říkaly, že proces každou chvíli započne.

Profesorka McGonagallová seděla vedle něj a její oči ho nikdy neopustily na víc než dvacet vteřin v kuse.

Harry toho rána četl *Denního věštce*. Hlavní titulek zněl „ŠÍLENÁ MUDLOROZENÁ SE POKUSILA UKONČIT PRASTARÝ ROD” a zbytek novin se nesl v podobném duchu. Když bylo Harrymu devět a IRA, Irská republikánská armáda, vyhodila do vzduchu britské kasárny, sledoval v televizi, jak politici soutěží, kdo dokáže dát najevo větší rozezlení. A už tehdy Harryho napadlo – dokonce už tehdy, ještě než věděl něco víc o psychologii – že to vypadá, jako by *všichni* zkoušeli soutěžit, kdo bude víc našťvaný, a *nikomu* nebylo dovolenou poznamenat, že někdo je možná vzteklý až *příliš*, i kdyby právě navrhl plošné jaderné vyhlazení Irska. Byl zasažen, už i tehdy, naprostou prázdnotou politického rozhořčení – ačkoliv v tom věku neměl slova, kterými by to vystihl. Politici jako by se snažili skórovat laciné body tím, že budou útočit na stejný bezpečný cíl jako ostatní.

Harry v rozhořčení politiků vždycky vnímal jistou dutost, ale bylo s podivem, o kolik očividnější ta dutost

byla, když jste si právě v *Denním věštci* přečetli tucet článků, které všechny kopaly do Hermiony Grangerové.

Úvodní článek, sepsaný pod jménem, které Harry nepoznával, volal po tom, aby byl snížen minimální věk pro odsouzení do Azkabanu, aby ta ujetá mudlorozená, která zneuctila čest Skotska svým barbarským, nevyprovokovaným útokem na posledního dědice prastarého rodu přímo v posvátném útočišti Bradavic, mohla být odevzdána mozkomorům, protože to byl jediný trest, který odpovídal závažné povaze jejího nevýslovného zločinu. Jen toto by byla dostatečná výstraha pro další cizácké, pololidské barbary, kteří by ve své pokroucené ujetosti také věřili, že dokážou uniknout nevyhnutelné a nemilosrdné snaze vznešeného Starostolce zašlapat vše, co by ohrožovalo ctihodné urozené, a tak dále a tak dále.

Další článek říkal to samé, jen méně květnatě.

O něco dřív mu Albus Brumbál řekl:

„Nebudu ti bránit na ten proces jít.“ Hlas starého kouzelníka byl tichý a pevný. „Dokážu si představit, jak by to dopadlo. Ale chci, abys mě na oplátku poctil stejnou zdvořilostí. Politika Starostolce je delikátní, a nevíš o ní vůbec nic. Zkus nějakou hloupost a Hermiona Grangerová za to zaplatí. A ty si pak svou hloupost budeš pamatovat po zbytek svých dní, Harry Jamesi Pottère-Evansi-Verresi.“

„Chápu to,” řekl Harry. „Vím. Jen – pokud se chystáte vytáhnout z klobouku králíka a zachránit ji v poslední minutě, kdy už se všechno bude zdát ztracené, prosím řekněte mi to rovnou teď, než abyste mě nechal sedět a nervovat se –”

„Nemohl bych ti to říct,” řekl starý kouzelník, a jako by se přes něj přelila hrozná únava, jak se otočil k odchodu. „A už vůbec ne Hermioně. Ale nemám v klobouku žádné králíky. Můžeme se jen dozvědět, co chce Lucius Malfoy.”

Ozvalo se krátké ostré klepnutí, jediný krátký zvuk, který nějak utišil celý sál a přinutil Harryho hlavu, aby se s trhnutím otočila vzhůru. Vysoko nahoře právě Brumbál udeřil do svého pódia tmavou tyčkou ve své levé ruce.

„Devadesáté sezení dvoustého osmého Starostolce je svoláno na žádost lorda Luciuse Malfoye,” řekl starý kouzelník bez výrazu.

Na vzdálenější straně pódia, ale stále na nejvyšším stupni, se okamžitě postavil vysoký muž s hřívou dlouhých bílých vlasů, které mu splývaly z hlavy přes ramena jeho švestkově zbarveného hábitu. „Mám tu svědka k výslechu pod Veritasérem,” řekl Lucius Malfoy chladným tónem, pevně ovládnutým, jen s mírným podtónem spravedlivého rozhořčení, a jasně slyšitelným v celém sále. „Nechť je přivedena Hermiona, první z rodu Grangerů.”

„Žádám vás, abyste si pamatovali, že je žákyní prvního ročníku Bradavic,” řekl Brumbál. „Nestrpím žádné trápení této svědkyně –”

Někdo v lavicích dost nahlas řekl „Pche!” a v okolí bylo slyšet znechucené odfrkávání a dokonce i pár uchechtnutí.

Harry zíral na švestkově zbarvené hábity a oči se mu zúžily.

S narůstajícím vztekem přišlo i něco dalšího, zesilující pocit neklidu, něčeho strašlivě překrouceného, jako by byla narušena sama realita. Harry si to uvědomoval, ale nedokázal přijít na to, co je špatně, nebo proč jeho mysli připadá, že se to zhoršuje...

„*Ticho!*” zahřměl Brumbál. Klepnul dvakrát kamennou tyčí o pódium, a dvě malá ťuknutí, které to způsobilo, přehlušila všechen ruch. „Bude tady ticho!”

Dveře, kterými přivedli svědkyni, byly přímo pod Harryho místem, takže až když se celá skupina plně vynořila do kamenné síně mohl Harry vidět –

- trojici bystrozorů –
- Hermiona byla k Harrymu zády, když ji vyvedli, takže nemohl vidět její obličej –
- následovali je svítící stříbrný vrabec a běžící měsíční veverka –

– a zdroj té strašlivé nesprávnosti, napůl skrytý pod potrhaným pláštěm.

Harry vyskočil na nohy ještě než si vůbec stihl něco pomyslet, a jen rychlý chvat profesorky McGonagallové, která bleskově zmáčkla jeho zápěstí, zabránil jeho ruce uchopit hůlku. Profesorka přeměňování zoufale zašeptala: „*Harry, je to v pořádku, jsou tam patroni –*”

Harrymu zabralo několik vteřin se na sebe upamatovat, než ta část jeho, která chápala, že Hermiona nebyla přímo vystaven působení mozkomora, přivedla ostatní jeho části k něčemu jako přičetnosti –

Ale zvířecí patroni nejsou dokonalí, řekl další hlas v jeho mysli. Jinak by Brumbál neshledával formu nahého muže bolestivou na pohled. Cítíte to přicházet, ať už tu zvířecí patroni jsou nebo ne...

Harry Potter se znovu pomalu posadil, jak ho profesorka McGonagallová stáhla za zápěstí dolů.

Ale stejně už v tom okamžiku stihl vyhlásit válku kouzelnické Británii a pomyšlení na to, že by ho lidé mohli označovat za temného pána, už se nadále nezdálo být důležité.

Když Hermionu posadili na tu židli, konečně mohl vidět její obličej. Nebyla napřímená a vzdorná jako když stála před Snapem, ani neplakala, jako když ji přišli zatknout

bystrozoři. Prostě tam jen seděla s výrazem nepřítomné hrůzy, zatímco se zpod židle vyplazily řetězy z tmavého kovu a upoutaly její ruce a nohy.

Harry to nedokázal snést. Aniž by si to uvědomoval, snažil se utéct dovnitř do sebe, utéct do své temné stránky a přetáhnout přes sebe chladný hněv jako štít. Trvalo to příliš dlouho, nepokoušel se naplno přesunout do své temné stránky od chvíle v Azkabanu. A pak, když jeho krev konečně byla o něco chladnější, znovu pozvednul pohled k Hermioně na židli a zjistil, že jeho temná stránka o vyrovnávání se s podobným typem bolesti neví vůbec nic, protože bolest s nezmírněnou intenzitou prořízla jeho chlad jako nůž.

„Ale ale, jestli on to není Harry Potter!” ozval se vysoký ženský hlas, nechutně sladký a shovívavý.

Harry pomalu obrátil hlavu od židle a spatřil usmívající se ženu, která měla na sobě tolik makeupu, že její tvář vypadala skoro růžová, a která seděla vedle muže, kterého Harry podle viděných fotografií rozpoznal jako ministra Korneliuse Popletala.

„Chtěl jste něco říct, pane Pottere?” tázala se žena s nemístným nadšením.

Už se na něj dívali i další lidé.

Harry nemohl mluvit, všechna slova v jeho mysli by nahlas pronesena vyzněla hloupě. Nemohl přijít na nic, co by se dalo říct, a co by mohl říct třeba i takový Neville. Brumbál Harryho varoval, že kdyby někdo *jiný* chtěl, aby Chlapec-který-přežil promluvil, musí *předstírat odpovídající věk* –

„Pan ředitel říkal, že bych neměl mluvit,” řekl chlapec. Nepodařilo se mu z hlasu zcela schovat ostří.

„Ach, ale *naše* svolení mluvit máte!” řekla žena nadšeně. „Jsem si jistá, že Starostolec vždycky rád vyslechne Chlapce-který-přežil!” Ministr Kornelius Popletal vedle ní přikyvoval.

Měla oteklý obličej, na kterém bylo vidět, že má nadváhu, a který byl pod makeupem viditelně bledý. Jakoby nevyhnutelně se mu do mysli vkrádalo slovo, a to slovo znělo *ropucha*. Což, jak poznamenala Harryho logická část, by se nijak nemělo překrývat s morálitou. Jen v Disneyovkách byli nehezcí lidé špatní a naopak, a scénáře k takovým filmům nejspíš psali lidé, kteří nikdy nebyli oškliví. Měl by jí dát šanci, každý v této místnosti si zasloužil šanci...

„Protože jsem vás zbavil Pána zla?” zeptal se chlapec, a pak ukázal na mozkomora, který se vznášel za Hermioninou židlí. „Máme tu něco, co je ještě temnější.”

Ženin obličej nabyl přísnějšího výrazu. „Chápu, že mladý muž jako vy se jich může děsit, pane Pottere, ale mozkomoři jsou podřízeni ministerstvu kouzel. A samozřejmě tu musí být, aby hlídali –“

„Dvanáctiletou holku?“ vykřikl chlapec. „Tohle jsou nejtemnější bytosti na světě, cítil jsem ho přicházet i přes patrony – jak se ta *špatnost* blíží – je to děsivé zlo a taky by – sežral by každého v této místnosti, kdyby mohl! Neměl by se nikdy přiblížit k dítěti, nikdy! Ne ke mně, ne k ní, k nikomu! Měli byste odhlasovat, aby tu věc poslali pryč!“

„O tom zcela *jistě* hlasovat nebudeme –“ utrhla se ropuší žena.

„To stačí, madam Umbridgeová, pane Pottere,” snesl se shora Brumbálův přísný hlas a za okamžik starý kouzelník pokračoval: „Ačkoliv ten chlapec má samozřejmě v těchto věcech pravdu.”

Někteří členové Starostolce vypadali po pokárání Chlapcem-který-přežil zaskočeně, a pár dalších usilovně přikyvovalo slovům starého kouzelníka. Ale bylo jich příliš málo a Harry to viděl. Bylo jich příliš málo.

V tu chvíli bylo přineseno Veritasérum a Hermiona na okamžik vypadala, že *začne* vzlykat, dívala se na Harryho – ne, na profesorku McGonagallovou – a profesorka

McGonagallová jí svými ústy naznačovala slova, která Harry ze svého úhlu nemohl odezírat. Pak Hermiona spolkla tři kapky Veritaséra a její tvář ochabla.

„Gawaine Robardsi,” řekl uhlazený hlas Luciuse Malfoye. „Vaše počestnost je nám všem známa. Budete mít tu čest?”

Jeden ze tří bystrozorů předstoupil vpřed.

Po několika prvních otázkách se Harry zahleděl se na stranu a pomocí prstů si zacpal uši, zatímco Hermionin mozek přehrával obsah přičarovaných vzpomínek. Nedokázal unést drogou otupené utrpení v Hermionině hlase, jak odříkávala své falešné vzpomínky, ani jeho temná stránka to nedokázala unést, a obsah už stejně slyšel shrnutý.

Harryho mysl si vybavila jiný příšerný den, a ačkoliv byl Harry skoro rozhodnutý pokračující existenci lorda Voldemorta připsat na vrub senilitě starého kouzelníka, náhle se zdálo strašlivě a jedinečně pravděpodobné, že bytost, která na Hermionu použila paměťové zaklínadlo byla ta stejná mysl, která využila Bellatrix Blackovou. Obě události měly podobný podpis. Rozhodnout, že by se něco takového mělo stát a *napláňovat*, aby se to stalo – to vyžadovalo víc než jen zlo, vyžadovalo to *prázdnotu*.

Harry v tu chvíli na okamžik vzhlédl a viděl, že švestkové hábity přihlížejí. Prostě jen tak přihlížejí.

O nějaký čas později, když už všechny hvězdy na nočním nebi dohořely a vychladly a poslední uhlíky světla ve Vesmíru vyhasly a ztmavly, výslech Hermiony skončil.

„Pokud mí lordi nebudou nic namítat,” pronesl hlas lorda Malfoye, „přál bych si, aby v tuto chvíli bylo nahlas přečteno svědectví mého syna Draca, zapsané pod vlivem dvou kapek veritaséra.”

Dokud po mě nešla v té bitvě, nic jsem proti Grangerové neplánoval. Ale od toho dne jsem se cítil skutečně uražený, tolikrát jsem jí pomohl –

Zvuk, který se vydral Hermioně z hrdla, zněl jako by ji právě zavalil balvan tak velký, že nemohla vykřiknout ani se nadechnout, jen potichu smutně zalapala po dechu.

„Omluvte mě,” řekla jedna čarodějka ze strany síně, která se zdála být promalfoyovsky naladěna. „Lorde Malfoyi, proč by váš syn *pomáhal* téhle šmejdské holce?”

„Můj syn,” řekl Lucius Malfoy těžkým hlasem, „zdá se naslouchal jistým pomýleným myšlenkám. Je mladý – a teď dostal ponaučení, my všichni jsme dostali ponaučení, k čemu takové bláznovství vede.”

O pár stupňů níže na lavicích pro návštěvy muž v reportérské čapce a s odznakem, který jej řadil pod

Denního věštce, u stolu zuřivě zapisoval dlouhým brkem.

Těch pár lidí, kteří dříve přikyvovali Brumbálovi, mělo na obličejích výraz nevolnosti. Jedna čarodějka ve švestkově zbarveném hábitu se ostentativně zvedla z toho, co se zdálo být Brumbálovou stranou síně, a přešla na druhou stranu k Luciusi Malfoyovi.

Bystrozor nadále četl monotónním hlasem.

Byl jsem tak unavený ze sesílání všech těch uzamykacích kouzel, že už jsem byl slabý, když jsem sesílal to poslední. Myslel jsem si, že jsem silnější než Grangerová, ale nebyl jsem si jistý, tak jsem to musel empiricky ověřit tím, že jsem ji vyzval na duel, proto jsem to u– u– udělal, a také proto, že kdybych vyhrál, mohl bych ji další den vyzvat znovu někde, kde by to všichni mohli vidět. Zatracené Veritasérum. Ale ona o tom nevěděla, když se mě pokusila zabít! A skutečně mě urazilo, co udělala, skutečně jsem jí předtím pomáhal a nic jsem proti ní nechystal, když tu najednou ona šla po mně rovnou přede všemi!

Když byla svědectví u konce, začalo rozvažování Starostolce.

Pokud se to tak dalo nazývat.

Zdálo se, že mnoho členů Starostolce poměrně silně zastává názor, že vražda je špatná.

Švestkově zbarvené hábity na Brumbálově straně místnosti byly potichu, přepokládané síly dobra si šetřily svůj politický kapitál na vyhratelnější bitvy. A Harry slyšel, jako by profesor Quirrell stál vedle něj, suchý hlas ve své mysli, který mu vysvětloval, že by těžko mohlo být pro politika výhodné se v takovou chvíli ozvat.

Ale byl tu v síni jeden kouzelník, jehož status byl tak vysoký, že se zdál přesahovat opatrnost a obavu ze ztráty tváře. Jeden jediný kouzelník, jehož status byl tak vysoký, že si mohl dovolit vyslovit přičetná slova a uniknout nezraněn. Jen on Hermionu bránil, muž s fénixem z jasného ohně na rameni.

Albus Brumbál promlouval.

Nejvyšší divotvůrce nezmínil možnost, že by Hermiona Grangerová byla zcela nevinná. Tomu, jak ředitel Harrymu vysvětlil, by nikdo nevěřil, a jen by to všechno zhoršilo.

Ale Albus Brumbál jednou vřelou upomínkou po druhé připomněl, že pachatelkou byla dívka z prváku v Bradavicích, že mnozí během svého mládí prováděli blázniviny, že prvačka v Bradavicích je jednoduše příliš mladá na to, aby dokázala dohlédnout následky svých činů. On sám (řekl Nejvyšší divotvůrce potichu) se během svého dětství pokoušel o jisté bláznivé věci, a to už přitom byl o dost starší než ona.

Albus Brumbál zmínil, že Hermione Grangerová je miláčkem celého profesorského sboru v Bradavicích, pomáhá čtyřem Mrzimorkám s domácími úkoly do formulí, a během školního roku získala pro Havraspár sto tři body.

Albus Brumbál řekl, že každý, kdo znal Hermionu Grangerovou, by z těchto událostí nemohl nebýt v šoku. Že tu všichni přítomní mohli slyšet hrůzu v jejím hlase, když podávala své svědectví. A pokud ji dočasně posedlo nějaké neobvyklé šílenství, pak – jeho hlas se pozvedl v přísném příkazu – si nezaslouží nic než sympatie a péči lékaře.

A nakonec Albus Brumbál upomněl Starostolec, přes výkřiky protestu, že obvinění zní *pokus* o vraždu, ne vražda. Albus Brumbál řekl, přes narůstající smršť námitek, že nikdo nedošel k trvalé úhoně. A nakonec je Albus Brumbál prosil, aby sami nezapříčinili něco horšího, než co se do teď doopravdy přihodilo –

„*Dost!*” zahřměl Lucius Malfoy, a zvednuté ruce odhlasovaly konec rozvažování. Bělohřívý muž se tyčil vysoko a děsivě, svou stříbrnou hůl držel pozvednutou jako kladívko, které se chystá dopadnout. „Za to, co se tato šílená ženská pokusila udělat mému synovi – za ten dluh

krve, který teď dluží za pokus o ukončení Vznešeného a nejstaršího rodu – říkám, že bude –”

„Azkaban!” zaryčel muž se zjizveným obličejem, usazený po pravici lorda Malfoye. „Ta šílená šmejdka musí do Azkabanu!”

„Azkaban!” vykřikl další švestkově zbarvený hábit, a pak další, a další –

Ťuknutí hůlkou v Brumbálově ruce místnost utišilo. „Jste mimo pořadí,” řekl starý kouzelník přísně. „A váš návrh je barbarský, nedůstojný tohoto shromáždění. Jsou věci, které neděláme. Lorde Malfoyi?”

Lucius Malfoy dosud naslouchal s neúčastným obličejem. „Mno,” řekl lord Malfoy po krátké chvíli. „Nechystal jsem se to navrhnout. Ale jestliže taková je vůle Starostolce – nechť platí jako by platil kdokoliv jiný na jejím místě. Ať je to Azkaban.”

Zvedl se rozběsněný jásot –

„Jste všichni *ztracení*?” vykřikl Albus Brumbál. „Je příliš mladá! Její mysl by to nevydržela! Už tři sta let jsme v Británii takovou věc neudělali!”

„Co si o nás pomyslí jiné země?” zeptal se ostrý hlas ženy, kterou Harry rozeznal jako Nevillovu babičku.

„Půjdete vy hlídat Azkaban, až tam bude muset jít, lorde Malfoyi?” zeptala se přísná stará čarodějka, kterou Harry

neznal. „Protože se bojím, že mí bystrozoři jej mohou přestat strážit, když budeme věznit malé děti.”

„Rozvažování skončilo,” řekl chladně Lucius Malfoy. „Ale jestliže nejste schopná najít bystrozory, kteří budou poslouchat příkazy Starostolce, madam Bonesová, můžete na svou pozici rezignovat. Můžeme na vaše místo snadno najít někoho jiného. Vůle tohoto shromáždění je zřejmá. Za hrůznost svých zločinů bude tato dívka souzena jako dospělá a odpovídajícím způsobem potrestána. Deset let v Azkabanu je spravedlivý trest za pokus o vraždu.”

Když starý kouzelník znovu promluvil, jeho hlas byl hlubší. „Nenašla by se k tomu nějaká alternativa, Luciusi? Pokud je třeba, můžeme se odebrat do mých komnat a probrat to.”

Vysoký muž s dlouhými bílými vlasy se v tu chvíli obrátil ke starému kouzelníkovi na pódiu a dlouhou chvíli na sebe zírali.

Když Lucius Malfoy znovu promluvil, zdál se trochu roztřesený, jako by jeho přísná kontrola nad vlastním hlasem selhávala. „Krev volá po odplatě, krev mé rodiny. Za žádnou cenu neprodám krevní dluh vůči svému synovi. To nemůžete pochopit, vy, který jste nikdy neměl lásku nebo vlastní dítě. Přesto, rodu Malfoyů je dluženo víc věcí, a myslím, že můj syn, kdyby tu s námi byl, by se raději

dočkal odplaty za krev své matky než za svou vlastní. Přiznejte Starostolci svůj vlastní zločin, jako jste jej přiznal mě, a já–”

„Ani na to nepomýšlej, Albusi,” řekla přísná stará čarodějka, která mluvila už předtím.

Starý kouzelník stál na pódiu.

Starý kouzelník stál na pódiu, a jeho tvář se kabonila a vyhlazovala –

„Nech toho,” řekla stará čarodějka. „Víš, jak mu musíš odpovédět, Albusi. Nezmění se to jen proto, že se tím budeš trýznit.”

Starý kouzelník promluvil.

„Ne,” řekl.

„A vy, Malfoyi,” pokračovala přísná stará čarodějka, „předpokládám, že jediné, co jste vlastně celou dobu chtěl, bylo znič–”

„Těžko,” řekl Lucius Malfoy a jeho rty se zkroutily do hořkého úsměvu. „Ne, nemám tu jiné motivy než pomstít svého syna. Jen jsem si přál Starostolci předvést pravdu ohledně předstíraného hrdinství tohoto starce a jeho vychvalování té holky – že by ani nepomyslel obětovat sebe, aby ji zachránil.”

„Vskutku, krutost hodná Smrtijeda,” pronesla Augusta Longbottomová. „Samozřejmě, ne, že bych tím něco

naznačovala.”

„Krutost?” řekl Lucius Malfoy s hořkým úsměvem stále na tváři. „Myslím, že ne. Věděl jsem, jaká bude jeho odpověď. Odjakživa jsem vás varoval, že jen hraje svou předstíranou roli. Pokud jste věřili jeho váhání, jste blázni. Vzpomeňte si, co nakonec odpověděl.” Pozvedl svůj hlas. „Pojďme hlasovat, přátelé. Myslím, že budou stačit zvednuté ruce. Nedokážu si představit, že by se někdo chtěl spojovat s vrahy.” S posledními slovy hlas chladnul, a příslib v něm byl naprosto zřejmý.

„Podívejte se na ni,” řekl Albus Brumbál. “Podívejte se na ni, podívejte se na tu hrůzu, kterou pácháte! Vždyť je—” Starému kouzelníkovi se zlomil hlas. „Je strachem —”

Veritasérum muselo odeznívat, protože tvář Hermiony Grangerové se přes ochablost začínala cukat, její končetiny se pod řetězy viditelně trásly, jako by se snažily utéct z té židle, ale přitom byly tlačeny na místo větší vahou než byla prostá váha očarovaných kovových ok, která ji poutala. Pak přišla křečovitá snaha, Hermionin krk se pohnul a její hlava se otočila dost na to, aby přivedla oči do linie —

Podívala se na Harryho Pottera a ačkoliv nemluvila, bylo naprosto jasné, co říká.

Harry

pomoz mi

prosím –

A v Nejstarší síni Starostolce zazněl ledový hlas barvy tekutého dusíku, posazený příliš vysoko, protože vycházel z příliš mladého hrdla, a ten hlas pravil, „*Luciusi Malfoyi.*”

V prastarých a vážených síních Starostolce se lidé rozhlíželi a jejich očím trvalo až příliš dlouho, než našly to, po čem pátraly. Možná byl hlas posazený příliš vysoko, možná nebyl dost hlasitý na to, jaká slova vyřkl. Prostě byste neočekávali, že takovým hlasem promluví dítě.

Dokud lord Malfoy nepromluvil v odpověď, mnozí lidé nevěděli, kam se mají dívat.

„Harry Potter,” řekl Lucius Malfoy. Nenaklonil hlavu.

Hlavy se otáčely, oči přelétávaly a lidé se zaměřovali na rozcuchaného mladého chlapce vedle plačící staré čarodějky. Chlapec byl vysoký jen po hrudník i ve svých botách a oblečený v krátkém, formálně černém hábitu. Pokud vaše oči nebyly skutečně bystré, nedokázali byste na celou tu vzdálenost přes Sín rozeznat tu slavnou a smrtící jizvu pod jeho vlasy.

„Toto bláznovství vám nesluší, Luciusi,” řekl chlapec.

„Dvanáctileté dívky nepáchají vraždy. Jste Zmijozel a ještě k tomu inteligentní. Víte, že jde o spiknutí. Hermiona

Grangerová byla na tuto šachovnici umístěna z donucení, rukou, která za spiknutím stojí. Vy jste jistě měl jednat přesně tak, jak právě jednáte – až na to, že Draco Malfoy měl být mrtev, a s vámi neměla být rozumná řeč. Ale on je naživu a vy jste při smyslech. Proč dál sehráváte svou roli ve spiknutí, které mělo stát život vašeho syna?”

Zdálo se, že uvnitř Luciuse zuří bouře. Tvář pod tekoucími bílými vlasy hrozila prasknout a vypustit něco nemyslitelného. Lord Malfoy se jednu chvíli zdál téměř promluvit, a pak ještě jednou, a spolknul tři neslyšitelné věty než se jeho rty skutečně rozdělily. „Spiknutí, říkáte?” řekl konečně lord Malfoy. Jeho obličej se cukal téměř mimo kontrolu. „A čím spiknutí by to tak mělo být?”

„Kdybych to věděl,” řekl chlapec, „ozval bych se už o hodně dřív. Ale každý, kdo někdy byl spolužákem Hermiony Grangerové, vám může povědět, že je velice nepravděpodobnou vražedkyní. Skutečně je pravdou, že pomáhá Mrzimorům s domácími úkoly. Toto nebyla přirozená událost, lorde Malfoyi.”

„Spiknutí nespiknutí,” Luciusův hlas se třásl. „Tahle mudlovská šmejdka se dotkla mého syna a za to ji ukončím. To byste si měl naplno uvědomit, *Harry Pottere*.”

„Je diskutabilní,” řekl chlapec, „když to mám říct mírně, jestli Hermiona Grangerová skutečně zakouzila krev

ochlazující kouzlo. Neznám přesné okolnosti ani povahu použitých kouzel, ale jednoduché triky by ji k tomu nepřinutily. Nejednala z vlastní vůle, a možná nejednala vůbec. Vaše pomsta se záměrně míjí účinkem, lorde Malfoyi. Není to dvanáctiletá dívka, kdo si zaslouží váš hněv.”

„A proč její osud zajímá zrovna vás?” zesílil hlas Luciuse Malfoye. „Jaký na tom vy máte podíl?”

„Je mým přítelem,” řekl chlapec, „stejně, jako je mým přítelem Draco. Je možné, že tato rána byla mířena proti mě a ne proti rodu Malfoyů.”

Luciusovi opět ve tváři zacukaly svaly. „A teď mi lžete – jako jste lhal mému synovi!”

„Věřte nebo ne,” řekl chlapec tiše, „Nikdy jsem nechtěl nic jiného, než aby Draco poznal pravdu –”

„Dost!” vykřikl lord Malfoy. „Dost bylo vašich lží! Dost bylo vašich *her*! Nechápete – nemůžete pochopit – co znamená, že je mým synem! Tuto pomstu mi nikdo nebude odpírat! Už ne! Nikdy více! Za krev, kterou tato dívka dluží rodu Malfoyů, půjde do Azkabanu. A pokud někdy zjistím, že za tím byla další ruka – i kdyby byla vaše vlastní – useknu ji zrovna tak!” Lucius Malfoy se zaťatými, vyceněnými zuby, jako vlk čelící drakovi, pozvedl svoji smrtící stříbrnou hůl, jako by s ní velel. „A jestli

nedokážete přijít s něčím lepším – buďte zticha, Harry Pottere!”

Harryho krev bušila i pod ledem jeho temné stránky, strach o Hermionu, ta jeho část, která chtěl na Luciuse vyjet a na místě ho zničit za jeho opovážlivost a *hloupost* – ale Harry neměl tu *moc*, neměl ve Starostolci ani jediný hlas –

Draco mu říkal, že Lucius se ho z neznámého důvodu bojí. A Harry dokázal vidět v grimase, do které se stáhl obličej lorda Malfoye, že říct Harrymu, aby byl zticha, jej stálo veškerou odvahu.

Takže Harry řekl, hlas chladný a smrtící, a pekelně doufal, že to něco znamená, „Vysloužíte si mé nepřátelství, jestli to takto uděláte, Luciusi...”

Někdo na nižších stupních části, která byla ve Starostolci očividně osazená krevními puristy, někdo, kdo shlížel dolů na malého chlapce spíš než nahoru na lorda Malfoye, se nedůvěřivě zasmál. I další švestkově zbarvené hábity se začínaly smát.

Lord Malfoy na něj zíral s pevnou důstojností, zatímco smích se šířil. „Jestli chcete být nepřítelem rodu Malfoyů, máte to mít, *chlapečku*.”

„Ale vážně,” řekla žena s příliš velkým množstvím růžového makeupu, „myslím, že už toho bylo dost, nemyslíte, lorde Malfoyi? Vždyť ten chlapec zamešká vyučování.”

„Vskutku,” řekl Lucius Malfoy, a pak znovu zvýšil hlas. „Vyvolávám hlasování. Zvedněte ruce, ať Starostolec potvrdí krevní dluh vůči vznešenému a nejstaršímu rodu Malfoyů, za pokus o ukončení rodu vraždou jeho jediného dědice a následovníka, Hermionou, první z rodu Grangerů!”

Ruce se jedna po druhé zvedaly, a zapisovatelka, která seděla v nejspodnějším kruhu, začala na pergamen dělat značky, aby je spočítala, ale bylo zřejmé, jak se většina rozhodla.

A Harry v mysli vykřičel šílené volání po nějaké části sebe sama, která by mu nabízela cestu ven, nějakou strategii nebo myšlenku. Ale nebylo tam nic, neměl nic, ukázal své poslední karty a prohrál. A pak se zoufale vydal do temné stránky, dotlačil se do své temné stránky, chopil se její vražedné ostrosti, nabízel své temné stránce cokoli, pokud by za něj tento problém vyřešila; a konečně jej zaplavil smrtelný klid, skutečná ledovost konečně odpověděla na jeho volání. Za vší panikou a zoufalstvím začala jeho mysl prohledávat každý dostupný fakt,

vzpomínat na všechno, co ví o Luciusi Malfoyovi, o Starostolci, o zákonech kouzelnické Británie. Jeho oči přelétávaly řady židlí, každou osobu a každou věc v dohledu, hledaly jakoukoliv příležitost, které by se dalo chopit –

81. Tabu za tabu, část 3. – Starostolec, část 2.

{{"chapter":81,"link":"https://archetypal.cz/2020/81-kapitola-tabu-za-tabu-cast-3","id":27549}}

Na stupňovitých půlkruzích z tmavého kamene se zvedá moře rukou.

Lordové a ladies Starostolce ve švestkově zbarvených hábitech s našitým stříbrným ,S' káravými pohledy shlíželi na mladou dívku, chvějící se v řetězech. Jestliže se tím v nějakém konkrétním etickém systému ztratili, bylo zřejmé, že se díky tomu považují za lepší lidi.

Harrymu se v hrudi chvěl dech. Jeho temná stránka se objevila s plánem – a pak se zase vytratila pryč, protože promluvit příliš chladně by nebylo Hermioně ku prospěchu, což si napůl chladný Harry tak docela neuvědomil...

„Návrh přijat,” pronesla zapisovatelka, když bylo dosčítáno, a zvednuté ruce opět klesly. „Starostolec přiznává rodu Malfoyů krevní dluh Hermiony Grangerové za pokus o vraždu jediného potomka a ukončení dědičné linie.”

Lucius Malfoy se usmíval s temným zadostiučiněním. „A teď,” pronesl kouzelník s bílou hřívou, „navrhuji, aby svůj dluh zaplatila –”

Harry pod lavicí zatnul pěsti a vykřikl: „Dluhem rodu Malfoyů vůči rodu Potterů!”

„Ticho!” utrhla se žena s přílišnou vrstvou růžového makeupu vedle ministra Popletala. „Už jste se tu navyrušoval dost! Bystrozoři, vyvedte ho!”

„Počkat,” řekla Augusta Longbottomová z nejvyšších míst. „O jaký dluh jde?”

Luciusova ruka na jeho holi zbělela. „Rod Malfoyů vám nic nedluží!”

Nebyla to úplně nejjistější naděje, byla založená na jediném novinovém článku od ženy, které přičarovali falešné vzpomínky, ale Rita Holoubková si myslela, že je důvěryhodné si myslet, že pan Weasley prý Jamesi Potterovi dlužil, protože...

„Překvapuje mě, že jste zapomněl,” řekl Harry vyrovnaně. „Určitě to bylo kruté a bolestivé životní období, muset pod vlivem kletby Imperius pracovat pro Toho-jenž-nesmí-být-jmenován, dokud jste z kletby nebyl uvolněn úsilím rodu Potterů. Mou matkou, Lily Potterovou, která kvůli tomu zemřela, a mým otcem, Jamesem Potterem, který kvůli tomu zemřel, a samozřejmě mnou.”

V nejstarší síni se rozhostilo krátké ticho.

„To je vskutku výborný postřeh, pane Pottere,” řekla stará čarodějka, kterou nazývali madam Bonesová. „Také mne trochu překvapuje, že by lord Malfoy mohl na tak významnou událost zapomenout. Musel to pro něj být nesmírně šťastný den.”

„Ano,” řekla Augusta Longbottomová. „Musel být úplně šťastím bez sebe.”

Madam Bonesová přikyvovala. „Rod Malfoyů nemůže tento dluh popřít – nebo by nám snad lord Malfoy chtěl přiznat, že si věci nevybavil správně? To by mě po profesionální stránce docela zajímalo. Pořád se snažíme vylepšovat naši představu o oněch temných dnech.”

Ruce Luciuse Malfoye uchopily stříbrnou hlavici hole ve tvaru hada, jako by se s ní chystal udeřit, uvolnit síly, které by snad mohla zadržovat –

Pak se zdálo, že se lord Malfoy uvolnil, a po tváři mu přeletěl chladný úsměv. „Samozřejmě,” řekl s klidem. „Přiznávám, že jsem tomu hned neporozuměl, ale to dítě má pravdu. Jen nemyslím, že by se tyto dva dluhy mohly navzájem vyrušit, konec konců rod Potterů se snažil zachránit jen sám sebe –”

„Není tomu tak,” řekl Brumbál shora.

„– a proto,” pokračoval Lucius Malfoy, „pro splacení krevního dluhu vůči mému synovi požaduji také finanční

vyrovnání. I takový je zákon.”

Harry pocítil zvláštní vnitřní tik. To v tom novinovém článku taky bylo, pan Weasley požadoval dodatečných deset tisíc galeonů –

„Kolik?” řekl Chlapec-který-přežil.

Lucius pořád měl ten stejný chladný úsměv. „Jedno sto tisíc galeonů. Pokud ve svém trezoru tolik nemáte, počítám, že na zbytek budu muset vzít zavděk směnkou.”

Na Brumbálově straně síně se ozvaly protesty, i některé švestkově zbarvené hábity kolem středu vypadaly šokovaně.

„Dáme o tom hlasovat Starostolec?” řekl Lucius Malfoy. „Myslím, že jen málokdo chce vidět tu malou vražedkyni uniknout. Zvedněte ruku aby dluh byl splacen dodatečnou kompenzací sto tisíc galeonů!”

Zapisovatelka začala sčítat, ale i toto hlasování bylo jednoznačné.

Harry tam stál a zhluboka dýchal.

O tomhle doufám nemusíme ani přemýšlet, řekl Harryho vnitřní Nebelvír výhrůžně.

Je to obří nákup, podotkl Havraspár. *Měli bychom přemýšlením strávit spoustu času.*

Nemělo by to být složité. *Nemělo by.* Dva miliony liber byly jen peníze, a peníze neměly jinou cenu než cenu věcí,

které se za ně daly pořídit...

Bylo zvláštní, jak silné psychologické pouto jste mohli mít k něčemu, co byly ,jen peníze', a jak bolestivé bylo představit si ztrátu bankovního sejfu plného zlata, který byste si ještě před rokem nedokázali ani představit.

Kimball Kinnison by neváhal, řekl Nebelvír. Fakt. Jako – okamžitě by věděl. Co jsi to vlastně za hrdinu? Štveš mě už jen tím, že o tom musíš přemýšlet dýl než 50 milisekund.

Tohle je skutečný život, řekl Havraspár. Přijít o všechny peníze je mnohem bolestivější pro lidi ve skutečném životě než v hrdinských knihách.

Cože? dožadoval se Nebelvír. *Na čí straně ty jsi?*

Nechtěl jsem tím obhajovat nějakou konkrétní odpověď, řekl Havraspár, *říkám to jen proto, že to je pravda.*

Mohlo by sto tisíc galeonů být použito na záchranu více než jednoho života, kdyby byly použity jinak? řekl Zmijozel. *Čekají nás výzkumy, bitvy, mít 40 000 galeonů anebo mít 60 000 galeonů dluh je velký rozdíl –*

Tak prostě použijeme jeden z těch našich figlů na rychlé získávání peněz a vyděláme si to zpátky, řekl Mrzimor.

Není jisté, že něco z toho bude fungovat, řekl Zmijozel, *a spousta z nich vyžaduje hotovost do začátku –*

Za sebe, řekl Nebelvír, *hlasuji, že bychom měli zachránit Hermionu, a potom si spolu počkat a zabít vnitřního*

Zmijozela.

Hlas zapisovatelky ohlásil, že součet byl zapsán a hlasování prošlo...

Harryho rty se otevřely.

„Přijímám vaši nabídku,” řekly Harryho rty bez váhání, aniž by uvnitř došel k nějakému rozhodnutí, jako by ta vnitřní debata byla jen klam a iluze a skutečný majitel hlasu na ni vůbec nedal.

Lucius Malfoy přišel o masku klidu, oči se mu rozšířily a zíral na Harryho v prostém a neskrývaném úžasu. Jeho ústa se trochu otevřela ale nic neříkal, a pokud vydával nějaké zvláštní zvuky, nešlo je slyšet, protože z celého Starostolec naráz zazněl nádech –

Ťuknutí kamene dav utišilo.

„Ne,” řekl Brumbálův hlas.

Harryho hlava se otočila, aby mohl upřít pohled na staříckého kouzelníka.

Brumbálův obličej byl bledý, stříbrný vous se mu viditelně chvěl, a vypadal, jako by se právě chystal podlehnout nějaké smrtelné nemoci. „Já – je mi líto, Harry, tato volba není na tobě – jsem pořád správcem tvého jmění.”

„Cože?” řekl Harry, příliš šokovaný na to, aby dal dohromady lepší odpověď.

“Nemohu tě nechat dlužit Luciusi Malfoyovi, Harry! Nemohu! Nevíš– nechápeš, že –”

ZEMŘI.

Harry nevěděl, která jeho část to pronesla, ale se vším tím vztekem a zuřivostí, která jím proudila, to klidně mohlo být jednomyslné hlasování. Na okamžik myslel, že pouhá síla jeho vzteku by mohla magicky oživit a vyletět výpadem proti řediteli, kterého by odhodila mrtvého z pódia –

Ale i když ten mentální hlas zazněl, starý čaroděj tam pořád stál a zíral na Harryho s dlouho tmavou hůlkou v pravé ruce a krátkou černou tyčkou v levé.

A Harryho oči také zaletěly na rudozlatého ptáka, který se svými pařáty držel na rameni Brumbálova černého hábitu a byl tichý ve chvíli, kdy by žádný fénix potichu být neměl. „Fawkesi,” řekl Harry, a vlastní hlas mu samotnému zněl podivně, „můžeš na něj prosím za mě zakřičet?”

Ale ohnivý pták na rameni starého čaroděje nezakřičel. Možná Starostolec vyžadoval, aby na tvora bylo zakouzleno ticho, protože jinak by tu nejspíš křičel pořád. Ale Fawkes svého pána udeřil zlatým křídlem přes hlavu.

„Nemůžu, Harry!” řekl starý čaroděj, a v jeho hlase byla agónie jasně zřetelná. „Dělám, co dělat musím!”

A Harry v tu chvíli, při pohledu na rudozlatého ptáka, věděl, co musí udělat on. To řešení mu mělo být zřejmé od začátku.

„Pak i já budu dělat, co musím,” řekl Harry vzhůru k Brumbálovi, jako by spolu v celé síni stáli sami.

„Uvědomujete si to, že?”

Starý čaroděj zakroutil rozechvělou hlavou. „Až budeš starší, budeš to vidět jinak –”

„O tom nemluvím,” řekl Harry, a vlastní hlas zněl jeho uším podivně. „Mluvím o tom, že za žádných okolností nedovolím, aby Hermionu Grangerovou pojídali mozkomoři. Tečka. Bez ohledu na to, co říká nějaký zákon, a bez ohledu na to, co budu muset udělat, abych tomu zabránil. Musím vám to dál vysvětlovat?”

Zvláštní mužský hlas promluvil odněkud z dále: „Tu dívku musí odvést přímo do Azkabanu, a dejte ji zvlášť pečlivě hlídat.”

Harry čekal a zíral na starého čaroděje, než znovu promluvil. „Dostanu se do Azkabanu,” řekl Harry starému čarodějovi, jako by na celém světě byli sami, „ještě než tam Hermionu stihnou dopravit, a začnu luskat prsty. Možná mě to bude stát život, ale než se tam dostane, nebude už žádný Azkaban existovat.”

Někteří členové Starostolce se s překvapením nadechli.

Pak se jich spousta začala smát.

„Jak by ses tam vůbec dostal, chlapečku?” ozval se někdo z těch, kteří se smáli.

„Mám své způsoby,” řekl chlapcův vzdálený hlas. Harry bez ustání sledoval Brumbála, starého kouzelníka, který na něj šokovaně zíral. Harry se nedíval přímo na Fawkese, aby nevyzradil svůj plán, ale v mysli byl připraven povolat fénixe, aby jej přenesl, byl připraven naplnit svou mysl světlem a hněvem, vší svou silou povolat ohnivého ptáka, musel by to udělat bez váhání, kdyby Brumbál namířil hůlku –

„Skutečně bys to udělal?” řekl starý čaroděj Harrymu, jako by spolu byli sami.

Místnost opět utichla jak všichni šokovaně hleděli na Nejvyššího divotvůrce Starostolce, který se zdál brát tu bláznivou výhrůžku naprosto vážně.

Oči starého čaroděje se upíraly na Harryho. „Riskoval bys všechno – všecičko – jen kvůli ní?”

„Ano,” odpověděl Harry.

To ale není správná odpověď, vždyť to víš, řekl Zmijozel. *Vážně.*

Ale je to pravdivá odpověď.

„Nedostaneš rozum?” řekl starý čaroděj.

„Očividně ne,” odvětil Harry.

Jejich pohledy zůstávaly zapřeny do sebe.

„Je to hrozné bláznovství,” řekl starý čaroděj.

„Jsem si toho vědom,” odpověděl hrdina. „A teď se mi uklidte z cesty.”

V prastarých modrých očích se zalesklo zvláštní světlo.

„Jak si přeješ, Harry Pottere, ale měl bys vědět, že tímto to ještě neskončilo.”

Zbytek světa znovu vstoupil do existence.

„Stahuji svoji námitku,” řekl starý čaroděj, „Harry Potter může konat, jak si přeje.” Starostolec šokem vybuchl, aby následně byl utišen posledním ťuknutím kamenné tyčky.

Harry otočil hlavu zpět, aby se podíval na lorda Malfoye, který vypadal, jako by viděl kočku proměnit se v člověka a začít požírat další kočky. Nazvat ten pohled zmateným jej ani zdaleka nevystihovalo.

„Skutečně byste...” řekl Lucius Malfoy pomalu.

„Skutečně byste zaplatil sto tisíc galeonů, abyste zachránil jednu mudlorozenou holku.”

„Myslím, že v sejfu u Gringottů mám asi čtyřicet tisíc,” řekl Harry. Bylo to zvláštní, jak mu to *ještě pořád* způsobovalo větší vnitřní bolest než myšlenka na víc než padesátiprocentní riziko ztráty vlastního života při pokusu zničit Azkaban. „Co se týká těch dalších šedesáti – jaká tu přesně platí pravidla?”

„Částka bude splatná, až vyjdeš z Bradavic,” řekl starý kouzelník shora. „Ale bojím se, že lord Malfoy bude mít nad tebou jistá práva už předtím.”

Lucius Malfoy stál bez pohybu a mračil se dolů na Harryho. „Kým pro tebe je? Co pro tebe znamená, že bys zaplatil tolik, aby nedošla k újmě?”

„Je můj přítel,” řekl chlapec potichu.

Oči Luciuse Malfoye se zúžily. „Podle zprávy, kterou jsem dostal, nedokážeš seslat patrona, a Brumbál to ví. Síla jediného mozkomora tě téměř zabila. Netroufl by sis osobně se vydat kamkoliv poblíž Azkabanu –”

„To bylo v lednu,” řekl Harry. „Teď máme duben.”

Oči Luciuse Malfoye zůstaly chladné a kalkující. „Předstíráš, že dokážeš zničit Azkaban, a Brumbál předstírá, že tomu věří.”

Harry neodpovídal.

Bělovlasý muž se trochu pootočil, aby čelil středu půlkruhu, jako by chtěl oslovit celý Starostolec. „Stahuji svoji nabídku!” vykřikl lord Malfoy. „Nepřijmu dluh rodu Potterů jako platbu, ani za sto tisíc galeonů! Její krevní dluh vůči rodu Malfoyů zůstává!”

Opět se spustila vřava mnoha hlasů. „Hanebnost!” vykřikl někdo. „Přiznal jste svůj dluh rodu Potterů, a přesto byste–” a pak hlas zmlkl.

„Uznávám svůj dluh, ale zákon přesně vzato neříká, že bych jej musel přijmout jako vyrovnání,” řekl lord Malfoy s temným úsměvem. „Ta dívka není s rodem Potterů nijak spjata, dluh, který mám vůči rodu Potterů, není jejím dluhem. A co se týká *hanebnosti* –” Lucius Malfoy se odmlčel. „A co se týká hanby, kterou cítím za svou nevděčnost k Potterům, kteří pro mě tolik udělali –” Lucius Malfoy sklonil hlavu. „Snad mi mí předkové odpustí.”

„Takže, hochu?” zvolal zjizvený muž, usazený po pravé ruce lorda Malfoye. „Šup, běž zničit ten Azkaban!”

„Kéž bych to mohl vidět,” řekl další hlas. „Budeš prodávat vstupenky?”

Netřeba podotýkat, že Harry si nevybral zrovna tento okamžik k tomu, aby se vzdal.

Ta dívka není s rodem Potterů nijak spjata –

Takřka okamžitě jasně viděl způsob, jak se s tímto dilematem vypořádat.

Možná by mu to trvalo déle, kdyby nedávno nemusel naslouchat značnému množství hovorů mezi staršími Havraspárkami a číst značný počet článků z Jinotaje.

I tak nicméně měl problém se s tím vyrovnat.

Tohle je šílené, řekla část Harryho, kterou okamžitě překřtil na Vnitřního kontrolora soudržnosti. *Naše činy*

tady jsou naprosto nesoudržné. Napřed váháš méně, kdybys měl za Hermionu riskovat ŽIVOT a pravděpodobně ZEMŘÍT, než kdyby ses měl rozloučit s hloupou hromadou zlata. A teď se snažíš vycouvat, když jde jen o svatbu?

SYSTÉMOVÁ CHYBA.

Víš co? řekl Vnitřní kontrolor soudržnosti. Jsi trouba.

Neřekl jsem ne, pomyslel si Harry. Řekl jsem jen

SYSTÉMOVÁ CHYBA.

Hlasuju pro zničení Azkabanu, řekl Nebelvír. Stejně se to musí udělat.

Velký, velký trouba, řekl Vnitřní kontrolor soudržnosti.

Eh, kašlu na všechno, přebírám kontrolu nad naším tělem.

Chlapec se zhluboka nadechl a otevřel ústa –

V ten čas už Harry Potter zcela zapomněl na existenci profesorky McGonagallové, která tam po celou tu dobu seděla a výraz její tváře procházel celou řadou zajímavých změn, které ovšem Harry neviděl, protože se na ně nesoustředil. Bylo by příliš kruté říct, že na ni Harry zapomněl, protože ji nepovažoval za hráčskou postavu. Dalo by se o něco laskavěji říci, že profesorka McGonagallová nebyla viditelně řešením kteréhokoli z jeho aktuálních problémů, a proto nebyla součástí vesmíru.

Takže Harry, který v tuto chvíli měl v krevním oběhu docela dost adrenalinu, se lekl a viditelně nadskočil, když profesorka McGonagallová s očima zářícíma nemožnou nadějí a s napůl zaschlými slzami na tváři vyskočila na nohy a vykřikla: „*Za mnou, pane Pottere!*” a bez dalšího se vrhla po schodech, které vedly na dolní plošinu se židlí z tmavého kovu.

Chvilku to trvalo, než se za ní Harry rozběhl, a zabralo mu déle, než se dostal dolů, protože profesorka McGonagallová z poloviny schodů seskočila zvláštním kočičím pohybem a když přistála, trojice zaskočených bystrozorů už na ni mířila hůlkami.

„Slečno Grangerová!” vykřikla profesorka McGonagallová. „Už můžete mluvit?”

A podobně, jako to bylo s profesorkou McGonagallovou, by se dalo v jistém smyslu říci, že Harry zapomněl i na existenci Hermiony Grangerové, protože Harry hleděl spíše vzhůru než dolů, a protože ji nepovažoval za viditelné řešení kteréhokoli z jeho aktuálních problémů. Nicméně nebylo vůbec jisté, a vlastně nebylo ani pravděpodobné, že by Harrymu jakkoli pomohlo si na Hermionu vzpomenout a pohlédnout na ni nebo se zamýšlet nad tím, co asi musí cítit.

Harry sešel ze schodů a spatřil Hermionu Grangerovou zblízka –

Bez přemýšlení, neschopen si v tom zabránit, zavřel Harry oči, ale už ji viděl.

Školní hábit kolem jejího krku, skrz naskrz promáčený slzami.

Zvláštní způsob, jakým uhýbala *jeho* pohledu.

A oko paměti a sympatie, které se nedalo zavřít a neumělo se dívat jinam, vědělo, že Hermiona právě vypověděla o nejhorší ostudě svého života před všemi vznešenými kouzelnické Británie a před profesorkou McGonagallovou, Brumbálem a Harrym; a pak byla odsouzena do Azkabanu, kde bude vystavena chladu a temnotě a svým nejhorším vzpomínkám, dokud se nezblázní a nezemře; a pak slyšela, že Harry se chystal dát všechny svoje peníze a ještě na sebe vzít dluh, aby ji zachránil, a možná za ni i obětovat svůj život

a to vše s mozkomorem kousek za zády
ještě nic neříkala...

„A– ano,” zašeptal hlas Hermiony Grangerové. „M– můžu mluvit.”

Harry znovu otevřel oči a spatřil její obličej, který teď hleděl na něj. Nevypovídal nic o věcech, které si myslel, že by Hermiona mohla cítit, obličej ne dokázaly vypovídat

něco tak složitého, jediné, co obličejové svaly dokázaly, bylo zkroutit se.

„H– H– Harry, je– je mi, t– to–”

„Nemluv,” navrhl Harry.

„l– l– líto–”

„Kdybys mě nepotkala ve vlaku do Bradavic, žádné problémy bys teď neměla. Takže nemluv,” řekl Harry Potter.

„Oba toho nechte,” řekla profesorka McGonagallová svým přísným skotským přízvukem (bylo zvláštní, jak moc to pomohlo). „Pane Pottere, držte hůlku tak, aby se jí prsty slečny Grangerové mohly dotýkat. Slečno Grangerová, opakujte po mě. Na svůj život a magii –”

Harry udělal, jak byl žádán, a napřáhl hůlku vpřed, aby se dotýkala Hermioniných prstů, a Hermionin selhávající hlas řekl: „Na svůj život a magii –”

„Přisahám sloužit rodu Potterů –” řekla profesorka McGonagallová.

A Hermiona, aniž by čekala na další instrukce, ze sebe horečně vysypala ta slova: „Přisahám sloužit rodu Potterů, poslouchat jeho pána a paní, a stát po jejich pravé ruce, a bojovat na jejich příkaz, a následovat je kamkoliv půjdou, až do dne své smrti.”

Všechna tato slova byla vyhrknuta jedním zoufalým dechem ještě než si Harry dokázal cokoliv pomyslet nebo něco říct, i kdyby byl dost velký blázen na to, aby je chtěl přerušovat.

„Pane Pottere, opakujte moje slova,” řekla profesorka McGonagallová. „Já, Harry, dědic a poslední potomek rodu Potterů, přijímám tvoji službu až do konce světa a jeho magie.”

Harry se nadechl a řekl: „Já, Harry, dědic a poslední potomek rodu Potterů, přijímám tvoji službu až do konce světa a jeho magie.”

„A je to,” řekla profesorka McGonagallová. „Dobrá práce.”

Harry vzhlédl a viděl, že celý Starostolec, na jehož existenci zapomněl, na ně zírá.

A pak Minerva McGonagallová, která *byla* ředitelkou nebelvírské koleje, přestože ne vždy to z jejích činů bylo patrné, pohlédla vzhůru k místům, kde stál Lucius Malfoy, a řekla mu před celým Starostolcem: „Lituji každého bodu, který jsem vám při Přeměňování dala, vy nechutný malý červe.”

Ať už chtěl Lucius odpovědět cokoliv, byl utišen ťuknutím tyčky v Brumbálově ruce. „Ehm!” řekl starý čaroděj ze svého pódia z tmavého kamene. „Toto sezení už

se nám značně protáhlo, a pokud to brzy nerozpustíme, někteří z nás by mohli promeškat oběd. Zákon je v této věci jasný. O podmínkách úmluvy už jste hlasovali, a lord Malfoy ji teď nemůže legálně odmítnout. Protože jsme dalece překročili náš vyhrazený čas, já teď, v souladu s posledním rozhodnutím přeživších osmdesátého osmého Starostolce, odročuji toto jednání.”

Starý čaroděj třikrát ťuknul tyčkou z tmavého kamene.

„Vy blázni!” vykřikl Lucius Malfoy. Bílé vlasy se mu chvěly jako větrem a obličej pod nimi měl bledý vztekem. „Myslíte si, že vám to tu dneska projde? Myslíte si, že ta holka může zkusit zavraždit mého syna a uniknout bez jediného škrábnutí?”

Ropuchovitá žena s růžovým makepem, jejíž jméno už si Harry nepamatoval, vstala ze svého místa. „Proč, samozřejmě že ne,” řekla s nechutným úsměvem. „Konec konců ta holka je *pořád* vražedkyně, a myslím, že ministerstvo bude její záležitosti bedlivě sledovat – bylo by nemoudré nechat ji jen tak trajdat po ulicích –”

V tuto chvíli už toho měl Harry dost.

Aniž by se namáhal dalším nasloucháním, Harry se na místě otočil a dlouhými kroky vyrazil směrem k –

Hrůza, kterou jen on mohl skutečně vidět, nepřítomnost barvy a prostoru, rána ve světě, nad kterou plul roztrhaný

plášť, velmi nedokonale hlídaná pobíhající měsíční veverkou a třepotajícím se stříbrným vrabcem.

Jeho temná strana už si povšimla, když se rozhlížela po síni ve snaze najít něco, co by šlo použít jako zbraň, že nepřátelé byli dost pošetilí na to, aby do Harryho přítomnosti přivedli mozkomora. To byla skutečně mocná zbraň, kterou by Harry dokázal využít lépe než její údajní vládcové. V Azkabanu přišla chvíle, kdy Harry řekl dvanácti mozkomorům, aby se obrátili a zmizeli, a oni to udělali.

Mozkomoři jsou Smrt, a kouzlo Patronus se opírá o šťastné myšlenky na místě Smrti.

Jestli Harryho teorie byla správná, tato jediná věta byla dost na to, aby bystrozorské patrony rozpustila jako prasknutou mýdlovou bublinu a zajistila, že nikdo v dosahu jeho hlasu nedokáže seslat dalšího.

Zruším jejich patrony a zabráním seslání dalších. A pak můj mozkomor, letící rychleji než všechna košťata, políbí každého, kdo odhlasoval Azkaban pro dvanáctiletou dívku.

Tohle říct, abyste nastolili správná očekávání a počkali, až to lidé pochopí a zasmějou se. A pak vyřknout tu osudovou pravdu, a až by patroni bystrozorů zhasli a to jeho slovům dodalo váhu, mozkomor by ho poslouchal buďto kvůli Harryho výhrůžce zničením, nebo kvůli tomu,

že pak by lidé prázdnotu bez myšlenek *očekávali*. Ti, kdo se snažili o kompromis s temnotou, by jí byli pohlceni.

To bylo druhé řešení, které mu jeho temná strana navrhla.

Nevšímaje si nádechů za sebou, Harry prošel kolem patronů a přišel jen na krok od Smrti. Její neskrývaný strach kolem něj bouřil jako vír, jako by se nořil do vody, stahované do odpadu nějaké ohromné vypouštěné vany; ale když už falešní patroni nadále neovlivňovali úrovně, na kterých se mohli ovlivňovat, Harry mohl dosáhnout na mozkomora, stejně jako mozkomor na něj. Harry se díval přímo do vtahujícího prázdna a –

Země mezi hvězdami

jeho triumf při zachraňování Hermiony

skutečnost, jejímž jsi stínem, jednoho dne přestane existovat

Harry vzal všechny stříbrné emoce, které vyživovaly jeho patrona, a *nacpal* je do mozkomora. Očekával, že stín smrti před ním bude prchat –

– a jak to udělal, švihnul rukama vzhůru a vykřikl: „Baf!”

Prázdnota ucukla od Harryho pryč a natlačila se na tmavý kámen za sebou.

V síni bylo děsivé ticho.

Harry se otočil zády k prázdnosti a podíval se nahoru, kde stála ropuší žena. Pod růžovým makeupem úplně zbledla a její pusa se otevírala a zavírala jako u ryby.

„Mám pro vás tuto jedinou nabídku,” řekl Chlapec-který-přežil. „Nikdy se nedozvím, že jste se pletli do věcí mých nebo mých blízkých. A vy nikdy nebudete muset zjistit, proč se mě bojí nezničitelné, duše požírající monstrum. Sednout a mlčet.”

Ropuší žena beze slova klesla na svou lavici.

Harry se podíval dál nahoru.

„Hádanka, lorde Malfoyi!” vykřikl Chlapec-který-přežil napříč celou Nejstarší síní. „Vím, že nejste Havraspár, ale stejně na to zkuste odpovědět! Co ničí temné pány, děsí mozkomory, a dluží vám šedesát tisíc galeonů?”

Lord Malfoy byl na okamžik zaskočen a jeho oči se mírně rozšířily. Pak jeho obličej opět nabral svůj klidný pohrdavý výraz, a jeho hlas chladně odpověděl: „Vy mi otevřeně vyhrožujete, pane Pottere?”

„Já vám nevyhrožuji,” řekl Chlapec-který-přežil. „Já vás *děším*. Je v tom rozdíl.”

„Stačilo, pane Pottere,” řekla profesorka McGonagallová. „Už tak přijdeme pozdě na odpolední Přeměňování. A pojdte sem za mnou, pořád děsíte toho

nebohého mozkomora.” Otočila se k bystrozorům. „Pane Kleinere, mohl byste?”

Harry k nim přešel zpátky, zatímco oslovený bystrozor se pohnul vpřed a přitiskl krátkou tyčku z tmavého kovu k tmavému kovu židle a zamumlal nesrozumitelné slovo.

Řetězy se odplazily pryč stejně hladce, jako se objevily, a Hermiona ze židle vyrazila jak nejrychleji mohla, a několik kroků napůl běžela a napůl kulhala.

Harry natáhl ruce –

– a Hermiona napůl skočila a napůl spadla do náruče profesorky McGonagallové, kde začala hystericky vzlykat.

Pff, řekl hlas uvnitř Harryho. Skoro jsem myslel, že jsme si to zasloužili.

Ale sklapni.

Profesorka McGonagallová držela Hermionu tak pevně, že byste si mohli myslet, že jde o matku, která objímá svoji dceru, nebo možná vnučku. Po chvíli se Hermionino vzlykání zpomalilo a pak zastavilo. Profesorka

McGonagallová náhle změnila postoj a chytila ji pevněji; dívčiny ruce teď bezvládně visely a její oči byly zavřené –

„Bude v pořádku, pane Pottere,” řekla profesorka McGonagallová mírně Harryho směrem, aniž by se na něj podívala. “Jen potřebuje pár hodin na lůžku u madam Pomfreyové.”

„Dobrá tedy,” řekl Harry. „Dostaňme ji k madam Pomfreyové.”

„Ano,” řekl Brumbál, který právě sestoupil z dolního konce schodů z tmavého kamene. „Pojďme všichni domů.” Jeho modré oči se upíraly na Harryho, tvrdé jako safíry.

Lordové a ladies Starostolce opouštějí své dřevěné lavice úplně stejně, jako přišli – dost nervózně.

Valná většina si myslí, Mozkomor se bál Chlapce-který-přežil!

Někteří bystřejší už se podivují nad tím, jak to ovlivní delikátní rovnováhu moci ve Starostolci – jestli se na herní desce objevila nová figurka.

Téměř žádní nepřemýšlejí nad něčím jako ,jak jen to dokázal?’

Toto je pravda o Starostolci: mnozí jsou vznešení, mnozí jsou bohatými obchodními magnáty, pár dalších získalo své postavení jinak. Někteří jsou hloupí. Většina je mazaná ve světech obchodu a politiky, ale jejich mazanost je omezená. Téměř žádní nemají za sebou cestu mocného kouzelníka. Nečetli prastaré knihy, nezkoumali prastaré svitky, nehledali pravdy příliš mocné, než aby byly sdíleny jinak než skryté v hlavolamech, nehnali se za skutečnou magií ve stovkách fantastických báčorek. Když se

nedívají na smlouvy o dluhu, všechnu mazanost hází za hlavu a dopřávají si odpočinek u pohodlných nesmyslů. Věří v relikvie smrti, ale také věří, že Merlin bojoval s děsivým Totorem a uvěznil Ree. Vědí (protože i to je součástí známé legendy) že mocný kouzelník se musí naučit rozlišit pravdu mezi stovkami uvěřitelných lží. Ale nenapadlo je, že by se o to mohli pokusit oni sami.

(Proč ne? Vskutku, proč by se kouzelníci, kteří se díky dostatečnému postavení a moci mohou věnovat téměř čemukoliv, nemohli rozhodnout strávit své životy bojem o lukrativní monopol na dovoz inkoustu? Ředitel Bradavic by to těžko viděl jako otázku; samozřejmě že by většina lidí neměla být mocnými kouzelníky, stejně jako by většina lidí neměla být hrdiny. Profesor obrany by mohl dlouze a cynicky vysvětlovat, proč jsou jejich ambice tak triviální; pro něj to taky není něco k zamyšlení. Jen Harry Potter, přes všechny knihy, které přečetl, to není schopen pochopit. Pro Chlapce-který-přežil se životní rozhodnutí lordů a ladies zdají nepochopitelné – nejsou tím, co by udělal dobrý člověk, ale ani tím, co by udělal zlý. Který z těch tří je nejmoudřejší?)

Ať už je za tím jakýkoli důvod, většina Starostolce nikdy nekráčela stezkou, vedoucí k mocné magii. Nesnaží se najít to, co je skryto. Pro ně neexistuje nějaké *proč*. Není

žádné vysvětlení. Není žádná kauzalita. Chlapec-který-přežil, který už beztak byl na půli cesty do magisteria legend, tam teď byl naplno povýšen, a je strohým faktem, jednoduchým a nevysvětleným, že Chlapec-který-přežil děsí mozkomory. O deset let dříve se dozvěděli, že roční chlapec porazil nejděsivějšího temného pána jejich generace, možná nejhoršího temného pána vůbec, a to také prostě jen přijali.

Takové věci se nemají zpochybňovat (vědí nějakým nevysloveným způsobem). Pokud nejhorší Pán zla v dějinách konfrontuje nevinné dítě – jak by jím mohl *nebýt* zničen? Vyžaduje to rytmus příběhu. Máte aplaudovat, ne vstávat ze sedadla v hledišti a ptát se ‚Proč?‘ Taková je přece povaha příběhu – Pán zla je nakonec poražen malým dítětem. A jestliže se to chystáte rozebírat, ani do toho divadla nechodte.

Ani je nenapadne zpochybňovat použití podobného uvažování na události, které právě na vlastní oči viděli v síni Starostolce. Vlastně si nejsou vědomi toho, že uplatňují příběhové uvažování na skutečný svět. A že by měli zkoumat Chlapce-který-přežil podobně pečlivou logikou, jakou by použili při domlouvání politické aliance nebo obchodních smluv – jaký mozek by se snažil o něco

takového, když má co dočinění s postavou z magisteria legend?

Ale na těch dřevěných lavicích jsou usazeni i tací, kteří tímto způsobem *neuvažují*.

Jsou tu jistí členové Starostolce, kteří opravdu pročetli napůl rozpadlé svitky a naslouchali zkazkám o věcech, které se přihodily bratrovi něčího bratrance, ne pro zábavu, ale proto, že to brali jako součást své cesty za mocí a pravdou. Noc v Godrikově dole, jak ji popsal Albus Brumbál, mají poznačenou jako neobvyklou a potenciálně důležitou událost. Podivují se nad tím, proč se to stalo a zda se to vůbec stalo – a pokud ne, proč by měl Brumbál lhát.

A když jedenáctiletý kluk povstane a proneše „Luciusi Malfoyi” ledově dospělým tónem, a pokračuje slovy, které by člověk od prváka v Bradavicích jen těžko očekával, nedovolí tomuto faktu rozplynout se do legend a divadelních her.

Označí si to jako vodítko.

Přidají si to na seznam.

A ten seznam začíná vypadat poněkud znepokojivě.

A už vůbec tomu nepomáhá, když ten chlapec vykřikne „Baf!” na mozkomora, jehož rozkládající se tělo se poté

přitiskne k nejvzdálenější zdi a jeho strašný, sluch zraňující hlas zachrčí: „*Ať toho nechá.*”

82. Tabu za tabu, závěr – Starostolec, dohry, část 1., myslánka

{{"chapter":82,"link":"https://archetypal.cz/2020/82-kapitola-tabu-za-tabu-zaver","id":28321}}

Přesuny s fénixem vyvolávaly úplně jiné pocity než přemísťování nebo přenášedlo. Vzpláli jste – cítili jste, jak začínáte hořet, ačkoliv to nevyvolávalo žádnou bolest – ale místo abyste shořeli na uhel, oheň vámi prohořel, až jste se *stali* ohněm, a pak jste v jednom místě zhasli a vzplanuli v jiném. Nevyvolávalo to nevolnost jako přemísťování nebo přenášedlo, ale i tak to byla zneklidňující zkušenost. Pokud povaha přesunů s fénixem opravdu byla o tom, že se stanete jednou instancí obecnějšího Ohně, tak se to zdálo napovídat, že byste snad mohli vzplanout *kdekoli* – třeba ve vzdálené minulosti, v jiném vesmíru nebo ve dvou místech naráz. Třeba byste v jednom místě zhasli a vzplanuli ve stovce jiných, a to vaše já, které se přesunulo do Bradavic, by o tom nikdy nevědělo. Ačkoliv si Harry o fénixech přečetl, co se dalo, když zkoušel přijít na to, jak získat vlastního, a o *takových* vlastnostech se nikde ani vzdáleně nepsalo.

Harry vzplanul a zhasnul a vzplanul jinde, a najednou i s ředitelem a bezvědomým tělem Hermiony Grangerové v ředitelově náručí byl v jiném místě, a Fawkes nad nimi

všemi. Tichá, teplá místnost se světlými kamennými sloupy a s denním světlem ze všech čtyř stran, obsazená bílými postelemi v dlouhých řadách, z nichž čtyři měly kolem sebe zatažené utišovací závěsy, a zbytek byl prázdný.

Koutkem oka Harry viděl, jak se k nim obrací překvapená madam Pomfreyová. Brumbál vypadal, že si starší léčitelky nevšímá, a opatrně položil Hermionu na prázdnou bílou postel.

Ve vzdáleném koutě se zeleně zablesklo a z krbu vypochoďovala profesorka McGonagallová a oprařovala se od letaxového popela.

Starý kouzelník se obrátil od postele, jednou rukou opět objal Harryho a pak Chlapec-který-přežil a jeho kouzelník zmizeli v dalším záblesku ohně.

Když Harry znovu vzplál, stál v ředitelově kanceláři a zaplavovaly ho zvuky veletuctu nevysvětlitelných hejblátek.

Mladý chlapec o krok poodstoupil od starého kouzelníka a pak se na něj obrátil. Smaragdové a safírové oči se potkaly.

Po nějaký čas ani jeden nepromluvil, jen se na sebe dívali, jako by všechno, co si měli říct, mohlo být

vyjádřeno jen pohledem, a nijak jinak.

Po čase chlapec pomalu a pečlivě vyslovil slova.

„Nemůžu věřit, že ještě pořád máte na rameni fénixe.“

„Fénix si vybírá jen jednu,“ řekl starý kouzelník.

„Možná by opustil pána, který by si zvolil zlo místo dobra, ale neopustí pána, nuceného vybrat si mezi jedním a druhým dobrem. Fénixové nejsou arogantní. Znají omezení své moudrosti.“ Ten prastarý pohled byl vskutku přísný. „Narozdíl od tebe, Harry.“

„Vybrat si mezi jedním a druhým dobrem,“ ploše opakoval Harry. „Jakože mezi životem Hermiony Grangerové a sto tisíce galeonů?“ Ten vztek a pohrdání, které Harry chtěl do svého hlasu vložit, tam z nějakého důvodu úplně nebyly, možná protože –

„Těžko jsi v pozici, kdy bys o něčem takovém mohl mluvit, Harry Pottere.“ Ředitelův hlas byl klamně uklidňující. „Nebo co měl znamenat ten váhavý výraz, který jsem tam v Nejstarší síni viděl na tvém obličejí?“

Pocit vnitřní prázdnoty se zhoršil. „Hledal jsem další možnosti,“ uvolil Harry. „Způsoby, jak ji zachránit, které by *neobnášely* přijít o ty peníze.“

Wow, řekl Havraspár. *Právě jsi vyřkl vyloženou lež. A nejen to, myslím, žes tomu dokonce na ten okamžik, než jsi to vyslovil, i věřil. To je trochu děsivé.*

„*Vskutku* je to to, co sis myslel, Harry?“ Modré oči byly pronikavé a na děsivou chvíli Harryho napadlo, jestli nejmocnější kouzelník na světě nedokáže prohlédnout jeho nitrobranné bariéry.

„*Ano*,“ řekl Harry, „ucukl jsem před bolestivou ztrátou všech peněz v trezoru. Ale *udělal* jsem to! *To* je to, co se počítá! Zatímco vy –“ Pohrdání, které z Harryho hlasu zmizelo, se zase vrátilo. „Vy jste *doopravdy* rozhodl o ceně života Hermiony Grangerové, a bylo to pro vás méně než sto tisíc galeonů!“

„Ale?“ řekl starý kouzelník měkce. „A jakou hodnotu dáš jejímu životu ty? Milion galeonů?“

„Jste obeznámen s ekonomickým konceptem ‚reprodukční hodnoty‘? Slova se z Harryho rtů řinula téměř rychleji, než je stíhal připravovat. „Hermionina reprodukční hodnota je *nekonečno*! Neexistuje místo, kde bych si mohl pořídit další!“

Ted' už vykládáš matematické nesmysly, řekl Zmijozel. *Havraspáre, podpoříš mě?*

„Má život Minervy také nekonečnou hodnotu?“ řekl starý kouzelník drsně. „Obětoval bys Minervu, abys zachránil Hermionu?“

„Ano a ano,“ utrl se Harry. „To patří k práci profesorky McGonagallové a ona to ví.“

„Pak tedy hodnota Minervy není nekonečná,“ řekl starý kouzelník, „přestože je milována. Na šachovnici může stát jen jediný král, Harry, jen jediná figura, pro kterou obětuje jakoukoliv jinou figuru. A Hermiona tou figurou není. Nenech se mýlit, Harry Pottere, dnes jsi možná prohrál svou válku.“

A kdyby ho slova starého kouzelníka nezasáhla tak tvrdě a tak přesně, Harry by možná neřekl to, co následně řekl.

„Lucius měl pravdu,“ procedil Harry. „Nikdy jste neměl manželku, nikdy jste neměl dceru, nikdy jste neměl nic než válku –“

Levá ruka starého kouzelníka se tvrdě sevřela kolem Harryho zápěstí, kostnaté prsty se zabořily do stále ještě se vyvíjejících svalů Harryho ruky, a Harry byl na okamžik paralyzován šokem. Zapomněl, co to znamená, že dospělí jsou silnější.

Albus Brumbál nevypadal, že by si toho všiml. Jen se otočil, Harryho táhl s sebou, a vydal se ráznými kroky ke stěně místnosti.

„Fénixova cena.“

Harry byl tažen vzhůru po černých schodech.

„Fénixův osud.“

V místnosti plné černých podstavců stříbřité světlo dopadalo na zlámané hůlky.

„Myslíte,“ vykřikl Harry, když zase byl schopen mluvit, „že můžete vyhrát každý spor jen tím, že půjdete sem?“

Starý kouzelník ho ignoroval a táhl Harryho dál napříč místností. Jeho pravá ruka už nedržela hůlku, a místo toho uchopila lahvičku stříbrné tekutiny –

Harry šokem zamrkal. Lahvička stříbrné tekutiny stála vedle obrázku *Brumbála*, nebo to tak Harrymu aspoň připadalo na ten krátký okamžik, než byl odtažen dál.

Za všemi těmi podstavci v nejvzdálenější části místnosti stála vyvýšená kamenná mísa s vytesanými runami, které Harry nepoznával. Uprostřed byla mělká prohlubeň, naplněná průhlednou tekutinou, a do ní starý kouzelník vylil z lahvičky stříbrnou tekutinu, která okamžitě začala vířit a proudit, a místnost byla ozářená zneklidňující bílou.

Starý kouzelník pustil Harryho paži, ukázal na zářící mísu a drsně přikázal: „Podívej se!“

Harry zíral na zářící tekutinu, jak byl žádán.

„Vlož tvář do myslánky, Harry Pottere.“ Hlas starého kouzelníka byl přísný.

Harry už to slovo slyšel, ale nemohl si vybavit kde. „Co – co to udělá –“

„Vzpomínky,“ řekl starý kouzelník. „Uvidíš mé vzpomínky. Máš mé slovo, že je to bezpečné. Teď se

podívej do myslánky, Havraspáre, pokud tě vůbec ještě zajímá ta tvoje drahocenná pravda!“

To byl požadavek, který Harry nemohl odmítnout, a tak přikročil blíž a ponořil hlavu do zářící tekutiny.

Harry seděl za stolem v ředitelově kanceláři v Bradavicích, a jeho svrasklé ruce, které držely jeho hlavu, měly stařecké skvrny a bílé chlupy.

„Je všechno, co mám!“ naříkal velmi zvláštním hlasem, který zněl tak, jak si svůj hlas pamatoval Brumbál, a zevnitř zněl mnohem méně přísně a moudře. „Poslední člen mé rodiny! Jediný, který mi zbyl!“

Myslánkou neměla dovoleno projít žádná emoce, jen fyzický pocit vyslovování těch slov. Harry slyšel naprosté zoufalství v Brumbálových slovech, jejichž zvuk se zdál vycházet z Harryho vlastního hrdla, ale Harry necítil jiné zoufalství než to, které se ho zmocňovalo ze slyšeného.

„Nemáš na výběr,“ řekl drsný hlas.

Oči se pohnuly a pohled přeskočil na muže, kterého Harry nepoznával, v oděvu šmrncnutém bystrozorskou karmínovou, ale z pevné kůže se spoustou kapes.

Jeho pravé oko bylo nepřiměřeně velké, s elektricky modrou zornicí, která neustále přeskakovala a hýbala se.

„To po mně nemůžeš žádat, Alastore!“ Brumbálův hlas byl divoký. „Toto ne! Cokoliv než toto!“

„Nežádám to,“ zavrčel ten muž. „Voldie je ten, kdo žádá, a ty mu řekneš, že ne.“

„Kvůli penězům, Alastore?“ žadonil Brumbálův hlas. „Jen kvůli penězům?“

„Výkupné za Aberfortha ti prohraje válku,“ řekl muž ostře. „Je to prosté. Sto tisíc galeonů je téměř vše, co máme v kase, a když to použiješ takhle, už to nikdo nedoplní. Budeš se snažit přesvědčit Potterovy, aby vyprázdnili svůj trezor stejně, jako už to udělali Longbottomovi? Voldie prostě jen unese někoho dalšího a zase bude chtít výkupné. Alici, Minervu, kohokoliv, koho máš rád, jestli teď Smrtijedům zaplatíš, všichni budou mít na sobě terč. Tohle není lekce, kterou by ses je měl snažit naučit.“

„Když to udělám, už nikoho nebudu mít. Nikoho.“ Brumbálův hlas se zlomil a svět se naklonil, jak se hlava zhroutila do prastarých rukou a z ne-Harryho hrdla se vyhrnuly strašné zvuky, když začal vzlykat jako dítě.

„Mám Voldieho poslovi říct ne?“ řekl Alastorův hlas, teď zvláště milý. „Nemusíš to udělat přímo ty, starý příteli.“

„Ne – řeknu mu to sám – musím –“

Vzpomínka skončila šokem a Harry vytrhl svou hlavu ze svítící tekutiny a lapal po dechu, jako by tam dýchat nemohl.

Přechod mezi scénami, mezi dekády starou realitou a současnou chvílí, byl pro Harryho mysl dalším šokem; jistým způsobem mu ponor do minulosti zvednul kotvu. Zlomený starý muž, vzlykající ve své kanceláři, byl jiným člověkem z jiné doby. To Harry chápal. Někým méně tvrdým –

Než se to všechno rozplynulo jako pára nad hrncem s tím, jak se vrátil do *aktuální* současnosti.

Starý kouzelník se nad ním děsivě a přísně tyčil, jako by byl vytesaný z kamene, plnovous vypadal jako upletený z kovových vláken, půlměsíční brýle jako zrcadla a zornice za nimi ostré a nepoddajné jako černé diamanty.

„Přál by sis vidět mého bratra, jak umírá pod kletbou Cruciatus?“ zeptal se Albus Brumbál. „Voldemort mi poslal i tuhle vzpomínku!“

„A tehdy –“ Harry měl potíže s hlasem kvůli sílícímu pocitu nevolnosti v hrudníku. „*Tehdy* jste –“ Slova se ho zdála pálit v krku, jak mu docházelo uvědomění, děsivé pochopení. „Tehdy jste Narcissu Malfoyovou upálil zaživa v její ložnici.“

Pohled Albuse Brumbála byl chladný, když odpověděl. „Na takovou otázku by jen blázen odpověděl ano či ne. Na čem záleží je, že Smrtijedi věří, že jsem ji zabil, a tato jejich víra udržela v bezpečí rodiny všech, kdo sloužili Fénixovu řádu – až do dneška. Teď už chápeš, co jsi způsobil? Co jsi způsobil svým *přátelům*, Harry Pottere, a každému, kdo se postaví na tvou stranu?“ Zdálo se, že starý kouzelník ještě povyrostl a zvýhrůžněl a jeho hlas zesílil. „Udělal jsi z nich všech terče, a odteď budou terči! Dokud neprokážeš, tím jediným způsobem, jakým se to dá prokázat, že už nadále nejsi ochoten platit takové ceny!“

„A je to pravda?“ řekl Harry. Začínal ho zaplňovat bzučivý pocit, jeho tělo se zdálo odplouvat do dále. „Draco říkal, že Narcissa Malfoyová si nikdy neušpinila ruce, že jen byla Luciusovou manželkou. Umožňovala mu fungovat, to chápu, ale nemůžu říct, že by si kvůli tomu zasloužila *upálit zaživa*.“

„Nic menšího by je nebylo přesvědčilo, že už nebudu váhat.“ Hlas starého kouzelníka nedovoloval otázky nebo odmítnutí. „Vždycky jsem byl příliš váhavý v tom, co musím, a vždycky to byli druzí, kdo platil za moji shovívavost. Alastor mi to říkal od začátku, ale neposlouchal jsem ho. Očekávám, že ty se v takových věcech ukážeš rozhodnějším.“

„Překvapuje mě to,“ řekl Harry, překvapený, že se jeho hlas téměř nechvěje. „Očekával bych, že Smrtijedi půjdou po další rodině světla a spustí se tím cyklus pomsty, pokud je svým prvním útokem nedostanete všechny.“

„Kdyby mým nepřítelem byl Lucius tak možná.“
Brumbálovy oči byly jako kameny. „Bylo mi řečeno, že Voldemort se té zprávě zasmál a před svými Smrtijedy prohlásil, že jsem konečně vyrostl, a že je ze mě konečně protivník, který za něco stojí. Možná měl pravdu. Po dni, kdy jsem odsoudil svého bratra k smrti, jsem začal hodnotit ty, kteří mě následovali, zvažovat jednoho proti druhému, ptal jsem se sám sebe, koho mám riskovat, a koho bych obětoval pro jaký účel. Bylo zvláštní, o kolik figur méně jsem ztratil, když jsem si začal být vědom toho, jakou mají cenu.“

Harryho čelist se mu zdála jako zamknutá, přinutit své rty k pohybu ho stálo ohromné úsilí. „Ale tady to nevypadá, že by Lucius unesl Hermionu kvůli výkupnému,“ řekl Harry tenkým hlasem. „Z Luciusovy perspektivy někdo jiný porušil průměr první. Takže s tímto v mysli, za kolik galeonů Hermiona *opravdu* stála? Když vynecháme tuhle věc s výkupným, kdyby její život ohrožovalo něco obyčejného, kolik bych měl zaplatit za její záchranu? Deset tisíc galeonů? Pět tisíc?“

Starý kouzelník neodpovídal.

„Je to legrační,“ řekl Harry, a jeho hlas se houpal jako něco viděného skrz vodní hladinu. „Víte, jaká byla moje nejhorší vzpomínka, když jsem tehdy poprvé šel před mozkomora? Vzpomněl jsem si na smrt svých rodičů. Slyšel jsem jejich hlasy a vůbec všechno.“

Oči starého kouzelníka se za půlměsíčními brýlemi rozšířily.

„A jde o tohle,“ řekl Harry, „o téhle věci jsem přemýšlel pořád dokola. Pán zla dal Lily Potterové šanci odejít. Řekl jí, že může utéct. Řekl jí, že když zemře u kolébky, její dítě to nezachrání. ‚Ustup, bláznivá ženo, jestli máš vůbec nějaký rozum –‘“ Když Harry ta slova ze svých rtů vypustil, přeběhl přes něj hrozivý chlad, ale otřepal se a pokračoval. „A když jsem pak o tom uvažoval, nedokázal jsem si přestat říkat, jestli Pán zla neměl *pravdu*. Kéž by matka byla ustoupila. Zkusila Pána zla proklít, ale to byla sebevražda, musela *vědět*, že je to sebevražda. Nevybírala si mezi svým životem a mým, mohla si vybrat svůj život anebo smrt nás obou. Kdyby bývala jednala logicky a odešla, tedy, mám svou mámu rád, ale Lily Potterová by teď byla naživu a byla by moje máma!“ Slzy rozostřovaly Harrymu zrak. „Ale teď už to chápu, vím, jak se matka

musela cítit. *Nemohla* ustoupit od kolébky. *Nemohla!*
Láska neustupuje!“

Bylo to jako by starý kouzelník byl zasažen, zasažen sekáčkem, který jej rozseknul přesně vejpůl.

„Co jsem říkal?“ zašeptal starý kouzelník. „Co jsem ti říkal?“

„Nevím!“ vykřikl Harry. „Taky jsem neposlouchal!“

„Já – je mi to líto, Harry – já –“ starý kouzelník si přitiskl ruce na obličej, a Harry viděl, že Albus Brumbál pláče.

„Neměl jsem ti říkat, takové věci – neměla mě, popuzovat, tvoje nevinnost –“

Harry na kouzelníka ještě vteřinu zíral a pak se otočil a vypochoďoval z černé místnosti, dolů po schodech, kanceláři –

„Fakt nevím, proč jsi pořád na jeho rameni,“ řekl Harry Fawkesovi.

– a ven z dubových dveří a dolů po věčně se točící spirále.

Harry dorazil na hodinu Přeměňování jako úplně první, i před profesorkou McGonagallovou. Předtím měl hodinu Formulí pro svůj ročník, ale tam se ani nenamáhal jít. Nevěděl, jestli profesorka McGonagallová hodinu stihne. Na všech těch prázdných lavicích kolem a na prázdné

katedře bylo něco hroživého. Jako by všichni jeho přátelé odjeli a on v Bradavicích zůstal sám.

Podle rozvrhu měla dnešní hodina být o udržování přeměnění, o všech těch pravidlech, které se Harry naučil nazpaměť, když přeměňoval obrovský kámen na malý diamant, který se mu blyštil na malíčku. Pro zbytek třídy to bude teoretická hodina namísto praktického zkoušení, což byla škoda, protože by se mu hodila pořádná dávka přeměňovacího tranzu.

Harry si vzdáleně uvědomil, že se mu chvějí ruce, měl potíže rozvázat provázek na svém váčku, když chtěl vytáhnout učebnici Přeměňování.

Byl jsi k Brumbálovi šíleně nespravedlivý, řekl hlas, kterému Harry říkal Zmijozel, ale teď se zdál být Hlasem Ekonomického Smyslu a Svědomí.

Harryho oči se sklonily k učebnici, ale znal tuto část tak dobře, že to klidně mohl být prázdný svitek.

Brumbál válčil s temným pánem, který se schválně rozhodl ho zlomit tím nejkrutějším možným způsobem. Musel si vybrat, jestli chce prohrát válku, nebo ztratit svého bratra. Albus Brumbál ví, naučil se to tím nejhorším možným způsobem, že cena něčího života má hranice, a když to musel připustit, téměř při tom přišel o přičetnost. Ale ty, Harry Pottere – ty už to víš.

„Sklapni,“ zašeptal chlapec na učebnu Přeměňování, ačkoliv v ní nebyl nikdo, kdo by to mohl slyšet.

Přece jsi četl o experimentech Philipa Tetlocka, o lidech, požádaných, aby se rozhodli mezi posvátnou a světskou hodnotou, jako když se správce nemocnice musí rozhodnout mezi zaplacením milionu dolarů za játra, aby zachránil život pětiletému, a použitím toho milionu dolarů na nákup nemocničního vybavení nebo na platy lékařů. A subjekty v experimentu to rozhořčilo a chtěli správce potrestat za to, že o takové volbě i vůbec jen přemýšlel. Pamatuješ si na to vůbec, Harry Pottere? Pamatuješ si, jak sis myslel, jak strašně hloupé to je? Kdyby nemocniční vybavení a platy lékařů také nezachraňovaly životy, nebyl by důvod mít nemocnice ani lékaře. Měl by správce za ta játra zaplatit i miliardu, i kdyby to znamenalo, že nemocnice další den zkrachuje?

„Sklapni!“ zašeptal chlapec.

Pokaždé, když utratíš peníze, abys s nějakou pravděpodobností zachránil život, nastavuješ nižší hranici na finanční hodnotu života. Pokaždé, když s nějakou pravděpodobností odmítneš zachránit život, posouváš vyšší hranici finanční hodnoty života. Pokud tvoje vyšší a nižší hranice nesedí, znamená to, že by šlo přesunout peníze z jednoho místa na druhé a za stejnou cenu zachránit víc

životů. Takže pokud chceš použít omezené množství peněz na zachránění co možná nejvíce životů, musí tvoje rozhodnutí být konzistentní s nějakou finanční hodnotou lidského života. Pokud ne, mohl bys ty stejné částky přesunout a dosáhnout lepšího výsledku. Jak velice smutné a prázdné je rozhořčení těch, kteří odmítají připustit, že by šlo přiřadit finanční hodnotu lidskému životu, když to jediné, co způsobují, je, že zamezí záchraně životů mnoha dalších lidí kvůli předstírané morální nadřazenosti...

Tohle jsi věděl, a stejně jsi Brumbálovi řekl to, co jsi mu řekl.

Schválně jsi chtěl zranit Brumbálovy city.

On se tě nikdy zranit nepokusil, Harry Pottere, ani jedinkrát.

Harryho hlava mu poklesla do dlaní.

Proč Harry řekl to, co řekl, smutnému starému kouzelníkovi, který tvrdě bojoval a vydržel víc, než by kdokoli měl vůbec vydržet? I kdyby ten starý kouzelník neměl pravdu, zasloužil si za to být zraňován, po tom všem, co se mu stalo? Proč v něm byla část, která se na starého kouzelníka zdála nerozumně naštvat a vyjížděla na něj tvrději, než Harry kdy po kom vyjížděl, aniž by vůbec pomyslel na umírněnost, když už se vztek objevil, a

pak se okamžitě uklidnila, jakmile Harry opustil jeho přítomnost?

Je to proto, že víš, že se Brumbál nebude bránit? Že bez ohledu na to, co mu řekneš, jakkoli to bude nefér, nikdy proti tobě nepoužije svoji moc, a nikdy ti nebude dělat to, co ty jemu? Je tohle způsob, jakým zacházíš s lidmi, když víš, že ti nebudou odporovat? Šikanující geny Jamese Pottera se konečně projevují?

Harry zavřel oči.

Jako by mu v hlavě mluvil Moudrý klobouk –

Jaký má tvůj vztek důvod?

Čeho se bojíš?

Harrymu v tu chvíli v mysli bleskem zavířily obrazy: Brumbál, plačící do svých dlaní; současná podoba starého kouzelníka, tyčícího se do děsivé výšky; vize Hermiony, jak křičí v řetězech v kovové židli, když ji Harry nechává mozkomorům; a představa ženy s dlouhými bílými vlasy (copak vypadala jako její manžel?), jak ve své ložnici padá na zem v plamenech, a nad ní se od půlměsíčních brýlí odráží hůlka a oranžové světlo.

Albus Brumbál vypadal, že si myslí, že Harry bude v takových věcech lepší než on.

A Harry věděl, že pravděpodobně bude. Konec konců znal příslušné oblasti matematiky.

Ale bylo jasné, *nějak* bylo jasné, že utilitarističtí etikové *ve skutečnosti* nevykrádali banky, aby mohli dát peníze chudým. Výsledkem odstranění všech etických omezení by *ve skutečnosti* nebyly duhy a růže a štěstí pro všechny. Předpis konsekvencialismu zněl vybírat si činy, které vedly k nejlepším plošným následkům, ne činy, které měly jeden pozitivní následek, ale které všechno ostatní zničily. Ti, kdo chtěli maximalizovat užitek, měli povoleno brát v potaz selský rozum, když kalkulovali svá očekávání.

Harry tomu nějak rozuměl, dokonce už tomu rozuměl ještě předtím, než ho někdo varoval. Předtím, než si četl o Vladimíru Leninovi nebo o historii francouzské revoluce. Mohly to být jeho nejranější science fiction knihy, které ho varovaly před lidmi s dobrými úmysly, nebo možná prostě Harry tu logiku viděl sám za sebe. Někak věděl od úplného začátku, že když by překročil svůj etický rámec *pokaždé, když k tomu bude důvod*, nedopadne to dobře.

V tu chvíli k němu přišel poslední obraz: Lily Potterová, jak stojí před dětskou kolébkou a poměřuje rozpětí mezi výsledky: jaký bude výsledek, když zůstane a pokusí se proklít nepřítele (mrtvá Lily, mrtvý Harry), jaký bude výsledek, když odejde (živá Lily, mrtvý Harry), jak zvažuje očekávaný užitek a rozhoduje se pro tu jedinou rozumnou možnost.

Nebyla by Harryho matkou, kdyby to tak udělala.

„Ale lidské bytosti takhle žít nemohou,” zašeptaly chlapcovy rty prázdné třídě. „Lidské bytosti takhle žít nemohou.”

83. Tabu za tabu, dohry, část 1. – Starostolec, dohry, část 2. {"chapter":83,"link":"https://archetypal.cz/2020/83-kapitola-tabu-za-tabu-dohry-cast-1","id":28617}}

Když Padma vstoupila do učebny Přeměňování, viděla, že půlka třídy už ji přeběhla, ale místnost tížilo zvláštní, dusivé ticho. Harry Potter seděl o samotě v jednom rohu a zíral do nějakých neviditelných dálav s očima téměř zavřenýma.

Zvěsti říkaly, že bystrozoři objevili, že profesor obrany se pomocí lektvaru přeměnil na Grangerovou, aby obelstil Malfoye.

Zvěsti říkaly, že Hermiona byla zavázána Neporušitelným slibem, aby byla otrokem Draca Malfoye.

Zvěsti říkaly, že Hermiona dostala polibek mozkomora. Ale kdyby *to* byla pravda, Harry Potter by tu neseseděl, byl by –

Padma nevěděla, kde by generál Potter byl. Její mysl se vyprázdnila, když o tom zkoušela přemýšlet.

I když už vstoupila profesorka McGonagallová, ticho setrvalo. Profesorka Přeměňování bez zaváhání došla k tabuli, smazala ji mávnutím ruky, a pak začala psát.

„Dnes, děti,“ začal uklidňující hlas profesorky Přeměňování, jako by se ten týden nestalo nic

neobvyklého, „se naučíme, kolik námahy stojí udržet přeměnění, a proč byste to ve svém věku neměli ani zkoušet. Původní Podoba nezmizela, je jen potlačena, a udržet ji potlačenou –“

„Promiňte,“ řekla Padma Patilová. Věděla, že se jí chvěje hlas, věděla, že se viditelně chvěje celá, ale musela se zeptat. „Promiňte, paní profesorko, co se stalo se slečnou Grangerovou.“

Profesorka Přeměňování se u tabule zastavila, obrátila se a zadívala se na Padmu. Profesorka se měla dívat přísně, byla přerušena, aniž by někdo zvedl ruku, ale místo toho se tvářila mile. „Ještě to nevíte, slečno Patilová? Čekala bych, že už se ta zvěst rozšířila.“

„Zvěstí koluje až příliš mnoho,“ řekla Padma. „Nevím, které z nich jsou pravda.“

Morag MacDougalová zvedla ruku, a pak řekla, aniž by čekala na vyvolání: „Říkala jsem ti to, Padmo, *pravda* je taková, že Starostolec Grangerovou odsoudil a odhlasovali, že má dostat polibek mozkomora, a jak mozkomora přivedli, Harry Potter ho přilepil ke stropu a nepustil ho, dokud –“

„Ah, drahý Merline,“ řekla profesorka McGonagallová, a její výraz se zostřil, ale pak se viditelně zase uklidnila.

„Celá ta záležitost byla nadmíru komická a nebudu

zabíhat do detailů. Postačí, že slečna Grangerová prozatím odpočívá u madam Pomfreyové, a zítra už by měla přijít na vyučování. A jestli zjistím, že ji někdo obtěžoval, přeměním ho na skleněnou vázu a nechám spadnout.“

Na to se celá třída zajíkla, nešlo ani tak o to, že ta hrozba byla smrtící, jako spíš o to, že porušovala bezpečnostní pravidla Přeměňování.

Profesorka McGonagallová se otočila nazpět k tabuli – Z rohu třídy se ozval další hlas. „A co profesor Quirrell?“ řekl Terry Boot. „Byl zatčen?“

„Bystrozoři ho pouze zadržují,“ řekla profesorka Přeměňování, aniž by se otočila. „Pokud nám našeho profesora Obrany nevydají do zítřka, požádám pana ředitele, aby ho šel vyzvednout. Ačkoliv vám mohu rovnou říci, že správná rada má naplánované hlasování o tom, jestli bitvám profesora Quirrella bude dovoleno pokračovat.“

Promluvil Kevin Entwhistle. „A generál Malfoy? Kdy se vrátí od svatého Munga?“

Profesorka Přeměňování opět přestala kreslit. Znovu se obrátila, tentokrát pomaleji.

„Je mi *líto*, pane Entwhistle,“ řekla profesorka McGonagallová. Její obličej vypadal trochu strhaněji, než když vešla do třídy. „Zdraví pana Malfoye už není nijak

ohroženo, jak jsem se dozvěděla. Bohužel jsme obdrželi
sovu od otce pana Malfoye, že ukončuje jeho docházku do
Bradavic. Obávám se, že už se nevrátí.“

84. Tabu za tabu, dohry, část 2. – Starostolec, dohry, část 3.

{{"chapter":84, "link":"https://archetypal.cz/2020/84-kapitola-tabu-za-tabu-dohry-cast-3","id":29092}}

Když se Hermiona Grangerová probudila, zjistila, že se nachází v měkké, pohodlné posteli na bradavické ošetrovně, a zapadající slunce vrhá čtverec světla, který dopadá na její břicho a skrze tenkou přikrývku jej zahřívá. Paměť říkala, že kolem její postele bude viset závěs, buďto zatažený nebo roztažený, a za ním bude ležet zbytek domény madam Pomfreyové: další postele, obsazené i neobsazené, a velká okna, zasazená v dokulata vytesaném kameni Bradavic.

Když Hermiona otevřela oči, první, co uviděla, byl obličej profesorky McGonagallové, která seděla na levé straně postele. Profesor Kratiknot tam nebyl, ale to bylo pochopitelné, byl celé ráno po jejím boku v celách předběžného zadržení, jeho stříbrný havran sloužil jako dodatečná ochrana před mozkomorem a jeho malý přísný obličej byl neustále obrácen ven proti bystrozorům. Jako hlava Havraspáru s ní jistě strávil až příliš mnoho času, a nejspíš už musel jít vyučovat své předměty, místo aby držel hlídku u usvědčené rádobyvražedkyně.

Cítala, že je jí hrozně, hrozně špatně, a nemyslela si, že by za to mohl nějaký lektvar. Hermione by znovu začala plakat, ale bolelo ji v krku, její oči pořád ještě pálily, a její mysl už z toho byla unavená. Nedokázala by snést další pláč, ani na slzy nedokázala najít dost sil.

„Kde jsou mí rodiče?” zašeptala Hermione k ředitelce Nebelvíru. Připadalo jí jako ta nejhorší věc na světě muset jim čelit, horší než všechno ostatní, a přesto je pořád chtěla vidět.

Něžný pohled na tváři profesorky McGonagallové se přeměnil v něco smutnějšího. „Je mi líto, slečno Grangerová. Ačkoliv tomu tak nebylo vždy, zjistili jsme v nedávných letech, že je moudřejší neříkat rodičům mudlorozených o každém nebezpečí, kterému jejich dítě čelilo. Chtěla bych vám doporučit, abyste také zachovala mlčení, pokud chcete zůstat v Bradavicích a nepůsobit jim obtíže.”

„Nebudu vyloučena?” zašeptala dívka. „Za to, co jsem udělala?”

„Ne,” řekla profesorka McGonagallová. „Slečno Grangerová... určitě jste slyšela... doufám, že jste slyšela pana Pottera, když říkal, že jste nevinná?”

„To on jen tak říkal,” řekla otupěle, „aby mě tím osvobodil.”

Starší čarodějka rozhodně kroutila hlavou. „Ne, slečno Grangerová, pan Potter skutečně věří, že vám byla změněna paměť, a že celý ten duel se vůbec nestal. Pan ředitel má podezření, že byla použita ještě temnější magie – že vaše ruka sice mohla seslat kouzlo, ale ne z vaší vlastní vůle. Dokonce i profesorovi Snapeovi připadá celá ta aféra naprosto neuvěřitelná, ačkoliv to nemůže říct veřejně. Zamýšlel se, jestli na vás nemohly být použity nějaké mudlovské drogy.”

Hermioniny oči nadále nepřítomně zíraly na profesorku přeměňování. Věděla, že jí právě bylo řečeno něco významného, ale nemohla najít energii, aby se jí to v mysli jakkoli projevilo.

„Ale vy byste tomu přece nevěřila?” řekla profesorka McGonagallová. „Slečno Grangerová, přece nevěříte, že byste byla schopná uchýlit se k vraždě!”

„Ale já –” Její vynikající paměť jí to nápomocně přehrála už po tisíci: Draco Malfoy jí s úsměškem říká, že by ho nikdy neporazila, kdyby nebyl unavený, a pak přesně to předvede, tančí jako duelista mezi očarovanými trofeji, zatímco ona se kvapně snaží sebrat, a uštědří jí závěrečnou ránu kouzlem, které ji odhodí do zdi a spustí jí krev z tváře – a pak – pak ho –

„Ale vy si pamatujete, že jste to udělala,” řekla starší čarodějka, která si ji prohlížela s něžným pochopením. „Slečno Grangerová, není třeba, aby si dvanáctiletá dívka nesla tak strašné vzpomínky. Stačí říct, a ráda za vás ty vzpomínky zamknu.”

Bylo to jako by jí někdo do obličeje chrstnul sklenici teplé vody. „Cože?”

Profesorka McGonagallová vytáhla svou hůlku gestem tak nacvičeným a rychlým, že to bylo jako by jen ukázala prstem. „Nemohu vám nabídnout, že vás těch vzpomínek zcela zbavím, slečno Grangerová,” řekla profesorka Přeměňování s obvyklou precizností. „Mohly by tam být ukryty důležité skutečnosti. Ale existuje varianta paměťového kouzla, které pak jde vrátit, a ráda jej na vás zakouzlím.”

Hermiona hleděla na hůlku a poprvé za téměř dva dny pociťovala nějaký náznak naděje.

Ať je to tak, jako by se to nikdy nestalo... přála si pořád dokola. Aby se běh času obrátil a vymazal to její strašně rozhodnutí, které už nikdy nepůjde zvrátit. A i kdyby vymazání paměti nebylo to samé, pořád to byla svého druhu úleva...

Opět se podívala na shovívavý výraz na tváři profesorky McGonagallové.

„Vy si *skutečně* nemyslíte, že jsem to udělala?“ řekla Hermiona rozechvělým hlasem.

„Jsem si celkem *jistá* že byste takovou věc nikdy z vlastní vůle neudělala.“

Hermioniny ruce pod příkrývkami stiskly prostěradlo. „*Harry* si taky myslí, že jsem to neudělala?“

„Pan Potter je toho názoru, že vaše vzpomínky jsou zcela umělé. A já jeho názoru naprosto rozumím.“

Hermioniny stisknuté prsty pustily prostěradlo, a zase ulehla na postel, kde se mezitím částečně posadila.

Ne.

Nic neříkala.

Probudila se a vybavila si, co se stalo předchozí noc, a bylo to jako – jako – nemohla ani ve vlastní mysli najít slova, kterými by popsala, jaké to bylo. Ale věděla, že Draco Malfoy už je mrtvý, a nic neřekla, ani nešla za profesorem Kratiknotem, aby se přiznala. Prostě se oblékla a šla dolů na snídani a *snažila se chovat normálně*, aby to nikdo nikdy nevěděl, a přitom věděla, že to je špatné a Špatné a hrozně hrozně ŠPATNÉ, ale byla tak moc vyděšená –

I kdyby měl Harry Potter pravdu, i kdyby duel s Draco Malfoyem byl lež, *tuhle* volbu udělala úplně sama.

Nezasloužila si na to zapomenout, ani si nezasloužila odpuštění.

A pokud by byla *udělala* tu správnou věc a hned šla za profesorem Kratiknotem, možná by to nějak pomohlo, možná by všichni viděli, že toho lituje, a Harry by nemusel vydat všechny svoje peníze, aby ji zachránil –

Hermiona zavřela oči a víčka silně stiskla k sobě, nesnesla by začít znovu brečet. „Jsem hrozný člověk,” řekla kolísavým hlasem. „Jsem děsná, vůbec nejsem hrdinka –”

Hlas profesorky McGonagallové byl velmi ostrý, jako by Hermiona zrovna udělala nějakou strašnou chybu ve svých úkolech z Přeměňování. „Přestaňte s těmi pitomostmi, slečno Grangerová! *Hrozný* je ten, kdo vám tohle provedl. A co se týká hrdinství – no, slečno Grangerová, můj názor na mladé dívky, které se snaží do podobných věcí zapojovat, i když jim ještě nebylo ani čtrnáct už jste slyšela, takže vás o tom nebudu znovu poučovat. Jen vám řeknu, že zrovna máte za sebou strašlivou zkušenost, kterou jste přežila tak nejlépe, jak by to jakákoliv jiná čarodějka ve vašem ročníku zvládla. Dnes máte povoleno plakat, jak jen budete potřebovat. A zítra se vracíte do vyučování.”

A v tu chvíli Hermione věděla, že profesorka McGonagallová jí nemůže pomoci. Potřebovala, aby jí někdo vynadal, nemohla se dobrat odpuštění, pokud za to nemohla být zodpovědná, a profesorka McGonagallová by jí něco takového nikdy neudělala, nikdy by od malé Havraspárky taková očekávání neměla.

Tím pádem jí s tím nepomůže ani Harry Potter.

Hermiona se v nemocniční posteli převalila a zády k profesorce McGonagallové se schoulila do klubíčka.

„Prosím,” zašeptala, „mohla bych mluvit – s ředitelem?”

„Hermiono.”

Když Hermione Grangerová otevřela oči podruhé, uviděla, jak se nad ní sklání soucitem zvrásněná tvář Albuse Brumbála a vypadala uplakaně, přestože to nebylo možné, a Hermionu zaplavil pocit viny za to, že ho takhle zatěžuje.

„Minerva říkala, že bys se mnou ráda mluvila,” řekl starý kouzelník.

„Já–” Hermione náhle vůbec nevěděla, co by měla říct. Sevřelo se jí hrdlo a jediné co dokázala, bylo koktat, „O– já se o–”

Její tón nějak musel komunikovat to další slovo, to, které už znovu nedokázala říct.

„*Omlouváš?*” řekl Brumbál. „Proč, za co by ses měla omlouvat?”

Musela ty slova vytlačit. „Říkal jste Harrymu – že by neměl zaplatit – takže jsem pak *neměla* – neměla udělat to, s čím přišla profesorka McGonagallová, neměla jsem se dotýkat jeho hůlky –”

„Má drahá,” řekl Brumbál, „kdybyste se neupsala rodu Potterů, Harry by zaútočil na Azkaban, sám, a nejspíš by i zvítězil. Ten hoch pečlivě volí slova, ale ještě jsem ho neslyšel zalhat, a jako Chlapec-který-přežil má v sobě moc, kterou Pán zla nikdy nepoznal. Skutečně by se pokusil zničit Azkaban i kdyby ho to mělo stát život.” Hlas starého kouzelníka byl postupně laskavější a přívětivější. „Ne, Hermiono, nemáš nic, co by sis měla klást za vinu.”

„Mohla jsem ho *přinutit* to neudělat.”

V Brumbálových očích zaplála malá jiskřička, než ji únava zase setřela. „Skutečně, slečno Grangerová? Možná byste mohla být ředitelkou místo mě, protože já nad tvrdohlavými dětmi takovou moc nemám.”

„Harry slíbil–” její hlas se zastavil. Bylo velmi obtížné vyslovit tu hroznou pravdu. „Harry Potter mi slíbil – že mi nebude pomáhat – když mu nařídím, že nemá.”

Bylo ticho. Vzdálené zvuky nemocnice, které doprovázely profesorku McGonagallovou, ustaly, jak si

Hermiona uvědomila, už když ji Brumbál probudil. Z místa, kde ležela v posteli, mohla vidět jen strop a horní hranu jednoho z oken na zdi, ale jinak se v jejím poli nic nepohybovalo, a pokud tam byly zvuky, neslyšela je.

„Ah,” řekl Brumbál. Starý kouzelník si těžce povzdechl.
„Nejspíš je možné, že by svůj slib dodržel.”

„Měla– měla jsem –”

„Nechat se z vlastní vůle odvézt do Azkabanu?” řekl Brumbál. „Slečno Grangerová, to je víc, než bych mohl po někom druhém žádat.”

„Ale –” Hermiona polkla. Nemohla si nepovšimnout toho háčku, každý, kdo se chtěl dostat portrétovými dveřmi do havraspárských místností se rychle naučil si přesně všímat použitých slov. „Ale není to víc, než byste byl ochotný vzít *na sebe*.”

„Hermiono –” začal starý kouzelník.

„Proč?” řekl Hermionin hlas, který se teď zdál pokračovat bez účasti její mysli. „Proč jsem nedokázala být statečnější? Chtěla jsem vběhnout před mozkomora – kvůli Harrymu – předtím, tedy v lednu – tak proč – proč – proč jsem nemohla –” Proč ji to pomyšlení na odchod do Azkabanu tak *rozklížilo*, proč zapomněla všechno o Dobru

–

„Má drahá,” řekl Brumbál. Modré oči za půlměsíčními brýlemi ukazovaly naprosté pochopení pro její vinu. „Sám bych na tom nebyl lépe, jako prvák v Bradavicích. Stejně jak byste byla laskavá k druhým, buďte laskavá i k sobě samé.”

„Takže jsem *udělala* nesprávnou věc.” Nějak to potřebovala říci, potřebovala, aby to někdo řekl jí, ačkoliv už to stejně věděla.

Bylo ticho.

„Poslouchej, mladá Havraspárko,” řekl starý kouzelník, „vyslechni mě, protože pro tebe mám jednu pravdu. Lidé, kteří nekonají dobro, se většinou nepovažují za zlé. Naopak, většina z nich se považuje za hrdiny příběhů, které si vyprávějí. Kdysi jsem si myslel, že největší zlo na tomto světě bývá spácháno ve jménu vyššího dobra. Mýlil jsem se. Strašlivě jsem se mýlil. V tomto světě je zlo, které ví, že je zlé, a nenávidí dobro se vsí silou. Touží pošlapat všechno krásné.”

Hermiona se ve své posteli zachvěla. Když to Brumbál řekl, zdálo se to být velmi skutečné.

Starý kouzelník pokračoval: „Patříš mezi krásné věci v tomto světě, Hermiono Grangerová, a proto to zlo nenávidí i tebe. Kdybys ještě i během tohoto procesu odolala, udeřilo by o to silněji znovu a pak ještě silněji,

dokud by tě nezničilo. Nemysli si, že hrdinové nemohou být zlomeni! Jen je o něco těžší nás zlomit, Hermiono.” Oči starého kouzelníka byly tvrdší než je kdy pamatovala. „Je těžší zůstat hrdinou, když jsi už mnoho hodin vyčerpaná a bolest a smrt nejsou jen pomíjivý strach, ale jistota. Pokud mám říci pravdu – tak dnes ano, dnes bych tváří v tvář Azkabanu neuhnul. Ale když jsem byl prvák v Bradavicích – před mozkomorem, kterému ses postavila, bych utekl, protože můj otec v Azkabanu zemřel a já jsem se jich bál. Buď si jistá, že zlo, které po tobě šlo, by zlomilo každého, i mne. Jen Harry Potter dokáže čelit té hrůze, když plně ovládne svoji moc.”

Hermionin krk už dál na starého kouzelníka nevydržel hledět. Nechala svou hlavu spadnout zpátky na polštář, kde zírala do stropu a snažila se vstřebat, co mohla.

„Proč?” Hlas se jí znovu chvěl. „Proč by byl někdo tak zlý? Nerozumím tomu.”

„I já jsem se nad tím podívoval,” řekl Brumbálův hlas s hlubokým smutkem. „Tři dekády let jsem nad tím dumal a pořád tomu nerozumím. Ty a já tomu nikdy rozumět nebudeme, Hermiono Grangerová. Ale alespoň dnes vím, co by nám řeklo skutečné zlo, kdybychom s ním mohli mluvit a mohli se ho zeptat, proč je zlé. Řeklo by, *Proč ne?*”

Zaplál v ní odpor. „Musí být *milion* důvodů, proč ne!”

„Vskutku,” řekl Brumbálův hlas. „Víc než milion důvodů. My tyto důvody známe, ty i já. Pokud trváš na tom, že to takto řekneme – pak ano, Hermiono, ten dnešní proces tě zlomil. Ale to, co se děje *potom*, co se zlomíš, k hrdinům taky patří. A to ty jsi, Hermiono Grangerová, a vždycky budeš.”

Znovu zvedla hlavu a zírala na něj.

Starý kouzelník se vedle její postele postavil. Jeho stříbrný plnovous se prověsil, když se jí Brumbál ve vší vážnosti poklonil, a pak odešel.

Dívala se směrem, kterým se starý kouzelník vydal.

Mělo to pro ni něco znamenat, mělo ji to dojmout. Mělo jí pomoci cítit se lépe, když ji Brumbál, který si předtím držel odstup, označí za hrdinu.

Necítila nic.

Hermiona nechala svou hlavu spadnout zpět na postel, protože přišla madam Pomfreyová a donutila ji vypít něco, po čem ji pálily rty jako po pikantním jídle a vonělo to ještě pálivěji, ale chuť to nemělo vůbec žádnou. Nic to pro ni neznamenal. Pokračovala v zírání na vzdálené kamenné zdivo stropu.

Minerva čekala a ze všech sil se snažila nepřeslapovat. O dvojkřídlých dveřích na ošetřovnu jako dítě vždycky

uvažovala jako o ‚hrozivé bráně‘ a nemohla si pomoci, aby si to teď nevybavila. Přišlo odtud příliš mnoho špatných zpráv –

Albus vyšel. Starý kouzelník se nezastavil a pokračoval v chůzi směrem ke kanceláři profesora Kratiknota. Minerva ho následovala.

Profesorka McGonagallová si odkašlala. „Podařilo se, Albusi?”

Starý kouzelník přikývl. „Pokud na ni bude zakouzlená jakákoliv nepřátelská magie, nebo se jí dotkne nějaký duch, budu o tom vědět a přijdu.”

„Mluvila jsem po hodině s panem Potterem,” řekla profesorka McGonagallová. „Byl toho názoru, že slečna Grangerová by měla raději přestoupit do Krásnohůlek.”

Starý kouzelník zakroutil hlavou. „Ne. Pokud Voldemort slečnu Grangerovou skutečně touží zasáhnout – bude nezměrně houževnatý. Jeho služebníci se k němu začínají vracet, nemohl Bellatrix z Azkabanu dostat sám. Ani samotný Azkaban není v bezpečí před jeho záští, a co se týká Krásnohůlek – ne, Minervo. Nemyslím, že by si Voldemort mohl dovolit podobná posednutí častěji, nebo proti silnějším cílům, to už by se tento rok odvíjel dost jinak. Ale je tu Harry Potter, kterého se Voldemort bojí, ať už to přiznává nebo ne. A teď, když jsem na ni zakouzli

ochrany, bude slečna Grangerová víc v bezpečí v Bradavicích než jinde.”

„Vypadalo to, že pan Potter o tom pochybuje,” řekla Minerva. Nedokázala úplně udržet ostrí z hlasu, jedna její část s tím poměrně silně souzněla. „Zdálo se, že mu zdravý rozum napovídá, že by slečna Grangerová měla studovat kdekoliv jinde než v Bradavicích.”

Starý kouzelník si povzdechl. „Obávám se, že chlapec strávil příliš mnoho času s mudly. Vždycky se snaží dosáhnout bezpečí. Představují si, že bezpečí je něco dosažitelného. Pokud není slečna Grangerová v bezpečí uprostřed naší pevnosti, nebude o nic víc v bezpečí, kdyby ji opustila.”

„Ne všichni si to ale myslí,” řekla profesorka McGonagallová. Byl to téměř první dopis, který viděla, když vrhla rychlý pohled na stůl: obálka z nejjemnější ovčiny, zalepená zeleno stříbrným voskem s pečetí hada, který se zdál zvedat a syčet na ni. „Přiletěla mi sova od lorda Malfoye, stahuje svého syna z Bradavic.”

Starý kouzelník přikývl, ale nezpomalil krok. „Už to ví Harry?”

„Ano.” Její hlas na okamžik selhal, když si vybavila Harryho výraz. „Po hodině pan Potter pochválil zdravý rozum lorda Malfoye a říkal, že napíše madam

Longbottomové a doporučí jí, aby svého vnuka také stáhla pro případ, že by byl dalším cílem. V případě, že by poručnice pana Longbottoma byla nedbalá a nechala ho v Bradavicích, by si pan Potter přál, aby Neville dostal obraceč času, plášť neviditelnosti a koště, a také prstýnek na nohu s nouzovým přenásedlem do bezpečného umístění pro případ, že by pana Longbottoma někdo unesl a dostal ho mimo bradavické ochrany. Řekla jsem panu Potterovi, že si nemyslím, že by ministerstvo souhlasilo s takovým použitím našich obracečů času, a on odpověděl, že bychom se ani neměli ptát. Očekávám, že bude chtít, aby slečna Grangerová dostala stejnou výbavu, pokud tu bude zůstat. A pro sebe by pan Potter chtěl třímístné koště, které by mohl nosit ve svém váčku.” Nebyla užaslá z jeho seznamu pojistek. Udělal na ni dojem, ale užaslá nebyla. Konec konců byla mistrem Přeměňování. Ale stejně ji rozechvělo, že Harry Potter teď považoval Bradavice za stejně nebezpečné jako výzkum kouzel.

„Oddělení záhad se těžko dá odporovat,” řekl Albus. „Ale co se zbytku věcí týká –” Starý kouzelník vypadal, že se trochu zhroutil do sebe. „Můžeme mu dát, co si přeje. Ochráním kouzly i Nevilla a napíšu Augustě, že by tu měl přes prázdniny zůstat.”

„A konečně,” řekla, „pan Potter říká – cituji, Albusi – ať už tu pan ředitel uchovává jakýkoli druh návnady pro temné kouzelníky, mělo by to z této školy zmizet, *okamžitě*.” Tentokrát nedokázala zamezit tomu, aby se jí v hlase neprojevil ostrý tón.

„O to jsem Flamela žádal,” řekl Albus s jasně zřetelnou bolestí v hlase. „Ale mistr Flamel řekl, že ani *on* nedokáže udržet Kámen v bezpečí – že věří, že Voldemort má způsob, jak jej najít, ať už bude ukrytý kdekoliv, a že nesouhlasí s tím, aby byl hlídán jinde než v Bradavicích. Minervo, je mi to líto, ale musí to tak být – *musí!*”

„Inu dobrá,” řekla profesorka McGonagallová. „Ale za sebe si myslím, že pan Potter má ve všech těchto věcech pravdu.”

Starý kouzelník na ni pohlédl a hlas se mu zadrhl, když říkal: „Minervo, znáš mě dlouho, a tak dobře, jako žádná jiná živoucí duše ne – řekni mi, pohltila už mne temnota?”

„Cože?” řekla profesorka McGonagallová s nelíčeným překvapením. Pak dodala: „Ach, Albusi, ne!”

Než promluvil, rty starého kouzelníka se pevně stiskly. „Pro vyšší dobro. Obětoval jsem jich tolik, pro vyšší dobro. Dnes jsem pro vyšší dobro téměř odsoudil Hermionu Grangerovou do Azkabanu. A zjišťuji – dnes jsem zjistil – že mi začíná vadit nevinnost, o kterou já už jsem přišel –”

Hlas starého kouzelníka se zastavil. „Zlo vykonané ve jménu dobra. Zlo vykonané ve jménu zla. Co je horší?”

„Nech těch hloupostí, Albusi.”

Starý kouzelník se na ni znovu podíval, než obrátil zrak zpět na cestu. „Řekni mi, Minervo – dopřála sis chvilku a zvážila následky, než jsi řekla slečně Grangerové, jak se má zavázat rodu Potterů?”

Mimoděk se nadechla, když jí došlo, co udělala –

„Takže nezvážila.” Albusovy oči posmutněly. „Ne, Minervo, nemusíš se omlouvat. Je to v pořádku. Podle toho, co jsi ve mně dnes viděla – pokud jsi teď loajální hlavně Harrymu Potterovi a ne mně, je to tak v pořádku a správně.” Otevřela ústa, aby začala protestovat, ale Albus pokračoval, než stihla něco říct. „Vskutku – vskutku – bude to tak nutné, a víc než nutné, pokud temný pán, kterého Harry musí porazit, aby získal svoji moc, ve skutečnosti nebude Voldemort –”

„Ale ne, už zase?” řekla Minerva. „Albusi, byl to Ty-víš-kdo, kdo Harryho označil za sobě rovného, ne ty. Není žádný způsob, jak by to proroctví mohlo mluvit o tobě!”

Starý kouzelník přikývl, ale jeho oči dál působily nepřítomně a hleděly jen na cestu před sebou.

Cela předběžného zadržení byla umístěna v samém jádru Odboru pro uplatňování kouzelnických zákonů a byla luxusně zařízena, což vypovídalo spíše o tom, co dospělí kouzelníci považovali za samozřejmé, než o nějaké citlivosti vůči vězňům. Byla tam polohovatelná, samohoupací židle s měkkým, kouzlem vyhřívaným polstrováním. Byla tam knihovna s náhodnými svazky, zachráněnými ze slevového koše, a plná police starých časopisů, včetně kousku z roku 1883. Toaletní vybavení úplně luxusní nebylo, ale na místnost bylo přičarováno kouzlo, které veškeré potřeby zastavovalo, abyste nemuseli jít na žádnou stranu, kde by vás dozorující bystrozor nemohl pozorovat. Ale jinak to byla docela příjemná malá cela. Bradavický profesor obrany nebyl zadržen, nebyla zatčen, nebyl ani zastrašován. Neexistovaly žádné důkazy, které by jej do něčeho namáčely... až na to, že v Bradavické škole čar a kouzel došlo ke strašlivému a neobvyklému zločinu, a podle minulých událostí byla šance pět ku jedné, že v tom současný profesor obrany bude *nějak* zapleten. K tomu je třeba přičíst skutečnost, že nikdo v O.U.K.Z. netušil, kdo profesor obrany *je*, a že ten muž doslova *kašlal* na všechny pokusy odhalit jeho skutečnou identitu. A tedy ne, zatím

skutečně *nepropustili* ,Quirinuse Quirrella' zpět do Bradavic.

Raději si to pro zdůraznění zopakujme:

Profesor obrany.

Byl zadržen.

V cele.

Profesor obrany zíral na dozorujícího bystrozora a broukal si.

Profesor obrany od chvíle, kdy do této cely dorazil, nepromluvil jediné slovo. Celou dobu si *pouze* broukal.

Broukání začalo jako jednoduchá dětská ukolébavka, kterou v mudlovském světě znali jako Brahmsovu ukolébavku.

Tuto melodii si beze změny broukal pořád dokola po sedmdesát minut, aby tím vytyčil vzorný základ.

Pak začaly variance na hlavní motiv. Fráze, broukané příliš pomalu, s dlouhými pauzami, takže posluchačova mysl bezmocně čekala a čekala na další notu a na další frázi. A pak, když ta další fráze přišla, byla tak falešně, tak neuvěřitelně falešně nejen vůči předchozím frázím, ale vůči jakýmkoli notám *vůbec*, že jste začínali věřit, že tato osoba musela strávit celé hodiny pilováním svého broukání tak, aby dokázala tyto ne-noty *vůbec* spolehlivě zabroukat.

Broukání mělo k hudbě podobný vztah, jako strašný, mrtvolný hlas mozkomora k lidské řeči.

A toto příšerné, příšerné broukání je *nemožné* ignorovat. Je podobné známé ukolébavce, ale nepředvídatelně opouští zavedený vzor. Nastavuje očekávání, posléze je zneuctňuje, a nikdy se neusadí v podobě dostatečně neměnné na to, aby se dalo začít ignorovat. Posluchačův mozek si nedokáže zabránit, aby neočekával, kdy nemelodické fráze skončí, ani si nemůže pomoci, aby si nevšímal překvapivých obměn.

Jediné možné vysvětlení pro to, jak takový způsob broukání vůbec vznikl, je, že ho musel záměrně vytvořit nějaký nevýslovně krutý génius, který se jednoho dne probudil, a obvyklé způsoby mučení už ho tak nudily, že se rozhodl vyzkoušet, jestli by někoho dokázal připravit o zdravý rozum *jen pouhým broukáním*.

Bystrozor tomuto nepředstavitelně strašlivému broukání naslouchal už čtyři hodiny, a po celou dobu se na něj upírala mohutná, chladná a smrtící pozornost, která působila pořád stejně hrozivě, ať už se na ni díval přímo nebo si ji nechával jen stranou zorného pole –

Broukání ustalo.

Nastalo dlouhé čekání. Dost času na to, aby dalo vzniknout falešné naději, kterou rozmáčkly vzpomínky na

předchozí zklamání. A pak, jak se pauza prodlužovala a prodlužovala, ta naděje nezastavitelně narůstala –

Broukání znovu začalo.

Bystrozor měl dost.

Z opasku si podal zrcátko, klepnul na něj a řekl: „Tady bystrozor junior Arjun Altunay, volám kód RJ-L20 na cele tři.”

„Kód RJ-L20?” ozvalo se zrcátko překvapeným tónem. Byl slyšet zvuk obracených stránek, a pak: „Chcete vystřídat, protože na vás vězeň zkouší psychologický útok a daří se mu to?”

(Amélie Bonesová skutečně je docela inteligentní.)

„Co vám vězeň řekl?” řeklo zrcátko.

(Tato otázka *není* součástí postupu pro RJ-L20, ale Amélie Bonesová nedodala explicitní instrukci, že by se vedoucí důstojník neměl vyptávat.)

„On–” řekl bystrozor a podíval se zpět do cely. Profesor obrany byl teď zakloněný v židli a vypadal docela uvolněně. „On na mě *zíral!* A *broukal si!*”

Bylo ticho.

Zrcátko znovu promluvalo. „A kvůli tomu hlásíte RJ-L20? Jste si jistý, že se jen nechcete vyvléct z dozorské služby?”

(Amélie Bonesová je obklopena idioty.)

„Vy to nechápete!” vykřikl bystrozor Altunay. „Je to neuvěřitelně strašné broukání!”

Zrcátko přeneslo zvuk v pozadí, tlumený smích, který se zdál pocházet od více než jedné osoby. Pak znovu slova.

„Pane Altunay, pokud nechcete být degradován na bystrozora juniora druhé třídy, doporučoval bych, abyste zatnul zuby a pokračoval v práci –”

„Škrtněte to,” řekl rázný hlas jakoby z povzdálí.

(Což je důvod, proč Amélie Bonesová, když řeší papírování vyžadované ministerstvem, často sedí v koordinačním centru O.U.K.Z.)

„Bystrozore Altunayi,” řekl rázný hlas, který se zdál přiblížit k zrcátku, „zanedlouho budete uvolněn.

Bystrozore Bene Gutierrez, postup pro RJ-L20 vám *neříká*, že se máte vyptávat. Říká, že uvolníte bystrozora, který kód nahlásí. *Pokud* zjistím, že to bystrozoři zneužívají, budu to *já*, kdo postup upraví, aby bylo zneužívání zabráněno --” Zrcátko náhle ztichlo.

Bystrozor se otočil zpět, aby vrhl triumfální pohled směrem, ve kterém se aktuální profesor obrany v Bradavicích zakláněl na své polstrované židli.

V tu chvíli ten muž pronesl první slova, která opustila jeho rty od chvíle, kdy do cely vstoupil.

„Nashledanou, pane Altunayi,” řekl profesor obrany.

O několik minut později se dveře do cely otevřely a dovnitř vešla šedovlasá žena, oblečená v karmínově zdobeném hábitu bystrozora bez označení hodnosti nebo jiných ozdob, a pod paží nesla černé kožené desky. „Jste uvolněn,” řekla ta stará žena ostře.

Bystrozor Altunay se několik okamžiků pokoušel vysvětlit, co se dělo. To bylo přerušeno kývnutím a úsečným gestem prstu, namířeného na dveře.

„Dobrý večer, paní ředitelko,” řekl profesor obrany.

Amélie Bonesová nedala nijak najevo, že by to slyšela, ale rázně se posadila na opuštěnou židli. Otevřela černé desky a její pohled se sklonil k pergamenům uvnitř. „Stopy týkající se identity aktuálního bradavického profesora obrany, sestavil bystrozor Robards.” Otočila první pergamen a odložila na stranu. „Profesor obrany říkal, že byl zařazen do Zmijozelu. Tvrdil, že jeho rodinu zabil Voldemort. Říkal, že studoval ve středisku bojových umění v mudlovské Asii, které bylo posléze zničeno Voldemortem. Požadavek na Oddělení mezinárodní magické spolupráce tento incident identifikoval jako aféru Oni z roku 1969.” Odložila stranou další pergamen. „Také se zdá, že profesor obrany přednesl studentům velmi strhující proslov, právě před minulým pololetím, kde kritizoval předchozí generace za jejich nejednotnost vůči

Smrtijedům.” Stará čarodějka vzhlédla od kožených desek. „Madam Longbottomovou to vzalo a chtěla, abych si to celé přečetla. Ten argument se mi zdál povědomý, jen jsem si ho tehdy nedokázala zařadit. Ale taky jsem vás tehdy považovala za mrtvého.”

Hlavní důstojnice zákona v magické Británii teď ostře hleděla na aktuálního profesora Obrany v Bradavicích přes kouzly zpevněné sklo, které je oddělovalo. Muž v cele vracel pohled v podobném duchu a nevypadal, že by jej to nějak zneklidňovalo.

„Nebudu zmiňovat žádná jména,” řekla stará čarodějka. „Ale povím vám příběh, možná bude znít povědomě.” Amélie Bonesová znovu sklonila pohled a otočila další list. „Narozen roku 1927, do Bradavic nastoupil roku 1938, zařazen do Zmijozelu, absolvoval 1945. Vydal se absolventskou cestu do zahraničí a zmizel během návštěvy Albánie. Pokládán za mrtvého až do roku 1970, kdy se zrovna tak náhle vrátil do kouzelnické Británie, bez jakéhokoliv vysvětlení oněch pětadvaceti let. Zůstal odcizen rodině i přátelům a žil v izolaci. V roce 1971 při návštěvě Příčné ulice odrazil pokus Bellatrix Blackové unést dceru ministra kouzel a smrtící kletbou zabil dvou ze tří Smrtijedů, kteří ji doprovázeli. Takto ten příběh zná celá Británie, mám pokračovat?” Stará čarodějka opět

vzhledla od svých desek. „Dobře. Během procesu ve Starostolci byl tento mladý muž po svém použití Smrtící kletby osvobozen, mimo jiné díky úsilí své babičky, lady jeho rodu. Znovu se shledal se svou rodinou a uspořádal setkání celého rodu, aby oslavili jeho návrat. Když ctěný host na tento sjezd dorazil, zjistil, že celá jeho rodina byla vyvražděna Smrtijedy, dokonce včetně domácích skřítků, a že on sám se stal posledním dědicem starobylého rodu.”

Profesor obrany na to nijak nereagoval, jen jeho oči se přivřely jakoby únavou.

„Ten mladý muž převzal místo své rodiny ve Starostolci a zařadil se mezi nejpevnější hlasy proti Vy-víte-komu. Několikrát vedl síly pro Smrtijedům, bojoval s vybroušenou taktikou a mimořádnou mocí. Lidé o něm začínali mluvit jako o příštím Brumbálovi, a myslelo se, že by se mohl stát Ministrem kouzel, až Pán zla padne. Třetího července 1973 se neobjevil na klíčovém hlasování Starostolce a už o něm nikdo neslyšel. Předpokládali jsme, že ho zabil Vy-víte-kdo. Byla to pro nás pro všechny hrozná rána a od toho dne začaly jít věci z kopce.” Pohled staré čarodějky byl tázavý. „Sama jsem za vás truchlila. Co se stalo?”

Profesora obrany mírně pokrčil rameny. „Předpokládáte spoustu věcí,” řekl tiše profesor obrany. „Za sebe bych

předpokládal, že ten muž zemřel před mnoha lety. Ale jestli je skutečně naživu – pak je jasné, že si nepřeje, aby se o tom vědělo, a má pro své mlčení dost důvodů. Zdá se, že vám ten muž kdysi pomohl.” Rty profesora obrany se zkřivily v cynickém úsměvu. „Ale už mě nepřekvapuje, jak je vděčnost prchavá. Je ještě něco dalšího, na co si u něj kladete nárok?”

Stará čarodějka se zaklonila ve své židli pro bystrozorské strážce a vypadala poplašeně, možná dokonce zraněně. “Ne –” řekla po chvilce. Její prsty poklepávaly na kožené desky. Mohli byste si myslet, že *nervózně*, kdybyste si mysleli, že Amélie Bonesová by někdy mohla být nervózní. „Ale váš *rod* – prastarých rodů už mnoho nezbývá –”

„Této zemi vůbec nebude vadit, když místo osmi prastarých rodů zůstane jen sedm.”

Stará čarodějka si povzdechla. „Co si o tom myslí Brumbál?”

Muž v cele zakroutil hlavou. „Neví, kdo jsem, a slíbil, že to nebude zjišťovat.”

Stará čarodějka pozdvihla obočí. „Jak vás tedy představil bradavickým ochranám?”

Drobný úsměv. „Ředitel nakreslil kruh, a sdělil Bradavicím, že ten, kdo stojí uvnitř, je profesor obrany.

Když už o tom mluvíme –” hlas se ztišil a zploštil.

„Zameškávám své hodiny, ředitelko Bonesová.”

„Zdá se, že někdy– *odpočíváte* zvláštním způsobem. To také máme v hlášení. A vypadá to, že *odpočíváte* čím dál tím častěji.” Prsty staré čarodějky opět poklepávaly na kožené desky. „Nedokážu si vybavit, že bych o takových symptomech četla, ale když o něčem takovém slyšíte, představujete si... boje s temnými kouzelníky a postižení strašlivými kletbami...”

Profesor obrany zůstal bez výrazu.

„Potřebujete pomoc léčitele?” řekla Amélie Bonesová. Její vlastní maska sklouzla a v očích se jí jasně zračila bolest. „Je tu vůbec něco, co by pro vás bylo možné udělat?”

„Souhlasil jsem s výukou obrany v Bradavicích,” řekl nevýrazně muž v cele. „Udělejte si z toho vlastní závěry, madam. A já meškám své vyučovací hodiny, kterých už mnoho nezbývá. Vrátil bych se do Bradavic, hned.”

Když se Hermiona probudila potřetí (ačkoli měla pocit, že jen na okamžik zavřela oči), bylo slunce téměř zapadlé. Cítila se trochu živější, ale také kupodivu ještě vyčerpanější. Tentokrát to byl profesor Kratiknot, kdo stál vedle její postele a třásl jí ramenem, a vedle něj se vznášel

tác s jídlem, ze kterého stoupala pára. Z nějakého důvodu si myslela, že by se přes postel měl naklánět Harry Potter, ale nebyl tu. Zdálo se jí to? Nemohla si vzpomenout, jestli se jí něco zdálo.

Stalo se (podle profesora Kratiknota), že Hermiona zmeškala večeři ve Velké síni, a tak ji k jídlu budí. Na zbytek noci by se pak měla vydat zpátky do havraspárských místností, do své vlastní postele.

Jedla v tichu. Jedna její část se chtěla zeptat profesora Kratiknota, jestli si *on* myslí, že jí byla přičarována vzpomínka, nebo jestli se pokusila Draca Malfoye zabít z vlastní vůle –

– *tak, jak si to pamatovala* –

– ale většina z ní se bála to zjistit. *Bát se to zjistit* byl podle Harryho Pottera a jeho knih varovný signál. Její mysl se ale cítila unavená, *pošramocená*, a nedokázala sebrat dost síly na to, aby ji přehlasovala.

Když s profesorem Kratiknotem opouštěli ošetřovnu, našli Harryho Pottera, jak se zkříženýma nohama sedí přede dveřmi a čte si učebnici psychologie.

„Doprovodím ji,” řekl Chlapec-který-přežil. „Profesorka McGonagallová říkala, že to tak je v pořádku.”

Profesor Kratiknot se to zdál přijmout a opustil je poté, co si je oba přísně změřil. Nedokázala si představit, co ten

přísný pohled měl říkat, pokud to nebylo *snažte se nezabít další studenty*.

Kroky profesora Kratiknota dozněly a tak zůstali před dveřmi nemocnice stát sami dva.

Podívala se na zelené oči Chlapce-který-přežil, na vrabčí hnízdo vlasů, které tak úplně nezakrývalo jizvu na jeho čele. Podívala se na obličej kluka, který bez delšího přemýšlení dal všechny svoje peníze, aby ji zachránil. Měla v sobě pocity – vinu, stud, ponížení a další – ale žádná slova. Nebylo nic, co by dokázala říct.

„Takže,” řekl Harry náhle, „prolétl jsem svoje učebnice psychologie, abych zjistil, co říkají o posttraumatické stresové poruše. Staré knihy říkají, že by sis hned po zážitku měla o své zkušenosti promluvit s terapeutem. V novějších výzkumech dělali experimenty a ukázalo se, že promluvit si o tom hned poté může způsobit zhoršení. Očividně to, co bys měla udělat doopravdy, je nechat svou mysl následovat přirozený impuls ty vzpomínky potlačit a prostě na to nějaký čas nemyslet.”

Bylo to tak *normální*, tak podobné tomu, jak spolu s Harrym obvykle mluvili, že pocítila náhlé pálení v krku.

Nemusíme o tom mluvit. To bylo to, co jí Harry právě řekl, víceméně. Připadalo jí to jako podvádění, možná dokonce jako lhaní. *Nic* nebylo normální. Všechno špatné bylo

pořád děsivě špatně, všechno nevyřčené pořád potřebovalo být vyřčeno...

„Okej,” řekla Hermiona, protože nebylo nic jiného, co by se dalo říct. Vůbec nic jiného.

„Je mi líto, že jsem tu nečekal, když ses probrala,” řekl Harry, když se dali do kroku. „Madam Pomfreyová mě nepustila dovnitř, tak jsem zůstal sedět tady.” Malinko a trochu smutně pokrčil rameny. „Předpokládám, že bych tu měl pobíhat a snažit se zamezit škodám na vztazích s veřejností, ale... upřímně jsem v tom nikdy nebyl moc dobrý, vždycky pak jen vyjíždím na lidi.”

„Jak zlé je to?” Myslela si, že z ní její hlas vyjde jako šepot nebo zakrácání, ale nevyšel.

„No—” řekl Harry bez zřetelného váhání. „Měla bys chápat, Hermiono, že jsi dnes u snídaně měla spoustu zastánců, ale všichni, kdo byli na tvé straně si... *prostě vymýšleli*. Draco se tě pokusil zabít první a takové věci. Bylo to Grangerová versus Malfoy, tak to lidé vidí, jako houpačku. Zamáčknot jeho stranu dolů znamená dostat tvou stranu výš. Řekl jsem jim, že jste nejspíš *oba* nevinní, že vám oběma byla změněna paměť. Neposlouchali mě, obě strany se ke mně chovají jako ke zrádci, když se snažím jít třetí cestou. A pak slyšeli, že Draco vypovídal pod veritasérem, že se ti před bitvou snažil pomáhat –

netvař se tak Hermiono, nic jsi mu ve skutečnosti neudělala. Každopádně všichni pochopili, že pro-Malfoyovská frakce měla pravdu a pro-Grangerovská frakce se mýlila.” Harry si trochu povzdechl. „Říkal jsem jim, že když později pravda vyjde najevo, budou se muset stydět...”

„Jak zlé je to?” řekla znovu. Tentokrát její hlas opravdu vyšel slaběji.

„Vzpomínáš si na Aschův pokus s konformitou?” řekl Harry a obrátil k ní hlavu, aby se na ni vážně zadíval.

Její mysl se po několik vteřin *pomalou rozpomínala*, což ji vystrašilo, ale pak se jí ta záležitost vybavila. V roce 1951 vzal Solomon Asch několik pokusných subjektů, a každý byl postaven do řady dalších lidí, kteří vypadali podobně, zdáli se být dalšími pokusnými subjekty, ale ve skutečnosti spolupracovali s experimentátorem. Byla jim ukázána čára, označená X, vedle dalších čar označených A, B a C. Experimentátor se jich zeptal, která čára délkou odpovídá délce čáry X. Správná odpověď očividně byla C. Další ‚subjekty‘, spolupracovníci, všichni jeden po druhém říkali, že čára X je dlouhá jako čára B. Skutečné subjekty byly předposlední v řadě, aby v nich nevzbudilo podezření, že jsou poslední. Pokusem se mělo zjistit, jestli se

skutečný subjekt podvolí standardní nesprávné odpovědi B, nebo označí očividně správnou odpověď C.

75 % subjektů se alespoň jednou podvolilo. Třetina subjektů se podvolila víc než v polovině případů. Někteří následně popsali, že skutečně uvěřili, že X je stejně dlouhé jako B. A to bylo v případě, že subjekty nikoho ze spolupracujících neznaly. Když jste lidi umístili do přítomnosti druhých, kteří s nimi patřili do stejné skupiny, například člověka na vozíčku k dalším vozíčkářům, účinek konformity byl ještě silnější...

Hermiona začala mít nepříjemné tušení, že ví, kam se to bude ubírat. „Vzpomínám si,” zašeptala.

„Víš, měli jsme v Chaosu protikonformní výcvik. Každý z legionářů se postavil doprostřed a říkal ‚Dvakrát dva jsou čtyři!’ nebo ‚Tráva je zelená!’, zatímco všichni ostatní v Legii Chaosu jim nadávali do idiotů nebo se jim vysmívali – Allen Flint vymyslel pár fakt dobrých posměšků – nebo se na ně jen prázdně dívali a pak šli pryč. Měli si z toho zapamatovat, že *jenom* Legie Chaosu někdy něco takového trénovala. Nikdo jiný v Bradavicích ani neví, co to konformita je.”

„Harry!” Její hlas se třásl. „Jak zlé je to?”

Harry znovu smutně pokrčil rameny – „Všichni ve druhém ročníku a výš, protože tě neznají. Všichni v Dračí

armádě. Samozřejmě všichni ve Zmijozelu. A taky, no, myslím, že většina kouzelnické Británie. Když vezmeš, že Lucius Malfoy ovládá *Denního věštce*.”

„Všichni?” zašeptala. Začaly jí chladnout končetiny, jako by právě vylezla z chladného bazénu.

„To, čemu lidi opravdu věří, neprožívají jako *víru*, pociťují to prostě jako to, jaký svět *je*. Ty a já stojíme v naší malé bublině vesmíru, kde Hermioně Grangerové přičarovali vzpomínky. Všichni ostatní žijí ve světě, kde se Hermiona Grangerová pokusila zavraždit Draca Malfoye. Jestli si Ernie Macmillan –

Dech se jí zadrhl v hrdle. *Kapitán Macmillan* –

„– myslí, že mu jeho etika zakazuje být tvým přítelem, no, aspoň se snaží zachovat správně podle toho, jak chápe věci ve světě, ve kterém žije.” Harryho oči byly vážné.

„Hermiono, řekla jsi mi mnohokrát, že se na druhé lidi dívám moc spatra. Ale kdybych od nich očekával příliš mnoho – kdybych očekával, že druzí dokážou věci uchopit *správně* – musel bych je nenávidět. Idealismus stranou, bradavičtí studenti *doopravdy* neví o kognitivních vědách dost na to, aby mohli převzít zodpovědnost za způsob, jakým jejich vlastní mysli fungují. Není jejich chybou, že jsou šílení.” Harryho hlas byl zvláště mírný, skoro jako u dospělého. „Vím, že to pro tebe bude těžší než pro mě. Ale

pamatuj, dřív nebo později dostaneme skutečného viníka. Pravda vyjde najevo, a každý, kdo se tak sebevědomě mýlil, se bude stydět.”

„Ale co když skutečného viníka nechytí?” řekla chvějícím se hlasem.

...nebo se ukáže, že jsem to opravdu byla já?

„Pak můžeš opustit Bradavice a přejít na Salemský čarodějnický ústav v Americe.”

„*Opustit Bradavice?*” Nikdy na tu možnost ani nepomyslela jinak než jako na nejprísnější trest.

„Já... Hermiono, myslím, že to chceš udělat i tak. Bradavice nejsou hrad, je to šílenost se zdmi. Máš i *jiné* možnosti.”

„Budu...” zakoktala se. „Budu o tom... muset přemýšlet...”

Harry přikývl. „Aspoň se tě nikdo nebude snažit začarovat, ne po tom, co ředitel říkal dnes u večere. Jo a přišel za mnou Ron Weasley, tvářil se úplně vážně, a řekl mi, že kdybych tě viděl jako první, mám ti vyřídit, že je mu líto, že o tobě špatně smýšlel, a nikdy už o tobě nebude mluvit ve zlém.”

„*Ron si myslí, že jsem nevinná?*” řekla Hermiona.

„No... ne tak docela, nejde o to, že bys byla *nevinná*...”

Celá havraspárská místnost ztichla, když do ní ti dva vešli.

Všichni zírali.

Zírali na ni.

(O tomhle měla noční můry.)

A pak se jeden po druhém začali lidé odvracet.

Penelope Clearwaterová, páťácká prefektkta odpovědná za prváky, odvrátila pohled pomalu a záměrně jiným směrem.

Su Li a Lisa Turpinová a Michael Corner, kteří spolu všichni seděli u stolu, a kterým všem někdy pomáhala s jejich domácími úkoly, od ní všichni odhlédli pryč, a jejich obličeje byly nervózní ve chvíli, kdy se snažila zachytit jejich pohled.

Čarodějka z třetáku jménem Latisha Randlová, kterou se S.PO.H.RO.Č. dvakrát zachránili před zmijozelským šikanováním, se rychle sklonila nad stolem a pokračovala v úkolech.

Mandy Brocklehurstová se také podívala pryč.

Že Hermiona v tu chvíli nepropukla v pláč bylo způsobené jen tím, že to očekávala a přehrávala si to v mysli pořád dokola. Alespoň na ni nikdo nekřičel, nešťouchali do ní, ani na ni nesesílali kouzla. Jen odvrátili pohledy –

Hermiona šla velmi přímo ke schodišti, které vedlo k ložnicím prvaček. (Neviděla, že se na ni dívají Padma Patilová a Anthony Goldstein, jejichž hlavy se otáčely, když ji sledovaly odcházet.) Za sebou slyšela Harryho Pottera velmi klidným tónem prohlašovat: „Uvidíte, že pravda dříve nebo později vyjde najevo. Takže jestli jste si jistí, že je vinna, mohl bych vás poprosit, abyste se mi tady podepsali na papír? Píše se tu, že když se později ukáže, že je nevinná, bude mít právo vám říct ‚já jsem vám to říkala‘ a po zbytek života vám to omlacovat o hlavu. No tak pojdte, pěkně jeden po druhém, přece nejste zbabělci, jestli tomu opravdu věříte, neměli byste se bát si na to vsadit –”

Byla v půlce schodů, když si uvědomila, že v ložnici taky budou další děvčata.

Hvězdy ještě úplně nevyšly, skrz růžovo rudý soumrak na horizontu šlo vidět jen jednu nebo dvě nejjasnější, ale slunce už zcela zapadlo.

Hermioniny ruce se chopily tvrdého kamene, který obepínal malý balkon v místech, kde uhnula ze schodiště, když si uvědomila, že –

– *nemůže prostě jen jít do postele* –

– v její mysli se jako ozvěna ozývala slova jako ‚domů se vrátit nemůžeš‘.

Hleděla na prázdné pozemky, pohasínající západ, trávu rašící tam hluboko pod sebou.

Byla tak unavená, že už nemohla myslet, potřebovala spát. Profesor Kratiknot jí řekl, že potřebuje spát, a s večerí dostala i další lektvar. Možná to byl způsob, jakým kouzelnická společnost řešila strašlivá traumata u nevinných mladých dívek, prostě je pak nechali hodně spát.

Mohla jít do své ložnice a spát, ale bála se jít někam, kde budou další lidé. Bála se, jak by se na ni mohli dívat, nebo nedívat.

Fragmenty myšlenek se jí honily myslí příliš vyčerpanou na to, aby je mohla dokončovat nebo propojovat, zatímco na okolí už padla noc.

Proč –

Proč se to všechno stalo –

Ještě před týdnem bylo všechno v pořádku –

Proč –

Za ní se ozvalo zaskřípání otevíraných dveří.

Obrátila hlavu a podívala se.

Profesor Quirrell se opíral o vchod, kterým vyšla ven. Jeho silueta vypadala jako vystřižená z kartonu a byla

lemovaná světlem bradavických pochodní z prostoru za ním. Nemohla vidět jeho výraz, protože ačkoliv vchod za ním byl jasný, jeho oči, jeho obličej, všechno, co odsud mohla vidět, se nacházelo ve stínu noci.

Bradavický profesor obrany byl číslo jedna na seznamu lidí, kteří to mohli spáchat. Až do tohoto okamžiku si ani neuvědomovala, že vůbec *má* nějaký seznam podezřelých.

Stál ve vchodu, nic neříkal a jeho oči vidět nemohla. Co tady vůbec *dělal* –

„Přišel jste mě zabít?“ řekla Hermiona Grangerová.

Hlava profesora Quirrella se naklonila na stranu.

Pak se profesor obrany vydal k ní, temná silueta záměrně pomalu zvedala jednu ruku, jako by se ji chystal shodit z havraspárské věže –

„*Mdloby na tebe!*“

Nával adrenalinu všechno přehlušil, hůlku vytáhla bez přemýšlení a její rty samy od sebe zformulovaly slova, kouzlo vyletělo z její hůlky a –

– *zpomalilo a zastavilo se před zvednutou rukou* profesora Quirrella a chvělo se ve vzduchu, jako by se stále snažilo letět, a vydávalo syčivý zvuk.

Tvář profesora Quirrella teď konečně byla osvětlená rudou září a zračil se na ní zvláštní hrdý úsměv.

„Lepší,” řekl profesor Quirrell. „Slečno Grangerová, jste stále studentkou v mých hodinách obrany, takže pokud mě považujete za hrozbu, očekával bych, že na mě nebudete jen tak hledět a ptát se, jestli se vás chystám zabít. Mínius dva Quirrell body.”

Byla zcela neschopná zformulovat slova.

Profesor obrany ležérně cvrnknul prstem směrem k zastavenému kouzlu a poslal jej tím zpět nad její hlavou. Odletělo do noci, takže opět stáli v temnotě. Pak profesor Quirrell vyšel ze dveří, které se za ním zavřely, a kolem nich dvou se rozlilo měkké bílé světlo, takže opět mohla vidět jeho obličej, na kterém se stále zračil ten zvláštní hrdý úsměv.

„Co tady – co tady *děláte?*”

Pár dalších kroků profesora Quirrella přeneslo k vyšší části balkonového hrazení, kde se těžce opřel lokty o kámen, sklonil se a vyhlížel do noci.

„Přišel jsem přímo sem, když mě propustili bystrozoři, hned jak jsem podal hlášení panu řediteli,” řekl profesor Quirrell tichým hlasem, „protože jsem váš učitel, vy jste moje studentka, a já jsem za vás zodpovědný.”

V tu chvíli to Hermiona pochopila, vzpomněla si, co profesor Quirrell říkal Harrymu v druhé lekci obrany toho roku, o ovládání zlosti. Pocítila, jak ji zaplavuje stud.

Chvíli trvalo, než to vědomí překonalo ztuhlost, aby ze sebe dokázala vymáčknout slova –

„Já –“ řekla Hermiona. „Harry si myslí – že jsem *neztratila*– neztratila trpělivost –“

„Slyšel jsem,“ řekl profesor Quirrell poněkud suchým tónem. Zakroutil hlavou jakoby na samotné hvězdy. „Ten hoch má štěstí, že jsem od rozmrzelosti nad jeho sebedestruktivitou přešel k čiré zvědavosti nad tím, co udělá příště. Ale souhlasím se závěry, které pan Potter na základě známých faktů udělal. Tato vražda byla dobře naplánována, a unikla detekci jak bradavickými ochranami, tak ředitelovým bedlivým dohledem. Přirozeně se u tak promyšlené vraždy najde někdo nevinný, na koho to půjde hodit.“ Přes rty profesora obrany přeletěl krátký, jízlivý úsměv, ačkoli se na ni nedíval. „Co se týká nápadu, že jste to udělala sama – považuji se za talentovaného učitele, ale ani já bych nedokázal naučit, jak získat tak smrtící záměr, studenta v tomto směru tak zatvrzele netaalentovaného, jako je Hermiona Grangerová.“

Část jejího mozku, která rozhořčeně řekla *Cože?* nebyla ani omylem dost hlasitá na to, aby dosáhla až k jejím rtům.

„Ne...” řekl profesor Quirrell. „To není důvod, proč jsem tady. Nijak se nesnažíte skrýt, že mě nemusíte, slečno Grangerová. Děkuji vám za to, že nic nepředstíráte, protože mám raději skutečnou nenávist než falešnou lásku. Ale stále jste mou studentkou, a mám pro vás pár slov, pokud je vyslechnete.”

Hermiona se na něj podívala a stále se snažila vyrovnat s následky záplavy adrenalinu z předchozích okamžiků. Profesor obrany se zdál zírat na temné nebe, na kterém začínaly být vidět hvězdy.

„Kdysi jsem chtěl být hrdinou,” řekl profesor Quirrell s pohledem upřeným vzhůru. „Dokážete si to představit, slečno Grangerová?”

„Ne.”

„Znovu vám děkuji, slečno Grangerová. Nicméně je to pravda. Před dávnými časy, dlouho před vámi a Harrym Potterem, existoval muž, kterého považovali za zachránce. Předurčený dědic, který jako by přišel z pohádky, a přinesl spravedlnost a pomstu jako dvě hůlky proti své děsivé nemesis.” Profesor Quirrell se, stále hledíc na oblohu, trochu hořce zasmál. „Víte, slečno Grangerová, že už tehdy jsem se považoval za cynika, a přesto... no.”

Ticho se v chladné noci natahovalo.

„Zcela upřímně,” řekl profesor Quirrell s pohledem upřeným na hvězdy, „pořád tomu nerozumím. Měli vědět, že jejich životy závisí na úspěchu toho muže. A přesto to působilo, jako by se snažili co mohli, aby mu věci *znepříjemnili*. Hodili mu do cesty každou možnou překážku. Nebyl jsem naivní, slečno Grangerová, neočekával jsem, že se za mnou mocní sešikují nějak rychle – ne bez toho, aby v tom pro ně něco bylo. Ale i jejich moc byla ohrožena, a tak jsem byl šokován, když se zdáli ochotní ustoupit a přenechat tomu muži celou váhu zodpovědnosti. Ušklíbili se nad jeho výkonem, šuškali si mezi sebou, že na jeho místě by to zvládli lépe, ale neuvolili se sami předstoupit.” Profesor Quirrell kroutil hlavou v údivu. „A nejzvláštnější bylo, že ten temný kouzelník, nemesis onoho muže – ti, kdo sloužili *jemu* se nadšeně chápali svých úkolů. Temný kouzelník byl čím dál krutější ke svým následníkům, a ti jej o to usilovněji následovali. Muži bojovali o možnost mu *sloužit*, zatímco ti, jejichž životy závisely na tom druhém, se mu snažili zkomplikovat život... Nedokázal jsem to pochopit, slečno Grangerová.” Tvář profesora Quirrella byla ve stínu, jak hleděl vzhůru. „Možná tím, že na sebe vzal kletbu konání, ji sejmul za všech ostatních? Byl to důvod, proč se cítili oprávnění mu komplikovat bitvu proti temnému

kouzelníkovi, který by je všechny zotročil? Věřit, že lidé jednají ve vlastním nejlepším zájmu není cynismus, jak se ukázalo, ale naopak bezbřehý optimismus. Ve skutečnosti lidé nedosahují tak vysokého standardu. A proto si po čase uvědomil, že bude snadnější s temným kouzelníkem bojovat sám, než s takovými následníky v zádech.”

„Takže–” Hermionin hlas zněl v temnotě zvláště. „Jste zanechal přátele za sebou, aby byli v bezpečí, a pokusil se na temného kouzelníka zaútočit sám?”

„Ale ne,” řekl profesor Quirrell. „Přestal jsem se snažit o hrdinství a šel jsem prostě dělat něco, co mě bavilo víc.”

„Cože?” řekla Hermiona bez jakéhokoli přemýšlení. „To je *hrozné!*”

Profesor obrany sklonil hlavu od oblohy, aby se na ni podíval, a v bílém světle viděla, že se usmívá – nebo alespoň jedna polovina jeho obličeje se usmívala.

„Oznámíte mi, slečno Grangerová, že jsem hrozný člověk? No, možná jsem. Ale jsou tedy lidé, kteří nikdy ani nezkusili být hrdiny, ještě horší? Jestli byste, jako oni, nikdy neudělala vůbec nic, smýšlela byste o mě lépe?”

Hermiona otevřela ústa a opět zjistila, že nemá co říct. Nebylo správné opustit hrdinství, něco takového jste *nemohli* udělat, ale ani *nechtěla* říct, že všichni, kdo hrdiny nebyli, jsou k ničemu, to by bylo Quirrellovské smýšlení...

Ten úsměv, nebo poloúsměv, zmizel. „Byla jste bláznivá,” řekl tiše profesor Obrany, „když jste očekávala trvající vděk od těch, které jste se snažila ochránit, když jste se prohlásila hrdinkou. Právě jako jste očekávala, že ten muž bude ve svém hrdinství pokračovat, a označila ho za hrozného, když s tím přestal, když tisíce jiných nikdy ani nezvedly prst. Dalo se přece *očekávat*, že budete bojovat se šikanou. Byla to daň, kterou jste dlužila, a oni ji přijali jako princátka, s úšklebkem nad vaší zpozdilou platbou. A vsadil bych se, že už jste byla svědkem toho, jak vaše obliba zmizela jako pára nad hrncem, jakmile už nebylo v jejich zájmu být s vámi spojování...”

Profesor obrany se postupně narovnal, stál téměř rovně, a obrátil se k ní, aby ji mohl pozorovat.

„Vy ale nemusíte být hrdinkou, slečno Grangerová,” řekl profesor Quirrell. „Můžete s tím přestat kdykoliv jen budete chtít.”

Ta myšlenka...

...už ji *napadla* dřív, a během posledních dvou dnů několikrát.

Lidé se stanou tím, kým se mají stát, tím, že dělají to, co je správné, řekl jí ředitel Brumbál. Potíž byla, že se zdálo, že existují dvě různé správné věci, které se daly dělat. Jedna její část říkala, že *správné* bylo pokračovat v hrdinství a

zůstat v Bradavicích, nevěděla sice, co se děje, ale hrdinka by prostě nevzala nohy na ramena.

A pak v sobě také měla hlas zdravého rozumu, který říkal, že malé děti by se neměly zdržovat v nebezpečných místech, od toho jsou tu dospělí. Hlas z každého školního plakátu, který varoval před braním bonbonů od cizích lidí. To bylo taky správně.

Hermiona Grangerová stála na balkoně, dívala se na profesora Quirrella orámovaného vycházejícími hvězdami, a nechápala. Nechápala, jak se na ni profesor Quirrell může dívat se starostmi ve tváři. Nechápala náznaky bolesti v hlasu profesora Quirrella. Nechápala *proč* jí to všechno říká.

„Vždyť mě vůbec nemusíte, profesore,” řekla Hermiona.

Na tváři profesora Quirrella zapláł mírný úsměv.

„Předpokládám, že bych mohl vysvětlovat, jak mě pobouřilo, že mi tato záležitost bere drahocenný čas a narušuje vyučování obrany. Ale spíše, slečno Grangerová, jste mou studentkou, a ať už jsem kdysi zastával jakékoliv další profese, myslím, že jsem v Bradavicích byl dobrým učitelem, nebo ne?” Oči profesora Quirrella náhle vypadaly velmi unaveně. „Jako váš učitel vám chci ukázat, že máte i jiné kariérní možnosti. Nerad bych viděl, že se někdo další vydá stejnou cestou jako já.”

Hermiona polkla. Tuhle stránku profesora Quirrella nikdy neviděla, ani by si ji nedokázala představit, a bořilo to její předsudky.

Profesor Quirrell ji ještě okamžik sledoval a pak od ní opět pozvednul zrak zpátky ke hvězdám. Když znovu promluvil, byl jeho hlas tišší. „Někdo tu na vás cílí, slečno Grangerová, a nemohu vás zabezpečit kouzly tak, jak jsem zabezpečil pana Malfoye. Ředitel tomu zabránil, prý pro to má dobré důvody. Je snadné se nadchnout pro Bradavice, to chápu, také jsem pro ně nadšený, ale ve Francii se na nejstarší rody dívají jinak než v Británii, a v Krásnohůlkách by se k vám myslím chovali dobře. Cokoliv jiného si o mě myslíte, přísahám vám, že kdybyste mě požádala o doprovod do Krásnohůlek, udělal bych všechno, co je v mé moci, abych vás tam dostal.”

„Nemůžu prostě –” řekla Hermiona.

„Ale *můžete*, slečno Grangerová.” Teď na ni světle modré oči intenzivně hleděly. „Cokoliv si přejete se svým životem udělat, v Bradavicích už to udělat nemůžete. Toto místo pro vás ztratilo potenciál, i když vyloučíme všechny další hrozby. Prostě řekněte Harrymu Potterovi, aby vám přikázal přestoupit do Krásnohůlek, a prožijte svůj život v míru. Jestli zůstanete tady, bude v očích Británie a jejích zákonů vaším pánem!”

Na to ještě ani nepomyslela, nezdálo se to tak důležité v porovnání s možností nechat se žrát mozkomory, bylo to pro ni důležité dřív, ale teď se to zdálo dětinské, nedůležité, bezvýznamné, tak proč ji tak pálily oči?

„A pokud to s vámi nehne, slečno Grangerová, považte také, že pan Potter právě dnes v době oběda, vyhrožoval Luciusi Malfoyovi, Albusi Brumbálovi a celému Starostolci, protože nedokáže jasně myslet, když hrozí, že by o vás měl přijít. Nebojíte se, co udělá příště?“

To dávalo smysl. Děsivý smysl. Hrozitánsky příšerný smysl.

Dávalo to až *příliš velký* smysl –

Nedokázala by slovy popsat, co spustilo to uvědomění, pokud to nebyl přímo ten *tlak*, který na ni profesor Obrany vyvíjel.

Že pokud profesor obrany *stál* za celou touhle věcí – pak to udělal *jen proto, aby ji odstranil z cesty svým plánům pro Harryho*.

Bez vědomého rozhodnutí přenesla váhu na druhou nohu, čímž se její tělo pohnulo pryč od profesory obrany –

„Takže myslíte, že za to jsem zodpovědný já?“ řekl profesor Quirrell. Jeho hlas zněl trochu smutně, když to říkal, a její srdce se téměř zastavilo, když to slyšela.

„Hádám, že vám to nemohu mít za zlé. Jsem konec konců

profesorem obrany v Bradavicích. Ale slečno Grangerová, i když *předpokládáme*, že jsem váš nepřítel, zdravý rozum by vám i tak měl napovídat, abyste se z mého dosahu dostala *co nejrychleji*. Nemůžete použít smrtící kletbu, takže správná taktika by byla se přemístit jinam. Nevadí mi být ve vašich představách zloduchem, pokud je vám díky tomu situace jasnější. Opusťte Bradavice a nechte mě těm, kdo se se mnou dokáží poprat. Zařídím, aby vaše cesta byla s nějakým rodem s dobrou pověstí, a pan Potter bude vědět, že má obvinít mě, pokud v bezpečí nedorazíte na místo.”

„Já–” cítila chlad, noční vzduch ji studil na kůži, nebo možná ochlazovala ona jej. „Budu o tom muset přemýšlet –”

Profesor Quirrell zakroutil hlavou. „Ne, slečno Grangerová. Zařídít váš odjezd mi zabere čas, a mám méně času, než byste si mohla myslet. Toto rozhodnutí pro vás může být bolestivé, ale nemělo by být rozporuplné – mnoho věcí visí na vážkách, ale ne vyrovnaně. Ještě dnes potřebuji vědět, jestli plánujete odjet.”

A kdyby ne –

Snažil se ji profesor obrany schválně varovat? Že pokud neuteče, znovu na ni udeří?

Proč by na tom mělo tolik záležet, co chce profesor Quirrell s Harrym *udělat*?

Hermiono Grangerová, budu srozumitelnější, než je pro záhadného starého kouzelníka běžné, a rovnou vám řeknu, že si nedokážete ani představit, jak špatně věci budou, pokud se události kolem Harryho Pottera pokazí.

To jí řekl nejmocnější kouzelník na světě, když mluvil o tom, jak je důležité, aby *nepřestala* být Harrymu přítelem.

Hermiona polkla a trochu se tam, kde stála, na kamenném balkonu kouzelného hradu, zakymácela. Náhle celá ta smrtící absurdita té situace vybublala a chytila ji pod krkem. Dvanáctileté dívky by *neměly* být v nebezpečí, *neměly* by přemýšlet o takových věcech, máma by chtěla, aby UTEKLA a její táta by dostal infarkt, kdyby se dozvěděl jen to, že takovému dilematu musela čelit.

A v tu chvíli věděla, jak se ji Harry a Brumbál oba snažili varovat, že všechno, co si myslela o bytí hrdinkou byl omyl. Neexistovala taková věc jako hrdinové – jinde než v příbězích. Bylo tu jen strašlivé nebezpečí, a zatčení bystrozory, a pobyt v celách s mozkomory, bolest a strach a –

„Slečno Grangerová?” řekl profesor obrany.

Neříkala nic. Všechna slova se jí vzpříčila v hrdle.

„Potřebuji vědět, jak jste se rozhodla, slečno Grangerová.”

Dál držela čelist semknutou a žádná slova nepouštěla.

Nakonec si profesor obrany povzdechl. Bílé světlo pomalu pohaslo a dveře za ním se pomalu otevřely, takže se zase rýsoval jako černá silueta proti vchodu. „Dobrou noc, slečno Grangerová,” řekl, otočil se k ní zády, a odkráčel do Bradavic.

Nějaký čas trvalo, než se její dech znovu zpomalil. Ať už se tu teď stalo cokoli, neměla z toho vítězný pocit. Byl ohromný boj jenom si zabránit, aby tváří v tvář profesorovu nátlaku neřekla *Ano*, a teď ani nevěděla, jestli si vybrala správně.

Když se sama znovu chystala vejít do světla (když ji vyčerpání přemohlo a spánek zase začal být možností), ještě ve vchodu měla dojem, že z dálky za sebou a nad sebou zaslechla vzdálený krákavý výkřik.

Ale věděla, že jí se to netýká, takže se pustila po schodech vzhůru ke své ložnici.

Ostatní dívky už teď nejspíš spaly, a stejně by se na ni nepodívaly, jen by hleděly stranou –

Cítila, že se jí spouští slzy, a tentokrát se jim nebránila.

Konec čtvrté knihy ze šesti.

Všechny knihy najdete volně ke stažení na adrese <https://archetypal.cz/HPaMR>, volně dostupná je i načtená audiokniha.

Přímé odkazy na čtvrtou knihu:

- [EPUB](#)
- [MOBI \(Kindle\)](#)
- [PDF \(do čtečky\)](#)
- [HTML](#)
- [DOCX \(Word k tisku\)](#)
- [ZIP \(všechny formáty\)](#)

V angličtině je na stránkách <https://HPMOR.com> k dispozici originál v mnoha formátech i načtená audiokniha.

Pro další zajímavé překlady navštivte stránky <https://archetypal.cz> nebo nás sledujte na své oblíbené soc. síti:

<https://facebook.com/Archetypal.cz>

https://twitter.com/archetypal_cz

Jestli se vám tento Harry Potter líbí, dejte o tom vědět nám i lidem kolem sebe – nadšené ohlasy čtenářů jsou tou

nejlepší reklamou (jinou ani nemáme) a pro nás jsou odměnou a motivací. Můžete nám psát do komentářů na stránkách, na sociálních sítích (doporučený hashtag: #HPaMR) nebo třeba emailem – ohlasy@archetypal.cz

Poznámky

[1]

Báseň TOM SMITH AND HIS INCREDIBLE BREAD MACHINE od R. W.
Granta

